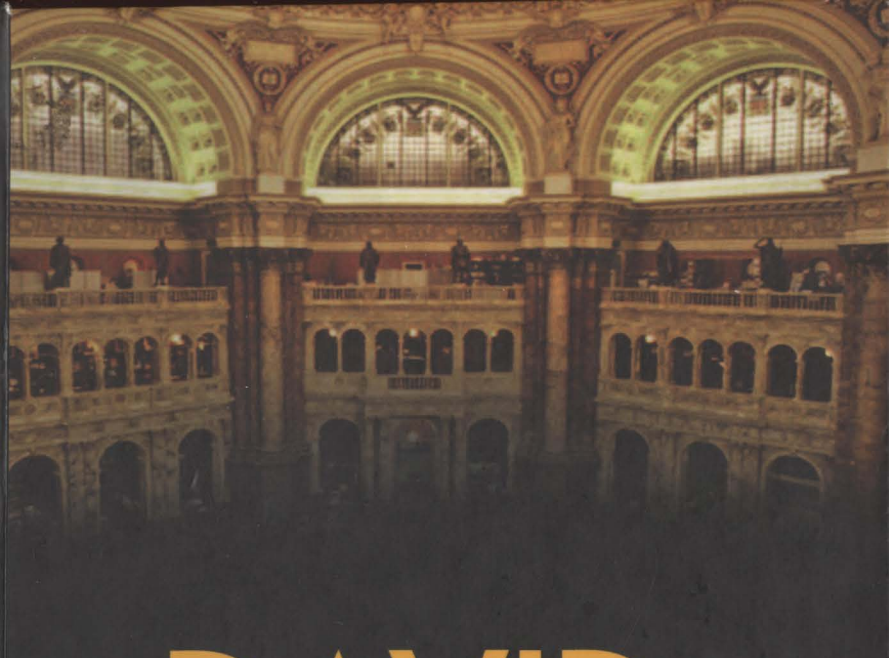

DAVID BALDACCI

Autorul romanelor
PUTEREA ABSOLUTĂ și ULTIMA SECUNDĂ

COLECȚIONARII

David Baldacci

COLECȚIONARII

Traducere din limba engleză
CARMEN BOTOȘARU

Editura RAO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALDACCI, DAVID
Colecționarii / David Baldacci; trad.: Carmen Botoșaru
București: RAO International Publishing
Company, 2008

ISBN 978-973-103-628-1

I. Botoșaru, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
The Collectors
© 2006 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-628-1

Pentru Art și Lynette,
cu multă dragoste și respect.

Și în memoria lui Jewell English

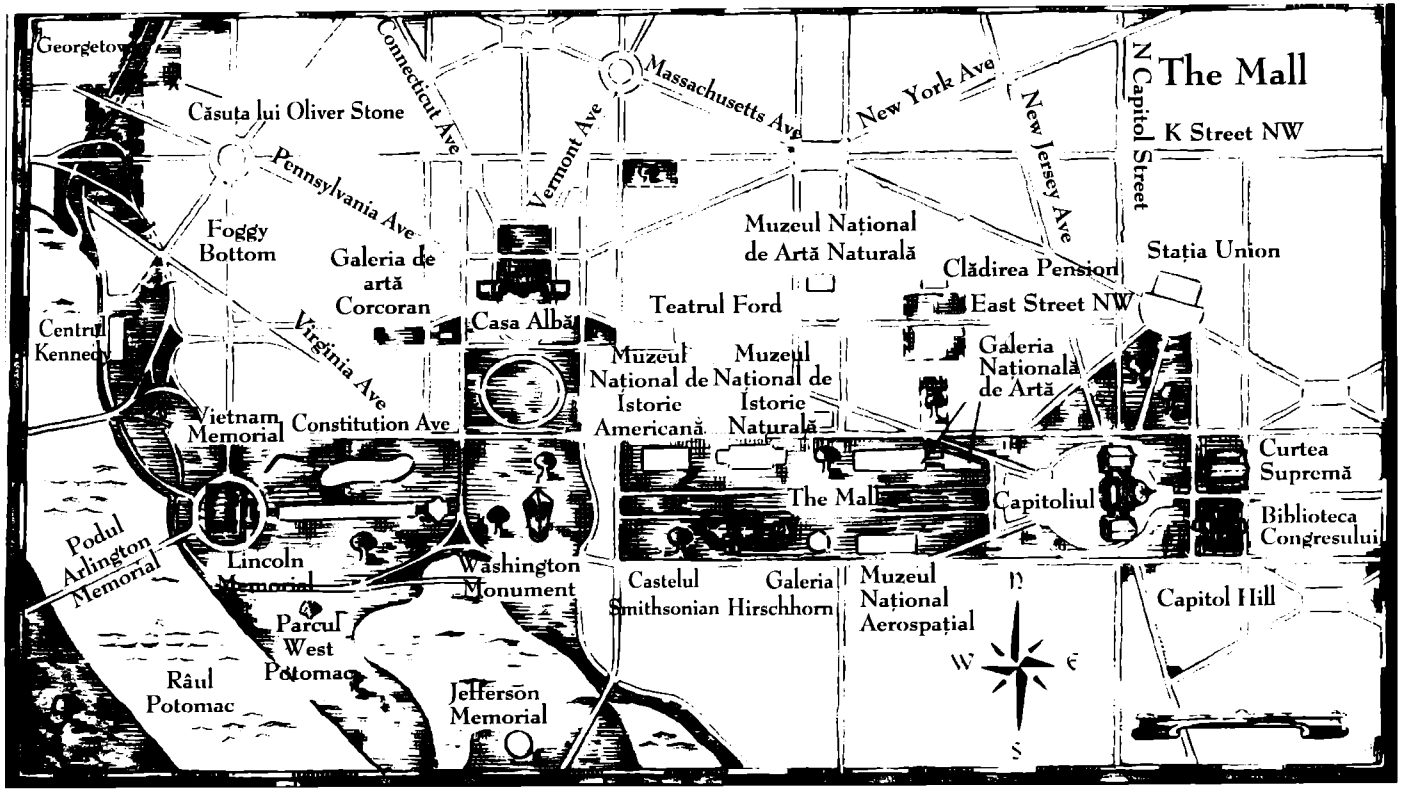
Georgetown
Căsuța lui Oliver Stone
Connecticut Ave
Massachusetts Ave
New York Ave
New Jersey Ave
N Capitol Street
The Mall
K Street NW
Pennsylvania Ave
Vermont Ave
Foggy Bottom
Galeria de artă Corcoran
Muzeul Național de Artă Naturală
Clădirea Pension
Stația Union
Centrul Kennedy
Virginia Ave
Casa Albă
Teatrul Ford
East Street NW
Galeria Națională de Artă
Vietnam Memorial
Constitution Ave
Muzeul Național de Istorie Americană
Muzeul Național de Istorie Naturală
Curtea Supremă
The Mall
Capitoliul
Bibliotheca Congresului
Podul Arlington Memorial
Lincoln Memorial
Washington Monument
Castelul Smithsonian
Galeria Hirschhorn
Muzeul Național Aerospațial
Capitol Hill
Parcul West Potomac
Râul Potomac
Jefferson Memorial
N
W
E
S

CAPITOLUL

1

Roger Seagraves părăsi Capitoliul Statelor Unite imediat după interesanta ședință la care participase și care, în mod surprinzător, avusese foarte puțin de-a face cu treburile politice. În acea seară, rămase singur în sufrageria casei sale modeste din suburbii, după ce ajunsese să ia o hotărâre decisivă. Trebuia să omoare pe cineva, iar acest cineva era o țintă importantă. În loc să i se pară o misiune intimidantă, Seagraves considera că era o provocare deosebită.

În dimineața următoare, Seagraves se duse cu mașina la biroul său din nordul Virginiei. Stând la masă, în încăperea mică și dezordonată, care arăta identic cu celelalte spații de lucru aflate de o parte și de alta a coridorului, chibzui asupra punctelor critice ale sarcinii pe care o avea de îndeplinit. În final, Seagraves ajunse la concluzia că avea să săvârșească el însuși fapta, nedorind să mai amestece o terță persoană, căreia să fie nevoit să-i acorde încrederea lui. Nu era prima dată când omora pe cineva; de fapt, o făcuse de mai multe ori până atunci; singura diferență era că acum nu o făcea pentru guvernul său. De data aceasta omora în nume propriu.

Își petrecu următoarele câteva zile făcând pregătiri cu atenție și cu hotărâre, în timp ce continua să își desfășoare activitatea, eficient, la slujba sa de zi cu zi. Cele trei imperative ale misiunii sale erau respectate la fiecare pas pe care trebuia să-l urmeze: întotdeauna, lucrurile să fie simple; să-și ia măsuri de precauție pentru orice situație neprevăzută

care ar putea să apară; să nu intre niciodată în panică, indiferent cât de aiurea ar evolua planul făcut, ceea ce, uneori, se mai întâmplă. Iar dacă ar mai exista și o a patra regulă, aceasta ar fi: să tragă un folos din faptul că cei mai mulți oameni parcă înnebunesc atunci când se petrec lucruri care contează cu adevărat, cum ar fi, de pildă, propria supraviețuire. El nu suferise niciodată de acest neajuns.

Roger Seagraves avea patruzeci și doi de ani, nu era căsătorit și nu avea copii. O soție și câteva progenituri i-ar fi complicat, cu siguranță, stilul de viață neortodox. De-a lungul carierei sale de până atunci, lucrând pentru guvernul federal, adoptase identități false și călătorise în toată lumea. Din fericire, schimbarea identității era o treabă incredibil de simplu de făcut în era computerelor. Câteva clicuri în Dell, un server undeva prin India bâzâia și, dintr-o modernă imprimantă laser apărea un nou individ, cu toate datele oficiale și creditele disponibile.

De fapt, Seagraves putea să-și cumpere tot ce-i trebuia de pe internet de pe acele site-uri care aveau o parolă ce garanta securitatea. Avea o relație strânsă cu un raion destinat criminalilor, aparținând magazinului Macy's pe care, uneori, clienții săi nelegiuiți îl porecleau EvilBay[1]. Acolo se putea găsi orice, începând de la pachete de carduri de identitate de primă mână ori serii de carduri de credit furate și până la servicii puse la dispoziție de ucigași profesioniști sau chiar oferte de arme lipsite de orice istoric, în cazul în care cineva ar fi simțit că are înclinații să comită el însuși o crimă. De obicei, obținea materialele necesare de la un dealer care avea 99 la sută voturi pozitive din partea clienților săi și o garanție că, dacă produsul nu era în regulă, returna banii. Chiar și criminalilor le place să fie totul de calitate.

Roger Seagraves era înalt, bine făcut și atrăgător; avea părul des, blond și ondulat; părea un tip nonșalant și afișa un zâmbet molipsitor. Practic, orice femeie care trecea pe lângă el îi mai arunca și o a doua privire și la fel făceau și unii bărbați, cu invidie. Adeseori, folosea acest lucru în avantajul său. Când trebuie să ucizi sau să minți, orice armă pe care o deții trebuie valorificată la maximum. Guvernul îl învățase chiar și acest lucru. Deși, tehnic vorbind, el încă lucra pentru Statele Unite, lucra, în același timp, și pentru el însuși. Planul său de retragere „oficială"

[1] Aluzie la site-ul de comerț electronic eBay, EvilBay sugerând o variantă negativă a acestuia (în lb. engleză, *evil* – rău). (n.tr.)

era foarte departe de a-i oferi calitatea de pensionar pe care simțea el că o merită după atâția ani în care își riscase viața pentru cele trei culori: roșu, alb și albastru. Pentru el, fusese mai ales *roșu*.

În cea de-a treia după-amiază de la vizita edificatoare pe care o făcuse la Capitoliu, Seagraves își modifică discret trăsăturile feței și își puse pe el mai multe rânduri de haine. Când se lăsă întunericul, se duse cu dubița în zona de lux din nord-vestul Washingtonului unde se aflau ambasadele și impunătoarele case particulare, păzite, paranoic, de gărzi.

Parcă în curtea mică din spatele imobilului aflat vizavi de un club de-a dreptul exclusivist care își avea sediul într-o impresionantă clădire din cărămidă, în stil georgian, și ai cărui membri erau persoane bogate și pasionate de politică, care în Washington sunt mai numeroase decât în oricare alt oraș de pe pământ. Acestor oameni le plăcea să se adune laolaltă, să mănânce decent, să bea vinuri bune și să discute despre alegeri, politică și acte filantropice, pentru mulțumirea lor sufletească.

Seagraves purta o salopetă pe spatele căreia era imprimat cuvântul „Service". Cheia pe care o pregătise se potrivea la încuietoarea clădirii pustii care urma să fie renovată în întregime. Ținând în mână cutia cu scule, urcă pe scară, câte două trepte deodată, până la ultimul etaj, și intră într-o cameră cu vedere spre stradă. Aprinse o lanternă-stilou și o roti de jur împrejurul încăperii goale, reperând unica fereastră. La o vizită făcută anterior, o lăsase neîncuiată și îi unsese balamalele.

Deschise cutia cu scule și asamblă rapid carabina. Apoi atașă amortizorul la gura țevii, încărcă un singur glonț – dacă nu era sigur pe el, totul era degeaba –, se târî înainte și crăpă fereastra cinci centimetri sau chiar mai puțin, atât cât să fie suficient să potrivească pușca în deschizătură. Își verifică ceasul și, de la înălțimea la care se afla, privi într-o parte și în cealaltă a străzii, fără să-și facă prea multe griji că ar fi putut să fie reperat, de vreme ce clădirea era complet cufundată în beznă. În plus, carabina sa nu avea semnătură optică, și avea tehnologie *Camoflex,* acest lucru însemnând că își schimba culoarea ca să se confunde cu peisajul.

„O, ce-a învățat rasa umană de la umila molie!"

Când limuzina și mașina de securitate care deschidea calea opriră în fața clubului, ținti spre capul unuia dintre bărbații care ieșiseră din limuzină, dar nu trase. Încă nu era momentul potrivit. Bărbatul, un

membru al clubului, intră, urmat de agenții de pază cu gâturile groase, ce li se iteau din gulerele scrobite, și cu căștile pe urechi. Privi limuzina și mașina de securitate îndepărtându-se.

Seagraves se uită din nou la ceas: mai avea două ore la dispoziție. Continuă să observe strada, în timp ce femei cu un aer grav dipăreau în autobuze și taxiuri. Ele nu purtau diamante de la De Beers, și nici rochii de la Versace, ci costume elegante la prețuri accesibile și seturi de bijuterii de bun-gust, căutând în același timp să-și facă relații. Bărbații sobri care le însoțeau se aplecau spre ele, îmbrăcați în costume din materiale cu dungi foarte subțiri, cu cravate banale și având, după cum se părea, o atitudine răuvoitoare.

„Lucrurile n-o să se îmbunătățească, oameni buni, credeți-mă."

Se scurseseră două ceasuri și nu pierduse din privire nici măcar pentru o clipă fațada de cărămidă a clubului. Prin fereastra mare din față putea să vadă orice mișcare a oamenilor care își legănau paharele cu băutură și discutau șoptit, pe tonuri conspirative.

„OK, e timpul să acționez."

Cu o privire rapidă scrută din nou strada. Nu era nici un suflet de om care să privească în direcția lui. De-a lungul carierei sale, descoperise că niciodată nu exista cineva care să-l depisteze. Seagraves aștepta răbdător până când cel pe care-l viza se îndreptă pentru o ultimă dată spre locul țintit, apoi degetul său înmănușat apăsă pe trăgaci. Nu-i prea plăcea să tragă printr-un ochi de geam, deși aceasta nu intervenea în traiectoria glonțului pe care îl folosea el.

Pac! – drept în frunte. Instantaneu, se produse un zgomot de sticlă spartă și se auzi o bufnitură puternică provocată de un bărbat solid care căzuse mort pe podeaua lustruită, de stejar. Onorabilul Robert Bradley nu simțise nici o durere. Glonțul îl nimerise în creier înainte ca acesta să îi dicteze gurii să țipe. „Până la urmă, asta nu e chiar o modalitate prea rea să mori."

Seagraves lăsă calm pușca jos și se dezbrăcă de salopetă, scoțându-și la iveală uniforma de polițist pe care o avea pe dedesubt. Își puse și șapca aferentă pe care o adusese cu el, apoi coborî scările către ușa din spate. Când ieși din clădire, auzi strigătele de peste drum. Trecuseră doar nouăsprezece secunde de la împușcătură; știa, pentru că le

numărase în gând. Acum înainta pe stradă, în ritm rapid, continuând să numere. În următoarea clipă, auzi puternicul huruit al motorului mașinii, întocmai cum fusese plănuită, cu mare grijă, scena finală. Începu să alerge cât putea de tare și, la un moment dat, își scoase pistolul. Avea cinci secunde la dispoziție ca să ajungă acolo. Dădu colțul la timp ca să nu fie lovit de sedanul care rula pe lângă el. În ultima clipă, sărise într-o parte și se rostogolise, trezindu-se în mijlocul drumului.

Oamenii de pe stradă țipau la el și arătau către mașină. El se întoarse și, înșfăcând arma cu ambele mâini, trase înspre sedan. Gloanțele oarbe răsunară plăcut, exact ca și cele adevărate. Trase de cinci ori și o luă la fugă pe stradă, înaintă cam o jumătate de cvartal, apoi se sui în ceea ce părea a fi o mașină de poliție fără însemne, parcată chiar la îndemâna lui; plecă după sedanul care tocmai dispărea, pornind sirena și aprinzând farurile.

La prima intersecție, mașina care era „vânată" o luă la stânga, apoi la dreapta, se îndreptă spre o alee și, ajunsă acolo, opri. Șoferul sări afară și o luă la goană spre un VW Beetle de culoarea lămâii verzi, parcat chiar pe alee, în fața lui. Demară în forță.

Cealaltă mașină, după ce ieși din zona clubului, opri sirena și stinse farurile, și se îndepărtă de „vânat", luând-o în direcția opusă. Bărbatul de lângă Seagraves nu-i aruncase nici măcar o privire de când acesta se urcase pe locul din spate și se apucase să-și dea jos uniforma de polițist. Pe dedesubt era îmbrăcat cu un costum de jogging, mulat; pantofii sport, negri, erau deja încălțați. Pe podeaua mașinii se zărea botul unui labrador negru, care avea vreo șase luni. Mașina coti brusc pe o stradă laterală și, la primul colț, făcu stânga, după care opri în dreptul unui parc pustiu la ora aceea târzie. Ușa din spate se deschise, iar Seagraves coborî. Mașina plecă în viteză.

Seagraves strânse lesa în mâna, iar el și câinele său porniră într-un jogging nocturn. Când o luară la dreapta, la următorul colț, patru mașini de poliție zburară pe lângă cele două siluete. Nici măcar un polițist din acel convoi nu-i aruncă vreo privire.

Un minut mai târziu, într-o altă parte a orașului, o minge de foc se înălță pe cer. Era casa închiriată și, din fericire, goală, a tipului pe care-l omorâse. Prima dată se va crede că a fost de vină o scurgere de gaze care mai târziu provocase incendiul. Dar când acest fapt se va suprapune cu

moartea lui Bob Bradley, atunci autoritățile federale vor trebui să facă cercetări și să găsească alte explicații, însă asta nu le va fi deloc ușor.

După ce alergă pe o distanță de trei cvartale, Seagraves abandonă câinele. O mașină îl aștepta, el se urcă și, după mai puțin de o oră, se afla acasă. În acest timp, guvernul Statelor Unite căuta un alt președinte pentru Camera Reprezentanților, ca să-l înlocuiască pe recent decedatul Robert „Bob" Bradley. „Asta n-ar trebui să fie prea greu", medită Seagraves în timp ce șofa spre serviciu, a doua zi devreme, după ce citise în ziarul de dimineață despre uciderea lui Bradley. „La urma urmei, orașul ăsta de doi bani e plin de politicieni nenorociți." Se îndreptă cu mașina spre poarta de securitate, scoase legitimația și o flutură către paznicul înarmat care, de altfel, îl cunoștea foarte bine.

Intră cu pași mari pe ușa din față a vastei clădiri din Langley, Virginia, trecu de cel de-al doilea control de securitate și se îndreptă spre micul său birou, de doi metri și jumătate pe trei, identic cu celelalte, aglomerat cu tot felul de lucruri. În prezent, ajunsese să fie un funcționar de nivel mediu, a cărui principală sarcină era să asigure legătura dintre agenția sa și individul incompetent și lipsit de creier care, într-un fel sau altul, fusese votat pentru Capitol Hill. Treaba asta nu avea nimic din greutatea fostei sale slujbe de aici, ci reprezenta mai degrabă un os aruncat în față, ca răsplată pentru serviciile lui valoroase. Acum, spre deosebire de situația care era cu zeci de ani în urmă, CIA le permitea angajaților săi „speciali" să facă parte din grup și după ce aceștia atingeau vârsta la care reflexele se mai încetineau, iar entuziasmul lor pentru muncă începea să scadă.

În timp ce Seagraves își arunca ochii peste niște documente plictisitoare, își dădu seama cât de mult îi lipsise faptul de a ucide. Presupunea că oamenii împreună cu care ucisese cândva ca să câștige bani nu depășiseră niciodată această sete de sânge. Noaptea trecută îi restituise măcar o părticică din gloria de altădată.

Aceasta era o problemă rezolvată, dar o alta avea, probabil, să-i ia curând locul. Însă Roger Seagraves mai era încă un trăgător creativ. Era în natura lui să fie așa.

CAPITOLUL

2

Nori groși de fum negru – probabil generând destule carcinoame cât să ucidă o întreaga generație neștiutoare, sau chiar două – erau aruncați de coșurile vechii fabrici de cărămidă către cerul care era deja întunecat de nori de ploaie. Pe o alee din acest oraș industrial, care murea încet, dar sigur, din cauza salariilor la fel de mici ca acelea ale muncitorilor din orașele mult mai poluate din China, o mână de gură-cască se adunase în jurul unui bărbat. Nu era o scenă a crimei, în care să existe un cadavru, nici o stradă pe care Shakespeare să-și exerseze talentele actoricești, și nici măcar un predicator cu plămâni puternici care să peroreze despre Isus și mântuire cerând o modestă contribuție financiară în sprijinul acestei cauze. Tipul acesta era cunoscut în branșă ca un redutabil escroc și se pricepea de minune să ușureze oamenii de bani la jocul de noroc numit „găsește dama"[1].

Era înțeles cu „tromboniștii" care îl însoțeau ca aceștia să câștige la anumite intervale de timp, făcând pariuri, întreținând speranța credulilor prin norocul lor chior. Tipul care stătea de șase, pândarul, era cam letargic. Cel puțin așa dedusese femeia care privea de pe partea cealaltă a străzii, observându-i limbajul trupului și privirea somnolentă. Ea nu știa cine era „gorila", care făcea parte tot din banda de escroci –, tipul nu arăta prea dur, ci doar mătăhălos și lent. Cei doi indivizi care momeau lumea să joace erau tineri și energici și, după cum le cerea

[1] În original, *three-card monte*

rolul, aveau datoria să mențină constant numărul de naivi adunați să participe la un joc de noroc pe care n-aveau să-l câștige niciodată.

Ea se apropie, uitându-se la gloata care aplauda cu entuziasm sau mormăia pe măsură ce pariurile erau câștigate sau pierdute. Își începuse cariera ca „trombonistă" pentru unul dintre cei mai pricepuți jucători de noroc din țară. Individul acela putea să câștige toate mâinile jocului, în orice oraș, și să plece, o oră mai târziu, cu cel puțin două miare în buzunar, credulii neavând nici cea mai vagă idee că nu fuseseră doar victime ale ghinionului. Cel de azi era și el un escroc redutabil, și pe bună dreptate: fusese școlit de același tip la care ucenicise și ea. Ochiul ei cunoscător observase că el folosea tehnica celor două cărți ținute într-o singură mână, dama aflându-se în față ca să fie substituită, la momentul oportun, cu cartea din spatele ei – asta era toată șmecheria întregului joc.

Simpla regulă a jocului „găsește dama", ca și la „alba-neagra"[1], era să spui care dintre cele trei cărți de pe masă este dama, după ce tipul le schimbase locul cu o viteză aiuritoare. Acest lucru era imposibil, dat fiind că dama nici măcar nu se mai afla pe masă când trebuia să fie arătată. Apoi, cu o secundă înainte ca poziția „corectă" a damei să fie dezvăluită, tipul înlocuia cu îndemânare una dintre cărți cu dama și apoi le arăta celor care priveau locul unde se afla dama. Era o „escrocherie simplă" care luase banii multora, de la marchize și până la marinari, și oricui altcuiva s-ar fi aflat în preajma unui asemenea joc de cărți.

Femeia se strecură în spatele unui container, schimbând priviri complice cu cineva din mulțime, după care își puse o pereche mare de ochelari de soare. O clipă mai târziu, atenția pândarului fu complet captată de o tipă frumușică, în minijupă, care paria la joc. Tocmai se apleca, chiar în fața lui, ca să ridice niște mărunțiș pe care-l scăpase pe jos, oferindu-i o imagine foarte drăguță a fundului ei obraznic și a minusculei bucățele de chilot tanga, roșu, care încerca, timid, să i-l acopere. Pândarul se gândi, fără nici o îndoială, că avusese un noroc incredibil. Totuși, la fel ca și la jocul „găsește dama", nu era câtuși de puțin vorba de noroc. Ca să se facă remarcată, femeia își pusese la bătaie fusta scurtă ca să joace rolul „scapă și apleacă-te". Această

[1] În original, *shell game*

tehnică simplă de distragere a atenției are efect asupra bărbaților încă de pe vremea când femeile au început să poarte veșminte. Din trei-patru pași rapizi, femeia cu ochelari de soare ajunse chiar în mijlocul grupului, mișcându-se cu o asemenea siguranță și energie, încât mulțimea îi făcu loc imediat, în timp ce pândarul se uita șocat, fără să mai poată face nimic.

– OK, spuse ea aspru, fluturându-și legitimația. Vreau să văd un act de identitate, strigă, arătând cu degetul ei lung către tipul care făcea cărțile de joc, un bărbat scund, rotunjor, de vârstă medie, cu o bărbuță neagră și ochi verzi scăpărători, și cu cele mai agile mâini care existau, probabil, prin partea locului.

El o cercetă pe sub cozorocul șepcii, în timp ce scotoci în geacă și își scoase portofelul.

– Gata, oameni buni, distracția s-a terminat, spuse ea, descheindu-și geaca astfel încât să se vadă insigna argintie agățată de centură.

Mulți dintre cei adunați acolo începură să se retragă.

Intrusa avea în jur de treizeci și cinci de ani, era înaltă, cu umeri largi, șolduri înguste, părul lung, roșcat, îmbrăcată în jeanși negri, cu un pulover pe gât, verde, și cu o geacă scurtă, de piele. Mușchii gâtului i se încordaseră când începuse să vorbească. Avea o cicatrice mică, roșie, plată, de forma unui cârlig de undiță, care stătea cocoțată undeva sub ochiul drept, însă era ascunsă de ochelarii de soare.

– Am spus că distracția s-a terminat! Luați-vă banii și dispăreți! spuse cu voce gravă.

Băgase imediat de seamă că banii de pe masă, din pariurile care fuseseră făcute, dispăruseră de cum deschisese gura. Și știa exact unde dispăruseră. Tipul care făcea cărțile era bun, avea reacții prompte și nu pierdea controlul asupra singurului lucru care conta: banul! Mulțimea se împrăștie fără să se mai deranjeze să vocifereze în legătură cu banii care se evaporaseră.

„Gorila" vru să facă un pas spre intrusă, dar, când femeia îl țintui cu privirea care parcă îi tăia în carne, îngheță pe loc.

– Să nu-ți treacă prin cap așa ceva, nu de alta, dar polițiștilor le place teribil să umple pușcăriile federale cu umflați de-ăștia ca tine. Îl măsură sfidător din cap până-n picioare. De-abia au mai multă carne de tun.

Buzele „gorilei" începură să tremure în timp ce el se dădea înapoi, lipindu-se de zid.

Ea înaintă spre el.

– Hei, ești băiat mare! Când am spus să eliberați terenul, m-am referit și la tine!

„Gorila" se uită agitat la celălalt bărbat, care-i spuse:

– Pleacă, te caut eu mai târziu.

După ce bărbatul plecă, ea verifică identitatea persoanei care făcea cărțile. Schiță un zâmbet când îi dădu înapoi cartea de identitate, apoi îl împinse la zid și îl percheziționă. Luă o carte de joc de pe masă, o întoarse și văzu că era o damă de pică.

– Se pare că am câștigat.

Tipul privi năuc cartea de joc.

– De când intră în atenția poliției federale un inofensiv joc de noroc?

Ea puse la loc pe masă cartea de joc.

– Bună treabă că fraierii din jur habar n-au cât de „plin de noroc" este acest joc în realitate. Poate că ar trebui să-i luminez pe câțiva dintre tipii mai musculoși și poate că le-ar plăcea să se întoarcă să te facă praf.

El se uită la dama de pică.

– Așa cum bine spuneai, ai câștigat. De ce nu spui cât vrei?

Scoase un sul de bancnote din borseta de la talie.

Drept răspuns, ea își scoase mai întâi legitimația, apoi insigna prinsă pe centură și le aruncă pe masă. El se uită către ele.

– Dă-i drumul, ia-le! spuse ea pe un ton firesc. N-am secrete.

El le luă. Din legitimație nu rezulta că ar fi polițistă. În spatele foliei de plastic se afla un card care dovedea că este membră a Clubului Costco Warehouse. Insigna era o tinichea gravată cu logoul unei mărci nemțești de bere. El căscă ochii de uimire și, când ea își scoase ochelarii de soare, o recunoscu instantaneu.

– Annabelle!

Annabelle Conroy spuse:

– Leo, ce dracu' faci aici, în orașul ăsta mizerabil? Îți pierzi vremea trișând la cărți, în compania unei asemenea bande de ratați?

Leo Richter ridică din umeri, rânjind.

– Trăim vremuri dure. Băieții sunt buni, un pic cam necopți, dar învață. Iar cărțile de joc nu ne-au trădat niciodată, nu ne-au lăsat nicicând baltă, este?

Agită mănunchiul de bancnote înainte de a le strecura înapoi în borsetă.

– O mică simulare riscantă, cum că ai fi polițistă, o mustră el.

– N-am pretins că aș fi polițistă, oamenii au presupus asta. De-asta am făcut o carieră, Leo, pentru că, dacă ai sânge-n vine, oamenii ajung să facă presupuneri. Dar că tot vorbim despre asta, încercai oare să mituiești un polițist?

– Din experiență îți pot spune că rareori s-a întâmplat să nu țină, zise Leo, luându-și o țigară din pachetul pe care-l ținea în buzunarul cămășii, apoi oferindu-i și ei una.

Ea îl refuză.

– Cât scoți din șmecheria asta? îl întrebă direct.

Leo îi aruncă o privire suspicioasă în timp ce își aprindea țigara Winston, trase un fum pe care îl dădu afară pe nări, un fuior în miniatură care se asorta perfect cu norii înecăcioși care ieșeau din coșurile de deasupra capetelor lor.

– Mie mi-ajunge felia de tort care-mi revine, atâta cât e ea. Am angajați care se ocupă de tot.

– Angajați! Să nu-mi spui că acum ai angajați legali, pentru care plătești taxe la stat! Înainte ca el să apuce să răspundă, ea adăugă: Jocurile de cărți nu se află pe radarul meu, Leo. Deci, cât? Întreb cu un motiv, și încă unul foarte bun.

Ea își încrucișă brațele și se sprijini de zid, așteptând.

El ridică din umeri.

– De obicei, avem cinci locuri unde lucrăm prin rotație, cam șase ore pe zi. Îi curățăm de trei-patru miare în zilele bune. Băieții lui Lotta dau târcoale pe-aici. Pe-ăștia mereu îi mănâncă pielea să-și piardă banii. Dar ne mutăm în curând. Va fi iar un val de restructurări la fabrică și nu vrem ca oamenii să-și amintească prea bine de fețele noastre. Nu încerc să te fentez. Eu primesc a șasea parte din total, dar, în ziua de azi, cheltuielile-s mari. Am economisit cam treizeci de miare. Sper să fac dublu până vine iarna. O să-mi ajungă o vreme.

– Dar doar pentru o vreme, din câte te cunosc eu.

Annabelle Conroy își luă insigna cu logoul mărcii de bere și cardul Costco.

– Ești interesat de niște bani adevărați?

– Ultima dată când m-ai mai întrebat asta, am fost împușcat.

– Toți am fost, pentru că ai fost lacom.

Nici unul din ei nu mai zâmbea.

– Care-i afacerea? întrebă Leo.

– Îți spun după ce facem câteva escrocherii mici. Avem nevoie de capital ca să facem o escrocherie de anvergură.

– Escrocherie de anvergură? Cine mai poată să facă asta?

Ea dădu din cap și îl fixă cu privirea. În cizmele ei cu toc înalt avea aproape un metru optzeci înălțime.

– Eu pot. De fapt, n-am renunțat niciodată.

Băgă de seamă că părul ei era roșcat.

– Nu erai brunetă ultima dată când ne-am văzut?

– Sunt așa cum îmi cer împrejurările.

El schiță un rânjet.

– Aceeași Annabelle dintotdeauna.

Privirea femeii se înăspri.

– Nu, nu aceeași. Mai bună. Bați palma?

– Cât e de riscant?

– Foarte. Dar și răsplata va fi pe măsură.

Alarma unei mașini porni, cât pe ce să le spargă timpanele. Dar nici unul din ei nu clipi măcar. Tipii ca ei care-și pierduseră controlul în cine știe ce circumstanțe deveniseră mușteriii sistemului juridic sau chiar își pierduseră viața.

În sfârșit, Leo tresări.

– OK, batem palma. Ce urmează acum?

– Acum o să vorbim cu niște indivizi.

– Adunăm toate starurile?

Gândindu-se la o asemenea perspectivă, privirea i se lumină.

– Escrocheria de anvergură are nevoie de cei mai buni. Ridică dama de pică. Diseară îmi oferi o cină pentru că am tras dama din pachetul „magic" de cărți.

– Mi-e teamă că nu e nici un restaurant prin zonă unde să merite să mănânci.

– Nu în zonă. În trei ore vom zbura spre L.A.

– Spre L.A.? În trei ore? Dar nici măcar nu mi-am făcut bagajele. Și n-am nici bilet!

– Îl ai în buzunarul stâng al jachetei. Ți l-am strecurat când te-am percheziționat. Îi privi talia proeminentă și ridică o sprânceană: Te-ai cam îngrășat, Leo.

Ea îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari, în timp ce Leo se scotocea în buzunar. Găsi biletul de avion. Înșfăcă pachetul de cărți și porni în goană după ea, abandonând masa de joc.

„Găsește dama" intra în vacanță. Un vechi partener avea nevoie de el.

CAPITOLUL

3

În timpul cinei din acea seară, în L.A., Annabelle îi dezvălui lui Leo câte ceva din planul pe care-l avea și îi vorbi inclusiv despre cei doi jucători pe care ea spera să-i atragă în afacere.

– Sună bine, dar ce poți să-mi spui despre escrocheria de anvergură? N-ai suflat nici o vorbă despre asta.

– Fiecare lucru la timpul său, răspunse ea, ridicând paharul cu vin și plimbându-și privirea de jur împrejurul restaurantului elegant, căutând potențiale victime.

Respiră adânc. Găsi un idiot. Își îndepărtă părul roșcat de pe față și, pentru câteva clipe, se uită fix în ochii unui tip care se afla la trei mese distanță. Nemernicul se holba de aproape o oră, fără nici un pic de discreție, la Annabelle, în rochia ei neagră, în timp ce partenera lui de întâlnire fuma liniștită. La un moment dat, el își linse buzele și îi făcu lui Annabelle cu ochiul.

„Ehe, frumosule, ești foarte departe de a te descurca așa cum trebuie."

Leo o trezi din gânduri:

– Auzi, Annabelle? Nu vreau să te plictisesc, dar, la dracu', am bătut atâta drum!

– Corect. Dar ai făcut-o pe banii mei.

– Suntem parteneri, nu? Poți să-mi spui! N-o să ciripesc.

În timp ce își sorbea ultima picătură de cabernet, privirea ei alunecă dincolo de el.

– Leo, nu te mai agita. Nu te pricepi nici măcar la minciuni.

Un chelner se apropie și îi dădu o carte de vizită.

– De la domnul de-acolo, spuse el, arătând către tipul care o fixase toată seara.

Annabelle luă cartea de vizită. Tipul era impresar. Pe spatele cartonului adăugase o informație foarte utilă despre un anume act sexual pe care lui i-ar fi plăcut să-l încerce cu ea.

„OK, domnule impresar. Ai căutat-o cu lumânarea!"

Când ieșiră, ea se opri la o masă la care se aflau cinci indivizi solizi, îmbrăcați în costume cu dungulițe. Le spuse ceva și apoi râseră cu toții. Ea îl lovi cu palma peste ceafă pe unul dintre ei, iar pe altul, care avea cam patruzeci de ani, tâmple argintii și umeri lați, îl ciupi de bărbie. Annabelle mai spuse ceva și râseră din nou cu toții. Ea se așeză și vorbi cu ei, preț de câteva minute. Leo se uită mirat la ea, când Annabelle se ridică de la masă și trecu pe lângă el îndepărtându-se spre ieșire.

Când ajunse în dreptul impresarului, acesta îi strigă:

– Hei, păpușico, sună-mă! Vorbesc serios. Ești așa de fierbinte... am luat foc!

Annabelle luă un pahar cu apă de pe tava unui chelner care tocmai trecea și spuse:

– Păi hai să stingem focul, amice!

Și aruncă apa în poala bărbatului. El sări.

– La dracu'! O să plătești pentru asta, târfă ordinară ce ești!

Femeia care îl însoțea își duse mâna la gură să-și ascundă râsul.

Înainte ca el să se năpustească asupra ei, Annabelle îl înșfăcă de încheietura mâinii.

– Îi vezi pe tipii de acolo? zise, arătând din cap către cei cinci bărbați care priveau scena cu ostilitate.

Unul dintre ei își trosnea încheieturile degetelor. Un altul își dusese mâna la buzunarul interior al hainei și rămăsese nemișcat.

Annabelle spuse încet:

– Sunt sigură că m-ai văzut când am vorbit cu ei, din moment ce te-ai holbat la mine toată seara. Sunt cu toții din familia Moscarelli. Iar cel din capăt este fostul meu soț, Joey Junior. Iar acum, deși, tehnic

vorbind, nu mai fac parte din familie, totuși, în realitate, odată intrat în clan, nu mai ieși niciodată.

– Moscarelli? zise bărbatul, sfidător. Cine dracu' mai e și familia Moscarelli?

– A fost a treia organizație criminală ca importanță în Vegas, până când FBI-ul i-a alungat de pe-aici și pe ei, și pe ceilalți. Acum s-au întors ca să-și reia activitatea pe care știu ei cel mai bine s-o facă: să controleze sindicatele gunoierilor din The Big Apple[1] și din Newark[2]. Îl strânse și mai tare de încheietură. Așa că, dacă ai vreo problemă din cauză că ți s-au udat pantalonii, sunt sigură că Joey o să aibă grijă să ți-o rezolve.

– Tu chiar crezi că eu o să înghit rahatul pe care mi-l vâri tu pe gât? îi replică rapid bărbatul.

– Păi dacă nu mă crezi, du-te și vorbește cu el despre asta.

Bărbatul privi din nou către masa celor cinci indivizi. Joey Junior ținea în mâna lui uriașă un cuțit de friptură, în timp ce vecinul său se chinuia să-l țină în scaun.

Annabelle îl strânse și mai tare.

– Sau vrei să-l chem eu pe Joey chiar aici, împreună cu câțiva dintre prietenii lui? Nu-ți face griji; a fost eliberat pentru bună purtare, așa că nu poate să te facă chiar bucățele, că le-ar atrage iar atenția federalilor.

– Nu! Nu! ripostă bărbatul, speriat, întorcându-și privirea de la criminalul Joey Junior și cuțitul său de friptură. Adăugă imediat: Vreau să spun că n-are nimic. E doar un pic de apă...

Se așeză pe scaun, luă șervetul și încercă să absoarbă cu el apa de pe pantaloni.

Annabelle se întoarse către partenera tipului. Femeia încerca din răsputeri să-și stăpânească hohotele de râs, dar nu reușea.

– Crezi că e amuzant, drăguță? zise Annabelle. Ăsta e genul de situație în care noi râdem de voi, și nicidecum nu râdem împreună cu voi. Așa că ce-ar fi să te străduiești să începi să ai un pic de demnitate? Sau doar lângă un asemenea rahat, cum e tipul ăsta, poți să te trezești

[1] Așa este supranumit New Yorkul (n.tr.)
[2] Cel mai mare oraș din New Jersey (n.tr.)

dimineața? Iar asta o să se întâmple până când o să fii atât de bătrână, încât nimeni n-o să mai dea pe tine nici măcar o ceapă degerată? Inclusiv tu.

Femeia se opri din râs.

În timp ce se îndreptau către ieșirea din restaurant, Leo spuse:

– Mamăăă... Și când te gândești că eu mi-am pierdut vremea citind cărțile lui Dale Carnegie[1], când, de fapt, tot ce ar fi trebuit să fac era să iau lecții de la tine?

– Scutește-mă, Leo.

– OK, OK, dar ce-i cu familia Moscarelli? Hai, spune-mi și mie. Cine sunt de fapt?

– Sunt cinci contabili din Cincinnati, care, probabil, încearcă să agațe ceva pipițe pentru la noapte.

– Ești norocoasă. S-au comportat chiar ca niște duri.

– Nu e vorba de noroc. Le-am zis că repet o scenă de film, în public, împreună cu un coleg. Le-am spus că asta se întâmplă mai tot timpul în L.A. I-am rugat să mă ajute, să facă un pic de figurație; știi, să creeze atmosfera adecvată, ca să ne putem spune replicile. Le-am promis că, dacă fac treabă bună, e posibil chiar să primească un rol în film. Probabil că e cea mai palpitantă chestie care li s-a întâmplat vreodată în viața lor.

– Da, dar de unde știi că nenorocitul ăla nu vine după tine afară?

– O, n-am de unde să știu, Leo. Poate n-o face din cauză că are pantalonii uzi. Sau crezi cumva că apa aia pe care i-am pus-o în poală a fost așa... de florile mărului?

A doua zi, Annabelle și Leo mergeau pe Wiltshire Boulevard din Beverly Hills, într-un Lincoln albastru-închis, închiriat. Leo se uita încordat la fiecare magazin prin fața căruia treceau.

– Cum o să-l convingi?

– Tehnica clasică. E tânăr și nu prea are experiența străzii. Dar e specialist în ceva și acest lucru mă interesează.

[1] Dale Breckenridge Carnegie, scriitor american (1888–1955), deschizător de drumuri în literatura motivațională, în arta de a vorbi în public și în dobândirea abilității de relaționare optimă cu cei din jur. (n.tr.)

Annabelle intră într-o parcare și arătă spre vitrina unui magazin aflat în fața lor.

– OK. Aici e locul în care *gadget boy*[1] pune ochii pe clienți.

– Cum arată?

– Ca un metrosexual[2].

O privi intrigat.

– *Metrosexual?* Ce dracu' mai e și asta? Un nou tip de poponar?

– Trebuie neapărat să ieși mai mult în lume, Leo. Și să mai înveți și câte ceva legat de computere.

După câteva minute, Annabelle și Leo intrară într-un magazin de haine șic. Fură întâmpinați de un bărbat tânăr, slab, îmbrăcat cu bun-gust, în negru, cu părul blond, pieptănat pe spate și cu barbă de-o zi, la modă.

– Doar dumneavoastră sunteți azi aici? îl întrebă ea, uitându-se la ceilalți clienți din magazin.

Cu siguranță, erau bogați, știa prea bine asta, din moment ce perechea de pantofi costa aici de la o mie de dolari în sus.

Tânărul dădu din cap.

– Nu e nici o problemă, îmi place să muncesc aici. Sunt o persoană pasionată de lucrul cu publicul.

– Sunt sigură că așa este, șopti Annabelle.

Așteptară până când clienții ieșiră din magazin, apoi Annabelle puse pe ușa de la intrare plăcuța cu anunțul „Închis". Leo luă o bluză de damă și o duse la casă, în timp ce Annabelle se plimba dincolo de zona de verificare. Leo îi dădu vânzătorului cartea de credit, dar astfel încât aceasta să-i alunece din mână. Celălalt se aplecă s-o ia de jos. Când să se ridice, se trezi cu Annabelle în spatele lui.

– Ce jucărie complicată aveți aici... spuse ea, arătând către aparatul de pe birou, prin care funcționarul tocmai trecea cardul de credit.

– Doamnă, nu vă este permis accesul în acest loc.

Dar Annabelle ignoră spusele bărbatului.

– Dumneavoastră l-ați conceput?

---

[1] Celebru personaj al unui serial de desene animate, Inspectorul Gadget este un robot care are o sumedenie de *gadget*-uri (dispozitive cu anumite funcții) încorporate în mecanismul său, menite să îl ajute în activitatea sa de detectiv. (n.tr.)

[2] Bărbat foarte interesat de aspectul său fizic, care alocă mult timp și mulți bani acestei preocupări. (n.tr.)

Funcționarul zise cu o voce fermă:

– Este un aparat antifraudă. Confirmă faptul că este valid cardul. Verifică criptarea codului care se află sub acest strat de material plastic. Am avut de-a face cu numeroase carduri de credit furate, așa că proprietarul magazinului ne-a recomandat să folosim această mașină. Eu încerc să fac acest lucru cât mai discret posibil, astfel încât nici un client să nu se simtă stânjenit. Sunt sigur că înțelegeți situația.

– Sigur că înțeleg!

Annabelle se strecură pe lângă funcționar și ieși din spatele tejghelei.

– Tony, deci mașinăria asta citește numele, numărul de cont și codul de pe banda magnetică, astfel încât cardul să poată fi mai apoi falsificat.

– Sau, și mai bine, ca să vinzi datele, adăugă Leo, și să nu-ți mai murdărești prea rău mâinile alea de metrosexual.

Tony se uita când la unul, când la celălalt.

– Dar de unde-mi știți numele? Sunteți polițiști?

– Oho, mult mai bine de-atât, zise Annabelle luându-l de umeri. Suntem niște oameni exact ca tine.

Două ore mai târziu, Annabelle și Leo coborau către debarcader, în Santa Monica. Era o zi însorită, fără nici un nor, iar briza oceanului aducea mici valuri de aer cald, plăcut. Leo își șterse fruntea cu o batistă, se dezbrăcă de jachetă și o puse pe braț.

– Fir-ar să fie! Uitasem cât de frumos poate să fie aici!

– O vreme minunată și cele mai tari mărci din lume, răspunse Annabelle. De-asta ne și aflăm aici. Pentru că acolo unde sunt cele mai tari mărci...

– ... sunt și cei mai tari escroci, termină Leo fraza în locul ei.

Ea aprobă din cap.

– OK, uite-l pe Freddy Driscoll, prințul încoronat al falsurilor.

Leo privi drept înainte, clipind mărunt din cauza soarelui. Citi ce scria pe micul însemn aflat pe ușa chioșcului.

– Designer Heaven?

– Exact. Fă așa cum ți-am spus.

– De parcă aș avea de ales și aș putea face altfel decât *mi-ai spus tu,* mormăi Leo.

Ajunseră în locul în care era expusă marfa: jeanși, genți de firmă, ceasuri și alte accesorii, toate frumos aranjate. Un tip în vârstă, aflat lângă chioșc, îi salută politicos. Era scund și rotofei, și avea un chip plăcut; purta o pălărie de paie de sub care se iteau smocuri de păr alb.

– Mamă... ce prețuri bune, comentă Leo, în timp ce privea articolele.

Ochii bătrânului luciră de mândrie.

– Eu n-am plafonul sofisticat al unui magazin de lux, am doar soare, nisip și ocean...

Se plimbară prin magazin, aleseră câteva articole, iar Annabelle îi întinse bărbatului o bancnotă de o sută de dolari drept plată. El o luă, își puse niște ochelari cu lentile groase, ridică bancnota într-un anumit unghi, după care i-o înapoie rapid:

– Îmi pare rău, doamnă, mi-e teamă că e o bancnotă falsă.

– Așa este, răspunse ea cu dezinvoltură. Dar m-am gândit că e corect să plătesc mărfuri false cu bani falși.

Bărbatul nici măcar nu clipi, doar îi zâmbi binevoitor.

Annabelle examină bancnota în același fel în care o făcuse bătrânul.

– Problema este că nici măcar cel mai bun falsificator nu poate să reproducă exact hologramа lui Franklin, dacă ții bancnota în acest unghi; ar fi nevoie de o imprimantă de vreo două sute de milioane de dolari ca să iasă așa cum trebuie. Există doar una în Statele Unite, dar nici un falsificator nu are acces la ea.

Leo șopti:

– Așa că iei un creion de ceară și faci o schiță reușită a bătrânului Benny. Asta-l face pe unul care e suficient de isteț să verifice hârtia care lucește un pic și să se asigure că ce a văzut este într-adevăr hologramа.

– Dar *tu* știai diferența, sublinie Annabelle. Fiindcă aveai obiceiul să faci hârtia asta mai bine decât oricine.

Ridică o pereche de jeanși.

– Dar de acum înainte o să-i spun furnizorului tău să-și facă timp să marcheze numele brandului pe fermoar, așa cum face și producătorul original.

Puse jeanșii pe masă și luă o geantă.

– Iar toarta asta are nevoie de cusătură dublă. Și ăsta e un indiciu că e contrafăcută.

Dintre lucrurile de vânzare, Leo alese un ceas de mână.

– Ca să nu mai vorbim că un Rolex veritabil merge discret, nu ticăie așa tare.

Bătrânul spuse:

– Sunt de-a dreptul șocat să aflu că sunt victima furnizorilor de marfă contrafăcută. Am văzut un polițist chiar acum câteva minute, coborând spre debarcader. O să fug după el. Vă rog, nu plecați; sigur o să vrea declarații de la dumneavoastră.

Annabelle îl înhăță de braț, cu degetele ei lungi și subțiri.

– Lasă baltă povestea asta, spuse ea. Haide mai bine să stăm de vorbă.

– Despre ce? întrebă el circumspect.

– Despre două escrocherii mărunte și una de anvergură, răspunse Leo, iar ochii bătrânului sclipiră.

CAPITOLUL

4

Așezat la masa de conferințe, Roger Seagraves îl privea pe tipul din fața lui, timid ca un șoricel, care încerca să își ascundă chelia sub cele câteva fire de păr negru și slinos pieptănate peste ea. Bărbatul era îngust în umeri și avea picioare slăbănoage, în schimb avea burta mare și fundul lat. Deși era cu puțin trecut de patruzeci de ani, probabil i-ar fi fost foarte greu să alerge mai mult de douăzeci de metri fără să cadă din picioare. Iar să ridice o sacoșă plină de cumpărături ar fi însemnat, fără nici o îndoială, depășirea limitelor forței brațelor sale. „Ar fi putut să se afle pe un afiș care să înfățișeze degradarea fizică tipică tuturor masculilor secolului XXI", se gândi Seagraves. Era destul de intrigat, mai ales că forma fizică jucase dintotdeauna un rol deosebit de important în viața lui.

El alerga câte opt kilometri în fiecare zi, devreme, înainte ca soarele să apuce să se înalțe pe cer. Încă mai era în stare să facă flotări într-o singură mână și să ridice haltere cântărind de două ori mai mult decât greutatea propriului corp. Putea să-și țină respirația în apă timp de patru minute, iar uneori juca fotbal cu echipa colegiului din apropierea locuinței sale din vestul districtului Fairfax. Nici un bărbat trecut de patruzeci de ani nu ar fi putut să țină pasul cu un tânăr de șaptesprezece ani, însă el nu rămânea niciodată prea mult în urma lui. În timpul carierei pe care tocmai o încheiase, aceste abilități îl ajutaseră întotdeauna să-și atingă singurul scop: să rămână în viață.

Își îndreptă din nou atenția către bărbatul care se afla de partea cealaltă a mesei. De fiecare dată când îl vedea, o parte din el ar fi vrut să-l înșface și să-l smulgă din lâncezeala dezgustătoare, din mizeria letargică în care se complăcea. Dar nici o persoană zdravănă la cap nu ar fi ucis găina cu ouăle de aur, în acest caz șoricelul de aur. Poate că Seagraves îi găsea multe lipsuri partenerului său, însă avea nevoie de el.

Numele creaturii era Albert Trent. Iar omul avea creier, chiar dacă trupul lui arăta ca o epavă – Seagraves trebuia să recunoască acest lucru. Un element important al planului lor, poate chiar cel mai important detaliu, fusese, de fapt, ideea lui Trent. Mai mult din acest motiv decât din oricare altul, Seagraves îl acceptase ca partener.

Cei doi bărbați tăifăsuiau de ceva timp despre raportul de activitate pe care conducerea CIA trebuia să-l prezinte curând în fața Comisiei Speciale Permanente a Camerei Reprezentanților în care Albert Trent era un membru important. Apoi, trecură în revistă frânturile de informații-cheie preluate de la tipii din Langley și de la alte agenții din vastul arsenal de spionaj al guvernului SUA. Tipii ăștia te spionau de la depărtare, prin telefon, fax, e-mail, dar uneori o făceau chiar lângă umărul tău.

După ce terminară, cei doi bărbați se așezară și dădură pe gât câte o cafea călduță. Seagraves încă mai era în căutarea unui birocrat care să știe să facă o ceașcă de cafea decentă. Poate că apa pe care o aveau acolo era de vină.

– Afară, vântul chiar te ia pe sus, zise Trent, cu un ochi la manualul de instrucțini pe care îl avea în față. Își netezi cravata roșie pe abdomenul gras și se frecă la nas.

Seagraves aruncă o privire pe fereastră. OK, era timpul să apeleze la codul privind vremea, în eventualitatea în care cineva îi asculta. În zilele astea, nici un loc nu mai era sigur, la adăpost de urechile curioase, și mai ales aici, la Capitol Hill.

– Am văzut la știri că se înnorează. Probabil că mai târziu va ploua, dar tot atât de bine poate să nu plouă.

– Am auzit că e posibil să fie o furtună cu fulgere și trăsnete.

Seagraves se învioră la o asemenea veste. O referire la furtună cu fulgere și trăsnete îi capta întotdeauna atenția. Președintele Camerei Reprezentanților, Bob Bradley, avusese parte de o asemenea furtună

cu fulgere și trăsnete. Acum zăcea acoperit cu pământ, în parcela lui din Kansas, acolo unde se născuse, cu un buchet de flori ofilite deasupra lui.

Seagraves chicoti.

– Știi ce se spune despre vreme. Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu face nimic s-o îmbunătățească dracului.

Trent râse împreună cu el.

– Totul e în regulă aici. Apreciem, ca de obicei, cooperarea cu Serviciul Central de Informații.

– Nu știai? „C" vine de la cooperare.

– A rămas stabilită pentru vineri prezentarea raportului de activitate a DDO? întrebă, referindu-se la directorul adjunct de operațiuni al CIA.

– Da. Iar în spatele ușilor închise ne putem permite să fim foarte nevinovați.

Trent aprobă din cap.

– Noul președinte al comisiei știe cum să joace respectând regulile. Deja au făcut prezența la vot ca să încheie audierile.

– Suntem în război cu teroriștii, iar asta e minge de joc. Dușmanii acestei țări sunt pretutindeni. Trebuie să acționăm în consecință. Să-i omorâm înainte să ne omoare ei pe noi.

– Absolut! aprobă Trent. La vremuri noi, un nou tip de luptă. Perfect legală.

– Se înțelege de la sine.

Seagraves își înăbuși un căscat. Dacă cineva *asculta,* spera să constituie o bucurie acest rahat de discuție patriotică. Trecuse mult timp de când încetase să-i mai pese de țara asta a lui – sau de oricare altă țară, de fapt. Acum ajunsese să nu-i mai pese decât de el însuși: Statul Independent numit Roger Seagraves. Și avea abilitățile și nervii necesari, precum și accesul la lucruri de o enormă valoare așa încât să poată face ceva pentru sine.

– OK, dacă nu mai este și altceva, plec. Traficul e ca dracu' la ora asta a zilei.

– Când e altfel? zise Trent, în timp ce închise cu zgomot manualul de instrucțiuni.

Seavrages aruncă o scurtă privire către cartea pe care i-o dăduse bărbatului, chiar în clipa când lua dosarul pe care Trent i-l întinsese.

Dosarul conținea cereri detaliate de date și clarificări privind anumite practici de supraveghere ale agenției de informații. Voluminosul manual de instrucțiuni pe care i-l lăsase lui Trent nu conținea nimic ieșit din comun, ci doar obișnuitele analize plictisitoare, complicate, pe care agenția sa le furniza îndeobște comisiei de supraveghere. Era o capodoperă despre cum să nu spui absolut nimic în cea mai confuză manieră posibilă, într-un milion de cuvinte sau mai mult.

Totuși, dacă cineva citea printre celebrele rânduri, așa cum Trent făcea în fiecare seară, după cum Seagraves știa foarte bine, paginile manualului mai dezvăluiau și altceva: numele a patru agenți americani sub acoperire, foarte activi, precum și locațiile de dincolo de ocean unde se aflau, totul codificat. Dreptul de furnizare a acestor nume și adrese fusese deja vândut unei organizații teroriste bine finanțate care se pare că ar fi ciocănit la ușile oamenilor în trei țări din Orientul Mijlociu și le zburaseră capetele. Două milioane de dolari americani fuseseră virați într-un cont pe care nici un control bancar american nu îl auditase. Acum, treaba lui Trent era să mute numele furate la baza lanțului trofic.

Afacerea înflorea pentru Seagraves. În timp ce numărul total al inamicilor Americii continua să crească, el vindea secrete teroriștilor musulmani, comuniștilor din America de Sud, dictatorilor din Asia, și chiar unor state membre ale Uniunii Europene.

– Lectură plăcută, zise Trent, referindu-se la dosarul pe care tocmai i-l dăduse.

Acel dosar conținea identitatea criptată a numelui „furtună cu fulgere și trăsnete" care îi era oferită lui Seagraves odată cu scopurile și motivele acțiunii.

În aceeași seară, târziu, la el acasă, Seagraves cercetă numele și începu să plănuiască totul în stilul lui metodic. Dar de data asta va apela la ceva mult mai subtil decât o pușcă dotată cu lunetă. În cazul de față, prețioasele informații ale lui Trent privind ținta simplificau foarte mult lucrurile. Seagraves știa pe cine să sune.

CAPITOLUL

5

Într-o dimineață limpede și răcoroasă, la ora șase și jumătate fix, în Washington D.C., ușa din față a casei cu trei niveluri aparținându-i lui Jonathan DeHaven se deschise, iar el ieși, îmbrăcat într-o jachetă de tweed gri, asortată cu o cravată bleu-pal și pantaloni negri. DeHaven era un tip înalt, care se ținea bine la cei cincizeci și cinci de ani ai săi, și își purta părul argintiu pieptănat cu grijă. Inspiră aerul proaspăt și rămase în loc câteva momente, uitându-se lung la șirul de case vechi și impunătoare de pe strada sa.

DeHaven era departe de a fi cea mai bogată persoană din împrejurimi, unde prețul mediu pentru o casă impozantă de cărămidă era de câteva milioane de dolari. Din fericire, el moștenise această clădire de la părinții săi care fuseseră suficient de inspirați, încât să fie unii dintre primii investitori în cea mai selectă agenție imobiliară din D.C. Chiar dacă o mare parte din agoniseala lor se risipise în acte caritabile, singurul copil al familiei DeHaven primise o sumă apreciabilă de bani care să-i rotunjească acestuia veniturile, adăugându-se la salariul său guvernamental și înlesnindu-i satisfacerea unor capricii.

Dacă norocul îi permisese lui DeHaven să-și trăiască viața fără să ducă grija zilei de mâine, asta nu era valabil în cazul altor rezidenți de pe Good Fellow Street. De fapt, unul dintre vecinii săi era un negustor al morții – despre care totuși DeHaven presupunea că termenul politic corect era „contractor al Apărării".

Bărbatul, Cornelius Behan – îi plăcea să i se spună C.B. –, trăia într-un spațiu cât cel al unui palat, ocupând două clădiri originale care constituiau un imens ansamblu de o mie cinci sute de metri pătrați. DeHaven auzise zvonuri cum că acest lucru fusese realizat, în această zonă istorică aflată sub control strict, cu ajutorul unor șpăgi bine plasate. Această casă se putea lăuda că are un lift de patru persoane și, de asemenea, avea un spațiu separat, dedicat servitorilor în care, în prezent, chiar locuiau servitorii.

Behan aducea aici femei ridicol de frumoase, la ore ciudate, având totuși decența să aștepte ca soția lui să plece din oraș, de cele mai multe ori la cumpărături în vreun oraș din Europa. DeHaven era sigur că femeia aceasta frivolă își înșela bărbatul și că se distra flirtând de cealaltă parte a Atlanticului. Ideea aceasta îi evoca imaginea unei doamne elegante, atrăgătoare, călărită de un tânăr amant francez, în timp ce stătea cocoțată, goală, pe o enormă masă de sufragerie, în stil Ludovic al XVI-lea, iar muzica de fundal era *Bolero*. „Și bravo ție", se gândi DeHaven.

Alungă toate gândurile care o priveau pe păcătoasa lui vecină, și porni la muncă, în pas vioi, aproape țopăind. Jonathan DeHaven ocupa postul de director al Departamentului de Colecții Speciale și Cărți Rare al Bibliotecii Congresului, deținătoarea celor mai rare și mai valoroase cărți din lume și era nespus de mândru de acest lucru. Bineînțeles că francezii, italienii și britanicii puteau să se îndoiască de asta, însă DeHaven era convins că versiunea americană era cea mai bună.

Parcurse pe jos circa două sute cincizeci de metri, mergând pe trotuarele pavate neregulat, cu mersul acela sigur, învățat de la mama sa, care îi organizase cu meticulozitate fiecare pas al vieții lui. Cu o zi înainte ca ea să moară, DeHaven nu fusese întru totul sigur dacă nu cumva mama lui, o femeie extrem de energică, nu avea să lipsească de la propria înmormântare și să se ridice direct la ceruri, unde să pretindă să fie lăsată să pună lucrurile la punct. Ajuns la un colț de stradă, se sui într-un autobuz aglomerat și se așeză pe scaun lângă un tânăr murdar de praf de ciment și care ținea între picioare o ladă frigorifică portabilă. Douăzeci și cinci de minute mai târziu, DeHaven coborî din autobuz, într-o intersecție aglomerată.

Traversă strada către o cafenea mică, unde de regulă, dimineața, își lua ceașca de cafea însoțită de un croasant, și citea *The New York Times*. Ca de obicei, titlurile de articole sunau foarte trist. Războaie, uragane,

posibile pandemii de gripă, terorism – suficient cât să vrei să te strecori în propria casă și să bați ușile în cuie. Unul dintre articole semnala neregului în sfera afacerilor din domeniul militar. Erau acuzații de mită și corupție între politicieni și producători de arme. „Vai, ce șocant!" Un scandal legat de dolarii plătiți de corporații unor politicieni provocase deja căderea fostului președinte al Camerei Reprezentanților. Apoi succesorul său, Robert Bradley, fusese ucis cu brutalitate la Clubul Federalist. Crima rămăsese neelucidată, deși un grup terorist național, absolut necunoscut până atunci și care se autointitula „Americanii împotriva 1984" – o referire clară la capodopera lui Orwell despre fascism –, își asumase responsabilitatea nefericitului eveniment. Investigațiile făcute de poliție nu mergeau deloc bine, cel puțin din câte relata mass-media.

Din când în când, DeHaven arunca iute câte o scurtă privire pe fereastra cafenelei către angajații guvernamentali care mergeau cu pași hotărâți de-a lungul străzii, având scopuri măreț, fiind gata să cucerească lumea; sau către un senator mai timid. „Chiar e un loc neobișnuit", se gândi el. Aici puteai da peste adevărați cruciați alături de profitori mizerabili, tot felul de idioți sau intelectuali, de foști – nefericiți – deținători ai unor înalte poziții ale puterii. Era singurul mare oraș din Statele Unite care putea să declare război, să crească taxele federale pe venit sau să reducă beneficiile asigurărilor sociale. Deciziile luate în acești câțiva kilometri pătrați plini de monumente și de imitații caraghioase făceau întregi legiuni de oameni furioși sau euforici, și aceste tabere se schimbau în funcție de cine deținea la un moment dat controlul asupra guvernului. Și luptele, răsturnările de situație, conspirațiile concepute și apoi împlinite astfel încât puterea să rămână în aceleași mâini sau să fie recâștigată de alții – toate acestea consumau și ultimul strop de energie pe care oameni atât de talentați și de-a dreptul strălucitori îl mai puteau dărui. Acest mozaic de răsturnări și de eterne schimbări avea prea multe piese detașabile, care se mișcau frenetic, astfel încât cineva din afară nu avea cum să se apropie și să înțeleagă cu adevărat ce se petrecea. Era ca o grădiniță letală fără de sfârșit.

Câteva minute mai târziu, DeHaven urca apăsat treptele largi ale masivei construcții care adăpostea Biblioteca Congresului din Clădirea Jefferson. Semnă de primire pentru cheile de la ușile securizate și apoi urcă la etajul doi, îndreptându-se rapid spre camera LJ239. Aici se afla

sala de lectură a cărților rare și cele câteva încăperi-seif în care erau păstrate cele mai multe dintre comorile de hârtie ale națiunii. Printre bogățiile bibliofile se număra un exemplar original tipărit din *Declarația de Independență* pe care Părinții Fondatori o redactaseră la Philadelphia, în timpul marșului către libertate pornit împotriva dominației engleze. „Ce ar gândi ei oare acum despre acest loc?"

Descuie ușile masive de la intrarea în sala de lectură și le deschise larg, fixându-le ca să nu se închidă la loc. Apoi îndeplini complicata procedură de verificare a cardului electronic care îi permitea să intre în sală. DeHaven era întotdeauna prima persoană care sosea aici, în fiecare zi. Cu toate că îndatoririle sale specifice îl țineau departe de sala de lectură, DeHaven avea o relație simbiotică deplină cu vechile cărți, lucru care i s-ar fi părut inexplicabil unui amator, dar care era o chestiune imediat înțeleasă de un bibliofil sau chiar și de cineva oarecum dependent de carte.

Sala de lectură nu era deschisă la sfârșit de săptămână, ceea ce îi permitea lui DeHaven să se plimbe cu bicicleta, să achiziționeze cărți rare pentru colecția sa personală sau să cânte la pian. Era o abilitate pe care o deprinsese sub îndrumarea atentă a tatălui său, a cărui ambiție de a deveni pianist se spulberase când își dăduse seama că nu era destul de talentat. Din nefericire, nici fiul nu era. Cu toate acestea, chiar și după moartea tatălui său, DeHaven continuase să cânte pentru propria plăcere. În ciuda unor nemulțumiri generate de codul lor strict de maniere, el își ascultase aproape întotdeauna părinții.

De fapt, doar o singură dată făcuse ceva împotriva dorințelor lor, însă fusese o abatere gravă. Se căsătorise cu o femeie cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât el, o doamnă care era departe de rangul lui sau cel puțin așa susținuse mama lui. Atât îl bătuse la cap până când, un an mai târziu, anulase mariajul. Totuși, nici o mamă nu ar trebui să meargă până acolo încât să-l forțeze pe fiul ei să o părăsească pe femeia iubită, nici să îl amenințe că îl dezmoștenește. Însă mama lui nu ezitase să-i spună că va vinde colecția de cărți rare pe care cândva îi promisese că i-o va lăsa lui. Totuși, el ar fi trebuit să fie capabil să i se împotrivească, să-i spună să nu se mai bage. La asta se gândea acum, dar, desigur, era mult prea târziu. Dacă ar fi avut coloană vertebrală cu ani în urmă...

DeHaven oftă melancolic, în timp ce își deschidea nasturii jachetei și își netezea cravata. Era foarte posibil ca acelea să fi fost cele mai fericite douăsprezece luni din viața lui. Nu mai întâlnise niciodată până atunci o persoană ca ea, și era sigur că nici nu va mai întâlni. „Și totuși am lăsat-o să-mi scape doar pentru că maică-mea m-a împins s-o fac." Îi scrisese acelei femei la câțiva ani după aceea și își ceruse iertare cum putuse mai bine. Îi trimisese bani, bijuterii, diverse obiecte exotice din călătoriile lui prin toată lumea, însă nu-i ceruse niciodată să se întoarcă la el. Nu, nu făcuse asta niciodată, dar ar fi trebuit? Ea îi scrisese de câteva ori, după care scrisorile și pachetele pe care i le trimitea el i se întorseseră nedesfăcute. După ce mama lui murise, el se gândise să o caute. Însă în final se hotărâse că era prea târziu. Într-adevăr, el n-o mai merita.

Inspiră adânc, își puse cheile de la ușă în buzunar și privi atent de jur împrejurul sălii de lectură. Încăperea, în stil georgian, la fel ca grandiosul Independence, avea un efect instantaneu de calmare. Lui DeHaven îi plăceau mai ales abajururile arămii ale lămpilor care se aflau pe fiecare masă. Își trecu palma peste una dintre ele, ca o mângâiere plină de afecțiune, iar amintirea pierderii singurei femei care reușise să-l facă pe de-a-ntregul fericit începu să se estompeze.

DeHaven merse de-a curmezișul sălii și scoase cardul de securitate. Îl flutură în fața computerului de acces, clătină din cap către camera de supraveghere fixată în perete, deasupra ușii, și intră. Să vină aici în fiecare dimineață devenise un ritual zilnic. Îl ajuta să își reîncarce bateriile, să-și amintească faptul că tot ce conta cu adevărat erau cărțile.

Își petrecu ceva timp în venerabila Sală Jefferson, frunzărind un exemplar din scrierile lui Tacitus, un autor latin pe care cel de-al treilea președinte al Statelor Unite îl admirase. Apoi folosi una dintre chei ca să intre în camera Lessing J. Rosenwald, unde incunabulele și codicele donate de Rosenwald, fostul șef al companiei Sears, Roebuck, stăteau alături de alte scrieri pe rafturile de metal, aici spațiul având o temperatură controlată timp de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte, cu costuri dintre cele mai mari. Deși biblioteca funcționa cu un buget destul de limitat, temperatura constantă de 15,5 grade Celsius și umiditatea medie de 68 de procente ar fi putut permite ca aceste cărți rare să supraviețuiască încă vreo câteva sute de ani.

DeHaven ar fi avut nevoie de sume în plus de la bugetul federal care alocase dintotdeauna mai mulți bani războiului decât unor scopuri pașnice. Cu numai o fracțiune din costul unei rachete, el ar fi putut să achiziționeze pe piața liberă fiecare lucrare de care biblioteca avea nevoie ca să-și îmbogățească colecția de cărți rare. Deși politicienii credeau că armele menținеau siguranța, de fapt cele care o făceau erau cărțile, iar asta dintr-un motiv simplu. Ignoranța era cauza războaielor, iar oamenii care citeau mult rareori puteau fi ignoranți. Poate că era o gândire cam simplistă, însă DeHaven chiar credea în ea.

În timp ce privea volumele de pe rafturi, DeHaven se gândea la colecția lui de cărți, de-acasă, aflată într-o încăpere-seif, la subsol. Nu era o colecție mare, însă era mulțumitoare. DeHaven credea că orice om trebuie să colecționeze ceva; lucrul ăsta te făcea să te simți mai viu, mai conectat la lume.

După ce verifică vreo câteva cărți care tocmai sosiseră de la Departamentul de restaurare, urcă scările înapoi către încăperea care dădea în sala de lectură. Aici se păstra o colecție foarte veche de cărți medicale americane. Iar la mezanin, chiar deasupra locului unde se afla el acum, era depozitată o colecție de cărți pentru copii. Se opri și își puse palma cu drag pe capul unui mic bust de bărbat care stătea pe colțul unei mese de mult timp, nimeni nu-și mai amintea de când.

La scurt timp după aceea, Jonathan DeHaven se prăbuși într-un fotoliu, pe moarte. Nu era o moarte ușoară sau lipsită de durere, după cum indicau convulsiile și țipetele surde pe care le scotea în timp ce viața îi părăsea corpul. În mai puțin de treizeci de secunde, căzu întins pe podea, la o distanță de numai șase metri de locul unde îl apucase criza. Părea că se holbează la o colecție de povești cu fete îmbrăcate pentru ceai și purtând pălării.

Muri fără să știe ce anume îl ucisese. Trupul nu îl trădase; era într-o stare de sănătate perfectă. Nimeni nu îi provocase vreo rană, și nici vreo otravă nu îi atinsese buzele; de fapt, fusese complet singur.

Și totuși, Jonathan DeHaven murise.

La aproximativ 40 de kilometri distanță, acasă la Roger Seagraves sună telefonul. Era raportul meteorologic: prognoza anunța soare și cer senin. Seagraves își termină micul dejun, își luă geanta și plecă la lucru. Îi plăcea la nebunie să-și înceapă ziua cu dreptul.

CAPITOLUL

6

Caleb Shaw intră în sala de lectură a bibliotecii de cărți rare și se îndreptă spre biroul său de lângă peretele din spate, unde își ținea rucsacul și casca de biciclist. Se opri o clipă ca să își desfacă pantalonii pe care și-i strânsese în jurul gleznei ca să-i protejeze de lanțul bicicletei, apoi se așeză pe scaun. Avea o grămadă de treabă în dimineața aceea. Cu o zi înainte, un respectat savant american ceruse mai mult de șase sute de volume ca să întocmească o bibliografie complexă, iar treaba lui Caleb, în calitate de cercetător specialist, era să i le aducă. Deja căutase numerele de înregistrare ale cărților, iar acum urma solicitanta sarcină de adunare a lor de pe rafturi.

Își netezi părul cenușiu ciufulit și își mai lărgi o idee cureaua. Caleb avea o bicicletă ușoară; în ultimul timp, se simțea inconfortabil din pricină că se îngrășase, mai ales în jurul taliei. Spera că venind cu bicicleta la serviciu va reuși să mai slăbească. Evita orice angajare într-o dietă strictă, pentru că îi plăceau la nebunie vinul și mâncarea copioasă. Caleb se mândrea cu faptul că nu văzuse niciodată interiorul unei săli de gimnastică după ce absolvise liceul.

Se îndreptă către intrarea în camera-seif, arătă cardul de securitate și apoi împinse ușa. Odată ce intră, Caleb fu oarecum surprins când nu-l văzu pe Jonathan DeHaven când intră. Bărbatul sosea întotdeauna primul, înaintea oricui altcuiva, iar ușa de la sala de lectură *fusese* descuiată. Totuși, Caleb se gândi că poate directorul se afla în biroul său sau poate că era în camera-seif.

– Jonathan! strigă el, dar nu primi nici un răspuns.

Se uita la lista pe care o ținea în mână. Această treabă avea să-i ocupe cu siguranță întreaga zi, dacă nu cumva chiar mai mult. Luă un cărucior de lângă perete și se apucă de lucru, trecând metodic prin fiecare încăpere unde se aflau cărțile de care avea nevoie. După o jumătate de oră, se întoarse să ia cea de-a doua listă, când o femeie care îi era colegă intră în sala de lectură.

Schimbară câteva cuvinte, după care el se întoarse în încăperea-seif. Era foarte răcoare înăuntru și își aduse aminte că își lăsase, cu o zi înainte, puloverul într-o încăpere de la etajul patru. Tocmai voia să ia liftul și să urce, când, aruncând o privire spre abdomenul rotunjor, se hotărî că ar fi mai bine să o ia pe scări; și chiar alergă pe ultimele trepte. Trecu pe lângă colecția de cărți medicale, o luă din nou la fugă pe scări și ajunse la mezanin. Traversă holul către locul în care știa că își lăsase puloverul.

Când zări trupul lui Jonathan DeHaven zăcând pe podea, lui Caleb Shaw i se tăie respirația și, șocat, leșină.

Bărbatul înalt, slab și musculos ieși din căsuță în curtea cimitirului unde lucra ca îngrijitor. Era o grămadă de treabă de făcut, pentru a li se asigura celor morți un loc bine întreținut. În mod ironic, el însuși locuia „oficial" într-un cavou din Cimitirul Național Arlington, iar mulți dintre foștii lui colegi din guvern ar fi fost surprinși să afle că încă mai era în viață. De fapt, el însuși era surprins că nu murise. Agenția pentru care lucrase încercase din răsputeri să-l asasineze, nu din alt motiv decât acela că el nu mai voise să ucidă pentru guvern.

Văzu cu coada ochiului mișcările creaturii aflate la colț și se asigură că nimeni nu privea dinspre clădirea de apartamente din apropiere. Apoi, cu o mișcare fluidă, scoase cuțitul de la centura pantalonilor și se întoarse. Târându-se înainte, ținti și aruncă lama. Privi șarpele care se contorsiona, când cuțitul îl nimeri în cap, fixându-l la pământ. Nenorocita jivină fusese cât pe ce să-l muște de două ori, cu o săptămână în urmă, stând ascuns în iarbă. După ce îl omorî, scoase cuțitul din pământ, îl șterse, și puse șarpele în containerul de gunoi.

Deși nu i se întâmpla des să-și folosească vechile aptitudini, câteodată îi era la îndemână s-o facă. Din fericire totuși, zilele în care stătea în așteptare pentru ca o țintă să intre în raza lui de acțiune erau departe în trecut. Cu toate astea, viața lui actuală era influențată de trecutul său, începând chiar cu numele.

Nu-și mai folosea vechea identitate, John Carr, de peste treizeci de ani. Era cunoscut de zeci de ani drept Oliver Stone. Își schimbase numele pe de-o parte pentru că voia să-i deruteze pe cei din agenție dacă ar fi vrut să-i dea de urmă, iar pe de altă parte, pentru că era un act de dispreț la adresa guvernului care era prea puțin onest cu cetățenii. De câteva zeci de ani păstrase un mic cort în Lafayette Park, aproape de Casa Albă, unde activa ca una dintre consecventele „persoane protestatare". Pe pancarta de lângă cortul lui scria simplu „Vreau adevărul". Pentru a-și atinge scopul, conducea o mică organizație neoficială de „câini de pază", numită Camel Club, care urmărea să oblige guvernul să conștientizeze responsabilitățile pe care le avea față de poporul său. Și era cunoscut ca unul care se gândea la unele teorii ale conspirației din când în când.

Alți membri ai clubului, Milton Farb, Reuben Rhodes și Caleb Shaw, nu dețineau putere și nici influență; și totuși, ei își țineau urechile și ochii deschiși. Era remarcabil câte se puteau face dacă cineva era un observator constant și loial, iar apoi se acționa pe baza observațiilor, cu mult curaj și ingeniozitate.

Se uită la cerul care promitea ca mai târziu să plouă. O boare de vânt îi ciufuli părul alb, care îi cădea până la umeri. Înainte își lăsa barba să crească în dezordine până la piept. Acum se rădea la fiecare câteva zile. Și părul, și barba suferiseră modificări, astfel încât să-l ajute să rămână în viață în timpul ultimei sale aventuri de la Camel Club.

Stone aruncă niște buruieni într-un coș, apoi se ocupă de mormântul vechi care constituia locul de odihnă al unui important predicator afro-american care își pierduse viața luptând pentru libertate. Era ciudat – medita Stone – că cineva trebuia să lupte pentru libertate în cea mai liberă țară de pe pământ. Privind de jur împrejurul cimitirului Mt. Zion, oprindu-se la mormântul celui care păstorise sclavii către

libertate, fu copleșit de admirație față de remarcabilele persoane care își dormeau somnul de veci în acel loc.

În timp ce muncea, asculta știrile la un radio portabil pe care îl pusese direct pe pământ, alături de el. Crainicul tocmai începuse să vorbească despre moartea a patru legături ale Departamentului de Stat în Irak, India și Pakistan, în incidente independente unul de celălalt.

„Legături ale Departamentului de Stat?" Stone știa ce însemna asta. Serviciile operative de informații ale Statelor Unite aveau agenți sub acoperire, iar aceștia fuseseră uciși. Oficial, acest lucru era ascuns, publicul nu știa nimic; așa fusese mereu. Stone era mândru de faptul că se menținuse la curent cu toate evenimentele geopolitice de la nivel înalt. Pentru munca sa, pe lângă salariu, biserica îi punea la dispoziție și trei cotidiene. El decupa multe articole și le lipea în jurnalul lui. În același timp, își folosea experiența ca să discearnă care era adevărul ascuns în spatele cuvintelor sucite.

Telefonul său celular sună și îi tulbură aceste gânduri. Răspunse, ascultă și nu puse nici o întrebare. Apoi o luă la fugă. Prietenul său Caleb Shaw, membru al Camel Club, era în spital, iar un alt bărbat care lucra la Biblioteca Congresului fusese găsit zăcând mort. În graba lui, Stone uită să mai închidă porțile prin care țâșnise.

Oricum, morții înțelegeau fără îndoială că viii aveau prioritate.

CAPITOLUL

7

Caleb Shaw zăcea într-un pat de spital; nu contenea să clatine ușor din cap. În jurul lui erau ceilalți membri ai Camel Club. Reuben Rhodes avea aproape șaizeci de ani, peste 1,80 și constituția unui fotbalist. Părul său negru și ondulat îi ajungea până la umeri, ochii îi erau melancolici, iar barba încâlcită îl făcea să arate ca un nebun – ccea ce, ocazional, era foarte aproape de adevăr. Milton Farb avea părul lung și rar, și o față ca de înger, fără riduri, care îl făcea să pară mult mai tânăr decât cei patruzeci și nouă de ani pe care îi avea.

Reuben era un veteran decorat al Războiului din Vietnam și fost angajat al Agenției de Informații a Armatei, și în prezent lucra ca docher, după ce cariera sa militară deraiase din cauza băuturii, a drogurilor și a invectivelor la adresa războiului pe care le profera fără pic de discreție. Urmase o cură de dezalcoolizare, cu ajutorul lui Oliver Stone, care se întâmplase să dea peste el în Cimitirul Național Arlington, unde Reuben zăcea, absolut neceremonial, împietrit, sub un artar.

Milton fusese un copil supradotat, cu nenumărate abilități intelectuale. Părinții săi munceau într-un circ ambulant în care calitățile mentale ale fiului lor erau stimulate în atmosfera aceea bizară a spectacolelor. În ciuda acestui fapt, el făcuse colegiul și se angajase la Institutul Național al Sănătății. Totuși, suferind de tulburări obsesiv-compulsive și de alte afecțiuni mintale, lumea se prăbușea adesea în jurul lui. Fusese destituit, iar starea lui mintală era într-o formă

atât de proastă, încât un judecător hotărâse ca el să fie dat în grija unei instituții de specialitate.

Tot Oliver Stone îi venise în ajutor. Pe atunci lucra ca îngrijitor la spitalul psihiatric al cărui pacient era Milton. Dându-și seama de remarcabilele abilități ale acestuia, printre care se număra o memorie fotografică excelentă, Stone îl trimisese pe jumătate sedat să participe la jocul *Jeopardy!* unde îi învinsese pe toți concurenții și câștigase o mică avere. Ani întregi de consiliere psihiatrică și de tratament medicamentos îi permiseseră să ducă apoi o viață relativ normală. Acum avea o afacere lucrativă: proiecta site-uri web pentru corporații.

Stone se sprijini de perete, cu brațele încrucișate în față, privindu-și prietenul care stătea întins pe pat.

Cu două doctorate la activ, unul în domeniul științelor politice, iar celălalt în literatura secolului al XVIII-lea, Caleb Shaw lucra la Biblioteca Congresului, la secțiunea de cărți rare, de peste zece ani. Necăsătorit și fără copii; biblioteca, împreună cu câțiva prieteni, constituia pasiunea vieții sale.

Caleb trecuse și el prin vremuri mai grele. Pierduse un frate mai mare în Vietnam, iar părinții săi muriseră în mod tragic într-un accident de avion, cu peste cincisprezece ani în urmă. Stone îl întâlnise pe Caleb într-un moment în care acesta se afla în culmea disperării, când era pe cale să își piardă orice dorință de a continua să trăiască. Stone se împrietenise cu el, îl prezentase proprietarului unui magazin de cărți care avea mare nevoie să-și angajeze un ajutor, iar Caleb ieșise treptat din starea de depresie datorită dragostei pe care o avea pentru cărți. „Se pare că am ajuns să colecționez tot felul de cazuri disperate, gândea Stone despre sine însuși. Deși și eu păream a fi unul dintre ele." Într-adevăr, le datora prietenilor săi tot atât de mult pe cât aceștia îi datorau lui, dacă nu cumva chiar mai mult. Dar Caleb, Reuben și Milton nu ar fi putut supraviețui fără el – Stone știa foarte bine acest lucru. După ani de zile în care fusese implicat în acțiuni distructive, Stone își petrecuse ultimii treizeci de ani ai vieții căutând să-și răscumpere greșelile. După socoteala lui, încă mai avea de ispășit.

Stone fu întrerupt din reverie de intrarea lui Alex Ford, un veteran al Serviciilor Secrete, care îi ajutase mult în trecut și care fusese numit membru de onoare al clubului, datorită faptelor bune pe care le făcuse.

Ford stătu cam o jumătate de oră și se simți ușurat să afle că amicul Caleb se va face bine.

– Ai grijă de tine, Caleb, spuse, și sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Cum merg lucrurile la WFO? îl întrebă Stone, referindu-se la Biroul Serviciilor din Washington.

– Prea multe lucruri de făcut. Elementele criminale sunt extrem de active.

– Sper că te-ai refăcut complet după ultima noastră aventură.

– N-aș spune despre o posibilă apocalipsă globală că ar fi o aventură. Nu cred că mă voi reface vreodată complet.

După ce Alex Ford plecă, Caleb se întoarse către ceilalți.

– A fost cu adevărat oribil, spuse el. Pur și simplu zăcea acolo pe podea.

– Iar tu ai leșinat? întrebă Stone, fixându-și prietenul cu privirea.

– Cred că da. Știu că trecusem de colț, îmi căutam puloverul. Și l-am văzut. Doamne, aproape că m-am împiedicat de el. I-am văzut ochii. Mi s-a golit mintea. Am simțit o gheară în piept. Am simțit-o atât de rece... Am crezut că voi face un atac de cord. Și apoi n-am mai știut nimic.

Reuben îi puse o mână pe umăr lui Caleb.

– Oricine ar fi avut aceeași reacție.

Milton începu să turuie:

– Fundația Națională de Psihiatrie anunță că descoperirea unui cadavru este un eveniment foarte traumatizant, pe locul al doilea ca intensitate dintre toate experiențele prin care i se poate întâmpla unui om să treacă.

Reuben ridică din sprâncene auzind acest comentariu.

– Și care este pe locul întâi? Să-ți descoperi partenerul în pat cu o maimuță, având asupra sa un borcan de sos Cheez Whiz expirat?

– Îl cunoșteai bine pe DeHaven? îl întrebă Stone pe Caleb.

– Da. E cu adevărat tragic. Era într-o formă excelentă. Tocmai își făcuse analizele complete la inimă, la Spitalul Hopkins. Dar bănuiesc că oricine poate face un atac de cord.

– Asta a fost? Un atac de cord? se miră Stone.

Caleb nu părea să fie sigur.

– Ce altceva ar fi putut să fie? Poate un atac cerebral?

– Statistic vorbind, probabil că a avut un atac de cord, adăugă Milton. Este principala cauză a așa-numitelor morți subite, în această țară. De fapt, oricare dintre noi poate să pățească asta în orice clipă, și să moară chiar înainte de a cădea pe podea.

– La dracu', Milton, replică Reuben. Chiar trebuie să fii atât de încurajator?

– Până nu aflăm rezultatele autopsiei, nu putem decât să facem speculații, sublinie Stone. Dar nu ai zărit pe nimeni acolo, nu?

Caleb își ridică privirea către prietenul său.

– Nu.

– Dar ți-ai pierdut cunoștința destul de repede, așa că n-ai fi avut timp să observi pe cineva în zonă, la etajul patru.

– Oliver, dar nu poți să pătrunzi în încăperile-seif fără să ai un card de trecere. Ca să nu mai spun că sunt instalate camere de luat vederi chiar la ușa principală.

Stone părea gânditor.

– Mai întâi, președintele Camerei Reprezentanților a fost ucis. Iar acum, directorul Departamentului de Cărți Rare moare în împrejurări misterioase.

Reuben îl privi circumspect.

– Mă îndoiesc că teroriștii și-au luat drept țintă pe iubitorii de cărți, așa că nu transforma asta într-o altă mare conspirație, din cauza căreia destinul omenirii se află într-un echilibru precar. Nu pot să înghit mai mult de-o poveste cu Armagedon pe lună, nu, mulțumesc!

Ochii lui Stone sclipiră.

– Bine, amânăm discuția asta până când vom avea mai multe date.

– Pot să te duc acasă, Caleb, zise Reuben. Sunt cu motocicleta.

Mândria lui Reuben era motocicleta Indian din 1928, complet recondiționată, cu un ataș cum rar mai vezi pe partea stângă.

– Nu cred că-s pregătit pentru asta, Reuben. Caleb făcu o pauză, după care adăugă: Ca să fiu sincer, chestia aia mă îngrozește.

O asistentă intră grăbită în salon, îi luă pacientului tensiunea și îi băgă lui Caleb, în urechea stângă, un termometru.

– Pot pleca acasă mai repede? o întrebă el.

Ea scoase termometrul și îl privi.

– Temperatura a urcat aproape până la normal. Și da, cred că doctorul tocmai scrie biletul de externare.

În timp ce erau întocmite documentele lui Caleb, Stone îl trase deoparte pe Reuben.

– Hai să-l supraveghem o perioadă de timp pe Caleb.

– De ce? Chiar crezi că a pățit ceva?

– Nu vreau să *pățească* ceva.

– Tipul a murit din cauza unei boli coronariene, Oliver. Se întâmplă așa ceva în fiecare zi.

– Dar probabil că nu și cuiva care tocmai și-a făcut analizele la Spitalul Hopkins și rezultatele sunt bune.

– Da, dar putea să i se spargă un vas de sânge sau putea să cadă și să i se fisureze craniul. Ai auzit ce a spus Caleb: tipul era absolut singur acolo.

– După câte a putut Caleb să-și dea seama, așa e, însă el nu are cum să fie absolut sigur.

– Dar cum rămâne cu camerele de luat vederi și cardurile de trecere? protestă Reuben.

– Da, sunt demne de luat în seamă, pentru că ele confirmă că Jonathan DeHaven era singur când a murit. Însă ele nu dovedesc că n-a fost omorât.

– Haideee... cine să fi avut ceva cu bibliotecarul? întrebă Reuben.

– Toți avem dușmani. Singura diferență este că dușmanii unora sunt mai greu de găsit.

CAPITOLUL

8

– Cum funcționează? zise Leo Richter în căștile telefonului, după ce bătuse niște numere apăsând puternic pe taste.

Se afla în mașina sa, în fața unui bancomat din Beverly Hills. Într-o dubă parcată dincolo de stradă, Tony Wallace, până nu demult un vânzător necinstit într-un butic, se uita la un ecran de video aflat în fața lui.

– Minunat! Am prins o imagine perfectă a degetelor tale introducând PIN-ul și am și o imagine de aproape cu fața cardului în timp ce e introdus în aparat. Dacă mărim imaginea și o înghețăm, pot să citesc toate datele de pe el.

Cu o noapte înainte, demontaseră o cutie metalică conținând broșuri ale băncii, situată alături de un bancomat, și o înlocuiseră cu una făcută de Tony. Cu ceva timp în urmă furaseră o asemenea cutie de lângă un alt bancomat, iar Tony construise una identică în garajul casei închiriate în care Annabelle le permisese să stea. În interiorul cutiei false pentru broșuri, Tony plasase o cameră video fără fir, alimentată de o baterie, orientată către tastatura și slotul cardului pentru bancomat. Camera trimitea fotografiile la o distanță de până la o sută de metri, unde își parcaseră dubița.

Ca rezervă, mai plasaseră un cititor de carduri, pe care Tony îl construise după modelul slotului cardului de bancomat. Era o replică perfectă, astfel încât nici chiar Annabelle nu-i putuse găsi un cusur. Acest dispozitiv captura toate numerele de pe card, inclusiv codul de verificare

încorporat în banda magnetică, și o trimitea unui receptor fără fir, aflat în dubiță.

Annabelle se afla lângă Tony. În fața ei stătea Freddy Driscoll, cel care vânduse Rolexuri și produse Gucci contrafăcute în Santa Monica, până când li se alăturase lui Leo și lui Annabelle. Freddy era și el înarmat cu o cameră video, orientată spre exterior, prin geamul fumuriu lateral al dubei.

– Văd limpede mașinile care trec pe acolo și numerele lor de înmatriculare, raportă el.

– OK, Leo, spuse Annabelle în căști. Pleacă de-acolo și lasă banii adevărați să curgă.

– Știi, zise Tony, n-avem nevoie și de camera aia de la bancomat pentru că avem deja cititorul de card. E în plus.

– Uneori transmisia de la cititor nu e clară, zise Annabelle, uitându-se pe monitorul din fața ei. Iar dacă îți lipsește un număr, cardul este inutilizabil. În plus, camera ne dă informații pe care cititorul nu ni le dă. Facem asta o singură dată. Nu ne permitem să facem vreo greșeală.

După două zile, se aflau în dubă în timp ce camera și cititorul captau informații privind cardurile de debit și de credit. Annabelle cupla informațiile obținute privind numerele de înmatriculare și marca mașinilor care treceau pe aleea din fața bancomatului. Apoi le încărca pe toate pe un laptop, într-o foaie de date. După care le ordona, după priorități. Spuse:

– Bugatti Veyron, Saleen, Pagani, Koenigsegg, Maybach, Porshe Carrera GT și Mercedes SLR McLaren primesc cinci stele.

Leo glumi:

– Dar Saturn, Kia și Yugo?

La capătul a două zile, se regrupară în casa închiriată.

– Suntem pentru calitate, nu cantitate, spuse Annabelle. Treizeci de carduri. Asta e tot ce ne trebuie.

Leo parcurse foaia de date.

– Perfect, pentru că avem douăzeci și unu de vehicule de cinci de stele și nouă de patru stele și toate se potrivesc cu numerele lor de card.

– Doar în L.A. se poate întâmpla să existe două Bugatti Veyron care să meargă la același bancomat, comentă Tony. O mie de cai-putere,

viteză de top de patru sute și benzină care costă mai bine un dolar litrul. Vreau să spun, de unde naiba are cineva atâția bani?

– Fac același lucru pe care-l facem și noi: fură de la alții, zise Leo. Doar că în cazul lor, din motive obscure, legea spune că ei o fac legal.

– M-am luptat cu legea, dar legea a câștigat, murmură Tony. Se uita la Annabelle și la Leo. Voi ați pățit-o vreodată?

Leo începu să vânture un pachet de cărți de joc.

– Chiar e un tip haios, nu-i așa?

– Hei, cum de s-a întâmplat să le luați și numărul de înmatriculare? întrebă Tony.

– Nu știi niciodată când se întâmplă să îți pice în mână, răspunse vag Annabelle.

Ea îl privi pe Freddy, care se ocupa de niște dispozitive pe care le întinsese pe o masă mare, în camera alăturată. Printre ele se afla un morman de carduri de credit în alb și o imprimantă termică.

– Ai tot ce îți trebuie? îl întrebă ea.

El confirmă dând din cap, trecându-și cu satisfacție privirea peste toate obiectele de pe masă, apoi petrecându-și degetele prin părul ca de bumbac.

– Annabelle, tu ai organizat o operațiune clasa întâi!

În trei zile, Freddy fabrică treizeci de carduri false, cu grafica lor colorată, cu benzi magnetice pentru verificarea codului, pe verso, și conținând numele victimelor, precum și numărul de cont, incrustate pe fața lor. Ultima tușă o constituia hologramа, o măsură de securitate pe care băncile o foloseau încă de la începutul anilor 1980. Singura diferență era că hologramа reală era încorporată în card, pe când cea falsificată era imprimată pe suprafața cardului, lucru pe care un bancomat nu era capabil să-l distingă.

– Poți să cumperi pe internet toate numerele de carduri de credite de care ai nevoie, remarcă Tony. Acolo se află adevărați profesioniști.

Annabelle replică:

– Și îți garantez că nici unul dintre aceste carduri „rapide" nu-i aparține unui proprietar de Bugatti altfel decât din întâmplare...

Leo se opri din amestecarea cărților de joc și își aprinse o țigară.

– Probabil că a fost un profesionist, băiete, care ți-a spus asta ca să nu faci pe istețul și să intri în competiție cu el. Să evaluezi corect victima este regula numărul 1 pentru un începător.

Tony spuse:

– La dracu'! Să fi fost eu într-atât de prost?

– Da, ai fost, spuse Annabelle. Bun, iată care-i planul. Se așează pe brațul unui fotoliu. Am închiriat mașini pentru noi toți, sub nume false. Voi trei veți lua câte opt carduri, iar eu voi lua șase și asta înseamnă că am distribuit cele treizeci de carduri. Veți merge fiecare la câte patruzeci de bancomate din zona metropolitană și veți face câte două tranzacții la fiecare. Veți alterna cardurile pe care le veți folosi la bancomate. Astfel încât la final fiecare cont va fi fost accesat de zece ori. Am lista cu bancomatele. Am multiplicat-o, o să primiți fiecare câte una. Am ales bancomatele cu acces direct din mașină, și sunt aproape unul de celălalt. Ne vom deghiza, din cauza camerelor de luat vederi de la bancomate. Am haine pentru fiecare.

– Dar există niște sume-limită pe care le poți scoate într-o zi dintr-un cont, zise Freddy. Tocmai ca măsură de protecție împotriva cardurilor furate.

Annabelle spuse:

– În privința conturilor din care vom scoate noi, e cert că limita e foarte ridicată. Oamenilor care conduc mașini de șapte sute de mii de dolari nu le-ar plăcea ca la bancomat să li se impună o limită de trei sute de dolari. Contactele mele din bănci mi-au spus că suma care poate fi extrasă este de până la două mii cinci sute de dolari. Dar mai mult decât atât, cardurile contrafăcute ne dau acces la toate conturile, cecurile și economiile victimelor. Dacă facem o depunere mai mare din contul de economii în cel curent, astfel încât să acopere suma pe care o scoatem, atunci pentru memoria bancomatului va însemna un plus și va ridica limita sumei extrase din bancomat, oricare ar fi aceasta.

– Deci, dacă facem o depunere de... să zicem cinci mii de dolari, din contul de economii în cel curent și scoatem patru mii, această tranzacție nu va fi niciodată înregistrată ca o extragere netă din contul curent, adăugă Leo.

– Da.

– Sigur e așa ? întrebă Tony.

– Am făcut luna trecută o testare, la zece dintre cele mai importante bănci, și a mers de fiecare dată. Există o scăpare a software-ului asupra căreia ei nu s-au oprit încă. Până când o vor face, noi putem realiza încasări foarte drăguțe.

Leo zâmbi și începu din nou să amestece cărțile de joc.

– După lovitura pe care o vom da noi, fii sigur că se vor opri să studieze chestia asta.

– De ce n-am face câte opt tranzacții la fiecare bancomat, câte una pentru fiecare card? sugeră Tony. În felul acesta nu ar fi nevoie să dăm lovitura la atât de multe bănci.

– Pentru că ar fi destul de ciudat ca tu să operezi pe opt carduri, în timp ce oamenii așteaptă la coadă, după tine, zise Annabelle pe un ton care arăta nerăbdare. Cu două carduri, poate să pară că a fost ceva în neregulă și ești nevoit să mai introduci încă o dată cardul.

– Ah, tineretul infractor, atât de superficial și de neștiutor, mormăi Leo.

Annabelle le dădu tuturor câte o agendă cu inele.

– Găsiți în ele PIN-ul fiecărui card și suma exactă pe care trebuie să o transferați la fiecare bancomat din depozite și apoi să o extrageți din fiecare cont. După ce terminăm, agendele trebuie arse. Se ridică, se duse către dulap și îi aruncă fiecăruia dintre ei câte o geantă cilindrică. Hainele voastre sunt aici. După aceea, folosiți geanta la căratul banilor. Se așeză din nou jos. Aveți zece minute pentru fiecare bancă. Vom menține contactul permanent între noi. Dacă ceva pare ciudat într-un loc, îl săriți și vă duceți la următorul.

Freddy se uită la suma de dolari înscrisă în agenda sa.

– Dar dacă oamenii nu au în cont sumele necesare să fie acoperite depozitele? Vreau să spun, chiar și oamenii bogați au perioade în care ajung la fundul sacului.

– Au bani gheață. Am verificat asta deja, zise Annabelle.

– Cum? întrebă Tony.

– Am sunat la băncile lor, am spus că sunt agent comercial și am întrebat dacă economiile lor acoperă o achiziție de 50 000 de dolari.

– Și ți-au spus?

– Întotdeauna îți spun, băiete, zise Leo. Trebuie doar să știi cum să întrebi. Annabelle continuă: Iar în ultimele două zile am vizitat casele fiecăreia dintre victime. După mine, fiecare casă valorează cel puțin cinci milioane. La una dintre case erau două Saleen. Așa că dolarii vor fi acolo.

– Le-ai vizitat casele? se miră Tony.

– Așa cum spunea doamna, plăcuțele de înmatriculare erau la îndemână, remarcă Leo.

– Totalul va fi de nouă sute de mii, o medie de treizeci de mii pentru un card, adăugă Annabelle. Băncile unde dăm lovitura își fac socotelile privind bancomatele lor din douăsprezece în douăsprezece ore. Noi vom fi terminat cu mult înainte ca acest lucru să se întâmple. Îl privi pe Tony. Iar în cazul în care totuși vreunul dintre noi e nevoit să scoată o sumă mai mică, la următorul va dubla ceea ce a ratat înainte.

– Hei, exclamă Tony pe un ton de om jignit, trecându-și degetele prin părul său atent aranjat. Asta e chiar distractiv.

– E distractiv doar dacă nu vei fi prins, precizează Annabelle.

– Deci vi s-a întâmplat să fiți prinși? întrebă din nou Tony.

Ca răspuns, Annabelle zise:

– Ce-ar fi să te apuci să citești ce scrie în agendă? Așa, n-o să faci nici o greșeală.

– E vorba doar de niște bancomate. O să fie totul bine.

– Nu era o întrebare, mai zise ea, pe un ton înțepat, apoi ieși din cameră.

– Ai auzit ce-a spus, băiete, spuse Leo, neîncercând mai deloc să-și ascundă un rânjet de satisfacție.

Tony mormăi ceva în barbă și părăsi încăperea.

– Știe să țină lucrurile sub control, nu? remarcă Freddy.

– Ai fi vrut să lucrezi cu cineva care nu poate asta? replică Leo.

– Cine e, de fapt?

– Annabelle, răspunse Leo.

– Asta știu, dar care e numele celălalt? Sunt surprins că nu ni s-au întretăiat niciodată pașii până acum. Lumea escrocilor de înaltă clasă e destul de mică.

– Dacă ar fi vrut ca tu să știi asta, ți-ar fi spus chiar ea.

Freddy insistă:

– Hai, Leo, voi știți totul despre noi. Și am făcut câteva cercetări. N-au dus nicăieri.

Leo se gândi o clipă, apoi spuse încet:

– Bine, dar trebuie să juri că vei lua cu tine în mormânt ceea ce îți voi spune. Iar dacă îi spui ei că ți-am zis, voi nega, iar după aia te voi omorî. Vorbesc foarte serios.

Se opri, iar Freddy jură.

– Numele ei este Annabelle Conroy, spuse Leo.

– Paddy Conroy? întrebă Freddy imediat. Da, de *el* am auzit. Presupun că au legătură unul cu celălalt.

Leo aprobă din cap și spuse tot încet:

– E fata lui. Dar ăsta e un secret foarte bine păstrat. Multă lume nici nu știe că Paddy a avut un copil. Uneori a lăsat-o pe Annabelle să treacă drept soția lui. Destul de ciudat, dar știi că așa era Paddy.

– N-am avut niciodată plăcerea să lucrez cu tipul ăsta, adăugă Freddy.

– Mda... eu am avut *plăcerea* să lucrez cu bătrânul Paddy Conroy. A fost unul dintre cei mai buni escroci din generația lui. Și unul dintre cei mai detestabili.

Leo privi în direcția în care Annabelle și Tony o luaseră ca să iasă din cameră, iar vocea lui deveni și mai șoptită.

– Ai văzut cicatricea pe care o are sub ochiul stâng? Bătrânul i-a făcut-o. A căpătat-o pentru că a dat-o în bară în timp ce încercau să trișeze la ruletă într-un cazinou din Las Vegas. Avea cincisprezece ani, dar arăta de douăzeci și unu. L-a costat pe bătrân trei miare. Iar ea a plătit cu vârf și îndesat pentru asta. Și n-a fost singura dată. Pot să-ți spun asta cu siguranță.

– La dracu', zise Freddy. Să-i facă asta propriei fiice?

Leo aprobă din cap.

– Annabelle nu vorbește niciodată despre lucruri de-astea. Eu am aflat din altă sursă.

– Așa, și după aia tot ai mai lucrat cu ei.

– Daaa... cu Paddy și cu nevastă-sa, Tammy. Învârteam niște afaceri bune pe vremea aia. Paddy m-a învățat jocul ăla cu trei cărți. Dar

Annabelle este o escroacă mai bună decât bătrânul. Mai bună decât te-ai putea gândi vreodată că poate să existe.

– Cum așa? întrebă Freddy.

– Pentru că ea are o calitate pe care Paddy n-a avut-o niciodată. Joacă foarte corect. A moștenit asta de la mama ei. Tammy Conroy era o tipă corectă, cel puțin pentru o escroacă.

– Corectitudine? Stranie calitate pentru niște oameni ca ei, remarcă Freddy.

– Paddy își conducea oamenii făcându-se temut. Fata lui o face didactic și cu competență. Și nu te va înșela vreodată. Nici nu mai țin minte de câte ori Paddy a dat peste cap orașul cu forța. De-aia a și sfârșit prin a lucra singur. Nimeni nu mai voia să intre în cârdășie cu el. Dumnezeule, chiar și Tammy l-a părăsit până la urmă, așa am auzit.

Freddy tăcu o vreme, lăsând impresia că se gândește la toate câte le auzise.

– Și escrocheria de anvergură în ce constă?

Leo clătină din cap.

– E treaba ei. Eu doar lucrez pentru ea.

Freddy și Leo se îndreptară spre bucătărie, să bea o cafea, când Tony dădea târcoale pe la ușă. Își lăsase agenda în cameră și se întorsese să o ia, la timp ca să audă întreaga conversație. Zâmbi. Tony adora să știe lucruri despre care celorlalți nu le dădea prin cap cum că el le-ar ști.

CAPITOLUL

9

Frauda a fost de 910 000 de dolari, pentru că Tony, la unul dintre bancomate, s-a lăcomit.

– Ce tranzacție putea să facă bietul nenorocit, dintr-un Pagani? zise el cu un aer de superioritate.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva, spuse ferm Annabelle, în timp ce își luau micul dejun cu toții, într-o altă casă închiriată, aflată la vreo opt kilometri depărtare de cea dintâi, pe care o părăsiseră după ce făcuseră curățenie pentru cazul în care poliția ar fi făcut vreo vizită.

Toate mașinile închiriate pe care le folosiseră ca să fure banii cu ajutorul celor treizeci de carduri fuseseră returnate la firma Herz. Hainele pe care le îmbrăcaseră ca să se deghizeze se aflau acum în câteva tomberoane din diverse locuri din oraș. Banii erau în patru seifuri diferite, închiriate de Annabelle. Filmul și fișierele de pe computer fuseseră șterse, iar agendele – distruse.

– Ce mai contează un plus de zece miare? se plânse Tony. Cerule, puteam să le luăm cu mult mai mult decât le-am luat.

Annabelle îi puse un deget în piept și îl împinse cu putere.

– Aici nu e vorba de bani. Când eu fac un plan, voi îl urmați întocmai. Altfel, nu puteți fi de încredere. Iar dacă nu sunteți de încredere, nu puteți lucra cu mine. Nu mă face să îmi pară rău că te-am adus aici, Tony. Îl țintui cu privirea, după care se întoarse către ceilalți. Bun, să trecem la a doua treabă pe care o avem de făcut.

Apoi se uită din nou la Tony.

– De data asta va fi o escrocherie care presupune o confruntare față-n față. Dacă nu urmați instrucțiunile și nu jucați întocmai rolul, o să vă prăjiți, pentru că marja de eroare e zero.

Tony se rezemă de spătarul scaunului. Nu mai arăta atât de entuziasmat ca mai devreme.

Ea continuă:

– Știi ceva, Tony? Nu există o satisfacție mai mare decât să-ți privești victima în ochi, să vezi de ce e în stare și de ce ești și tu în stare.

– Sunt gata.

– Ești sigur? Pentru că dacă e vreo problemă, trebuie să știu chiar acum.

El se uită nervos la ceilalți.

– Nu am nici o prolemă.

– OK. Atunci ne vom îndrepta spre San Francisco.

– Ce e acolo? întrebă Freddy.

– Poștașul, răspunse Annabelle.

Făcură drumul în două mașini și le luă cam șase ore. Leo și Annabelle – într-o mașină, Tony și Freddy – în cealaltă. Închiriaseră pentru două săptămâni o casă cu mai multe apartamente, la periferia orașului, cu vedere parțială spre Golden Gate. În următoarele patru zile, supravegheară cu rândul un complex de birouri dintr-o elegantă suburbie a orașului. Urmăriră ridicarea corespondenței din cutiile de lângă ușa de la intrare, care erau pline până la refuz mai mereu, și coletele poștale depozitate lângă containerele burdușite. În fiecare din aceste patru zile, poștașul venise într-un interval de un sfert de oră, între cinci și cinci și un sfert.

În cea de-a cincea zi, la patru și jumătate fix, Leo, deghizat în poștaș, opri lângă cutia poștală. Se afla într-un camion poștal, pe care Annabelle îl procurase de la una dintre cunoștințele sale, aflate la o distanță de o oră de mers cu mașina spre sud. Domnul respectiv furniza orice fel de vehicule, de la mașini blindate și până la ambulanțe, pentru scopuri oricât de puțin oneste. Dintr-un automobil parcat peste drum de cutia poștală, Annabelle îl urmărea pe Leo cum se apropia cu camionul de

cutie. Tony și Freddy erau plasați la intrarea în complex. Ei trebuiau să-l alerteze pe Leo, prin căști, în cazul în care poștașul adevărat ar fi apărut mai devreme. Leo trebuia să ia doar corespondența aflată lângă cutia poștală, deoarece nu avea cheie să descuie cutia. Ar fi putut cu ușurință s-o spargă, însă Annabelle îi interzisese asta, deoarece exista riscul să fie văzut de cineva.

– Ce se află lângă cutia poștală e de ajuns, spuse ea.

În timp ce Leo încărca în camion corespondența, auzi în căști vocea lui Annabelle:

– Vezi că o tipă care pare a fi secretară aleargă spre tine cu un teanc de scrisori.

– Recepționat, zise Leo liniștit.

Se întoarse și, în fața lui, apăru o femeie care se arătă mirată.

– A! Dar unde-i Charlie?

Charlie, adevăratul poștaș, era înalt și arăta bine.

– Eu sunt ajutorul lui, pentru că este extrem de multă corespondență de ridicat, zise Leo politicos. De-asta am și venit mai devreme. Se uită spre teancul de scrisori din mâna ei și îi întinse sacul poștal. Puteți să le aruncați direct aici.

– Mulțumesc. Ordinele de plată chiar trebuie să plece la noapte. Asta conțin plicurile.

– Adevărat? Păi atunci voi avea foarte mare grijă de ele.

Îi zâmbi, după care se întoarse să încarce sacii, iar femeia plecă spre birou.

Odată ajunși acasă, scotociră cu toții repede prin grămada de scrisori, sortându-le pe cele folositoare de cele care nu erau relevante. Annabelle îl puse pe Tony să le ducă jos, la cutia poștală, pe cele care nu le erau de nici un folos. Celelalte fură studiate cu atenție de către Annabelle și Freddy.

Când se întoarse, Tony zise:

– Ați luat o mulțime de ordine de plată, băieți. La ce sunt bune?

– Ordinele de plată și cecurile transmisibile prin poștă nu ne prea folosesc, zise Freddy cu încrederea expertului. Au un mijloc de siguranță

pe bază de laser, care împiedică schimbarea numerelor, așa încât sumele în dolari nu pot să fie modificate.

– N-are nici un sens, nu pricep, zise Leo. Astea-s cecuri emise către persoane pe care ei *le cunosc*.

Freddy luă un cec.

– De fapt, asta *este* ce ne trebuie nouă: un cec de refinanțare.

– Dar sunt trimise către oameni complet necunoscuți, spuse Tony.

– De-asta n-are sens, băiete, zise Leo. Pui chestii de securitate pe cecuri trimise unor oameni care lucrează pentru tine sau cu care faci afaceri. Și nu asiguri cecurile care merg către oameni necunoscuți.

Annabelle adăugă:

– Am ales complexul acesta de birouri pentru că adăpostește sediile regionale a o sută de companii. Mii de cecuri pleacă zilnic de aici, iar conturile acestea sunt alimentate cu bani.

Cinci ore mai târziu, Freddy adunase optzeci de cecuri.

– Astea-s destul de curate. Nu există semne artificiale, benzi de avertizare sau de detectare.

Duse cecurile în micul atelier pe care îl improvizaseră într-una din camere. Ajutat de ceilalți, lipi scotch pe rândul de semnătură, pe fața și pe spatele fiecărui cec, apoi le așezară într-o tavă mare și turnară peste ele dizolvant pentru lac de unghii, care șterse rapid tot ce era scris pe ele. După ce îndepărtară banda de scotch de pe semnături, ce obținuseră era un teanc de optzeci de cecuri în alb, semnate de directorii executivi și financiari ai companiilor.

– Odată, un tip m-a păcălit cu un cec, zise Leo.

– Și ce-ai făcut? întrebă Tony.

– L-am urmărit până când l-am distrus, nenorocitul! Era un amator, o făcea mai ales ca să dea tunuri, dar tot mă sâcâia gândul. Așa că am făcut o schimbare de adresă în contul lui și i-am deturnat toate facturile, iar tipul a sfârșit prin a fi asaltat de creditori timp de câțiva ani. Ce vreau să spun cu asta este că o asemenea treabă trebuie lăsată în seama profesioniștilor. Leo ridică din umeri. Cerule, aș fi putut să-l fac de bani mult timp, să-mi asum identitatea lui și tot ce îi aparținea.

– Și de ce n-ai făcut-o? întrebă Tony.

– Pentru că nu m-a lăsat inima, mormăi Leo.

– După ce uscăm toate cecurile, o să le punem din nou numerele de tranzit ale Rezervei Federale, zise Freddy

– Ce înseamnă asta? zise Tony.

– Ești sigur că ești escroc? îl întrebă Leo pe un ton amuzat.

– Uneltele mele sunt computerul și internetul, nu lacul de unghii! exclamă Tony. Eu sunt un escroc al secolului XXI. Nu umblu cu hârțoage.

– Bravo ție, îi zise Leo.

Annabelle ridică unul dintre cecuri.

– Ăsta este numărul de tranzit al Rezervei Federale, spuse, arătând primele două cifre dintr-un șir, și se află jos, pe cec. Asta îi indică băncii faptul că cecul a fost depus la biroul la care trebuie. Birourile din New York au indicativul zero-doi. Pentru San Francisco e unu-doi. O companie cu sediul în New York care folosește cecuri emise de o bancă din New York are de obicei pe cecuri numărul de tranzit al New Yorkului, de exemplu. Cum noi vom încasa cecurile aici, Freddy va trebui să pună numărul de tranzit al New Yorkului pe toate cecurile. În acest fel, companiilor le va lua mai mult timp să primească înapoi documentul și să-și dea seama că cecul a fost falsificat. Și, mai important, toate sunt companii mari și își țin registrele contabile prin metode de management de zero lichidități. Așa că lucrurile stau foarte bine, pentru că un cec falsificat implicat într-o tranzacție nu va fi descoperit până când nu se primesc documentele de încheiere a lunii. Azi suntem în cinci; asta înseamnă că avem la dispoziție cam o lună până când ei își vor da seama că e ceva în neregulă. Până atunci, noi vom fi departe.

– Dar dacă funcționarul băncii se uită la cec și vede că numărul de tranzit e greșit? întrebă Tony.

– Cred că nu te-ai uitat niciodată la emisiunea aia TV, nu-i așa? spuse Leo. Aia în care reporteri de investigație dau buzna într-o bancă având un cec pe care e scris de-a curmezișul: „Nu mă plăti, sunt un cec falsificat, cretinul dracului!" Iar cretinul dracului îl plătește totuși.

– N-am auzit în viața mea, interveni Annabelle, ca un funcționar de bancă să detecteze un număr de tranzit falsificat pe un cec. În afară de situația în care îi oferi funcționarului un motiv pentru care să aibă suspiciuni, altminteri nu se întâmplă nimic.

După ce se uscară cecurile, Freddy le scană pe un laptop. Șase ore mai târziu, avea pe masă un teanc de optzeci de cecuri, totalizând 2,1 milioane de dolari.

Annabelle își trecu degetele peste partea perforată a unuia dintre cecuri, un indicator obișnuit al faptului că cecul era autentic, chit că sumele de plată și destinatarii acestora nu. Aruncă o privire și la celelalte.

– Acum urmează partea umană a escrocheriei. Plasarea cecurilor, falsificate.

– Partea mea preferată, zise Leo cu entuziasm, în timp ce își termina de mâncat sandviciul cu șuncă. Apoi luă o dușcă zdravănă de bere.

CAPITOLUL

10

Hotărâră ca Annabelle și Leo să plaseze prima serie de cecuri falsificate, în timp ce Tony îl urmărea pe Leo ca să vadă cum se face acest lucru. Annabelle, Tony și Leo aveau câte o serie completă de cărți de identitate pregătite de Freddy. Cele trei seturi de documente se potriveau cu numele destinatarului plății sau conțineau date care arătau că acesta muncise pentru compania care emisese cecul. Annabelle îi instruise pe Leo și pe Tony să aibă asupra lor un singur act de identitate o dată. În caz că intervenea ceva neprevăzut, ar fi fost greu să iasă basma curată dacă aveau asupra lor încă opt identități distincte.

Un număr de cecuri fusese făcut pentru persoane particulare, și nici unul nu valora mai mult de zece mii de dolari, altminteri ar fi necesitat o notificare a Fiscului. Obstacolul era acela că nici o bancă nu ar fi dat bani gheață pe baza unui cec emis de o companie. Întreaga sumă ar fi trebuit să fie plasată într-un depozit. Din acest motiv, Annabelle făcuse depozite din care scotea sau în care depunea bani, astfel încât să existe un istoric al contului. Știa foarte bine că băncile obișnuiau să devină suspicioase când conturi proaspăt înființate începeau dintr-odată să arunce în stânga și-n dreapta cu plăți în lichidități – asta mirosea a spălare de bani.

Timp de două zile, Annabelle și Leo îl chestionară amănunțit pe Tony în legătură cu toate obstacolele care ar fi putut apărea, jucând roluri de funcționari de bancă, de manageri, de gărzi de securitate sau de clienți ai băncii. Tony era un elev silitor, iar la capătul celor două

zile, hotărâră că era gata să facă primii pași ca plasator de cecuri falsificate, asta după ce îl puseseră pe Leo să-l urmărească ca să vadă cum procedează în situații reale.

În primele zece cazuri totul mersese strună. La prima bancă, Annabelle purtă o pălărie roșie, la cea de a doua era blondă, iar la a treia – brunetă. În fundul dubei amenajaseră o cabină de machiaj, cu o masă plină de farduri și cu oglindă. După câteva plasări de cecuri, ea și Leo săreau în dubiță și își schimbau înfățișarea, în drum spre următoarea bancă. Uneori, ea purta ochelari, alteori – o eșarfă pe cap, în alte locuri purta pantaloni, tricou și șapcă. Cu ajutorul machiajului, al îmbrăcămintii și al coafurii, ea își putea schimba semnificativ înfățișarea și vârsta. Purta pantofi fără toc, la înălțimea ei de 1,74 era mai puțin remarcată, decât dacă s-ar fi cocoțat pe tocuri. Și, deși niciodată nu privea spre cameră, Annabelle era conștientă că ea se afla acolo.

Leo era, în schimb, ba om de afaceri, ba reprezentantul unei companii, ba pensionar, ba avocat sau multe altele.

Felul în care Annabelle li se adresa funcționarilor băncii era calm, fără nici o urmă de teamă. Ea îi făcea pe aceștia să se simtă în largul lor, pentru că începea să vorbească despre părul și hainele celui pe care îl avea în fața sa, ori despre cât de mult îi plăcea frumosul oraș cu ieșire la golf, în ciuda vremii întunecate.

În cazul a unsprezece funcționari se confesase spunându-le că:

– Am această afacere de consultanță de patru ani, iar asta este cea mai mare plată pe care am avut-o vreodată. Am muncit din greu pentru ea.

– Felicitări, îi spusese o funcționară, în timp ce efectua tranzacția. Patruzeci de mii de dolari chiar *este* o sumă importantă.

Femeia părea că se uită cu mare atenție la fila de cec, la actele de identitate și la documentele firmei.

Annabelle observă că femeia nu purta verighetă, însă se vedea că purtase recent, deoarece pielea era mai deschisă la culoare acolo unde – posibil – fusese inelul.

– Fostul meu soț m-a părăsit pentru o individă mai tânără și a golit și conturile noastre, zise cu glas amar Annabelle. A trebuit să-mi refac întreaga viață. N-a fost ușor. Însă nu am vrut să-i dau satisfacție,

înțelegeți? O să pierd pensia alimentară pentru că am câștigat atât de mult. Dar așa, el n-o să-mi mai controleze viața.

Atitudinea femeii se schimbă și șopti suspinând:

– Știu *exact* ce înseamnă asta, și încheie tranzacția. După doisprezece ani de căsnicie, soțul meu a hotărât să mă lase pentru o tipă din modelling.

– Ar fi fost bine să le putem da o pastilă ca să-i facă să se comporte corect, nu?

– Ohooo... Aș vrea să-i dau fostului meu soț o pastilă, da. Însă una de *cianură,* zise funcționara.

Annabelle aruncă o privire la documentele de pe tejghea și spuse firesc:

– Presupun că nu o să am imediat acces la sumă, nu-i așa? Întreb doar pentru că am de plătit furnizorii. Aș fi vrut eu să pot păstra întreaga sumă, dar profitul meu va fi de doar zece procente, iar asta dacă am noroc.

Funcționara ezită.

– În mod normal, o asemenea sumă e verificată. O privi pe Annabelle, zâmbi, apoi își aruncă din nou ochii pe ecranul computerului. Însă sunt destui bani în cont ca să acopere cecul. Și nu va fi nici o problemă cu contul companiei dumneavoastră. Așa că voi face ca suma să fie disponibilă imediat.

– Nemaipomenit! Vă rămân îndatorată!

– Noi, femeile, trebuie să ne ajutăm.

– Da, trebuie, zise Annabelle, apoi se întoarse și se îndreptă spre ieșire, ținând în mână hârtia care arăta că așa-zisa ei „companie" era cu patruzeci de mii de dolari mai bogată.

În tot acest timp, Leo umbla să-și plaseze propriile cecuri, fără să petreacă niciodată mai mult de zece minute la o bancă. În cazul lui, viteza era cheia, știa asta. Viteză, dar și atenție maximă. Metoda lui era să spună o glumă, de obicei pe seama lui, ca să spargă gheața în relația cu funcționarul.

– Aș fi vrut eu ca toți banii ăștia să meargă în contul companiei mele, îi spusese el unui funcționar în fața căruia se prezentase în calitate de

reprezentant de companie. Astfel, mi-aș fi putut asigura o rentă. Există vreun loc în orașul ăsta care să nu îți ceară să ai un copil ca să-ți acorde un credit pentru un apartament cu două camere?

– Din câte știu eu, nu, spuse funcționarul cu simpatie.

Leo continuă:

– Vreau să spun, nu am nici măcar un apartament cu două camere. Tot ce am e o garsonieră, cu o canapea extensibilă.

– Sunteți norocos. La cât câștig eu la bancă, încă locuiesc cu părinții.

– Da, numai că eu am cu vreo treizeci de ani mai mult decât dumneavoastră. După cum îmi merge, când dumneavoastră veți ajunge să conduceți locul ăsta, *eu* voi fi cel care va locui cu părinții.

Funcționarul râse, în timp ce îi înmâna lui Leo chitanța de depozit pentru treizeci și opt de mii de dolari.

– Să nu-i cheltuiți pe toți odată, îl tachină tânărul.

– Nici o grijă, spuse Leo, băgând în buzunar hârtia, și ieși fluierând.

Până spre sfârșitul după-amiezii, plasaseră șaptezeci și șapte de cecuri dintre cele optzeci, din care Tony rezolvase zece, devenind tot mai încrezător de la unul la celălalt.

– E simplu, le declară Tony în dubiță, în timp ce își schimba hainele, alături de Leo.

Annabelle se afla în spatele unui cearșaf agățat în chip de paravan, și făcea același lucru.

– Idioții ăia stau în fața ta și înghit tot ce le spui, continuă Tony. Nici măcar nu se uită la documente. Nu pricep de ce se mai deranjează unii să jefuiască băncile.

Annabelle își înălță capul pe deasupra paravanului.

– Mai avem trei cecuri. Luăm fiecare câte unul.

– Și ai grijă la cap când cobori din dubiță, Tony, zise Leo.

– Să am grijă la cap... Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că acum e atât de mare, încât poate nu mai încape pe ușă.

– De ce îmi tot faci zile negre, Leo?

– Îți face zile negre, Tony, deoarece să plasezi cecuri falsificate nu e deloc ușor, zise Annabelle.

– Ei bine, pentru mine este.

– Asta pentru că Annabelle, interveni Leo, în înțelepciunea ei nețărmurită, ți le-a dat pe cele mai ușoare.

Tony se roti în loc, ca să se uite la Annabelle.

– E adevărat?

– Da, zise ea cu sinceritate, în timp ce umerii goi i se zăreau pe deasupra paravanului.

– Pot să am singur grijă de mine, răspunse Tony. Nu trebuie să mă luați drept un copil.

– N-o fac pentru tine, spuse Annabelle. Dacă ți se întâmplă ție ceva, ne tragi pe toți după tine. Îl fulgeră cu privirea, apoi se calmă. Mai mult decât atât, n-are sens să pui un escroc talentat să facă lucruri care-l depășesc. Asta ar provoca mai mult rău decât bine.

Ea se lăsă în jos, în spatele paravanului. Pe geamul dubiței pătrunse o rază slabă de lumină care făcu să se vadă prin cearșaful transparent. Tony se holbă la silueta lui Annabelle, în timp ce ea își dădea hainele jos și se îmbrăca iute cu altele.

Leo îl înghionti și mormăi:

– Fii respectuos, băiete.

Tony se întoarse încet și îl privi.

– La dracu', rosti încet.

– Ce, n-ai mai văzut până acum o femeie frumoasă dezbrăcată?

– Nu. Vreau să spun... *da,* am văzut.

Și își privi mâinile.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Leo.

Tony își ridică privirea spre el.

– Cred că tocmai a spus despre mine că sunt un escroc talentat.

CAPITOLUL

11

Era ultimul cec de plasat. Tony stătea în fața funcționarei, o tânără asiatică drăguță, cu părul negru până la umeri, piele netedă și obraji de culoarea nucilor. De-a dreptul încântat, Tony se aplecase spre ea și își ținea brațul pe tejghea.

– Locuiești de mult aici? o întrebă el.

– De câteva luni. M-am mutat din Seattle.

– Aceeași vreme, zise Tony.

– Da, răspunse femeia, zâmbind, în timp ce continua să lucreze.

– Eu tocmai m-am mutat din Vegas, zise Tony, un oraș foarte distractiv.

– N-am fost niciodată acolo.

– O, e incredibil, trebuie să mergi o dată. Știi cum se spune: ce se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas. O privi cu subînțeles. Mi-ar plăcea să îți arăt câte ceva pe-acolo.

Ea îl privi dezaprobator.

– Nici măcar nu vă cunosc.

– OK, nu trebuie să începem cu Vegasul. Poate începem cu o masă de prânz.

Ea spuse cu îndrăzneală:

– De unde știți că nu am un iubit?

– După cât ești de frumoasă, probabil că ai. Dar asta nu înseamnă altceva decât că eu trebuie să mă străduiesc cu mult mai mult, așa încât să te fac să-l uiți.

Femeia roși și își lăsă privirea în jos, zâmbind din nou.

– Sunteți culmea! Apoi tastă ceva. Bun, pot să văd acum actele dumneavoastră?

– Numai dacă îmi promiți că n-o să mă refuzi când o să-ți cer să ieșim împreună.

Ea luă cardul de identitate din mâna lui, lăsându-l să-i atingă degetul. El îi zâmbi.

Se uită la documentele lui și păru încurcată.

– Parcă ați spus că v-ați mutat aici venind din Vegas.

– Așa e.

– Dar actul dumneavoastră arată că sunteți din Arizona.

Of, la dracu'! Luase din buzunar celălalt card de identitate. Deși Annabelle îl instruise să nu aibă la el decât un singur act, încăpățânat, el le luase pe toate. În această fotografie, părul lui era blond, purta cioc, și avea ochelari Ben Franklin.

– Am locuit în Arizona, dar lucram în Vegas, era mai ieftin așa, zise el repede. Și am hotărât să-mi schimb stilul, culoarea părului... Mi-am pus lentile de contact... înțelegi...

De cum trântise toate aceste chestii neconvingătoare, știa că totul se terminase.

Funcționara se uită atentă la cec, iar privirea ei deveni și mai suspicioasă.

– Ăsta e un cec emis de o bancă din California, de o companie californiană, dar numerele de tranzit sunt de New York. Aveți idee de ce?

– Numerele de tranzit? Nu știu ce înseamnă asta, zise Tony, cu o voce tremurătoare.

Din expresia de pe fața funcționarei, Tony înțelese că ea îl considera deja vinovat de fraudă bancară. Ea aruncă o privire către bodyguard și lăsă pe tejghea cecul și cardul de identitate fals.

– Trebuie să îl chem pe manager, începu ea.

– Ce se petrece aici? se auzi o voce sigură. Scuzați-mă.

O femeie îl împinse pe Tony și o fixă cu privirea pe funcționară. Era înaltă și grăsuță, avea părul blond, cu rădăcini negre. Ochelari de firmă cu lentile înguste îi atârnau de un lanț la gât. Era îmbrăcată cu o bluză roșie și cu pantaloni negri.

Îi vorbi tinerei aflate în spatele tejghelei, cu un glas liniștit, dar ferm.

– Stau și aștept aici de zece minute, în timp ce voi doi flirtați. Astea-s serviciile pe care le oferă banca? De ce nu l-am aduce pe managerul dumneavoastră aici, ca să vadă ce se petrece?

Funcționara făcu un pas în spate, cu ochii mari.

– Doamnă, îmi pare rău, eu tocmai...

– Știu eu ce *tocmai* încercai să faci, o întrerupse femeia. Am auzit totul, și oricine din banca asta a putut să audă cum flirtați voi doi și cum vă povesteați viețile amoroase.

Funcționara se schimbă la față.

– Doamnă, dar nu făceam așa ceva.

Femeia se sprijini cu o mână de tejghea și se aplecă în față

– A, da? Deci atunci când vorbeai despre iubitul tău și despre Vegas, iar el îți spunea cât de frumoasă ești – asta ce era? O discuție oficială despre afaceri bancare? Așa faci cu toți clienții tăi? N-ai vrea să discuți și cu mine despre asemenea chestii și să-ți spun cu cine m-am culcat?

– Doamnă, vă rog, eu...

– Las-o baltă. Am terminat-o cu locul ăsta.

Femeia se întoarse cu spatele și o porni țanțoș spre ieșire.

Tony dispăruse deja. Leo îl așteptase afară, preț de câteva secunde, după ce femeia își făcuse apariția.

Annabelle li se alătură în spatele dubiței câteva minute mai târziu.

Îi strigă șoferului:

– Dă-i drumul, Freddy.

Dubița luă imediat curba.

Ea își scoase peruca blondă și își puse ochelarii în buzunar. Apoi își dezbrăcă haina și își scoase căptușelile de la brâu. Îi aruncă lui Tony cardul de identitate. El îl prinse, rușinat, apoi exclamă:

– O, Dumnezeule, cecul a rămas la ei!

Se opri când Annabelle îi arătă cecul, îndoit cu grijă.

– Îmi pare rău, Annabelle, îmi pare rău.

Ea se aplecă spre el:

– Un mic sfat, Tony. Nu încerca niciodată să ai o legătură cu o victimă. Mai ales când pretinzi că ești altcineva.

– A fost o idee bună să te urmărim de data asta, adăugă Leo.

– De ce ați făcut-o? întrebă Tony mohorât.

– Pentru că atunci când ai coborât din dubă, îl lămuri Annabelle, erai mândru ca un cocoș. Mândria asta ucide un escroc. Asta este o altă regulă de ținut minte.

– Pot să merg la o altă bancă și să plasez cecul, zise repede Tony.

– Nu, spuse ea. Avem destul cât să ne ajungă să facem escrocheria de anvergură. Nu merită riscul.

Tony dădu să protesteze, dar apoi se prăbuși în scaun și nu mai scoase o vorbă.

Leo și Annabelle schimbară o privire, scoțând fiecare câte un oftat de ușurare.

Două zile mai târziu, Leo bătea la ușa dormitorului lui Annabelle din casa închiriată.

– Da? strigă ea.

– Ai un minut liber?

Ea se așeză pe pat. Își punea haine într-o valiză.

– Trei milioane, zise el respectuos. Știi, tu le-ai numit ciupeli, dar pentru alți escroci asta ar însemna marea lovitură. O chestie foarte reușită, Annabelle.

– Orice escroc cât de cât priceput ar fi putut s-o facă. Eu doar am ridicat un pic miza.

– Un pic? Trei milioane împărțit la patru nu e deloc *un pic*.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– Știu, știu, continuă el iute. Partea ta e mai mare, pentru că e jocul tău. Totuși, partea mea îmi ajunge să trăiesc pe picior mare câțiva ani. Poate chiar o să-mi iau o vacanță.

– Nu încă. Mai avem de făcut escrocheria de anvergură, Leo. Așa ne-am înțeles.

– Așa e. Dar gândește-te doar.

Ea mai aruncă un morman de haine în valiză.

– M-*am* gândit. Urmează escrocheria de anvergură.

Leo se juca neatent cu o țigară neaprinsă.

– Bine, dar ce facem cu puștiul?

– Ce-i cu el?

– Ai zis că în treaba asta vom fi doar profesioniști. Cu Freddy nu e nici o problemă, ce face el e de primă clasă. Însă puștiul... poate să strice tot. Dacă n-ai fi fost acolo...

– Dacă nu aș fi fost acolo, s-ar fi gândit el la ceva...

– Aiurea. Funcționara îl încolțise. El i-a dat cardul de identitate care nu trebuia. Vrei să vorbim despre mutări neghioabe?

– Tu n-ai făcut niciodată o greșeală, de când ești escroc, Leo? Ia stai să mă gândesc o secundă. A, da, ce zici de Phoenix? Sau de Jackson Hole?

– Da, dar miza nu era de milioane de dolari, Annabelle. Eu am făcut asta când eram pe cont propriu, nu în timp ce mi se oferea totul pe tavă, fiind încă în scutece, ca Tony.

– Gelozia nu-ți aduce nimic bun, Leo. Iar Tony e în stare să lucreze și pe cont propriu.

– Poate că e în stare, poate că nu. Chestia este că eu n-aș vrea să mă aflu acolo să văd că *nu* e în stare.

– Mă faci să-mi fac griji în legătură cu asta.

Leo își agită mâinile.

– Bravo, fă-ți griji, dar pentru noi toți.

– Mă bucur că am stabilit asta.

Leo dădea roată camerei, cu mâinile înfundate în buzunare.

– Mai e ceva? îl întrebă ea.

– Da. Care-i escrocheria de anvergură?

– O să-ți spun la momentul potrivit. Iar acum nu ai nevoie să știi.

Leo se așeză pe pat.

– Nu sunt de la CIA. Sunt doar un escroc. Nu am încredere în nimeni. El privi către valiza ei. Iar dacă nu vrei să-mi spui, nici că mai merg acolo unde vrei tu să mergem.

– Știi care a fost târgul, Leo. Dacă vrei să ieși din afacere, îți iei partea. Două lovituri mici și una mare – asta ne-a fost înțelegerea.

– Da, bine, dar o parte a înțelegerii a fost cumva să am grijă de un puști care aproape că era să ne arunce pe toți în închisoare? Sau poate că ar trebui să renegociem târgul, doamnă...

Ea îl privi cu dispreț.

– Îmi forțezi mâna în privința banilor după atâția ani? Ți-am oferit cele mai bune acțiuni de care ai avut vreodată parte.

– Nu vreau mai mulți bani. Vreau să știu care e escrocheria de anvergură. Sau nu mai merg!

Annabelle se opri din împachetat ca să se gândească.

– Dacă îți spun *unde* mergem va fi suficient?

– Depinde unde.

– Atlantic City.

Tot sângele păru să dispară din obrajii lui Leo.

– Ți-ai pierdut mințile? Ultima dată, acolo, nu a fost destul de rău?

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

El se repezi să spună:

– Nu va însemna niciodată că a trecut suficient timp pentru mine! De ce n-am face ceva mai simplu, cum ar fi să fraudăm mafia?

– At-lan-tic Ci-ty, șuieră ea, făcând cinci cuvinte din cele două.

– De ce? Din cauza bătrânului tău?

Ea nu-i mai răspunse.

Leo se ridică și îndreptă un deget spre ea.

– Ești nebună, Annabelle. Dacă tu crezi că merg din nou în iadul ăla cu tine, doar pentru că ai tu ceva de demonstrat, înseamnă că nu-l cunoști pe Leo Richter.

– Avionul pleacă la șapte dimineața.

Leo rămase în picioare, nervos, uitându-se la valiza ei, mai bine de două minute.

– Măcar zburăm la clasa întâi? zise el în cele din urmă.

– Da. De ce?

– Pentru că dacă va fi ultimul meu zbor, vreau să îmi fac ieșirea cu stil.

– Cum vrei tu, Leo.

El ieși, iar Annabelle continuă să-și împacheteze lucrurile.

CAPITOLUL

12

Caleb Shaw lucra în sala de lectură a colecției de cărți rare. Avea câteva cereri și trebuia să găsească materiale în încăperea Rosenwald; asta însemna că avea nevoie de aprobarea unui superior. Apoi petrecu o lungă perioadă de timp la telefon, să se consulte cu un profesor de la universitate care scria o carte despre biblioteca personală a lui Jefferson, donată de acesta națiunii, după ce britanicii incendiaseră orașul în timpul războiului din 1812, punând astfel bazele Bibliotecii Congresului de astăzi. După aceea, Jewell English, o femeie în vârstă, o prezență constantă în sala de lectură, îi ceru să vadă un exemplar din *Dime Novels* de Beadle. Era foarte interesată de seria Beadle și avea o colecție drăguță – îi spusese ea lui Caleb. O femeie subțire, cu părul alb și cu un zâmbet cald, despre care Caleb aflase că era singură. Bărbatul ei murise cu zece ani în urmă, îi mărturisise ea, iar familia ei se împrăștiase prin țară. Din acest motiv, ea inițiа o conversație ori de câte ori se ivea prilejul.

– Ești norocoasă, Jewell, îi spuse Caleb. Tocmai a sosit de la Departamentul de restaurare.

El îi dădu cartea, mai sporovăi cu femeia câteva minute despre noutățile privind moartea lui Jonathan DeHaven și apoi se întoarse la biroul lui. Privi câteva momente cum femeia își pune încet ochelarii cu sticlă groasă și studiază vechiul volum, luând notițe pe câteva foi de hârtie pe care le adusese cu ea. Pentru motive evidente, numai creioanele și foile de hârtie erau permise înăuntru, iar cititorii trebuiau să se lase controlați în genți înainte de a părăsi încăperea.

Când ușa sălii de lectură se deschise, Caleb aruncă o privire către femeia care intră. Lucra la Departamentul administrativ. El se ridică și o salută.

– Bună, Caleb, am un bilet de la Kevin pentru tine.

Kevin Philips era directorul interimar care îi luase locul lui DeHaven după moartea acestuia.

– Kevin? De ce nu m-a sunat? Sau de ce nu mi-a trimis un e-mail?

– Cred că a încercat, dar fie era linia ocupată, fie tu nu ai putut răspunde. Și, din anumite motive, nu a vrut să-ți trimită un e-mail.

– Mda... am fost destul de ocupat astăzi.

– Cred că e destul de urgent.

Ea îi înmână plicul, după care plecă. Caleb se îndreptă spre biroul său, se împiedică de marginea îndoită a prețului din dreptul scaunului, lovi fără să vrea ochelarii de pe birou și aceștia căzură pe podea, apoi, din greșeală, călcă pe ei, spărgându-le lentilele.

– Of, Doamne, ce neîndemânatic pot să fiu!

Se uită la plic, apoi ridică de jos ochelarii distruși. Acum nu mai putea citi. Fără ochelari, nu putea să citească nimic. Și era ceva urgent, după cum îi spusese femeia.

– Te-ai mai împiedicat de câteva ori de marginea prețului, Caleb, se grăbi Jewell să-i reamintească.

– Mulțumesc pentru observație, zise el printre dinții încleștați, apoi se uită lung la ea. Jewell, îmi împrumuți ochelarii tăi pentru un minut, cât citesc acest bilețel?

– Eu sunt de-a dreptul oarbă, precum un liliac. Nu cred că-ți vor fi de folos.

– Nu-ți face griji. Și eu sunt la fel de orb, mai ales când e vorba de citit.

– Nu vrei să-ți citesc eu bilețelul mai bine?

– Mmm... nu. Ar putea fi... știi...

Ea își împreună palmele și șopti:

– Vrei să spui că ar putea fi strict secret? Ce emoționant!

El privi în jos către bilețel, în timp ce Jewell îi întindea ochelarii. Și-i puse, se așeză la birou și citi. Kevin Philips îi cerea lui Caleb să vină cât de curând posibil la Departamentul administrativ aflat la etajul de

siguranță al clădirii. Nu mai fusese convocat acolo până atunci, cel puțin nu în acest fel. Împături încet biletelul și îl puse în buzunar.

– Mulțumesc, Jewell. Cred că avem amândoi aceleași dioptrii. Mi s-au potrivit foarte bine ochelarii tăi. Îi dădu înapoi ochelarii, apoi se îndepărtă.

În biroul administrativ îl întâlni pe Kevin Philips stând împreună cu un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Acesta îi fu prezentat lui Caleb ca fiind avocatul lui Jonathan DeHaven.

– În testamentul domnului De Haven ați fost numit executorul literar al colecției sale de cărți, domnule Shaw, spuse avocatul, scoțând o bucată de hârtie și întinzându-i-o lui Caleb. De asemenea, îi mai dădu două chei și un bilețel. Cheia cea mare este de la locuința domnului DeHaven. Cealaltă, mai mică, este de la încăperea în care își păstrează cărțile. Primul număr trecut pe hârtie este codul de la sistemul de alarmă al casei domnului DeHaven. Al doilea număr este combinația de care aveți nevoie ca să intrați în camera-seif cu cărți. Este protejată de cele două chei și de încuietoarea cu cifru.

Caleb se uita mut la obiectele care îi fuseseră date.

– Executorul lui literar?

– Da, Caleb, rosti Philips. După câte am înțeles, l-ați ajutat să achiziționeze niște volume pentru colecția sa.

– Da, așa e, aprobă Caleb. Avea destui bani și gust ca să fie deținătorul unei colecții.

– Se pare că s-a gândit destul de mult la ajutorul pe care i l-ați dat, spuse avocatul. Potrivit testamentului, aveți acces deplin și nerestricționat la colecția lui de cărți. Aveți dreptul să inventariați adecvat colecția, să o evaluați, să o clasificați, să o vindeți, respectând unele proceduri de caritate menționate în testament.

– El a vrut ca eu să dispun de cărțile lui? Dar ce-mi puteți spune despre familia sa?

– Firma noastră reprezintă familia DeHaven de mulți ani. Nu are rude în viață, răspunse avocatul. Îmi amintesc că unul dintre partenerii mei, care s-a pensionat, mi-a spus că a fost căsătorit, cu mulți ani în urmă. Se pare că mariajul nu a durat mult. Se opri, părând că scotocește în memorie. În prezent, e anulată, așa a spus, cred. A fost înainte ca eu

să lucrez la această firmă. Oricum, nu există copii, deci nu are cine să conteste testamentul. Veți primi o parte din suma cu care va fi vândută colecția. Asta ar ajunge la o sumă frumoasă de bani.

– Aș face-o și degeaba, spuse iute Caleb.

Avocatul chicoti:

– O să pretind că nu am auzit ce ați spus. S-ar putea să fie mult de lucru, mai mult decât bănuiți. Acceptați deci comisionul?

Caleb ezită și spuse:

– Da, am s-o fac. Pentru Jonathan.

– Bun. Semnați aici ca dovadă că acceptați și că ați primit cheile și biletelul.

Întinse un document de o pagină spre Caleb, pe care acesta îl semnă. Îi fu destul de greu să o facă, întrucât nu avea ochelari.

Avocatul sfârși spunându-i:

– Acum, totul vă așteaptă acolo.

Caleb se întoarse în biroul său și se holbă la chei. Câteva minute mai târziu, își reveni. Îi sună pe Milton și pe Reuben, apoi pe Stone. Nu voia să meargă singur acasă la Jonathan, le spuse el. Toți fură de acord să-l însoțească, chiar în noaptea aceea.

CAPITOLUL

13

În acea seară, Reuben și Stone se îndreptau cu motocicleta indiană către casa lui DeHaven. Stone, așa înalt cum era, se înghesuise în ataș. Caleb și Milton se țineau aproape, chiar în spatele lor, în vechea și modesta mașină Chevy Nova a lui Caleb, de culoarea plumbului. Caleb purta perechea de ochelari de rezervă. Se gândise că va avea mult de citit în acea noapte.

– Arată bine casa asta, zise Reuben în timp ce își scotea casca și ochelarii, uitându-se la impozanta clădire. Cam luxoasă pentru un salariu guvernamental.

– Jonathan a moștenit banii, răspunse Caleb.

– Trebuie să fie tare plăcut, zise Reuben. Tot ce am moștenit eu n-a fost altceva decât o mulțime de necazuri. Și se pare că în domeniul ăsta am fost mereu înaintea voastră, dragi amici.

Caleb descuie ușa din față, opri sistemul de alarmă și intrară cu toții.

– Am mai fost în încăperea de la subsol. Putem lua liftul până acolo.

– Liftul! exclamă Milton. Nu-mi plac lifturile.

– Atunci tu poți să cobori pe scări, îi sugeră Caleb, arătând spre stânga. Sunt chiar acolo.

Reuben privi în jur la mobila antică, la tablourile valoroase de pe pereți și la sculpturile în stil clasic din firide. Își frecă vârful pantofului de frumosul covor oriental din salon.

– E nevoie de cineva care să aibă grijă de casă până se termină cu asta?

– Probabil că nu, spuse Caleb.

Luară liftul până jos și îl întâlniră pe Milton într-o mică anticameră.

Ușa de la camera-seif era o monstruozitate. Din oțel gros de șase centimetri, cu un sistem de taste computerizat și o deschizătură pentru cheia cu numărul special de securitate.

– Cheia și dispozitivul de securitate trebuie introduse în același timp, le spuse Caleb. Jonathan mi-a permis să intru cu el aici de câteva ori.

Ușa se deschise, balamalele erau silențioase. Intrară. Spațiul avea cam trei metri lățime, doi metri jumătate înălțime, și aproximativ nouă metri lungime. De îndată ce intrară, se aprinseră niște lumini, oferindu-le o vizibilitate rezonabilă.

– Este rezistentă la foc și la atacuri cu bombe. Și este controlată din punct de vedere al temperaturii și umezelii, le spuse Caleb. Așa trebuie, când e vorba de cărți rare, mai ales când sunt păstrate la subsol, pentru că la acest nivel pot apărea fluctuații de temperatură.

Înăuntru se aflau rafturi. Iar pe rafturi, cărți, broșuri și alte articole care, chiar și pentru un ochi obișnuit, arătau a fi rare și valoroase.

– Putem să le atingem? întrebă Milton.

– Mai bine lăsați-mă pe mine, zise Caleb. Unele dintre aceste obiecte sunt extrem de fragile. Multe dintre ele nici nu au văzut lumina zilei de mai bine de o sută de ani.

– La naiba! exclamă Reuben, trecându-și foarte ușor degetul pe cotorul uneia dintre cărți. Ca într-o mică închisoare în care își ispășesc sentința pe viață.

– E foarte nedrept să le privești astfel, Reuben, zise Caleb pe un ton mustrător. Cărțile acestea sunt protejate pentru ca și alte generații să se poată bucura de ele într-o zi. Jonathan cheltuia o grămadă de bani ca să adăpostească această colecție și avea o grijă extraordinară de cărți.

– Ce fel de colecție avea? întrebă Stone. Se uita la un volum extrem de vechi a cărui copertă părea să fi fost făcută din lemn de stejar.

Caleb scoase cu grijă cartea la care se referise Stone.

– Jonathan avea o colecție interesantă, dar nu foarte bogată. Chiar el însuși recunoștea acest lucru. Toți marii colecționari au posibilități financiare aproape nelimitate și, mai mult decât atât, au o viziune și o urmează cu o obstinație care nu se poate numi decât obsesie. Asta se

cheamă bibliomanie, cea mai „blândă" obsesie omenească. Toți marii colecționari o au. Privi de jur împrejurul încăperii. Sunt niște condiții obligatorii pe care le îndeplinesc cele mai bune colecții și pe care Jonathan pur și simplu nu ar fi putut să le îndeplinească vreodată.

– Ca de exemplu? întrebă Stone.

– Shakespeare in-folio. Ediția princeps in-folio este cea mai râvnită, bineînțeles. Conține nouă sute de pagini cu treizeci și șase de piese. Unul dintre manuscrisele originale ale bardului au supraviețuit, așa că in-folio sunt extrem de râvnite. Un astfel de exemplar s-a vândut acum câțiva ani în Anglia cu trei milioane și jumătate de lire.

Milton slobozi un fluierat ușor și scutură din cap.

– Vine cam șase mii de dolari pagina.

Caleb continuă:

– Apoi mai sunt și alte achiziții obligatorii: William Blake, *Principia Mathematica* de Newton, lucrări editate de Caxton, primul tipograf englez. J.P. Morgan avea circa șaizeci de cărți tipărite de Caxton în colecția lui, dacă îmi aduc bine aminte. *Mainz Psalter* de la 1457, *The Book of St. Albans* și, bineînțeles, *Biblia Gutenberg*. Sunt doar trei exemplare Gutenberg bine conservate, tipărite pe pergament, cunoscute în lume. Librăria Congresului deține unul. Sunt neprețuite.

Caleb își coborî privirea pe unul dintre rafturi.

– Jonathan are ediția din 1472 a *Divinei Comedii* de Dante, care este bine-venită în orice colecție de primă mână. Mai are poemul *Tamerlane* al lui Poe, care este o ediție extrem de rară și de greu de obținut. A fost vândută una cu ceva timp în urmă, pentru aproximativ două sute de mii de dolari. În ultimul timp, interesul față de Poe a crescut, așa încât acum s-ar vinde la prețuri mult mai mari. Colecția mai include o valoroasă selecție de incunabule, mai ales germane, dar și italiene, și un set solid de ediții princeps ale mai multor romane contemporane, multe dintre ele având și autograf. E foarte bogată în autori americani și are mostre semnificative cu scrisul de mână al lui Washington, Adams, Jefferson, Franklin, Madison, Hamilton, Lincoln și alții. Așa cum vă spuneam, este o colecție interesantă, dar nu una mare.

– Ce e asta? întrebă Reuben, arătând către un colț slab luminat din fundul încăperii.

Toți se grupară în jurul obiectului. Era un mic portret al unui bărbat îmbrăcat în haine medievale.

– Nu-mi amintesc să-l fi văzut până acum, zise Caleb.

– Și de ce să pui o pictură într-o asemenea încăpere? se miră Milton.

– Și doar *una* singură, comentă și Stone. Nici măcar nu face parte din vreo colecție.

Examină portretul din diferite unghiuri, apoi își puse degetele pe marginea ramei și apăsă. Se legănă și scoase la iveală niște balamale care deschideau o ușă care avea un mic cifru, pe un seif încastrat în perete.

– Un seif într-un seif, zise Stone. Să încercăm combinația de cifre pe care ți-a dat-o avocatul pentru prima încăpere, Caleb.

Caleb făcu întocmai, dar nu merse. Mai încercă și alte numere, dar fără succes.

Stone remarcă:

– Oamenii folosesc de regulă o combinație pe care să nu o uite fără să o scrie pe hârtie. Pot fi cifre și litere, în același timp.

– De ce i-ar fi dat lui Caleb combinația de numere de la intrarea în cameră, dar nu și pe cea a seifului din ea? întrebă Milton.

– Poate că și-a imaginat că el își va da seama într-un fel sau altul care este această combinație, comentă Reuben.

Stone aprobă din cap.

– Sunt de acord cu Reuben. Gândește-te, Caleb. Poate că are vreo legătură cu sala de lectură a cărților rare.

– De ce ar avea? întrebă Milton.

– Pentru că *acest loc* era pentru DeHaven tot un fel de sală de lectură a cărților rare.

Caleb părea dus pe gânduri.

– Jonathan descuia sala în fiecare zi, cu aproape o oră înainte ca oricine altcineva să sosească. Făcea asta cu chei speciale și, de asemenea, trebuia să introducă un cod de securitate ca să poată deschide ușile. Dar eu nu cunosc acel cod.

– Poate că e ceva mai simplu de-atât. Atât de simplu, încât îți sare în ochi.

Caleb pocni brusc din degete.

– Bineînțeles. Îmi sare în ochi în fiecare zi a vieții mele.

Bătu codul pe tastatura digitală, iar ușa făcu un clic și se deschise.

– Ce cod a fost ăsta? întrebă Stone.

– LJ239. Este numărul sălii de lectură a cărților rare. Îl văd în fiecare zi când merg la lucru.

În seif era un singur obiect. Caleb scoase cu grijă cutia și o deschise încet.

– Chestia asta e într-o formă destul de bună, zise Reuben.

Era o carte, coperta era neagră, ruptă, iar legătura începuse să se desfacă. Caleb o deschise cu atenție și dădu prima pagină. Apoi mai întoarse o pagină, și încă una.

În sfârșit, trase aer adânc în piept.

– O, Doamne!

– Ce este, Caleb? întrebă Stone.

Lui Caleb îi tremurau mâinile. Vorbi rar, cu glas emoționat:

– Cred, adică sunt aproape convins că este prima ediție din *Bay Psalm Book*.

– E o carte rară? întrebă Stone.

Caleb îl privi cu ochii larg deschiși.

– Este cel mai vechi obiect tipărit în ceea ce numim astăzi Statele Unite, Oliver. Există doar unsprezece exemplare din *Psalm Book* în întreaga lume, și doar cinci dintre ele sunt complete. N-au apărut niciodată pe piață. Biblioteca Congresului deține un exemplar, care ne-a fost donat cu zeci de ani în urmă. Nu cred că altminteri ne-am fi permis vreodată să deținem unul.

– Și cum l-a obținut Jonathan DeHaven? se miră Stones.

Cu mare respect, Caleb puse cartea la loc în cutie, cu atenție, și apoi o închise. Puse cutia în seif și închise ușa acestuia.

– Nu știu. Ultima dată, *Psalm Book* a apărut acum mai bine de șaizeci de ani și a fost achiziționată pentru o sumă care la vremea aceea constituia un record, echivalentul câtorva milioane de dolari de azi. Acum se găsește la Yale.

Clătină din cap.

– Pentru colecționarii de cărți, asta echivalează cu descoperirea în lumea picturii a unui Goya sau a unui Rembrandt dispărut.

– Păi dacă sunt doar unsprezece în toată lumea, e destul de simplu să le numărăm, sugeră Milton. Pot să le caut pe Google.

Caleb îl privi dezaprobator. În timp ce Milton îmbrățișa orice noutate în domeniul informaticii, Caleb se declarase tehnofob.

– Nu poți pur și simplu să cauți pe Google *Psalm Book,* Milton. Și, din câte știu eu, toate se află în instituții precum Harvard, Yale sau Biblioteca Congresului.

– Dar ești sigur că este un exemplar original din *Psalm Book?* întrebă Stone.

– Au existat numeroase ediții ulterioare, dar sunt aproape sigur că asta este o versiune din anul 1640. Așa scrie și pe pagina de titlu, și mai are și alte detalii care arată că e un original, detalii care mie îmi sunt familiare, replică aproape fără să respire Caleb.

– Mai exact, despre ce e vorba? întrebă Reuben. Eu cu greu aș putea citi vreun cuvânt de-acolo.

– Este o carte de imnuri religioase pe care un grup de preoți au întocmit-o la cererea puritanilor, pentru a le aduce cuvântul divin în viața de zi cu zi. Procesul de imprimare era foarte primitiv și, dacă mai adăugăm și stilul vechi al scriiturii, precum și al textului, sigur că e greu de citit.

– Dar dacă toate exemplarele din *Psalm Book sunt* în instituții? zise Stone.

Caleb îi aruncă o privire îngrijorată.

– Cred că există posibilitatea, ce-i drept minimă, să existe exemplare neinventariate din *Psalm Book.* Vreau să spun, cineva a dat peste jumătate din manuscrisul lui *Huckleberry Finn* într-un pod. Iar altcineva a descoperit un exemplar din *Declarația de Independență* în spatele unui tablou înrămat. Apoi au mai fost găsite niște scrieri de-ale lui Byron într-o carte veche. După sute de ani, totul e posibil.

Deși în încăpere era răcoare, Caleb își șterse broboane de transpirație de pe frunte.

– Vă dați seama ce responsabilitate imensă presupune treaba asta? Vorbim despre o colecție care conține și *Psalm Book. Psalm Book,* pentru numele lui Dumnezeu!

Stone îi puse lui Caleb o mână pe umăr, ca să-l liniștească.

– Nu am cunoscut pe nimeni mai priceput decât tine ca să facă așa ceva, Caleb. Iar dacă noi putem face ceva ca să te ajutăm, o vom face.

– Da, zise Reuben. De fapt, am la mine niște dolari, în caz că vrei să scoți de-aici câteva cărți, înainte ca cele importante să înceapă să circule. Cât o să iei pentru *Divina Comedie?* Mă apucă râsul.

Milton zise:

– Reuben, nici unul dintre noi nu își poate permite să cumpere măcar catalogul de licitație pe care îl vor tipări pentru colecție.

– Ei bine, asta-i minunat! exclamă Reuben furios, în bătaie de joc. Acum presupun că următorul lucru este să-mi explicați că nici măcar nu pot să-mi părăsesc nenorocita de slujbă de la docuri.

– Ce dracului căutați aici? se auzi o voce țipând.

Se întoarseră cu toții și se uitară la intrușii care stăteau chiar în ușa de la intrarea în încăpere. Erau doi bărbați voinici îmbrăcați în uniforme de paznici, cu pistoalele ațintite către membrii Clubului Camel. Bărbatul din fața lor era mai scund, cu părul roșcat, o barbă îngrijită de aceeași culoare și cu ochii albaștri, vioi.

– V-am întrebat ce căutați aici, repetă roșcatul.

Reuben mormăi:

– Poate că ar trebui să vă întrebăm și noi același lucru, amice!

Caleb înaintă spre cei doi.

– Mă numesc Caleb Shaw, de la Biblioteca Congresului, am lucrat acolo cu Jonathan DeHaven. În testament m-a desemnat executorul bibliotecii sale.

Ridică și le arătă cheile casei și ale încăperii care adăpostea colecția.

– Mi s-a permis de către avocatul lui Jonathan să vin aici și să văd colecția. Prietenii mei m-au însoțit ca să mă ajute.

Căută prin buzunare și scoase legitimația de bibliotecar, pe care le-o prezentă celor doi bărbați, a căror atitudine se schimbă imediat.

– Bineînțeles, bineînțeles, ne scuzați, zise roșcatul, după ce se uită cu atenție la legitimație și apoi i-o înapoie. Am văzut oameni intrând în casa lui Jonathan, am văzut apoi că ușa de la intrare era neîncuiată, și am tras concluzia...

Dădu din cap către ceilalți, făcând semn să lase pistoalele deoparte.

– Noi nu știm cine sunteți, zise Reuben, fixându-l suspicios pe bărbatul în civil.

Înainte de a răspunde, Stone zise:

– Presupun că ne aflăm în compania lui Cornelius Behan, directorul executiv al Paradigm Technologies, cel de-al treilea contractor ca mărime din țară în domeniul apărării.

Behan zâmbi.

– În curând vom fi numărul unu dacă mă țin de treabă, și de obicei mă țin.

– Păi atunci, domnule Behan... începu Caleb.

– Spuneți-mi C.B., e valabil pentru toată lumea. Făcu un pas înainte și privi de jur împrejur. Așadar, aceasta este colecția de cărți a lui DeHaven.

– Îl cunoșteați pe Jonathan? îl întrebă Caleb.

– Nu pot spune că eram prieteni. Am fost o dată sau de două ori cu el în vacanță. Știam că lucrează la bibliotecă și că era colecționar de cărți. Ni se întâmpla să mai trecem unul pe lângă celălalt pe stradă și atunci mai sporovăiam. Am fost foarte mirat când am aflat că a murit.

– La fel și noi, zise trist Caleb.

– Așadar, sunteți executorul lui literar, spuneați, zise Behan. Ce înseamnă asta, mai exact?

– Înseamnă că mi s-a dat sarcina să cataloghez și să evaluez colecția, iar apoi să o vând.

– E ceva interesant aici? întrebă Behan.

– Sunteți colecționar? îl interogă Stone.

– Sunt cunoscut ca un colecționar de tot felul de lucruri, răspunse el vag.

– Da, e o colecție foarte interesantă. Va fi scoasă la licitație, preciză Caleb. Cel puțin cea mai interesantă parte din ea.

– Bine, zise Behan absent. A apărut ceva nou care să explice moartea lui Jonathan?

Caleb clătină din cap.

– Până acum se crede că a suferit un atac de cord.

– El, care părea atât de sănătos. Cred că e un motiv să ne bucurăm de fiecare zi care ne este dată, pentru că mâine...

Se întoarse și ieși. Ceilalți bărbați care îl însoțeau îl urmară îndeaproape.

Când zgomotul pașilor lor se pierdu, Stone se întoarse spre Caleb.

– Foarte ciudat să vină și să verifice casa unui bărbat cu care *sporovăia* ocazional.

– Doar era vecinul lui, Oliver, zise Caleb. E normal să îl intereseze.

– Nu-mi place tipul ăsta, îi informă Milton. Se ocupă de lucruri care ucid oameni.

– *O mulțime* de oameni, adăugă Reuben. După părerea mea, indivizii precum C.B. sunt niște șmecherași care n-au nimic sfânt pe lume.

Petrecură câteva ore uitându-se la cărți și la celelalte obiecte, până când Caleb făcu o listă aproape completă. Milton introduse lista pe computerul său.

– Și acum ce facem? întrebă Milton când închiseră ultima carte.

– În mod normal, ar trebui adus un evaluator de la Sotheby's sau Christie's, zise Caleb. Dar mă gândesc la altcineva. După părerea mea, este cel mai bun din domeniul cărților rare. Și vreau să aflu dacă el știa că Jonathan deținea *Psalm Book*.

– E în New York? întrebă Stone.

– Nu, e aici, în D.C. La vreo douăzeci de minute distanță de mers cu mașina.

– Despre cine e vorba? întrebă Reuben.

– Vincent Pearl.

Stone se uită la ceas.

– Trebuie să lăsăm întâlnirea cu el pentru mâine. E deja unsprezece noaptea.

Caleb dădu din cap:

– Nu, acum e perfect. Magazinul de cărți rare al lui Vincent Pearl e deschis doar noaptea.

CAPITOLUL

14

După ce membrii Camel Club părăsiră casa lui DeHaven, două binocluri se fixară pe ei. Unul se afla la fereastra de sus a imobilului de vizavi de casa lui DeHaven, iar celălalt era al unui bărbat care stătea în spatele unei dubițe parcate mai jos pe stradă, și pe carcasa căreia scria „D.C. – Lucrări publice".

Când motocicleta și Nova porniră, dubița le urmări.

După ce vehiculele dispărură, binoclul de la fereastra de sus a imobilului de vizavi, de pe Good Fellow Street, continuă să supravegheze zona.

După cum anticipase Caleb, le trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă la magazinul de cărți rare al lui Vincent Pearl. Nu era nici un nume pe firma din față, scria doar: „Program – de la 8 p.m. până la miezul nopții, de luni până sâmbătă". Caleb înaintă spre ușă și sună la sonerie.

Reuben privi ușa zdravănă și ferestrele cu grilaj.

– Aș zice că nu ține să-și facă vreo reclamă.

– Orice colecționar serios de cărți știe exact unde să-l găsească pe Vincent Pearl, îl lămuri Caleb.

– Îl cunoști bine? întrebă Stone.

– O, nu. Cu greu m-aș putea ridica la nivelul lui Vincent Pearl. De fapt, în ultimii zece ani, l-am întâlnit personal doar de două ori, în ambele cazuri aici, la magazinul lui. Auzisem despre el dinainte, totuși. E un tip pe care nu poți să-l uiți.

La vest se vedeau luminile domului Capitoliului. În apropiere erau aliniate case de cărămidă acoperite cu mușchi și case de piatră sau alte clădiri care constituiseră cândva punctul de interes al burgheziei capitalei.

– Ești sigur că e aici? întrebă Milton tocmai în momentul în care se auzi o voce gravă.

– Cine e?

Milton sări la o parte, iar Caleb vorbi într-un mic difuzor de-abia vizibil sub un mănunchi de iederă împletită, aflat chiar lângă ușă.

– Domnule Pearl, sunt Caleb Shaw, de la Biblioteca Congresului.

– Cine?

Caleb păru puțin încurcat și începu să vorbească repede.

– Caleb Shaw. Lucrez la Departamentul de Cărți Rare, la sala de lectură. Ultima dată ne-am întâlnit acum câțiva ani, când o persoană care colecționa memoriile lui Lincoln a venit la bibliotecă și eu l-am adus la dumneavoastră.

– Nu ați fixat o întâlnire pentru seara asta.

Tonul trăda un fel de plictiseală blândă. Aparent, Pearl nu era mulțumit de povestea la care se referise Caleb.

– Nu. Dar am venit într-o chestiune urgentă. Dacă ați avea doar câteva minute libere...

Câteva secunde mai târziu se auzi un clic și ușa se deschise. În timp ce intrau, Stone remarcă o reflectare vagă de lumină de undeva de sus. Camera mică de supraveghere se afla chiar în fața lor, deghizată ingenios într-o pasăre de casă. Reflexia provenea de la lumina străzii care cădea pe lentile. Mulți oameni nu s-ar fi gândit la ea, dar Oliver Stone nu făcea parte dintre acei mulți oameni, mai ales că se afla într-un loc în care numeroase lucruri te spionau.

Când intrară în magazin, Stone mai remarcă și alte lucruri. Ușa – care altminteri părea să fie o ușă veche, de lemn – era de fapt făcută din oțel călit, iar încuietoarea, deduse ochiul experimentat al lui Stone, era sensibilă la zgomot. Ferestrele cu grilaj erau din sticlă policarbonatată, de șapte centimetri grosime.

Interiorul magazinului îl surprinse pe Stone. Se așteptase să vadă un stil încărcat, cu multe cărți pline de praf, pe rafturi burdușite și din

fiecare nișă apărând vechi papirusuri și tomuri de vânzare. În schimb, era curățenie, ordine, totul bine organizat. Clădirea era înaltă, avea două etaje. Rafturi înalte, ornamentate erau aliniate pe toți pereții, iar cărțile adăpostite de ele se aflau în spatele unor uși de sticlă, glisante, încuiate. O scară pe rotile, care putea fi reglată în înălțime, ca să ajungă până la rafturile înalte de doi metri și jumătate. Trei mese ovale, din lemn de cireș, pentru lectură, cu scaune asortate, se aflau în mijlocul unui spațiu lung și îngust. Deasupra era un candelabru cu trei brațe, din bronz, care, surprinzător, arunca o lumină slabă. „Trebuie să fie cu reostat" își spuse Stone. O scară în spirală, înaltă de doi metri, ducea la următorul nivel, care avea o deschidere parțială în podeaua sub care stăteau. Sus, Stone putea vedea chiar mai multe rafturi, iar balustrada era în stil Chippendale și se întindea începând de la deschizătura din podea și până la următorul nivel.

O tejghea lungă, de lemn, se afla la capătul camerei principale, iar în spatele ei erau și mai multe rafturi. Însă ceea ce îl surprindea pe Stone era ceea ce *nu* vedea. Nu exista nici un computer, nici măcar vreo casă de marcat, sau nu le vedea el de-acolo de unde se afla.

– Arată ca un loc în care ți-ai dori să fumezi un trabuc și să bei un deget sau două de whisky, spuse Reuben.

– O, nu, Reuben, zise Caleb pe un ton șocat. Fumul dăunează cărților vechi. Iar o picătură scursă aici ar putea să ruineze o comoară atemporală.

Reuben era gata să spună ceva când ușa grea din spatele tejghelei se deschise și un bărbat în vârstă intră. Toți, cu excepția lui Caleb, holbară ochii, deoarece bărbatul avea o barbă argintie lungă, care îi fâlfâia pe piept, iar părul alb îi curgea în cascade, trecându-i de umeri. Costumul său capta și mai mult privirile. Corpul său înalt, cu abdomen proeminent, era acoperit de o robă lungă de culoarea levănticii, cu dungi aurii la capătul mânecilor. Ochelarii fără ramă, cu lentile ovale, erau cocoțați pe fruntea lată, zbârcită, pe care șuvițe de păr cărunt erau întinse în dezordine. Ochii lui erau... da, erau negri, stabili Stone, deși lumina palidă ar fi putut să-i joace o festă.

– E călugăr? îi șopti Reuben lui Caleb.

– Ssst... sâsâi Caleb, în timp ce bărbatul se apropia.

– Așadar? zise Pearl, privindu-l pe Caleb și așteptând. Dumneavoastră sunteți Shaw?

– Da.

– Care este chestiunea urgentă? zise Pearl brusc, uitându-se încruntat la ceilalți. Și cine sunt oamenii aceștia?

Caleb îi prezentă imediat, spunându-le doar prenumele. Privirea lui Pearl zăbovi cel mai mult asupra lui Stone.

– V-am văzut în Lafayette Park, sau nu? Într-un cort, domnule? zise, formalizându-se exagerat.

– Așa este, replică Stone.

Pearl continuă:

– Pe pancarte scria – dacă îmi aduc bine aminte „Vrem adevărul!" L-ați primit?

– Nu pot spune că da.

– Dacă aș fi fost înclinat să caut adevărul, nu cred că mi-aș fi început căutările în preajma Casei Albe. Pearl se întoarse la Caleb. Acum, spuneți-mi despre ce afacere este vorba, domnule, zise pe un ton înviorat.

Caleb îi explică pe scurt că fusese numit executor literar de către DeHaven și îl rugă să-i dea o mână de ajutor în ce privește evaluarea.

– Da, fără îndoială, a fost o tragedie moartea lui DeHaven, zise Pearl cu solemnitate. Iar *dumneavoastră* ați fost numit executorul literar, înțeleg, adăugă pe un ton surprins.

– L-am ajutat pe Jonathan la colecție, și lucram amândoi la bibliotecă, răspunse, de parcă ar fi vrut să se apere.

– Înțeleg, spuse concis Pearl. Și totuși, vă mai trebuie un ochi de expert, se pare.

Caleb se înroși ușor.

– Da, desigur. Avem un inventar al colecției, e pe laptopul lui Milton.

– Prefer să lucrez pe hârtie, replică Pearl cu fermitate.

– Dacă aveți aici o imprimantă, pot să vă dau lista pe hârtie, zise Milton.

Pearl clătină din cap.

– Am o imprimantă, doar că este din secolul al XVI-lea, or, mă îndoiesc că ar fi compatibilă cu modelul dumneavoastră.

– Nu, nu e compatibilă, murmură șocat Milton. El fiind un mare iubitor de obiecte de înaltă tehnologie, era înmărmurit de lipsurile lui Pearl.

– Putem să tipărim în altă parte și să vă aducem mâine un exemplar, sugeră Caleb. Ezită, apoi spuse: Domnule Pearl, trebuie să vă mai întreb ceva. Jonathan deține în colecția lui un exemplar din prima ediție a *Bay Psalm Book*. Știați de acest lucru?

Pearl își coborî ochelarii pe nas.

– Scuzați-mă. Ce-ați spus?

– Jonathan deține un exemplar din *Bay Psalm Book* din 1640.

– Nu e posibil.

– L-am avut în mână.

– Nu l-ați avut.

– Ba da, insistă Caleb.

Pearl dădu din mână în semn de renunțare.

– Este o ediție ulterioară, atunci. Fapt nu prea cutremurător...

– Nu conține și muzica, iar asta a fost adăugată în ediția a noua, în 1698.

Pearl îl privi pe Caleb cu severitate.

– Fără îndoială că nu veți fi surprins să aflați că știu acest lucru. Dar, așa cum ați precizat și dumneavoastră, mai sunt încă *șapte* ediții în care nu există și muzica.

– Este o ediție din 1640. Anul este tipărit pe pagina de titlu.

– Atunci, dragul meu domn, ar putea să fie un facsimil sau un fals. Oamenii sunt foarte isteți. Un tip ambițios a recreat *The Oath of a Freeman,* care este anterioară cărții *Bay Psalm,* cu un an.

– Dar credeam că *Bay Psalm Book* este prima carte tipărită din America, interveni Stone.

– Este, zise Pearl pierzându-și răbdarea. *The Oath* nu este o carte; este un document de o singură pagină, numit afiș. Așa cum sugerează și numele, era un jurământ, o promisiune de credință dacă doriți, pe care fiecare puritan trebuia să o voteze, și să se bucure de alte privilegii în Massachusetts Bay Colony.

– Și acest document a fost falsificat? întrebă Stone.

– În mod ironic, falsificatorul a folosit un facsimil al cărții *Bay Psalm*. A procedat astfel, pentru că amândouă fuseseră tipărite cu

aceeași presă și tiparniță, respectând astfel stilul. Pearl îl bătu pe Caleb cu palma în piept. Infractorul a fost foarte ingenios, iar rezultatul a fost că aproape vă păcălise pe *voi,* cei de la Biblioteca Congresului, să cumpărați documentul. Doar când expertul în tiparnițe a remarcat unele neregularități, a fost totul dat pe față.

– Am lucrat mai bine de zece ani la Departamentul de Cărți Rare, zise Caleb. Am examinat de nenumărate ori exemplarul *Bay Psalm Book* pe care îl deținem. După părerea mea, și cel de la Jonathan este veritabil.

Pearl îl privi pe Caleb cu suspiciune.

– Care ziceți că este numele dumneavoastră?

Caleb se înroși la față.

– Caleb Shaw.

– Domnule Shaw, ați făcut testele standard de autentificare a cărții?

– Nu, dar m-am uitat la ea, am mirosit-o.

– Dumnezeule! Nu poți fi sigur doar pe baza unei examinări atât de rudimentare! DeHaven pur și simplu nu avea așa ceva în colecție. *Tamerlane,* câteva incunabule, chiar și Dante, pe care eu i l-am vândut, că tot veni vorba, cam astea erau sufletul și inima colecției sale de cărți rare. Nu există nici un exemplar din prima ediție a *Bay Psalm Book.*

– Și atunci de unde are Jonathan cartea? întrebă Caleb.

Pearl scutură din cap.

– Cum aș putea eu să știu asta? Se uită la ceilalți. După cum prietenul dumneavoastră v-a spus deja, s-au păstrat doar unsprezece exemplare din *Bay Psalm Book,* în toată lumea, din ediția originală. Gândiți-vă la acest lucru, domnilor. Prin comparație, există 228 de exemplare in-folio din prima ediție Shakespeare, dar numai unsprezece *Bay Psalm Book* în toată lumea. Iar dintre acestea, numai cinci sunt complete. Ridică mâna dreaptă, cu degetele răsfirate. Numai cinci, repetă pe un ton solemn.

În timp ce Stone se uita în ochii negri, dar luminoși, care păreau să se scurgă din gâvanele lor ca țițeiul din pământ, îi era clar că un diagnostic spiritual al lui Vincent Pearl ar revela cu limpezime faptul că și el suferea de bibliomanie.

Anticarul se întoarse din nou spre Caleb.

– Iar de când se ține socoteala celor unsprezece exemplare, mi-e greu să-mi pot imagina cum unul dintre ele ar fi putut ajunge în colecția lui Jonathan DeHaven.

– Și atunci de ce ar fi păstrat un fals cu atâta grijă, în seif?

– Poate că el credea că este veritabil.

– Directorul Departamentului de Cărți Rare să se păcălească în privința unei cărți false? zise Caleb neîncrezător. Mă îndoiesc serios că ar fi așa.

Pearl era de neînduplecat.

– Cum spuneam și mai înainte, Biblioteca Congresului s-a aflat la un pas de a cumpăra un fals din *Oath*. Oamenii cred ceea ce vor să creadă, iar colecționarii de cărți nu sunt imuni la acest impuls. Experiența m-a învățat că, pur și simplu, capacitatea de autoiluzionare nu cunoaște margini.

– Poate că ar fi mai bine să mergem acasă la Jonathan să vedeți cu ochii dumneavoastră că *Bay Psalm Book* este un original, spuse Caleb cu încăpățânare.

Pearl își trecu degetele delicate și lungi prin barba-i rebelă, continuând să-l fixeze cu privirea lui pătrunzătoare pe Caleb.

– Și, bineînțeles, mi-ar fi de mare ajutor părerea dumneavoastră în ceea ce privește restul colecției, adăugă Caleb pe un ton mai calm.

– Cred că am ceva timp liber mâine-seară, ceda Pearl pe un ton care-i trăda cât se poate de clar dezinteresul.

– Ar fi foarte bine, zise Caleb, întinzându-i o carte de vizită. Aveți aici numărul de la bibliotecă, vă rog să mă sunați să îmi confirmați întâlnirea. Aveți adresa lui Jonathan?

– Da, o am în dosarele mele.

– Cred că e mai bine să nu spuneți nimănui despre *Bay Psalm Book,* domnule Pearl. Cel puțin deocamdată.

– Se întâmplă *foarte rar* ca eu să spun cuiva ceva despre ceva.

Caleb se făcu roșu ca racul la față. Pearl îi conduse spre ușă.

– OK, zise Reuben când ieșiră afară, în timp ce își punea casca de motociclist pe cap. Cred că tocmai l-am cunoscut pe profesorul Dumbledore.

– Pe cine? întrebă Caleb, încă vizibil furios de agresivitatea lui Pearl.

– Dumbledore. Din *Harry Potter,* știi...

– Nu, *nu* știu, îl repezi Caleb.

– Ce persoană fadă, adică *muggle,* conform lui Harry Potter, mormăi Reuben în timp ce își punea ochelarii.

– Este evident că Pearl nu crede că *Bay Psalm Book* e veritabilă, zise Caleb. Făcu o pauză, apoi adăugă cu jumătate de gură: Și poate că are dreptate. Vreau să spun, m-am uitat la carte numai câteva momente.

– După felul în care i-ai vorbit lui Pearl adineauri, ai face mai bine să ai dreptate, comentă Reuben.

Din nou Caleb se înroși.

– Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Adică... el e o somitate în domeniul cărților. Pe când eu sunt doar un bibliotecar guvernamental.

– Un bibliotecar de prima mână la una dintre cele mai importante instituții din lume, adăugă Stone.

– O fi extraordinar în domeniul său, dar are neapărată nevoie de un computer. Și de o imprimantă care să nu fie din secolul al XVI-lea, mai zise Milton.

Nova porni. Când Reuben își porni motocicleta, Stone, sub pretextul că își așază mai bine corpul deșirat în ataș, se uită în urma lui.

În timp ce înaintau, duba continua să-i urmărească.

Când Chevy Nova și motocicleta se despărțiră, dubița urmări motocicleta.

CAPITOLUL

15

În ciuda orei târzii, Stone îl instrui pe Reuben să-l lase lângă Casa Albă, în loc să-l ducă la locuința lui din Cimitirul Mt. Zion. Observase că duba îi urmărea și voia să facă ceva în privința asta.

Îi explică liniștit situația lui Reuben în timp ce cobora din ataș, descriindu-i prietenului său dubița.

– Fii cu ochii-n patru, îl sfătui Stone. Dacă dubița te urmărește, te sun pe telefonul celular.

– Nu ai putea să-l suni pe Alex Ford ca să fii mai sigur? La urma urmei, l-am declarat membru de onoare al Camel Club.

– Alex nu mai lucrează la Casa Albă. Și nici n-aș vrea să îl sun – dacă se dovedește că mi s-a părut și că nu e nimic. Iar la nevoie, sunt alți tipi din Serviciul Secret care mă pot ajuta.

După ce Reuben plecă, Stone trecu pe lângă cortul său, în dreptul căruia se afla pancarta pe care scria „Vrem adevărul". Nu erau alți protestatari acolo, în acea seară, nici măcar prietenul său din Adelphia. Apoi se îndreptă rapid spre statuia unui general polonez, aflată în parc, general care îi ajutase pe americani în timpul Războiului Revoluționar. Recompensa pentru acest serviciu fusese această statuie impozantă pe care se găinățau zilnic sute de păsări. Cățărându-se pe piedestalul statuii, văzu cum dubița rămăsese parcată pe Fifteenth Street, în afara cvartalului 1600 de pe Pennsylvania Avenue, care era închisă traficului.

Stone se dădu joc de pe statuie și se îndreptă spre un paznic în uniformă, care făcea de gardă în perimetrul Casei Albe.

– În noaptea asta ce mai e, Stone? zise bărbatul.

Păzea Casa Albă de aproape zece ani și se cunoștea foarte bine cu Stone. În ce-l privește pe Stone, era întotdeauna politicos și respecta întocmai regulile de protest înscrise pe permisul pe care îl avea în buzunar.

– Bună, Jack. Voiam să-ți dau o treabă de făcut. S-ar putea să nu fie nimic, dar știu că celor din Serviciul Secret nu le place să depindă de noroc. Îi explică pe scurt treaba cu dubița, dar fără să-i arate direcția în care se afla. Mă gândesc că ar trebui să știi, în cazul în care vrei să verifici.

– Mulțumesc, Oliver. Îți rămân îndatorat.

După cum învățase Stone în toți acești ani, nu exista un detaliu pentru Serviciul Secret care să fie insignifiant atunci când era vorba despre paza președintelui. Astfel, câteva minute mai târziu, el se uita de aproape cum Joe, împreună cu un alt paznic înarmat, se apropia de dubița pe care scria „Lucrări publice D.C." Stone și-ar fi dorit să se fi gândit să-și ia cu el binoclul în seara asta, dar îl lăsase pe birou. Se crispă când văzu că șoferul dubiței lasă geamul în jos.

Următorul lucru care se întâmplă fu uimitor. Cele două gărzi în uniformă făcură stânga-mprejur și apoi plecară în pas vioi de lângă dubiță, în timp ce șoferul acesteia ridica geamul. Bărbații nu veniră la Oliver Stone. O luaseră în direcție total opusă, mergând cât de repede îi țineau picioarele, fără să alerge, în timp ce dubița rămăsese pe loc.

– La dracu', mormăi Stone în barbă.

Acum își dăduse seama. Oamenii din dubiță erau membri ai unei agenții guvernamentale cu destul prestigiu ca să pună pe fugă Serviciul Secret, să-și facă treaba în altă parte, bunăoară, să sperie copiii. Acum era timpul să acționeze. Dar cum? Să-l sune pe Reuben? Încă n-ar fi vrut să-l implice pe prietenul lui în asta. Îi veni brusc o idee.

Oare trecutul său îl prindea în sfârșit din urmă?

Își reveni repede, traversă parcul, ajunse în H Street și o luă la stânga. Stația de metrou Farragut West era la doi pași. Se uită la ceas. La naiba! Metroul nu mai circula. Se întoarse din drum, uitându-se întruna peste umăr cu gândul la dubiță. Se hotărî să o țină în jos, pe stradă, poate prindea un autobuz de noapte.

Când ajunse la următoarea intersecție, roțile dubiței scrâșniră oprindu-se exact în fața lui, iar ușa glisantă se deschise încet.

Apoi Stone auzi o voce strigându-l pe nume:

– Oliver!

Privi în dreapta. Reuben urcase cu motocicleta pe trotuar și se îndrepta acum în viteză spre el. Încetini exact cât trebuia pentru ca Stone să sară în ataș. Reuben tăie curba, întoarse pe stradă și acceleră, în timp ce picioarele lungi ale lui Stone ieșeau drepte din ataș.

Reuben, care știa străzile din zona D.C. aproape la fel de bine ca Stone, făcu mai multe ocolișuri luând-o când la stânga, când la dreapta, apoi încetini, pătrunse pe o alee întunecoasă și se opri în spatele unui container de gunoi. În acest timp, Stone își găsise poziția în ataș. Își privi prietenul.

– Nici că puteai să apari într-un moment mai potrivit, Reuben. Mulțumesc.

– Dacă am văzut că nu suni, m-am plimbat în cerc prin zonă. Când dubița s-a pus în mișcare, am urmărit-o.

– Sunt surprins că nu te-au zărit. Motocicleta asta sare în ochi.

– Cine dracu' sunt tipii ăia?

Stone îi spuse prietenului său despre amestecul Serviciului Secret.

– Nu-s prea multe agenții care să poată să facă urmăriri pe cont propriu, zise Reuben.

– Mă gândesc că-s două: CIA sau NSA. Nici una nu îmi dă o stare de confort.

– Ce crezi că vor?

– Prima dată am zărit dubița la magazinul de cărți rare. Poate că ne-a urmărit dinainte, totuși.

– De la DeHaven? pocni Reuben din degete. Crezi că ar putea fi ceva legat de întâlnirea cu Cornelius Behan? Să se fi întâlnit pe urmă cu spionii?

– Se prea poate, având în vedere potriveala evenimentelor. „Poate că totuși nu e ceva legat de trecut."

Reuben părea nervos.

– Oliver, dacă ei ne-au urmărit pe noi, crezi că i-a urmărit cineva și pe Caleb și Milton?

Stone deja ținea telefonul la ureche. Îi răspunse Caleb și îi povesti câte ceva din ce se întâmplase, apoi puse telefonul deoparte.

– Zice că l-a lăsat pe Milton acasă. N-au văzut pe nimeni, dar probabil că nici nu au fost urmăriți.

– Dar noi ce am făcut ca să fim urmăriți? I-am spus lui Behan ce făceam acolo. Ce interes putea să aibă el față de treburile lui DeHaven?

– Poate că are un interes, dacă știe cum a murit DeHaven. Sau, mai precis, cum a fost *omorât*.

– Vrei să spui că Behan ar fi putut să își ucidă vecinul? Dar de ce?

– Tocmai ai spus-o: *vecinul* său. Poate că DeHaven văzuse ceva ce nu trebuia să vadă.

Reuben se sperie.

– Pe Good Fellow Street, cu oameni bogați și dezagreabili?

– Sunt doar speculații, dar rămâne un fapt: dacă nu ai fi apărut, cine știe ce ar fi putut să mi se întâmple!

– Și acum ce facem?

– Având în vedere că nu am prezentat interes pentru nimeni până când nu am fost acasă la Jonathan DeHaven, atunci înseamnă că de-acolo trebuie să începem. Trebuie să aflăm dacă omul a fost omorât sau nu.

– Mi-a fost teamă că asta vei spune.

Stone se sui în ataș, de data aceasta ținându-și picioarele unde trebuia. Reuben porni motocicleta și plecară.

„Ca în vremurile de-altădată", se gândi Stone. Iar asta, cu siguranță, nu era un lucru bun.

Bărbații din dubiță îi raportară lui Roger Seagraves, care era foarte supărat.

– N-am putut să-l prindem pe tipul bătrân, că a apărut prietenul lui, și ne-am gândit că prea ne-am hazarda, zise unul dintre bărbați, la telefon.

Seagraves se uită la telefonul său pentru o clipă, gândindu-se care ar trebui să fie următoarea mutare.

– Cât au stat acasă la DeHaven?

– Vreo cinci ore.

– Iar apoi au fost la magazinul de cărți rare, după care i-ați urmărit până la Casa Albă.

– Da. Unul dintre ei are un cort în Lafayette Park. Și, potrivit Serviciului Secret, se numește Oliver Stone. Ce glumă bună!

– V-a văzut urmărindu-l, așa că nu știu cât de bună e gluma asta, șuieră Seagraves. Și nu-mi place că vă fluturați legitimațiile pe-acolo, mai ales către cei de la Serviciul Secret.

– Eram într-o situație aiurea și trebuia să o facem. Dar *noi* suntem de la agenție, zise celălalt bărbat.

– Dar nu oficial de serviciu în noaptea asta, replică rapid Seagraves.

– Ce vrei să facem acum?

– Nimic. Vreau să-l verificați pe domnul Stone mai serios. Ținem legătura. Și Seagraves închise telefonul.

„Un bărbat pe nume Oliver Stone, care are un cort lângă Casa Albă, poate să depisteze că e urmărit de tipi care-s experți în asta și vizitează casa unui bărbat pe care l-am omorât." Seagraves simți cum se apropia o altă furtună cu fulgere și trăsnete.

CAPITOLUL

16

Ploua și era ger în Newark când ateriză avionul. Annabelle avea acum părul castaniu, buzele roșii precum cireșele, ochelari înguști, haine moderne, pantofi cu tocuri pătrate. Cei trei însoțitori ai ei erau îmbrăcați în costume și nu purtau cravată. Nu plecară împreună de la aeroport. Porniră spre sud și se întâlniră la casa închiriată în Atlantic City.

Întorcându-se în acest oraș după atât de mulți ani, Annabelle simțea cum îi creștea tensiunea. Ultima dată, fusese la un pas de moarte. Iar dacă acum își pierdea cumpătul, ar fi putut să fie omorâtă. Trebuia să aibă încredere în propriii nervi, ca să înfrunte ceea ce avea să urmeze. Se pregătise timp de aproape douăzeci de ani pentru acest moment. Nu avea de gând să rateze.

În timpul ultimei săptămâni, primise banii pe cecurile falsificate în conturile companiei. Aceste sume, la care se adăugau cele de la bancomate, fuseseră depuse într-un cont la o bancă de peste ocean. Având ca bază suma de trei milioane de dolari, cei trei bărbați erau nerăbdători să afle de la Annabelle care era planul pentru lovitura de anvergură.

Iar ea tot nu era pregătită să le spună. Își petrecu cea mai mare parte din prima zi plimbându-se prin oraș, cercetând cazinourile și discutând cu tot felul de necunoscuți. Bărbații jucară cărți și își pierdură timpul stând la taclale. Leo și Freddy îi serviră lui Tony tot felul de povești despre vechi lovituri, înflorite și îmbunătățite, cum numai distanțarea în timp poate să inspire pe cineva.

În sfârșit, Annabelle îi chemă pe toți la ea.

– Planul meu este să transformăm cele trei milioane pe care le avem într-o sumă mult mai mare, într-o perioadă de timp relativ scurtă, îi informă ea.

– Îmi place stilul tău, Annabelle, zise Leo.

– Mai precis, vreau să transformăm cele trei milioane în cel puțin *treizeci și trei* de milioane. Eu îmi iau treișpe milioane cinci sute, iar restul îl împărțiți la trei. Asta înseamnă cam șase și jumătate de căciulă. E cineva care nu e de acord cu asta?

Bărbații rămaseră nemișcați preț de câteva minute bune. În final, Leo răspunse în numele lor.

– Ei bine, băieți, asta nu-mi miroase a bine.

Ea ridică o mână ca și cum ar fi vrut să-i avertizeze.

– Dacă nu ne iese afacerea, pierdem ceva din banii pe care îi avem acum, dar nu pe toți. Toată lumea e de acord să aruncăm zarurile?

Dădură toți aprobator din cap.

– Suma de bani despre care vorbesc presupune să ne asumăm niște riscuri la final.

– Explică-ne, căci pe oricine am jefui nu se va lăsa niciodată păgubaș, ci ne va căuta, zise Leo și își aprinse o țigară. Cred că e timpul să ne spui despre cine e vorba.

Annabelle se sprijini de spătarul scaunului și își vârî mâinile în buzunare. Nu își desprinse deloc privirea de la Leo, iar el, la rândul lui, o privea fix. În final, o întrebă nervos:

– E chiar așa de rău?

– Îi vom lovi pe Jerry Bagger și Pompeii Casino, îi anunță ea.

– Dumnezeule! strigă Leo, lăsând să-i cadă țigara din gură.

Aceasta îi aterizează pe picioare și îi arse pantalonii, făcându-le o gaură mică. Suflă furios înspre arsură, apoi întinse un deget tremurător către Annabelle.

– Știam eu! Știam că e un mare rahat!

Tony se uita când la unul, când la celălalt.

– Cine e Jerry Bagger?

– Cel mai mizerabil fiu al unui nenorocit pe care ar trebui să speri că nu îl vei întâlni niciodată, băiete. Ăsta e, îl informă Leo.

– Hai, Leo, e jobul meu să îl fac să se bucure de această operațiune, glumi Annabelle. Ține-o tot așa, și o să ajungă să vrea să ia totul de la Jerry de unul singur.

– N-am de gând să iau de la poponarul Jerry Bagger nici trei milioane, nici treizeci și trei de milioane, și nici măcar trei sute treizeci și trei de milioane, pentru simplul motiv că nu aș mai apuca să trăiesc să mă bucur de banii ăștia.

– Dar ai venit aici cu noi. Și, așa cum ai spus, știai că la el mă refeream. *Ai știut,* Leo. Se ridică în picioare, se apropie de masă și îi înconjură umerii cu brațul. Și, dacă e să spunem adevărul, ai așteptat lovitura asta ca să-ți iei revanșa pentru ultimii douăzeci de ani. Recunoaște!

Leo păru brusc încurcat, își aprinse o altă țigară Winston și aruncă fumul tremurător spre tavan.

– Oricine a făcut vreodată o afacere cu ticălosul ăsta și-ar dori să-l omoare. Și ce-i cu asta?

– Eu nu vreau să-l omor, Leo. Vreau doar să îi fur atât de mulți bani, încât să-l lovesc acolo unde îl doare cel mai mult. Poți să-i omori toată familia și nu va fi într-atât de îndurerat cum ar fi dacă ar ști că cineva i-a luat banii pe care îi fură el de la bieții cretini care se vântură toată ziua prin cazinourile lui.

– Sună grozav, chicoti Tony, în timp ce Freddy încă părea derutat.

Leo îi aruncă o privire furioasă tânărului.

– Grozav? Crezi că e grozav? Să-ți spun ceva, că tot nu știi nimic, ignorantule! O să-ți pierzi capul în fața lui Jerry Bagger la fel cum ai făcut-o și la bancă, și n-o să mai fie suficienți bani de trimis maică-tii nici ca să-i ajungă de înmormântare. Leo întinse un deget către Annabelle. Dă-mi voie să clarific ceva de pe-acum. Eu nu mă iau de Jerry Bagger. Dar *în nici un caz* nu mă iau de Jerry Bagger în compania unui asemenea nepriceput.

– Hei! Am făcut și eu *o* greșeală. Tu n-ai greșit niciodată? protestă Tony.

Leo nu-i răspunse. El și Annabelle se priviră unul pe celălalt fix, la nesfârșit.

Ea zise pe un ton liniștit:

– Rolul lui Tony se va limita la ce știe el cel mai bine să facă. Nu o să dea ochii cu Jerry. Îi aruncă o privire lui Freddy. Iar Freddy la fel, va fi în linia a doua. El trebuie doar să facă niște documente să arate bine. Succesul loviturii depinde de tine. Și de mine. Așa că doar dacă tu nu cumva crezi că *noi doi* nu suntem destul de buni, în rest, nu văd nici o obiecție care să stea-n picioare.

– El ne cunoaște, Annabelle. Am mai fost cândva aici.

Ea dădu roată mesei și deschise un dosar care se afla în dreptul scaunului pe care stătuse. Luă două fotografii lucioase cu un bărbat și cu o femeie.

– Cine-s ăștia? întrebă Freddy încurcat.

Leo răspunse mormăind, în timp ce se holba la fotografii.

– Eu și Annabelle, cu foarte mult timp în urmă. În At-lan-tic Ci-ty, izbucni el.

– De unde ai fotografiile? întrebă Tony.

Annabelle îi explică:

– Fiecare cazinou are o bancă de date care se cheamă cartea neagră – în care păstrează fotografii ale celor care au încercat să-i jefuiască, și schimbă aceste informații cu alte cazinouri. Tu nu ai încercat niciodată să furi dintr-un cazinou, Tony, și nici Freddy, ceea ce constituie unul dintre motivele pentru care v-am luat în echipă. Încă mai am câțiva oameni de legătură în acest oraș, de la ei am fotografiile. De fapt, ei nu ne-au prins niciodată și nu ne-au fotografiat. Astea au fost făcute după descrierile pe care ni le-au făcut. Dacă ar fi avut fotografii adevărate, nu sunt așa sigură că m-aș afla aici.

– Dar nu semănați deloc, zise Tony. Ce mai informații... adăugă cu ironie.

Annabelle mai scoase două fotografii din dosar. Acestea semănau mai bine cu Annabelle și cu Leo.

– La fel cum procedează poliția când e vorba de copii dispăruți, tot așa, cazinourile au experți angajați care să modifice fotografiile digitale și să arate în ce fel va fi o persoană când va îmbătrâni. Încarcă datele în cartea lor neagră și în sistemul de supraveghere electronică ce funcționează având la bază un soft de recunoaștere a chipurilor

oamenilor. De aceea, în nici un caz nu putem arăta așa când vom da lovitura la Jerry.

– *Nu* voi da nici o lovitură la Jerry, zise Leo cu ostilitate.

– Hai, Leo, o să fie distractiv, zise Tony.

– Nu mă mai bate la cap, băiete, îl repezi Leo. De parcă aș mai avea nevoie de vreun motiv să te urăsc.

– Hai să facem o plimbare, Leo, zise Annabelle. Ridică o mână când Tony și Freddy se ridicară să-i urmeze. Rămâneți aici, ne întoarcem.

Soarele tocmai ieșise din spatele unor nori mohorâți. Annabelle își puse un batic pe cap și își coborî pe nas ochelarii de soare. Leo își îndesă pe cap o șapcă și își puse ochelari cu lentile negre.

Se plimbară pe Boardwalk, care trecea printre cazinouri, și pe plaja largă; pe bănci erau cupluri care admirau oceanul.

– Au renovat locul de când n-am mai fost noi aici, zise Annabelle. Cazinourile au invadat orașul la sfârșitul anilor 1970, înființând case de pariuri de miliarde de dolari, iar asta în mijlocul unei stațiuni care începuse să decadă. Mulți ani după aceea, nici o persoană nu s-ar fi aventurat în împrejurimile orașului, pentru că acestea nu erau locuri sigure. Autoritățile de atunci promiseseră cu sfințenie că vor curăța locul. Iar cu atâtea cazinouri care au pus în joc sume mari de bani și au creat atâtea locuri de muncă, promisiunea părea în final îndeplinită.

Se opriră și se uitară la o macara imensă, care ridica bare de oțel în vârful unei structuri, în fața căreia se afla o pancartă care anunța că acolo avea să fie o casă luxoasă. Oriunde s-ar fi uitat, erau construcții noi, iar locurile erau în plină reamenajare.

Leo se întoarse spre plajă. Se opri ca să își scoată pantofii și șosetele, în timp ce Annabelle își scoase sandalele și își suflecă pantalonii. Se plimbară pe nisip, aproape de apă. La un moment dat, Leo se opri, se aplecă, luă o scoică și o aruncă într-un val care tocmai se formase.

– Ești pregătit să vorbești despre asta? îl întrebă ea, privindu-l cu ochii întredeschiși.

– De ce faci asta?

– De ce fac ce? De ce organizez o lovitură? Pentru că asta am făcut toată viața. Ar trebui să știi asta mai bine decât oricine altcineva, Leo.

– Nu, vreau să spun, de ce ai venit să mă cauți pe mine, pe Freddy, pe puști? Ai fi putut alege pe oricine altcineva ai fi dorit, pentru lovitura asta.

– Nu voiam pe oricine. Ne întoarcem, Leo. Și m-am gândit că ai vrea să-ți iei revanșa față de pe Jerry. M-am înșelat?

Leo mai aruncă o scoică în apă și o privi cum dispare.

– Asta-i povestea vieții mele, Annabelle. Am aruncat scoici în valuri, și ele se întorc totuși.

– Nu mă lua acum cu filozofii...

O privi cu coada ochiului.

– O faci din cauza bătrânului tău?

– Și nici tu n-o face pe psihoterapeutul cu mine.

Ea se îndepărtă ușor de el, își încrucișă brațele la piept și privi marea la linia orizontului, unde se zărea un vas îndreptându-se lent cine știe unde.

– Cu treisprezece milioane de dolari pot să-mi cumpăr un vas destul de mare ca să traversez oceanul, nu-i așa? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Nu știu. Cred că da. N-am avut niciodată vreun motiv să aflu cât costă unul. Își privi picioarele desculțe, sfărâmând nisipul sub călcâi. Annabelle, ai fost întotdeauna isteață în privința banilor, mult mai isteață decât mine. La urma urmei, escrocheriile pe care le-am făcut... știu că nu ai nevoie de bani gheață.

– E cineva care are destui bani? zise ea, privind vasul din depărtare.

El mai luă o scoică și o aruncă.

– Chiar vrei să faci asta, nu-i așa?

– O parte din mine nu vrea. Cealaltă parte din mine îmi spune că trebuie s-o fac.

– Puștiul nu o să spună nimic?

– Puștiul nu o să spună nimic.

– Dacă lucrurile merg prost, nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce o să ni se întâmple.

– Atunci nu lăsa ca lucrurile să meargă prost.

– Mai ai măcar un singur nerv în tine?

– Nu vreunul de care să știu eu. Ridică și ea o scoică și o aruncă în apă, apoi lăsă valul să-i treacă peste picioare, până la gleznă. Suntem buni?

El aprobă din cap fără grabă.

– Da, suntem buni.

– Nu te mai înfurii pe mine?

Lui îi miji un zâmbet.

– Nu pot să promit asta nici unei femei. În timp ce se întorceau la hotel, el zise: N-am mai auzit nimic despre mama ta de foarte multă vreme. Ce mai face Tammy?

– Nu prea grozav.

– Bătrânul mai trăiește?

– Habar n-am, ar trebui să știu? răspunse Annabelle.

CAPITOLUL

17

Le luă o săptămână întreagă să facă pregătirile. Printre altele, Annabelle îi dădu lui Freddy o listă de identități și de documente pe care acesta să i le prelucreze pentru că urmau să aibă nevoie de ele. Când ajunse la sfârșitul paginii, rămase o clipă pe gânduri.

– Patru pașapoarte americane? se miră el.

Tony își ridică privirea din computer.

– Pașapoarte? Pentru ce?

Leo se uită la el disprețuitor.

– Dar ce credeai? Că o să-l jefuiești pe Jerry Bagger după care o să mai rămâi în țara asta? Scutește-mă! Mai bine pleci în Mongolia și te transformi în maimuță pentru câțiva ani. Mai degrabă aș purta robă și aș călări un iac decât să îl las pe Bagger să mă taie în bucățele în timp ce zbiară la mine că își vrea banii înapoi, spuse, apoi se apucă iar să se deghizeze.

– Avem nevoie de pașapoarte ca să plecăm din țară pentru o vreme, până când lucrurile se vor liniști, îl lămuri Annabelle.

– Să plecăm din țară? exclamă Tony, ridicându-se pe jumătate din scaun.

– Jerry nu e infailibil, dar nu are sens să fim idioți. Putem să vedem lumea, Tony, să învățăm italiana, sugeră ea.

– Și părinții mei? zise Tony.

– O să le trimiți cărți poștale, mormăi Leo peste umăr, în timp ce se căznea să-și potrivească pe cap o perucă. Spune-ne despre ocupația ta.

– Pașapoartele americane vor fi greu de făcut, Annabelle, zise Freddy. În stradă se vând cu zece mii de dolari bucata.

Annabelle îl privi cu asprime.

– Iar tu vei fi plătit cu șase milioane și jumătate ca să faci asta, Freddy.

Omul înghiți în sec, nervos.

– Înțeleg. O să le ai.

Freddy luă lista și plecă.

– N-am ieșit niciodată din țară, zise Tony.

– Cel mai potrivit moment pentru a călători este când ești tânăr, îl asigură Annabelle așezându-se la masă, în fața lui.

– Tu ai călătorit în afara țării? o întrebă el.

– Glumești? zise Leo. Crezi că SUA e singurul loc unde poți să faci o escrocherie? Ha!

– Am mai fost pe ici, pe colo, recunoscu Annabelle.

Tony o privi; se simțea nervos.

– Poate vom călători împreună. Poți să-mi arăți împrejurimile. Tu și Leo, adăugă el iute. Și pun pariu că și Freddy ar vrea să vină.

Annabelle deja clătina hotărâtă din cap.

– Ne separăm. E mult mai greu să prinzi patru oameni plecați în direcții diferite decât să prinzi patru oameni care călătoresc împreună.

– Corect, OK, desigur, zise Tony.

– O să ai o grămadă de bani ca să trăiești, adăugă ea.

Tony jubila.

– O vilă pe undeva prin Europa, cu personal de servire.

– *Nu* începe să risipești bani gheață în stânga și-n dreapta. Nu se face așa ceva. Cheltuiește puțin și păstrează-ți capul. O să te scot din țară și o să scoți și banii de-aici. Se așeză în fața lui. Și acum, iată cu exactitate ce îmi trebuie de la voi. Annabelle îi explică lui Tony, cu nenumărate detalii, sarcina pe care o avea. Poți s-o faci?

– Nici o problemă, zise el prompt.

Ea îl privi întrebător.

– Uite, am plecat de la MIT[1] după doi ani pentru că mă plictisisem.

– Știu. Ăsta a fost *celălalt* motiv pentru care te-am racolat.

[1] Massachusetts Institute of Technology

Tony se uită pe ecranul computerului și începu să dactilografieze.

– De fapt, am mai făcut-o și înainte, într-un loc împânzit de cei mai buni agenți de securitate din lume.

– Pentagonul? întrebă Leo.

– Nu, Wal-Mart.

Leo îi aruncă o privire.

– Glumești? Wal-Mart?

– Hei, Wal-Mart nu-și pierde vremea aiurea.

– Cât de repede poți s-o faci? întrebă Annabelle.

– Dă-mi două zile.

– Dar nu mai mult de două. Vreau să testez.

– Nu e nici o problemă, spuse el plin de încredere.

Leo își dădu ochii peste cap, spuse o rugăciune în gând, își făcu o cruce mare și se întoarse la treburile sale.

În timp ce Tony și Freddy lucrau la îndeplinirea sarcinilor lor, Leo și Annabelle, deghizați, merseră la Pompeii Casino. Cel mai mare cazinou de pe Boardwalk, și unul dintre cele mai noi, răsărit din ruinele unei foste case de pariuri, Pompeii, consecvent numelui său, un vulcan funcțional, ce „erupea" de două ori pe zi, după-amiaza și seara la șase. Ce ieșea din vulcan nu era lavă, ci promisiunea că se puteau primi pe degeaba mâncare și băuturi. Cazinourile practic făceau cadou mâncarea și băutura ca să îi determine pe oameni să parieze, iar pentru Bagger acesta nu era un sacrificiu mare. Totuși, oamenilor le plăcea să li se dea câte ceva gratis. Astfel, „erupția" care avea loc de două ori pe zi era o mișcare de succes, căci oamenii soseau devreme, și se dovedi că aceștia cheltuiau cu mult mai mulți bani în cazinou decât ar fi făcut-o dacă mâncarea și băutura nu ar fi fost gratis.

– Lasă-l pe Bagger să-i momească pe idioți și apoi să le încaseze cecurile la cazinou în timp ce ei se îngrașă și se îmbată, mârâi Leo.

– Jerry colecționează idioți; ăștia-s sufletul unei afaceri cu cazinouri.

– Îmi amintesc când a fost deschis primul cazinou aici, în 1978, zise Leo.

Annabelle dădu din cap.

– Resort International, mai mare decât oricare cazinou din Vegas la vremea aia, cu excepția MGM. Paddy a condus mai multe găști de-aici, la începuturile lui.

– Bătrânul tău n-ar fi trebuit niciodată să se întoarcă aici cu noi doi. Leo își aprinse o țigară și arătă spre șirul de cazinouri. Aici am început. Cazinourile erau pe atunci mai mult niște localuri. Găseai aici surori medicale, șoferi de camioane de gunoi, lucrători la benzinărie, toți jucau cărți sau la ruletă. Jucau atât de prost, încât puteai să faci orice escrocherie pofteai. Dar, Dumnezeule, nici nu era nevoie să-i înșeli. Puteai să câștigi bani mulți doar din greșelile lor. Asta a durat vreo zece ani. Mi-am trimis amândoi fiii la colegiu cu banii pe care i-am câștigat atunci.

Ea îl privi.

– Nu mi-ai vorbit niciodată până acum despre familia ta.

– Daaa... de parcă tu ai discuta despre asta când vine vorba.

– Tu i-ai cunoscut pe-ai mei. Ce-aș mai putea să adaug?

– Copiii i-am făcut când eram foarte tânăr. Au crescut, au plecat, la fel și nevastă-mea.

– Știa cu ce te ocupai?

– A fost greu, după o vreme, să mă mai ascund. Îi plăceau banii, dar nu-i plăcea felul în care îi câștigam. Nu le-am spus niciodată copiilor. Nu voiam să îi las să se apropie de asemenea preocupări.

– Deștept bărbat!

– Și totuși, nu vor să mă vadă.

– Hai să nu mai privim în urmă, Leo, o să ne apuce deodată prea multe regrete.

El ridică din umeri și rânji.

– Aici era o ruletă strașnică, nu-i așa? Orice escroc poate să facă mici șmecherii, dar numai un adevărat profesionist poate să le facă, mult timp, la ruletă. E cam același lucru cu o escrocherie de mare amploare la masa cazinoului. El o privi admirativ. Erai cel mai bun jucător pe care l-am văzut vreodată, Annabelle. Puteai să faci să înghețe totul sau să ia foc. De fiecare dată, șefii se înmuiau. Și vedeai cum vine fumul spre noi, adăugă el, referindu-se la angajații mai vigilenți ai cazinoului.

– Iar tu erai cel mai bun partener cu care am lucrat vreodată, Leo. Chiar și atunci când vreun trișor se băga în jocul tău, ție tot îți ieșea șmecheria, înainte chiar ca dealerul să se întoarcă.

– Da, eram bun. Dar adevărul este că și tu erai tot atât de bună ca mine. Uneori mă gândeam că bătrânul tău continua să mă păstreze doar pentru că îi spuneai tu să o facă.

– Îmi acorzi prea mult credit. Paddy Conroy făcea doar ce voia Paddy Conroy. Iar ce a vrut ultima dată să facă a fost să ne distrugă pe amândoi.

– Da, și să-l lase pe Bagger să se hrănească cu sângele nostru. Ce se întâmpla dacă nu erai iute precum o pisică, făcându-l să rateze doar cu câțiva centimetri? Privi spre ocean. Poate eram amândoi undeva acolo...

Ea îi scoase țigara din gură.

– Iar acum că am terminat amintirilor... hai să ne apucăm de treabă.

Porniră către intrarea în cazinou. Se opriră brusc.

– Lasă-i pe cei din autobuz să intre întâi, zise Leo.

Fiecare cazinou avea un autobuz, iar cursele începeau la unsprezece dimineața. Din el coborau de regulă pasageri în vârstă, care își petreceau întreaga zi în cazinou cheltuindu-și banii de asigurări sociale și înfulecând mâncare nesănătoasă. Apoi se urcau înapoi în autobuz, se duceau acasă cu ceva mărunțiș pe care îl foloseau să supraviețuiască întreaga lună, cu gândul de a se întoarce la cazinou când vor lua din nou pensia. Leo și Annabelle priviră grupul de bătrânei care intrau în Pompeii chiar la timp pentru a prinde cea dintâi „erupție" a zilei, după care intrară și ei. Petrecură câteva ore plimbându-se încolo și încoace și chiar jucând câteva jocuri de noroc din mers. Leo avu baftă la barbut, în timp ce Annabelle avea noroc la blackjack: câștiga mai mult decât pierdea.

Mai târziu se opriră la bar și își luară ceva de băut. În timp ce Leo se uita după o chelneriță cu bust generos, îmbrăcată într-o fustă scurtă, și care ducea o tavă cu băuturi spre o masă unde trei inși pariau dornici de acțiune, Annabelle zise cu o voce șoptită:

– Așadar?

El plescăi mâncând niște nuci și sorbi din cocktailul *Jake and Coke*.

– Blackjack la masa numărul cinci. Se pare că avem de-a face cu o mică șmecherie aici, spuse el.

– Crezi că dealerul e amestecat?

– Da. Tu ce-ai descoperit?

Annabelle sorbi din paharul cu vin înainte de a răspunde.

– La masa de ruletă de lângă mașina de amestecat cărți este o echipă de patru persoane care plasează pariul după ce jocul e declarat închis, și care face o treabă foarte bună.

– Am crezut că până acum i-au învățat pe dealeri să fie foarte atenți la pariuri. La ce mai folosesc toate acele dispozitive de supraveghere și microcamere din ziua de azi?

– Știi ce nebunie e la o masă de ruletă, de-aia se fac astfel de șmecherii. Iar dacă ești bun, totul e posibil, în ciuda tuturor echipamentelor lor tehnologice.

Își ciocniră paharele.

– Dar asta știm deja, nu?

– Cum arată paza?

– Nimic ieșit din comun. Presupun că seiful se află sub o mie de tone de ciment, păzit de un milion de tipi înarmați cu mitraliere.

– E mai bine să nu apucăm pe calea asta, zise ea cu glasul uscat.

– Da, nu ar fi bine să îți strici manichiura. Puse paharul jos. Câți ani să aibă Jerry acum?

– Șaizeci și șase, răspunse ea prompt.

– Pun pariu că nu i-a venit mintea la cap odată cu vârsta, zise Leo morocănos.

– Nu i-a venit.

Glasul ei sună atât de sigur, că Leo o privi cu suspiciune.

– La dracu', e chiar el, nenorocitul, se zbârli Leo și se întoarse imediat.

În timp ce Annabelle privea, șase bărbați, toți tineri, masivi și voinici, trecură pe-acolo. Încercuiau un alt bărbat, mai degrabă scund, cu umeri largi și cu părul alb, des. Era îmbrăcat cu un costum albastru scump și purta cravată galbenă.

Fața lui Jerry Bagger era foarte bronzată. Pe unul din obraji, mai jos, avea o cicatrice și arăta de parcă avusese nasul rupt cu ceva timp în urmă. Sub sprâncenele albe și dese, pândea o pereche de ochi vicleni. Privirea îi alerga prin cazinou, părând să absoarbă tot felul de date

interesante pentru imperiul său de jocuri mecanice, cărți de joc și speranțe distruse.

De îndată ce trecură pe lângă el, Leo se întoarse cu spatele, luptându-se să își recapete suflul. Grijulie, Annabelle zise:

– Să-ți pierzi stăpânirea de sine în timp ce băieții sunt peste tot în cazinou nu a figurat în planul meu, Leo.

El ridică o mână.

– Nu-ți face griji, mi-am revenit.

Inspiră adânc o ultimă gură de aer.

– Și nici măcar nu ne-am întâlnit cu tipul ăsta față-n față. Atunci au încercat să ne omoare gorilele lui. Așa că nu are cum să te recunoască.

– Știu, știu. Își termină băutura din pahar. Acum ce facem?

– Când va fi timpul să pornim, pornim. Până atunci, lucrăm la scenariul nostru, jucăm biliard și căutăm să avem cât mai multe atuuri de partea noastră, pentru că Jerry este atât de imprevizibil, încât și dacă suntem perfecți, tot nu e suficient.

– Știi... uitasem cât de bine te pricepi să încurajezi omul.

– Nu e nimic rău în a spune lucrurilor pe nume. Dacă ne pune în fața vreunei situații neașteptate trebuie să știm să-i facem față, altfel am încurcat-o.

– Da, știm totul despre cum va fi *dacă* o încurcăm, nu-i așa?

El și Annabelle urmăriră tăcuți cum Jerry Bagger și armata sa de gorile ieșiră din cazinou, se suiră cu toții în mașinile încolonate la intrare, iar apoi porniră, poate pentru a-i rupe cuiva picioarele pentru că îl înșelase pe regele cazinoului cu treizeci de dolari, însemnând oricum cu mult mai puțin decât cu 30 de milioane.

CAPITOLUL

18

La sfârșitul săptămânii erau gata. Annabelle se îmbrăcă într-o fustă neagră și își puse tocuri înalte și câteva bijuterii, nu multe. Părul ei era acum blond, sârmos. Nu semăna deloc cu cea din fotografia de la cazinou. Înfățișarea lui Leo era și mai schimbată. Peruca lui era cenușie și moale, în față având părul până la frunte, dar retras în părțile laterale. Purta cioc, ochelari înguști și un costum din trei piese.

– Știi? spuse el. Singurul lucru care mă deranjează la treaba asta este că trebuie să îi tragem pe sfoară pe unii din tagma noastră.

– De parcă ei nu ne-ar face-o nouă dacă ar avea norocul să poată să se aleagă cu câteva milioane de dolari... Mai mult decât atât, cei pe care îi înșelăm nu sunt dintre cei de treabă. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi prinși. Nu mai e ca în vremurile de altădată. Nu mai există cadavre îngropate în deșert sau aruncate în Atlantic. Parierea după ce jocul e declarat închis se bazează pe o conspirație; e un delict ce se comite convingând pe cineva că o informație eronată ar fi corectă, adică o infracțiune minoră. Își vor plăti amenda și vor pleca într-o croazieră pe o navă care are cazinou, în Midwest, sau îi vor plictisi pe indienii din New England cu prezența lor până când va trece suficient timp ca să își schimbe înfățișarea și să se întoarcă aici să o ia de la capăt.

– Da, dar tot e o chestie urâtă...

Ea ridică din umeri.

– Dacă te face să te simți mai bine, o să aflu cum îi cheamă și o să le trimit câte două miare la fiecare, pentru că le-am făcut neplăceri.

Privirea lui Leo se lumină, apoi spuse:

– OK, dar să nu iei banii din partea care mi se cuvine mie.

Îi lăsară pe Tony și Freddy și se mutară într-unul din cele mai bune hoteluri de pe Boardwalk. Nu aveau să mai aibă nici un fel de contacte cu ei de-acum înainte. Înainte de plecare, Annabelle îi prevenise pe amândoi, în special pe Tony, că în acest oraș mișunau peste tot spioni.

– Nu cheltuiți bani gheață, nu înșelați pe nimeni cu nimic, nu spuneți nimic care ar putea să dea de bănuit că un escroc e „lucrat", pentru că vorba se duce și ar putea ajunge la cineva care să vrea să sape după informații. O singură scăpare și totul se poate sfârși, pentru noi toți. Se uită fix în ochii lui Tony și adăugă: Asta e adevărata miză, Tony. Nici o scăpare!

– Eu nu o să am nici una. Jur, declară el.

Leo și Annabelle săriră într-un taxi și ajunseră la Pompeii, devenind de îndată extrem de vigilenți. Annabelle urmărea o echipă pe care o observase acționând la mesele de ruletă din cazinourile de pe Boardwalk, unde plasa pariuri după închiderea jocului. Erau diverse variații ale aceleiași scheme. La ruletă, schema presupunea să strecori pe furiș fise pe numerele câștigătoare *după* ce bila ruletei cădea deja pe un număr. Unii foloseau o altă tehnică. Pariorul își ascundea fisele care reprezentau o sumă importantă sub o alta lipsită de valoare *înainte* ca bila să cadă. Apoi pariorul n-avea decât să „tragă spre el" sau să retragă fisele valoroase de pe masa de joc, dacă numărul pierdea, ori să strige de bucurie, dacă numărul era câștigător, iar totul se petrecea chiar sub nasul dealerului. Această a doua tehnică avea avantajul clar că scotea din ecuație dispozitivul de supraveghere, pentru că el înregistra doar că pariul era câștigat. Apoi banda ar fi arătat că pariorul nu făcea *nimic* cu mormanul de fise, doar îl retrăgea dacă pariul era pierdut. Să pariezi la ruletă după ce jocul era declarat închis necesita o experiență uriașă, timp, muncă de echipă, răbdare, abilități native și, mai mult decât orice, stăpânire de sine.

Cândva, Annabelle și Leo fuseseră maeștri la acest joc. Totuși, în prezent, tehnologia de supraveghere din cazinouri reducea drastic șansele oricui, exceptându-i pe cei extrem de buni care erau capabili să

facă o escrocherie indiferent de epoca în care trăiau. Iar specificul acestei escrocherii era că numărul de jocuri într-un cazinou era limitat, trebuia să te retragi înainte de a fi descoperit, deci pariul trebuia să fie suficient de mare ca să justifice riscurile.

Leo era atent la masa de blackjack, unde un domn bine jucase și câștigase o sumă frumoasă. Nu chiar atât de frumoasă încât să trezească suspiciuni, dar în total, Leo estima că tipul făcuse cu mult mai mult decât salariul minim al celor care stăteau pe scaun și beau pe gratis. Își folosi telefonul celular ca să o sune pe Annabelle.

– Ești gata să faci asta? o întrebă el.

– Se pare că mușteriii mei care pariază cu întârziere sunt pe cale să o facă din nou, așa că hai să-i dăm drumul.

Annabelle se îndreptă către un bărbat masiv, pe care îl evaluase din ochi ca fiind un fel de șef și îi șopti ceva la ureche, arătând din cap către masa de ruletă unde avea loc escrocheria.

– E un grup acolo, la masa șase, care acționează împreună. Cele două femei din partea dreaptă sunt parioarele-plasatoare[1]. Mecanicul[2] e cel de pe scaunul din capătul mesei. Iar reclamantul[3] e tipul slăbănog, cu ochelari, care stă în spatele dealerului, în partea stângă. Pune-l pe supraveghetor să așeze camera pe ei și să mărească imaginea când se execută tragerea.

Mesele de ruletă erau atât de mari încât asupra lor erau orientate două camere, atârnate de tavan. Una urmărea roata ruletei, iar cealaltă – masa. Neajunsul acestei tehnologii moderne era că cele două camere nu puteau fi monitorizate în același timp. Tipul care părea să fie șef se uită la ea câteva secunde, însă descrierea precisă a lui Annabelle nu putea fi ignorată. El spuse rapid ceva în microfonul legat la căști, dând ordine.

Între timp, Leo se duse la șeful din sectorul respectiv și îi șopti:

– La masa de blackjack numărul cinci e un dealer care nu amestecă deloc cărțile. Jucătorul de pe scaunul cu numărul trei are un analizor de numărare a cărților, ascuns la picior. Dacă te duci mai aproape, poți să-i ghicești conturul prin pantaloni. Și mai are un fir în urechea dreaptă, prin care primește semnale de pe computer. Camera de supraveghere

[1] În engleză, *check-bettors*
[2] În engleză, *mechanic*
[3] În engleză, *claimer*

nu poate să prindă imaginea, pentru că mișcările dealerului o ascund. Dar dacă te duci acolo cu un minicomputer, poți să înregistrezi suficiente dovezi de la nivelul solului.

La fel ca și în cazul avertizării făcute de Annabelle, și acest șef se gândi câteva secunde înainte să-și sune superiorii, iar minicomputerul fu gata pregătit să capteze imagini.

Cinci minute mai târziu, escrocii fură ridicați de la mese și polițiștii fură chemați.

După încă zece minute, Annabelle și Leo se treziră într-un loc din cazinou unde nici o mamaie care își toca pensia nu ar fi fost vreodată invitată.

Jerry Bagger țâșni din spatele mesei uriașe aflate în minunatul său birou, ținându-și mâinile în buzunare, cu încheieturile împodobite cu câteva frumoase bijuterii, la fel și gâtul său musculos, bronzat.

– Scuzați-mă că nu vă mulțumesc pentru că mi-ați economisit câteva nenorocite de miare, spuse el cu o voce care parcă lătra, dându-i astfel în vileag originea din Brooklyn. De fapt, nu sunt obișnuit ca oamenii să-mi facă asemenea favoruri. Asta face să mi se scoale părul de pe ceafă. Și nu-mi place să mi se scoale părul de pe ceafă. Singurul lucru care îmi place să mi se scoale este ceea ce se află în spatele fermoarului pantalonilor.

Ceilalți șase bărbați din încăpere, toți îmbrăcați în costume scumpe, lați în umeri fără să fie burdușiți cu căptușeli false, se holbau la Leo și Annabelle, fiecare ținându-și mâinile împreunate în față.

Annabelle făcu vreo câțiva pași înainte.

– N-am făcut-o ca pe o favoare. Am făcut-o pentru că voiam să vă întâlnim.

Bagger întinse mâinile spre ei.

– Deci, iată-ne.

Se așeză pe canapeaua de piele, își luă niște alune dintr-un bol aflat pe masă și începu să spargă cojile cu mâna dreaptă.

– Urmează cumva partea în care îmi veți spune că voi puteți să câștigați pentru mine o tonă de bani, când eu deja am această tonă de bani?

– Da. Și puteți să vă și serviți patria în același timp.

Bagger mormăi:

– Patria mea? E cumva vorba de aceeași patrie care-mi pune bețe în roate și mă împiedică să fac ceva ce este perfect legal?

– Putem rezolva partea asta, zise Annabelle.

– Aha, deci sunteți de la poliția federală. Hei, băieți, avem niște polițiști federali la noi în cazinou. Chemați dezinsecția!

Toată adunătura de mușchi începu să râdă ca la comandă.

Annabelle se așeză pe canapea lângă Bagger și îi întinse o carte de vizită. El citi: „Pamela Young, Management International, Inc."

– Asta nu înseamnă nimic pentru mine, e un rahat. I-o aruncă înapoi. Băieții mei mi-au zis că voi chiar vă pricepeți la escrocheriile din cazinou. Vă învață chestia asta acum, la școala de polițiști federali? Nu că aș crede vreo clipă că sunteți polițiști federali...

Leo zise pe un ton aspru:

– Cât rulezi pe zi? Treizeci, patruzeci de milioane? Trebuie să păstrezi o anumită sumă de rezervă ca să-ți reglezi conturile cu statul, și tot rămân o mulțime de bani gheață care sunt în circulație. Deci ce faci cu plusul ăsta? Haide, spune-ne și nouă.

Proprietarul cazinoului se uită la el, uimit.

– Îmi tapetez pereții casei cu ei, nemernicule! Se uită la unul dintre băieții musculoși. Luați-l pe nenorocitu' ăsta din ochii mei!

Băieții lui se apropiară, iar doi dintre ei chiar îl ridicară pe Leo când interveni femeia:

– Ce-ați zice dacă ați primi înapoi zece procente? propuse Annabelle.

– Aș spune că îmi pute.

Bagger se ridică și se îndreptă spre birou.

– Vreau să spun zece procente la fiecare *două zile*.

Bagger se opri în loc, se întoarse spre ea și o fixă cu privirea.

– Ce-ați zice, hm? întrebă ea.

– Prea minunat ca să fie adevărat, asta aș zice.

Luă de pe masă un fișic de fise din metal gri, în valoare de cinci mii de dolari, și i-l aruncă.

– Du-te și distrează-te un pic. Nu trebuie să-mi mulțumești. Consideră-l un cadou de la Dumnezeu. Nu lăsa ușile să te lovească peste fundulețul ăla drăgălaș când o să ieși.

Le făcu semn oamenilor lui să-i dea drumul lui Leo.

– Totuși, mai gândiți-vă, domnule Bagger, insistă ea. Ne întoarcem mâine să vă întrebăm din nou. Conform ordinelor pe care le-am primit, trebuie să vă întrebăm de două ori. Dacă nici atunci nu vreți, unchiul Sam va mai face câțiva pași pe Broadwalk și-i va propune afacerea unui rival de-al dumneavoastră.

– Noroc!

– A funcționat în Vegas, va funcționa și aici, spuse ea sigură pe sine.

– Mda, corect. Aș fi vrut să pot să cred ce spuneți voi acolo.

– Veniturile din pariuri nu au mai crescut de cinci ani, domnule Bagger. Așa că oare cum ar fi putut mulțimea de cazinouri din Vegas să aibă proprietăți de miliarde de dolari? Parcă ar tipări bani. Făcu o pauză. Și chiar o fac. Și își ajută și patria în același timp.

El se așeză la birou și, pentru prima dată, o privi cu un dram de interes. În acel moment, lui Annabelle îi fu de ajuns.

– Și... v-ați întrebat vreodată cum se face că nimeni din Vegas nu a fost investigat de federali în ultimii zece ani? Nu mă refer la acuzațiile aduse Mafiei, astea-s știri răsuflate. Dar și eu, și dumneavoastră știm ce se întâmplă acolo. Și, așa cum ați spus, Departamentul de Justiție e tot timpul prezent acolo unde vă aflați. Făcu o pauză. Și eu știu că un om inteligent ca Jerry Bagger nu crede chiar așa de mult în noroc.

Ea îi lăsă cartea de vizită pe birou.

– Puteți să mă sunați oricând. Oamenii care lucrează în branșa asta nu au un program fix. Îi aruncă o privire tipului uriaș care stătea lângă Leo. Iar noi putem să ieșim și singuri afară, băieți. Mulțumim.

Ea și Leo ieșiră.

Când ușa se închise în spatele celor doi, Bagger se răsti la ei:

– Urmăriți-i!

CAPITOLUL

19

Annabelle și Leo săriră într-un taxi. Privirea ei nu părăsi o clipă geamul din spate al mașinii.

– Sunt în spatele noastru? întrebă Leo în șoaptă.

– Normal. La ce altceva te așteptai?

– Pentru o secundă, acolo, am crezut că bătăușii ăia mă vor arunca pe fereastră. Cum se face că eu trebuie să joc mereu rolul polițistului rău, iar tu pe cel al polițistului bun?

– Pentru că pe-ăla rău îl joci incredibil de bine.

– Băieții ăștia sunt același coșmar pe care îl țineam minte, comentă Leo tremurând. Îmi amintesc că așa erau și atunci. L-ai văzut cum spărgea alunele alea cu o singură mână?

– Haaai... ăla e un clișeu dintr-un film prost.

Taxiul se opri în fața hotelului lor, iar ei coborâră. Annabelle făcu vreo câțiva pași pe trotuar, apoi traversă. Bătu ușor în geamul unui Hummer parcat acolo. Geamul se lăsă în jos și apăru figura unuia dintre bătăușii lui Bagger.

– Poți să-i spui domnului Bagger că stau în camera 1412, i se adresă ea cu amabilitate. A, uite o carte de vizită, în cazul în care a aruncat-o pe cealaltă.

Se întoarse și îl ajunse din urmă pe Leo și intrară amândoi în hotel. Telefonul ei bâzâi. Era Tony, care confirma că se afla pe poziție. Ea îi cumpărase un binoclu foarte scump și îl pusese să supravegheze cu el

dintr-o cameră a unui hotel de vizavi de Pompeii, care avea o vedere foarte bună către biroul lui Bagger.

Apelul pe care îl aștepta în cameră fu primit zece minute mai târziu. Îi făcu semn lui Leo, care stătea lângă fereastră. Acesta îi trimise repede un mesaj lui Tony, pe laptop.

Annabelle puse mâna pe telefon și îi făcu semn lui Leo să ridice celălalt receptor.

– Hai odată, hai odată!

Telefonul sună de cinci ori, de șase ori, de șapte ori.

La al nouălea țârâit, Leo primi un mesaj de confirmare și aprobă din cap.

– Alo?

– Cum de i-ai descoperit pe băieții mei așa de repede? zbieră Bagger.

– Când e vorba de supraveghere... *omul* meu chiar nu poate fi bătut, domnule Bagger, îi explică ea. E pur și simplu vorba de mii de persoane de pe pământ și de nenumărați bani.

Adevărul era că ea știuse că el le ordonase băieților să-i urmărească și de aceea se uitase tot timpul pe geamul din spate al taxiului. Îi văzuse mai devreme la cazinou și știa deja că personalul de securitate al lui Bagger conducea mașini Hummer galbene. Nici nu erau greu de remarcat.

– Asta înseamnă că sunt supravegheat? se răsti el.

– Toți suntem supravegheați, domnule Bagger. Nu trebuie să vă simțiți singurul în situația asta.

– Ia mai scutește-mă de chestia asta cu „Domnule Bagger". De unde știi atât de multe despre escrocheriile din cazinouri, de-ai reușit să depistezi două dintre ele doar la mine, ambele în același timp? Asta mă face să mă gândesc dacă nu cumva faci parte din lumea escrocilor.

– Nu le-am depistat *eu*. Azi am trimis la tine în cazinou trei echipe care au căutat ceva util ca să pot ajunge la tine. Membrii acestor echipe *sunt* experți în escrocherii de cazinou. Ei ne-au transmis prin Intel, iar noi le-am spus șefilor de-acolo. Simplu.

– OK, să lăsăm asta baltă deocamdată. Ce vrei, mai exact?

– Credeam că intențiile mele au fost clare, încă de când mă aflam în birou la tine.

– Da, da. Știu ce *ai spus*. Vreau să știu ce *ai vrut să spui* cu asta.

– Asta nu e ceva ce să pot discuta la telefon. NS... începu ea, după care adăugă repede: Liniile telefonice fixe nu sunt așa de sigure.

– Ai vrut să spui NSA[1], nu-i așa? îi replică el imediat. Spionii ăia... știu totul despre ei.

– Cu tot respectul, nimeni nu știe totul despre NSA, nici măcar POTUS[2], spuse ea aruncând precaută încă o abreviere în discuție.

La capătul celălalt al firului era liniște.

– Mai ești acolo? întrebă ea.

El se repezi să răspundă:

– Sunt!

– Vrei să ne întâlnim la tine la birou?

– Nu e bine așa. Sunt, hm... tocmai ies din oraș.

– Nu, nu e așa. În clipa asta ești în biroul tău.

Asta era informația pe care Tony i-o trimisese prin e-mail lui Leo.

Convorbirea se întrerupse imediat.

Ea puse telefonul jos. Îi făcu încrezătoare lui Leo cu ochiul. El expiră lung.

– În ce ape tulburi vrem și noi să ne scăldăm, Annie...

Ea părea amuzată.

– Îmi spui Annie doar când ești foarte, foarte emoționat, Leo.

El își șterse o broboană de transpirație de pe frunte și își aprinse o țigară.

– Mda... Deh, unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu?

Telefonul sună din nou. Ea răspunse.

– Ăsta-i orașul meu, zise Bagger amenințător. Nimeni nu mă spionează pe mine în orașul *meu*.

– Domnule Bagger, rosti ea calm, pentru că toată acestă poveste pare să te supere, am să o simplific. Voi raporta că refuzi a doua și ultima noastră ofertă. Iar din clipa aia nu trebuie să îți mai faci griji pentru nimic. Și, așa cum spuneam, merg în altă parte.

[1] Abreviere pentru National Security Agency – Agenția Națională de Securitate

[2] Abreviere pentru President of the United States – Președintele Statelor Unite

– Nu e nici un cazinou pe-aici care să creadă aiureala asta.

– Nu e o aiureală. Nu ne așteptăm ca operatorii de cazinouri să ne creadă pe cuvânt. Așa că facem niște demonstrații. Îi lăsăm să vadă că pot câștiga rapid mulți bani și apoi ei decid. Dacă intră în afacere sau rămân pe dinafară. Oricum, pot să își păstreze profitul.

Ea putea să îl audă cum respiră precipitat la celălalt capăt al firului.

– Câți bani? întrebă el.

– Câți vrei?

– De ce s-ar oferi guvernul să facă tocmai cu mine o asemenea afacere?

– Pentru că nu văd cine ar putea să creadă că guvernul SUA ar putea să facă cu *tine* o asemenea afacere, zise ea simplu.

– Ești din NSA?

– Nu.

– CIA?

– La orice întrebare de genul ăsta îți voi răspunde că *nu*. Și nu contează ce legitimație sau ce carte de vizită am eu în această situație.

– Am la mână o grămadă de politicieni din Washington. Cu un simplu telefon, aflu.

– Un simplu telefon și n-o să afli nimic. Pentru că politicienii habar nu au de povestea asta. Dar dă telefon. Însă la CIA. Sunt în Langley, adică McLean, Virginia, în cazul în care nu știi. O grămadă de oameni știu că își are sediul în D.C. Crezi sau nu, chiar e trecută în cartea de telefon. Ceri la Serviciul Național Clandestin – se obișnuiește să i se spună Directoratul de Operațiuni. Dar ca să nu mai cheltui cu telefoanele, îți spun de pe acum că n-a auzit nici unul de Pamela Young și de Management International Inc.

– Și eu de unde știu că asta nu e o operațiune desfășurată de federali?

– Nu sunt avocat, dar aș zice că ar fi un caz clar de compromitere. Iar dacă vrei să ne supraveghezi, fă-o.

– În ce constă demonstrația? vru să știe Bagger.

– Câteva clicuri pe computer.

– Explică-mi.

– Nu la telefon. Doar față-n față.

Îl auzi oftând.

– Ai luat cina?

– Nu.

– Pompeii, în zece minute. La ușa din față.

Convorbirea se întrerupse.

Ea puse receptorul jos și îl privi pe Leo.

– A mușcat momeala.

– Acum urmează acțiunea, zise el.

– Acum urmează acțiunea, aprobă Annabelle.

CAPITOLUL

20

O oră mai târziu, încheiau o cină excelentă, pregătită de bucătarul personal al lui Bagger. Acesta își luă paharul de bourbon, Annabelle și Leo își luară și ei paharele cu vin și se așezară în fotoliile confortabile de piele de lângă șemineu.

Bagger îi ceru lui Annabelle să-i vorbească despre ofertă, după ce își pusese oamenii să o verifice și pe ea, și pe Leo, să nu aibă asupra lor dispozitive de ascultare.

– Gata, stomacul e plin, ficatul e intoxicat, acum spune-mi despre ce e vorba, ordonă Bagger. Ridică un deget. Dar mai întâi, ce urmează să faceți? Și apoi vorbește-mi despre bani.

Annabelle se rezemă, legănând în mână paharul cu vin. Îl privi pe Leo și spuse:

– Îți amintești de Iran-Contra?

– Vag.

– Sunt momente în care interesul Americii este mai bine servit dacă furnizează ajutor statelor și organizațiilor care nu se bucură de o imagine populară și de susținere în SUA.

– Ce? Ca de exemplu să-i dea arme lui Osama ca să-i bată pe ruși? rânji Bagger ironic.

– Este cazul acela în care alegi răul cel mai mic. Se întâmplă tot timpul.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Avem bani din surse discrete, unele sunt private, dar trebuie să fie folosiți „cu finețe" înainte de a fi scoși pe piață, spuse ea, savurând vinul.

– Vrei să spui că trebuie spălați, zise Bagger.

Ea zâmbi cu rezervă.

– Nu, vreau să spun „cu finețe".

– Tot nu pricep legătura.

– El Banco del Caribe. O știi?

– Ar trebui?

– Nu acolo îți depui o parte din banii gheață câștigați în cazinouri? interveni Leo. Sunt specialiști în a face să dispară banii... pentru un preț. Fără taxe.

Bagger se ridică pe jumătate din fotoliul său.

– Face parte din meseria noastră să știm asemenea lucruri, îi explică Annabelle. N-o lua ca pe o jignire. Nu ești singurul pentru care avem un dosar.

Bagger se așeză la loc și se uită la părul ei sârmos.

– Nu arăți ca un spion.

– Tocmai asta e important, nu? zise ea amical, ridicându-se și servindu-se cu încă un pahar cu vin.

– De unde pot să știu că sunteți cine pretindeți că sunteți? Pe oricine aș suna, nimeni n-a auzit de voi. Ce să cred despre asta?

– Vorba multă, sărăcia omului, zise ea, așezându-se.

– Asta însemnând ce, mai exact?

– Asta însemnând să-l chemi aici pe omul tău care se ocupă de bani.

Bagger se uită la ea suspicios, preț de o clipă, apoi ridică telefonul.

Bărbatul apăru un minut mai târziu.

– Da, domnule?

Annabelle luă o bucată de hârtie din buzunar și i-o întinse.

– Afișează contul ăsta pe computer. Este un cont la El Banco del Caribe. Lângă numărul de cont ai și o parolă. Pe urmă întoarce-te și spune-i domnului Bagger care este balanța acestui cont.

Bărbatul se uită la Bagger, care aprobă din cap. Bărbatul ieși și se întoarse câteva minute mai târziu.

– Deci? zise Bagger nerăbdător.

– Trei milioane douăsprezece mii și șaisprezece cenți, domnule.

Bagger se holbă la Annabelle, cu mai mult respect în privire. El îi făcu semn cu mâna omului său să iasă. După ce ușa se închise, spuse:

– OK, ați reușit să îmi captați atenția.

– Ca să alungăm îndoielile oamenilor, facem o probă, sau mai multe, depinde de caz.

– Ai mai spus asta. Dar cum se va desfășura asta?

– Depui bani la El Banco pentru două zile într-un cont pe numele nostru. Colectezi „dobânda" după care banii se întorc în contul-mamă din banca ta.

– Despre ce sumă de bani vorbim?

– De regulă e vorba de un milion. Banii pe care îi transferi nu se „amestecă" și cu alte fonduri. După două zile te trezești că ai o sută de miare profit. Poți să o faci la fiecare două zile dacă vrei.

– Amestecați? Vrei să spui să fie folosiți „cu finețe"? zise Bagger.

Ea ridică paharul.

– Înveți repede.

Bagger încă era încruntat.

– Vreți ca eu să pun un milion de dolari din banii mei într-un cont pe numele vostru și să aștept două zile pentru ca banii mei plus o dobândă să se întoarcă în contul meu? Arăt eu a individ care are rahat în loc de creier?

Annabelle, care stătea lângă el, îi atinse blând brațul.

– Să-ți spun ceva, Jerry – pot să-ți spun Jerry, nu?

– Deocamdată poți.

– Cele două zile în care aștepți, eu și asociatul meu stăm la hotelul tău, iar băieții tăi ne pot supraveghea zi și noapte. Dacă banii nu se întorc cu dobândă în contul tău, adică exact așa cum ți-am spus, suntem ai tăi. Și nu știu cum ești tu, dar mie îmi place viața și nu aș da-o pe o sumă de bani pe care eu nici măcar nu o văd.

El o măsură din creștet până în picioare, dădu din cap, se ridică și se duse la fereastră, privind prin sticla antiglonț.

– Ăsta cred că e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în viața mea. Sunt nebun doar pentru că stau să vă ascult.

– Nu e o nebunie dacă stai și te uiți la lumea de azi. Se fac tot felul de lucruri pentru a proteja țara, și nu toate acțiunile sunt complet legale sau populare. Dacă poporul american ar ști toate astea, unde s-ar ajunge? Ea ridică din umeri. Dar asta nu mă privește pe mine, nu face parte din meseria mea. Jobul meu este să mă asigur că banii merg acolo unde trebuie să meargă. În schimb, pentru că ne ajuți, ești plătit cu un premiu extraordinar. E foarte simplu.

– Dar banii ăștia sunt doar electronici. De ce aveți nevoie să-i spălați?

– Chiar și dolarilor digitali li se poate da de urmă, Jerry. De fapt, asta se poate face chiar mai ușor decât în cazul banilor lichizi. Fondurile sunt amestecate cu alte surse de bani care nu sunt guvernamentali. Toți trebuie spălați electronic, e la fel ca atunci când trebuie să ștergi amprentele de pe o armă. După care fondurile pot merge acolo unde este nevoie de ele.

– Și spui că cei din Vegas fac deja asta? Deci dacă dau un telefon și întreb...

Ea îl întrerupse:

– Nu-ți vor spune nimic, deoarece așa au fost instruiți să procedeze. Ea se ridică și rămase în picioare lângă el. Există aici posibilități amețitoare de ascensiune pentru tine, Jerry, dar există și căderi, totodată. Lasă-mă să-ți explic. E corect să știi totul. Ea se așeză lângă el pe canapea. Dacă se întâmplă ca anumiți oameni să afle că ai spus cuiva despre acest aranjament...

Bagger izbucni în râs.

– Nu mă amenința, fetițo. Eu sunt cel care a inventat arta intimidării.

– Asta nu e intimidare, Jerry, spuse ea liniștită, privindu-l fix în ochi. Dacă spui cuiva despre acest aranjament, oamenii noștri vor veni după tine oriunde te-ai afla. Oamenii ăștia nu se tem de nici unul dintre cei pe care i-ai angaja tu ca să te protejeze. N-au nici lege, nici țară, omoară pe oricine de la distanță, dintre cei care îți sunt apropiați: bărbați, femei, copii. Apoi te vor răpi. Ea făcu o pauză ca să lase cuvintele să-și facă efectul. Sunt în afacerea asta de multă vreme, și am făcut unele lucruri care poate că te-ar surprinde chiar și pe tine, dar ăștia-s niște oameni cu care nu aș vrea niciodată să am de-a face, nici măcar dacă m-ar apăra o

unitate de la Navy SEAL[1]. Nu sunt cei mai buni dintre cei mai buni, Jerry. Ci sunt cei mai răi dintre toți răii. Iar ultima ta amintire va fi despre cum dracului au reușit să te facă să suferi atât de mult.

Bagger explodă:

– Și joburile astea care presupun crime se află pe statul de plată al guvernului *nostru?* Nu-i de mirare că ne ducem dracului.

Când duse paharul de bourbon la gură să soarbă din el, Annabelle și Leo observară că mâna îi tremura un pic.

– Și atunci de ce dracului aș... începu Bagger.

Anticipând ce avea să spună, ea îl întrerupse:

– Dar după câte mi-au spus superiorii mei, Jerry Bagger nu va vorbi. El doar își va aduna exorbitantele profituri și își va ține gura. Nu jucăm darts cu niște nume pe hârtie, Jerry. Tipi ca tine sunt ideali pentru împlinirea scopului nostru. Ai creier, curaj, bani și nu te temi să joci la limită. Ea îl observă atent pe Bagger și adăugă: Mi-ar părea rău să implic în acțiunea asta pe altcineva, dintr-un alt cazinou, Jerry, dar misiunea mea e limpede.

După încă un minut, el rânji și se lovi cu palma pe genunchi.

– Sunt la fel de patriot ca oricare alt nemernic. Așa că ce dracu'...? Hai s-o fac și p-asta!

[1] SEAL – abreviere pentru Sea, Air and Land: mare, aer și uscat. Navy SEAL sunt trupe speciale de luptă în Statele Unite (n..tr.))

CAPITOLUL

21

Membrii Camel Club urmau să țină o întâlnire de urgență la căsuța lui Stone de la cimitir, în dimineața următoare incursiunii pe care o făcuseră acasă la DeHaven. Stone le explică lui Milton și lui Caleb cu foarte multe detalii ce se întâmplase cu o noapte înainte.

– S-ar putea să fim urmăriți chiar în acest moment, zise Caleb înspăimântat, aruncând o privire către fereastră.

– M-aș mira dacă *nu* ne-ar urmări, răspunse calm Stone.

Locuința lui era mică și avea mobilier puțin: un pat vechi, un birou mare și tocit, acoperit cu hârtii și ziare, rafturi cu cărți în diverse limbi ştiute de Stone, o bucătărie mică unde avea o masă rabatabilă, o baie înghesuită și câteva scaune desperecheate, împrăștiate în jurul unei sobe care constituia principala sursă de căldură a locuinței.

– Și asta nu te îngrijorează? întrebă Milton.

– M-ar fi îngrijorat mai mult dacă încercau să mă ucidă, ceea ce ar fi putut să le reușească fără probleme, cu tot eroismul lui Reuben.

– Și ce facem acum? întrebă Reuben. Stătea în fața căminului, încercând să se dezghețe. Se uită la ceasul de mână. Trebuie să plec la lucru.

– Și eu la fel, spuse și Caleb.

– Caleb, trebuie să ajung în încăperea-seif a bibliotecii, spuse Stone. Crezi că e posibil acest lucru?

Caleb îl privi nesigur.

– În condiții normale, ar fi posibil. Vreau să spun, eu am autoritatea să primesc oameni în încăperile acelea, dar trebuie să argumentez de

ce. Nu le place ca angajații să-și aducă prietenii și familia acolo fără să fie anunțați în prealabil. Iar de când cu moartea lui Jonathan, restricțiile s-au înmulțit.

– Dar dacă vizitatorul este un savant venit de peste ocean? întrebă Stone.

– Bineînțeles, asta ar fi cu totul altceva. Îi aruncă o privire lui Stone. Dar ce savant străin cunoști tu?

– Cred că vorbește chiar despre el, Caleb, îl lămuri Reuben.

Caleb își privi prietenul cu severitate.

– Oliver! Nu pot să stau să asist la comiterea unei fraude în Biblioteca Congresului, pentru numele lui Dumnezeu!

– La vremuri disperate, măsuri disperate. Cred că noi suntem acum ținta unor oameni foarte periculoși pentru că ne-am amestecat în cazul Jonathan DeHaven. Așa că trebuie neapărat să aflăm dacă moartea lui a fost sau nu naturală. Dacă văd locul în care a murit, poate că acest lucru mă ajută să stabilesc acest fapt.

– Știm cum a murit, replică repede Caleb. Ceilalți îl priviră surprinși. Tocmai am aflat și eu azi-dimineață, adăugă el imediat. Un prieten de la bibliotecă m-a sunat acasă. Jonathan a murit ca urmare a unui stop cardiorespirator – așa a reieșit în urma autopsiei.

– *Toată lumea* moare din acest motiv. Înseamnă că ți se oprește inima, spuse Milton.

Stone părea gânditor.

– Milton are dreptate. Iar asta mai înseamnă și că examinarea medicală nu a reușit să stabilească ce anume l-a ucis de fapt pe DeHaven. Se ridică în picioare și se uită la Caleb. Aș vrea să pătrund în încăperea-seif în dimineața asta.

– Oliver, nu pot să apar cu un oaspete neanunțat după mine.

– De ce nu?

– Pentru că nu se procedează așa. Sunt niște protocoale, niște proceduri care trebuie respectate.

– Voi spune că mă aflam în oraș în vizită cu familia și am vrut foarte mult să văd cea mai mare colecție de cărți din lume; o idee care mi-a venit instantaneu.

– Știu și eu? S-ar putea să meargă, mormăi Caleb concesiv. Dar dacă îți vor pune niște întrebări la care nu știi să răspunzi?

– Nu există un rol mai ușor de jucat decât acela al unui savant, Caleb, îl asigură Stone.

Caleb păru foarte ofensat de această remarcă, dar Stone nu ținu cont de enervarea prietenului său și adăugă:

– Voi fi la bibliotecă la ora unsprezece. Scrise ceva pe o bucată de hârtie și i-o dădu lui Caleb. Ăsta voi fi eu.

Caleb își aruncă privirea pe bucata de hârtie, apoi se uită la el, surprins.

Cu aceasta, reuniunea Camel Club se sfârși, totuși Stone îl luă pe Milton deoparte și începu să-i vorbească în șoaptă.

Câteva ore mai târziu, Caleb îi dădea o carte lui Norman Janklow, un bărbat în vârstă, care frecventa regulat sala de lectură.

– Poftim, Norman. Îi înmână un exemplar al romanului *Adio arme* de Ernest Hemingway.

Norman era un admirator fanatic al lui Hemingway. Romanul pe care îl ținea în mână era din prima ediție, semnat de însuși Hemingway.

– Aș da orice să fie cartea mea, Caleb, zise Janklow.

– Știu, Norman, și eu la fel. Un exemplar din prima ediție, cu semnătura lui Hemingway, valora cel puțin 35 000 de dolari, Caleb știa acest lucru. Desigur, cu mult peste posibilitățile lui financiare și probabil că și peste cele ale lui Janklow. Dar cel puțin îl poți ține în mână.

– O să încep cu biografia lui Ernest.

– Nemaipomenit!

De fapt, Janklow tot începea cu biografia lui Hemingway de vreo doi ani încoace. Totuși, lucrul acesta părea să-l facă fericit, iar pe Caleb nu îl deranja deloc să-și joace rolul.

Janklow răsfoi cu grijă volumul.

– I-au restaurat coperta, spuse iritat.

– Așa este. Multe dintre primele noastre ediții americane de capodopere au fost depozitate în condiții nu tocmai ideale înainte ca Departamentul de Cărți Rare să se pună pe treabă. Acum trebuie să

verificăm toate lucrările. Exemplarul acesta a fost de multă vreme prevăzut pentru restaurare, dar a fost o eroare administrativă, presupun. Asta se mai întâmplă atunci când ai aproape un milion de volume sub un singur acoperiș.

– Mi-ar plăcea să se păstreze coperta originală a volumelor.

– Da, scopul nostru principal este conservarea. De-asta și avem această carte care vă bucură – pentru că a fost conservată.

– L-am întâlnit o dată pe Hemingway.

– Parcă îmi aduc aminte că mi-ați mai spus.

„De peste o sută de ori."

– Era o persoană remarcabilă. Am băut împreună într-o cafenea din Cuba.

– Da, corect. Îmi amintesc povestea foarte bine. Acum vă las să vă dedicați cercetării.

Janklow își puse ochelarii, luă o bucată de hârtie și un creion și se lăsă furat de aventuroasa lume a prodigioasei imaginații a lui Ernest Hemingway.

Exact la ora unsprezece, Oliver Stone sosi în sala de lectură a Departamentului de Cărți Rare, îmbrăcat într-un costum de tweed din trei piese, șifonat, și ținând în mână un baston. Părul său alb era pieptănat lins, și avea o barbă lungă și ochelari care îi făceau ochii să arate ca niște gândaci. Toate acestea, dimpreună cu mersul său aplecat, îl făceau să pară cu douăzeci de ani mai în vârstă. Caleb se ridică de la biroul său care se afla în fundul sălii, recunoscându-și cu greu prietenul.

Cum unul dintre supraveghetorii de la birourile din față se apropia de Stone, Caleb înaintă și mai repede.

– Am eu grijă de dumnealui, Dorothy. Îl... îl cunosc pe acest domn.

Stone făcu un adevărat spectacol când își arătă cartea de vizită.

– Așa cum am promis, *Herr* Shaw, am venit să văd *cărțile*.

Accentul său era evident, germanic, și îl imita foarte bine.

Când Dorothy, femeia de la primul birou, se uită curioasă spre el, Caleb spuse:

– Acesta este dr. Aust. Ne-am întâlnit cu ani în urmă la o conferință despre cărți în... Frankfurt... parcă?

– Nu, în Mainz, îl corectă Stone. Îmi amintesc foarte exact, pentru că era sezonul a ceea ce se cheamă *Spargel,* adică sparanghel alb, iar eu întotdeauna merg la conferința din Mainz ca să mănânc sparanghel alb.

Îi zâmbi lui Dorothy, care îi zâmbi și ea la rândul ei, după care se întoarse la treburile sale.

Un alt bărbat intră în sala de lectură și se înclină zicând:

– Caleb, aș vrea să-ți vorbesc pentru un minut.

Caleb se albi la față.

– O, bună, Kevin. Kevin, acesta este... ăăă... dr. Aust din Germania. Dr. Aust, Kevin Philips. Este directorul interimar al Departamentului de Cărți Rare. După Jonathan...

– A, da... după moartea neașteptată a lui *Herr* DeHaven, zise Stone. Foarte trist, foarte trist.

– Îl cunoșteați pe Jonathan? întrebă Philips.

– Numai după reputație... Cred că lucrarea sa despre traducerea metrică pe care James Logan a făcut-o *Distihurilor morale* ale lui Cato este ultimul lucru avizat care s-a spus despre acest subiect, nu?

Philips păru încurcat.

– Trebuie să mărturisesc că nu am citit-o.

– O analiză a primei traduceri realizate de Logan din clasici, în America de Nord, merită studiată, îl sfătui amabil Stone.

– O s-o pun cu siguranță pe lista mea de priorități, spuse Philips. În mod ironic, uneori, bibliotecarii nu au destul timp să citească.

– Atunci nu o să vă mai împovărez și cu exemplare din scrierile *mele,* adăugă Stone zâmbind. Oricum, sunt în limba germană, chicoti el.

– L-am invitat pe dr. Aust să viziteze biblioteca, pentru că tot se află în oraș, zise Caleb. Ideea mi-a venit pe neașteptate.

– Desigur, spuse Philips. Am fi onorați. Apoi șopti: Caleb, ai auzit de raportul legat de Jonathan?

– Da, am auzit.

– Asta înseamnă că pur și simplu a suferit un atac de cord, nu?

Caleb îi aruncă o privire scurtă lui Stone, care, fără să fie văzut de Philips, dădu ușor afirmativ din cap.

– Da, exact asta înseamnă.

Philips clătină din cap.

– Dumnezeule, era mai tânăr decât mine. Avea nevoie de o pauză, nu? Se uită spre Stone. Dr. Aust, vreți să vă însoțesc eu în acest tur?

Stone zâmbi și se înclină adânc, sprijinindu-se în baston.

– Nu, *Herr* Philips, aș prefera să valorificați mai bine timpul. Poate începeți lectura lucrării prietenului nostru privind *Distihurile morale.*

Philips chicoti:

– E plăcut să vezi eruditi distinși care și-au păstrat simțul umorului.

– Mă străduiesc, domnule, mă străduiesc, spuse Stone, înclinându-se ușor.

După ce Philips plecă, Shaw și Stone se îndreptară spre încăperile-seif.

– Cum ai aflat despre lucrările lui Jonathan? îl întrebă Caleb când rămaseră singuri.

– L-am pus pe Milton să facă săpături. A găsit câte ceva pe internet și mi-a adus informațiile. Le-am parcurs pentru cazul în care cineva precum Philips ar fi fost interesat de activitatea mea.

Caleb îl privi descumpănit.

– Care e problema? îl întrebă Stone.

– Hm... nu e prea măgulitor să vezi cum cineva *poate* să intre atât de ușor în pielea unui savant.

– Sunt sigur că recunoașterea de care mă bucur în ochii tăi va face diferența față de șeful tău.

Caleb se lumină.

– Sunt sigur că a contribuit oarecum la succesul nostru, zise modest.

– În regulă. Acum hai să refacem cu exactitate traseul pe care tu l-ai urmat în acea zi.

Caleb îl conduse, iar vizita se încheie la etajul superior. Arătă spre o pată.

– Aici se afla cadavrul. Caleb se cutremură. Dumnezeule, chiar că a fost ceva înfricoșător!

Stone privi în jur, apoi se înclină arătând ceva pe un perete.

– Ce-i aia?

Caleb privi în direcția în care i se arătase.

– A, e o duză de la sistemul împotriva incendiilor.

– Aveți apă aici, cu toate cărțile astea?

– A, nu. E un sistem Halon 1301.

– Halon 1301? întrebă Stone.

– E un gaz. Totuși, e lichid, dar când iese prin duză se transformă în gaz. Înăbușă focul fără să afecteze cărțile.

Stone părea foarte interesat.

– Înăbușire? Dumnezeule! Prietenul său îl privi curios. Caleb, nu înțelegi?

Caleb pricepu imediat ce insinua Stone.

– Înăbușire? O, nu, Oliver, nu! Nu poate fi asta cauza morții lui Jonathan.

– De ce nu?

– Pentru că o persoană ar avea la dispoziție câteva minute ca să fugă din zonă înainte să simtă vreun efect. De-asta se și folosește halon în birourile ocupate de persoane. Iar până când gazul este descărcat, se dă mai întâi o avertizare. Acum suntem în curs de a schimba acest sistem, dar nu pentru că ar fi periculos.

– Atunci de ce?

– Pentru că halonul distruge ozonul. De fapt, deși încă poate fi folosit în țară și reciclat pentru alte scopuri, producerea de halon 1301 a fost interzisă în SUA, iar asta de pe la jumătatea anilor 1990. De altfel, guvernul federal încă este cel mai important utilizator al său.

– Se pare că știi foarte multe despre halon.

– Da, toți angajații au primit informații consistente despre el, când a fost instalat. Iar eu am mai citit câte ceva în plus despre acest subiect.

– De ce?

– Pentru că vin destul de des în această încăpere, mărturisi el. Și nu voiam să mor într-un fel atât de oribil. Știi că nu sunt tocmai curajos.

Stone studie duza.

– Unde este depozitat gazul?

– Undeva la subsolul clădirii, și este adus aici cu ajutorul unor țevi.

– Și spui că este depozitat ca lichid, dar iese sub formă de gaz?

– Da. Viteza cu care este spulberat prin duză îl transformă în gaz.

– Trebuie să fie foarte rece.

– Da, de fapt, dacă stai în fața duzei, poți să îngheți.

– Ce altceva mai știi?

– Păi... dacă stai în încăpere mult timp, presupun că *poți* să te asfixiezi. În principiu, există o regulă care spune că dacă nu e destul oxigen pentru un foc, atunci nu e destul oxigen nici ca să întrețină viața.

– Ar putea gazul ăsta să provoace un atac de cord?

– Nu știu. Dar n-are nici o importanță. Sistemul nu a fost niciodată pus în funcțiune. Alarma poate fi auzită în întreaga clădire. Jonathan ar fi putut să nu o audă doar într-o singură situație: dacă ar fi fost deja mort.

– Dar dacă alarma a fost deconectată?

– Cine ar fi putut să facă asta? zise Caleb sceptic.

– Nu știu.

În timp ce vorbea, Stone se uita atent la intrândul construit peste una dintre coloanele care susținea raftul de cărți.

– E o supapă pentru sistemul HVAC[1]? întrebă el.

Caleb aprobă din cap.

– Ceva trebuie să fi căzut peste ea, zise Stone, arătând înspre două dintre grilajele de ventilație care erau îndoite.

– O fi de vină vreunul dintre oamenii care aduc cărucioarele de cărți sau le iau de aici.

– O să-l rog pe Milton să cerceteze care-i treaba cu sistemul Halon, poate ne vine vreo idee, mai zise Stone. Iar Reuben are niște prieteni în poliție și în FBI de pe vremea când lucra la informații militare. L-am rugat să-i sune să vedem dacă aflăm ceva despre investigații.

– Diseară trebuie să ne întâlnim cu Vincent Pearl, acasă la Jonathan. În lumina acestor descoperiri, nu crezi că ar fi mai bine să contramandăm?

Stone negă clătinând din cap.

– Nu. Bărbații ăia ne găsesc oriunde, Caleb. Dacă tot suntem în pericol, aș încerca mai degrabă să aflu adevărul pentru mine decât să mă dau la fund și să aștept să treacă totul.

Ieșind din încăpere, Caleb șopti:

– De ce nu fac și eu parte dintr-un club al *cărții* drăguț, plictisitor?

---

[1] Heating, Ventilation & Air Conditioning – încălzire, ventilație și aer condiționat (n.tr.)

CAPITOLUL

22

În acea seară, se duseră cu toții la locuința lui DeHaven, în Nova condusă de Caleb. Între timp, Milton aflase o mulțime de lucruri despre sistemele de gaz.

– Halon 1301 nu are miros, le spuse el, și nici culoare, stinge focul prin împiedicarea procesului de combustie, ceea ce include pierderea nivelurilor de oxigen. Se evaporă rapid, nu lasă urme. Odată ce sistemul este activat, se descarcă în aproximativ zece secunde.

– E letal? întrebă Stone.

– Dacă stai pe-aproape destul de mult timp. Și depinde și de concentrația nivelurilor agentului de fluidizare. Da, poți să te asfixiezi. Și poate, de asemenea, să provoace un stop cadiac.

Stone îl privi triumfător pe Caleb.

– Dar rezultatul autopsiei spune că a suferit un stop cardiorespirator, își aminti Milton. Dacă ar fi suferit un atac de cord, la cauza morții ar fi fost trecut infarctul miocardic. Un stop cardiac lasă semne fiziologice clare. Legistul nu cred că a pierdut așa ceva din vedere.

Stone clătină din cap.

– Bine. Dar asfixia se poate produce, spuneai.

– Nu sunt chiar sigur, recunoscu Milton. Nu după ce am vorbit mai devreme cu Caleb.

– M-am mai uitat după aceea la sistemul halon al bibliotecii, explică el. Este cotat ca fiind un sistem NOAEL. Asta înseamnă *No Observed*

Adverse Effect Level[1], un protocol standard folosit în sistemele de gaze. E vorba de relația dintre nivelurile cardiosenzitivității prezente într-un anumit loc și cantitatea de agent de fluidizare necesară stingerii focului. Ca să tragem linie, cu nivelul NOAEL ai suficient timp să fugi fără să fii afectat. Și chiar dacă alarma ar fi fost deconectată din diverse motive, iar gazul ar fi ieșit prin acea duză, Jonathan ar fi știut. Nu e nicicum posibil ca halonul să-l împiedice atât de repede să fugă și să se salveze.

– Se pare că teoria mea în legătură cu moartea lui Jonathan DeHaven nu este corectă, admise Stone. Privi drept în față. Tocmai ajunseseră pe Good Fellow Street. Ăla nu-i Vincent Pearl? întrebă el.

Caleb aprobă din cap și spuse iritat:

– E devreme. Probabil că e foarte nerăbdător să îți dovedească faptul că te înșeli asupra adevărului privind *Psalm Book*.

Reuben rânji.

– Văd că și-a lăsat roba acasă.

– Fiți cu ochii-n patru, îi avertiză Stone în timp ce se dădeau jos din mașină. Suntem urmăriți fără nici o îndoială.

Cuvintele lui Stone erau cum nu se poate mai adevărate. Același binoclu de la fereastra de peste drum era îndreptat asupra grupului care se întâlni cu Pearl. Persoana respectivă avea și o cameră foto și le făcu și câteva fotografii.

Odată intrați, Stone sugeră ca anticarul să fie însoțit în camera-seif doar de Caleb.

– Nu e un spațiu prea larg, iar voi doi sunteți experții în domeniu, explică el. Noi vă așteptăm sus.

Caleb îl privi nefericit pe Stone, fără îndoială pentru că îl trimisese singur cu Pearl. Pe de altă parte, pentru un moment, Pearl îl privi suspicios pe Stone, după care ridică din umeri.

– Nu cred că îmi va trebui mult timp ca să dovedesc că *nu* este o primă ediție din *Psalm Book*.

– Stați cât doriți, le strigă Stone în timp ce aceștia se îndreptau spre lift.

– Să nu lași șoarecii de bibliotecă să te muște, adăugă Reuben.

După ce ușa se închise, Stone zise:

[1] Nu au fost constatate efecte adverse.

– OK, repede, hai să cercetăm locul.

– De ce nu așteptăm să plece Pearl? întrebă Milton. O să avem destul timp și ne ajută și Caleb.

– Nu mă îngrijorează Pearl. Nu vreau să știe *Caleb,* pentru că, fără îndoială, ar avea de obiectat.

Se despărțiră și în următoarele treizeci de minute acoperiră cât de mult spațiu putură.

– Nimic. Nici un jurnal, nici o scrisoare, constată Stone pe un ton dezamăgit.

– Am găsit asta pe un raft în dulapul din dormitor, zise Reuben, arătând fotografia unui bărbat și a unei femei, încadrată de o ramă îngustă. Ăsta e DeHaven. Îl recunosc pentru că i-am văzut poza în ziar.

Stone se uită la fotografie, după care i-o dădu înapoi.

– Nici un nume, nici o dată. Dar, judecând după înfățișarea lui DeHaven, a fost făcută cu mulți ani în urmă.

– Caleb ne-a spus că avocatul a menționat faptul că DeHaven a fost căsătorit o dată, îi aminti Milton. Mă întreb dacă nu cumva asta o fi mireasa?

– Norocos tip, dacă-i așa, comentă Reuben. Și par fericiți, ceea ce înseamnă că erau la începutul căsătoriei. Asta se schimbă în timp, crede-mă.

Stone strecură fotografia în portofel.

– Pentru moment, ne oprim. Privi în sus. Casa asta are acoperișul înclinat.

– Și ce? zise Reuben.

– Casele astea vechi, cu acoperișul în pantă, au de obicei o mansardă.

– N-am văzut nimic de genul ăsta sus, spuse Milton.

– Nu, dar poate că locul de acces este ascuns, replică Stone.

Reuben se uită la ceas.

– De ce le-o fi luând cartea aia așa de mult timp? Credeți că se ceartă?

– Nu prea îi văd aruncând unul în altul cu cărți rare, zise Milton.

– Orice ar face acolo, să sperăm că le va mai lua un pic de timp, spuse Stone. Milton, rămâi aici jos și fii cu ochii-n patru. Dacă auzi liftul, cheamă-ne.

Dură câteva minute, însă până la urmă Stone găsi accesul spre mansardă în spatele unui dulap de haine din debaraua lui DeHaven. Era încuiat, dar Stone adusese cu el un șperaclu și încuietoarea ceda rapid în fața îndemânării sale.

– Probabil că au adăugat debaraua asta mai târziu, spuse Reuben.

Stone aprobă din cap.

– Debaralele astea încăpătoare, în care puteai să intri, nu erau prea răspândite în secolul al XIX-lea.

Urcară pe scări. În drumul lor, Stone descoperi un comutator și aprinse lumina. Dar aceasta le lumina calea foarte slab. Ajunși în capătul scării, priviră în jur la spațiul larg. Părea că nu se schimbase deloc din ziua în care casa fusese construită. Erau acolo câteva cutii și valize, dar o examinare rapidă le dezvălui faptul că ori erau goale, ori pline cu nimicuri.

Reuben fu cel dintâi care îl zări, poziționat în fața unei ferestre în formă de semilună, din sticlă cu inserții de plumb.

– Ce caută un telescop aici? întrebă el.

– Doar nu vrei să îl țină în subsol, nu?

Reuben se uită prin el.

– Sfinte!

– Ce!? exclamă Stone.

– Este poziționat pe ușa casei vecine.

– Și a cui casă e aia?

– De unde să știu eu... dar Reuben se opri și ajustă ocularul. La dracu'!

– Ce este? Lasă-mă să mă uit!

– Așteaptă o clipă, Oliver, zise Reuben. Stai să fac o recunoaștere.

Stone așteptă câteva momente după care își împinse prietenul din cale. Ștergând ocularul, se uită prin fereastra casei de lângă cea a lui DeHaven. Draperiile erau lăsate, dar fereastra mai avea deasupra o jumătate de sferă din sticlă, pe care draperiile nu o acopereau. Numai de la o asemenea înălțime cineva putea să zărească totuși ceva în acea cameră. Iar acum Stone se uita la ceea ce îi captase integral atenția lui Reuben. Camera era un dormitor. Iar Cornelius Behan era lungit gol, într-un pat cu baldachin, în timp ce o brunetă înaltă, superbă, dansa și făcea striptease pentru el. Hainele atinseseră deja podeaua lucioasă,

inclusiv un slip negru. Acum tocmai își scotea sutienul. Când acesta căzu, ea rămase doar cu un șnur în jurul șoldurilor și cu tocuri înalte de zece centimetri.

– Hai, Oliver, e rândul meu, îi strigă Reuben, punându-i o mână pe umăr. Stone nu se mișcă. Hei, nu-i corect, eu am descoperit telescopul, protestă Reuben.

În timp ce Oliver continua să privească, șnurul alunecă pe picioarele lungi ale femeii. Ea făcu un pas în afara lui și apoi îl apucă cu vârful piciorului și i-l aruncă lui Behan care îl prinse cu precizie și îl așeză pe o anumită parte anatomică a sa. Ea râse, îmbrățișă unul dintre stâlpii baldachinului și se angajă într-un electrizant dans profesionist. Când își scoase pantofii și se strecură desculță și goală lângă Behan care o aștepta plin de dorință, Stone îi dădu telescopul prietenului său.

– Am văzut o fotografie a doamnei Behan în ziar. Nu e cea de acum.

Reuben ajustă ocularul.

– La dracu', l-ai dereglat.

– *Tu* ai aburit lentila.

Reuben se uita la ceas.

– Un om modest, de casă și femeia asta frumoasă: Cum naiba se întâmplă asemenea chestie?

– Oho, pot să îți spun un *miliard* de motive. Stone adăugă gânditor: Deci DeHaven era un Peeping Tom[1].

– La dracu', poți să-l blamezi pentru asta!? exclamă Reuben. Oh, pare cam dureros. A, e OK. Arăta mai rău decât era de fapt... O, și unduirile fetei, de asemenea... Cât despre picioare ridicate...

– Asta ce mai e? își reveni Stone.

Reuben era prea preocupat de zbenguiala celor doi ca să mai răspundă ceva.

– OK, acum sunt pe podea. Oho, fii atent, acum ea îl ridică pe *el* în aer.

– Reuben, ne strigă Milton. Caleb și Pearl probabil că se întorc.

Reuben nu se clinti.

– Ce naiba? N-am mai văzut mișcarea asta decât la o maimuță. Candelabrul ăla *chiar* trebuie să fie ancorat în tavan.

[1] Voyeurist

– Reuben, hai odată!

– Cum naiba reușește să facă asta?

Stone îl înșfăcă pe prietenul său și îl împinse spre ușă.

– Acum!

Stone reuși să îl împingă în jos pe scări, în timp ce Reuben se văicărea fără încetare. Sosiră la etajul principal exact când Caleb și Pearl ieșeau din lift.

Milton le aruncă lui Stone și lui Reuben priviri criminale, nici o îndoială că sosiseră chiar la limită. Anticarul părea încremenit de uimire, iar Caleb arăta triumfător.

– Știam că o să fie șocant, spuse, bătându-l pe Pearl ușor pe umăr. Dar vă *spusesem* că e originală.

– Deci e o ediție din 1640? întrebă Stone.

Pearl aprobă din cap, zăpăcit.

– Și am ținut-o în mâinile mele, în aceste două mâini, am ținut-o în mâinile mele! Se așează pe un scaun. Aproape că era să leșin acolo jos. Shaw a trebuit să-mi aducă apă.

– Cu toții facem greșeli, îl consolă Caleb, însă fără să-și poată stăpâni un rânjet.

– În dimineața asta am sunat la toate instituțiile care au în posesie *Psalm Book,* zise Pearl. Yale, Biblioteca Congresului, Old South Church din Boston, la toate. Mi-au confirmat că totul e în regulă cu ele.

Își șterse fața cu o batistă.

Caleb continuă povestea:

– Am verificat toate amănuntele care sunt necesare pentru a autentifica o carte. De-asta ne-a luat atât de mult timp.

– Am venit convins fiind că este un fals, admise Pearl. Dar chiar dacă am stat și am examinat cartea întreagă, știusem de la prima pagină că e autentică. Puteam să spun totul în amănunt despre presă. Tiparnița întinde uneori cerneala, iar alteori erau pete peste diverse elemente tipărite. La primele ediții, se văd întotdeauna pete de cerneală uscată printre litere, ceea ce face cartea foarte dificil de citit. La vremea aceea nu exista încă regula ca literele să fie spălate după fiecare imprimare. Celelalte detalii pe care cineva se așteaptă să le vadă, într-adevăr, *pot* fi văzute doar în prima ediție. Și sunt toate acolo. Toate, repetă el.

– Desigur, autenticitatea va trebui să fie confirmată de o echipă de experți în stilistică, istorie și analiză științifică, sublinie Caleb.

– Cu siguranță, aprobă Pearl. Totuși, știu în inima mea care le va fi răspunsul.

– Deci există un al doisprezecelea exemplar din *Psalm Book,* conchise Stone.

– Într-adevăr, confirmă Pearl calm. Și cel care îl deținea era Jonathan DeHaven. Clătină din cap. Nu pot să cred că nu mi-a spus niciodată. Să ai una dintre cele mai rare cărți din lume, una dintre cele pe care nici cei mai mari colecționari ai tuturor timpurilor nu au avut-o vreodată... Și să ții secret. De ce? Se uită la Caleb, neajutorat. De ce, Shaw?

– Nu știu, recunoscu Caleb.

– Cât valorează așa ceva? întrebă Reuben.

– Valoarea!? exclamă Pearl. Valoarea? Nu are preț.

– Dacă urmează să fie vândută, cineva trebuie să-i stabilească un preț.

Pearl se ridică și făcu vreo câțiva pași.

– Va fi cel mai mare preț care s-a obținut vreodată la o licitație. Iar asta înseamnă multe, multe milioane de dolari. Sunt câțiva colecționari și câteva instituții care ar avea pe loc banii, iar interesul lor ar fi extraordinar. Nu a mai existat *Psalm Book* pe piață de mai bine de șaizeci de ani. Aceasta va fi ultima șansă pentru cineva ca să o aibă în colecție. Se opri din mers și îl privi pe Caleb. Și m-aș simți onorat să organizez eu licitația. Aș putea să o facem la Sotheby's sau Christie's.

Caleb inspiră adânc.

– Sunt o grămadă de lucruri de făcut, domnule Pearl. Lăsați-mă să mă gândesc la toate acestea o zi sau două, iar pe urmă o să vă sun.

Pearl păru dezamăgit, dar reuși să zâmbească.

– Aștept cu nerăbare telefonul tău.

După ce Pearl plecă, Stone spuse:

– Caleb, în timp ce erai jos, la subsol, noi am cercetat un pic casa.

– Ce-ați făcut!? exclamă Caleb. Oliver, dar e revoltător! Eu sunt primit în casa asta doar ca executor literar al lui Jonathan. N-am nici un drept asupra posesiunilor lui, și nici tu.

– Spune-i despre telescop, se repezi Reuben, cu o privire semeață.

Stone îi spuse, iar supărarea lui Caleb fu înlocuită de uimire.

– Jonathan să se uite la oameni cum fac sex? E respingător...

– Nu, nu chiar, ripostă Reuben cu sinceritate. Este de fapt foarte... *înălțător,* într-un fel. Vrei să vii cu mine să verificăm dacă e așa?

– Nu, Reuben, zise Stone cu fermitate. Apoi îi arătă lui Caleb fotografia tinerei femei care se afla alături de DeHaven.

– Dacă a fost soția lui Jonathan, asta oricum s-a întâmplat înainte de a-l cunoaște eu, spuse Caleb.

– Dacă a păstrat fotografia, poate că încă a mai ținut legătura cu ea, sugeră Milton.

– Iar dacă e așa, atunci ar trebui s-o găsim, zise Stone. Aruncă o privire spre cartea pe care Caleb o ținea în mână: Ce-i asta?

– Este o carte din colecția lui Jonathan, care are nevoie de o mică restaurare. A fost un pic deteriorată de apă, într-un fel sau altul. N-am observat data trecută când am fost acolo. O s-o duc la Departamentul de conservare de la bibliotecă. Oamenii noștri sunt cei mai buni din lume. Unul dintre ei lucrează și ca liber-profesionist. Sunt sigur că o poate repara.

Stone aprobă din cap și spuse pe un ton de avertizare:

– Jonathan DeHaven avea, în mod inexplicabil, una dintre cele mai rare cărți din lume. Spiona pe un antreprenor care avea afaceri cu cei de la Apărare, adulterin pe deasupra, și poate că a văzut mai mult decât sex. Și nimeni nu știe cu adevărat din ce cauză a murit. Se uită pe rând la prietenii săi. Cred că avem și noi câte ceva de făcut.

– De ce trebuie să facem noi ceva? întrebă Reuben.

Stone se uită la el.

– Jonathan DeHaven se poate să fi fost ucis. Cineva ne urmărește. Caleb lucrează la bibliotecă și a fost numit de Jonathan executor literar. Dacă Cornelius Behan este amestecat în moartea lui DeHaven, acum îl suspectează pe Caleb că ar ști ceva. Asta ar putea să însemne că prietenul nostru Caleb ar putea fi în primejdie. Așadar, cu cât aflăm mai repede adevărul, cu atât mai bine.

– Minunat, zise Caleb sarcastic. Sper să scap cu viață din chestia asta.

CAPITOLUL

23

– Vei primi un e-mail de la oamenii mei, zise Annabelle. Se afla în centrul de operare al Cazinoului Pompeii, în prezența câtorva dintre băieții lui Bagger. În el vei găsi toate instrucțiunile.

Unul dintre băieți răspunse:

– Nu ne place să deschidem e-mailuri dacă nu știm de la cine sunt.

Annabelle dădu din cap.

– Aveți o grămadă de antiviruși, îmi imaginez că sunteți maeștri în asta.

– Suntem, zise același bărbat, încrezător în sine.

– Atunci fă așa cum a spus doamna și pune-i să lucreze, zise Bagger pierzându-și răbdarea.

Leo stătea într-un colț al încăperii și se uita hotărât la celălalt bărbat. Treaba lui era să observe orice modificare a gradului de suspiciune sau îngrijorare, în timp ce Annabelle dădea explicații. O avantaja faptul că era îmbrăcată cu o fustă strâmtă și scurtă, nu avea ciorapi, și purta o bluză descheiată la primii doi nasturi. Fiecare bărbat prezent arunca o privire iute către coapsele ei sau către scobitura dintre sâni. Iar dacă făceau acest lucru, nu mai gândeau atât de limpede pe cât ar fi trebuit. Annabelle Conroy – Leo aflase asta cu mult timp în urmă – se folosea de întregul arsenalul.

– Singura formă de comunicare acceptabilă va fi prin portalul de securitate menționat în e-mail. În nici un caz nu veți folosi telefonul sau

faxul, pentru că ambele pot fi monitorizate. Rectific: Ambele *sunt* monitorizate, spuse ea, aruncându-i o privire scurtă lui Bagger.

Bagger ridică din sprâncene la acest comentariu, dar zise:

– Ați auzit-o pe doamna. Nimic altceva în afară de net.

Bagger nu avea nici o îndoială privind siguranța cooperărilor, pentru că de regulă avea un as în mânecă, iar în acest caz, avea chiar doiași în mânecă. Avea să-i rețină pe Annabelle și pe Leo până când soseau banii.

– E-mailul vă va spune unde și cum să trimiteți fondurile. După două zile, banii vor fi virați înapoi în contul tău, plus dobânda.

– Iar un milion va deveni un milion și o sută în două zile, corect? întrebă Bagger.

Annabelle confirmă dând din cap.

– Exact așa cum ți-am spus, Jerry. Nu va fi nici o problemă cu plata.

– Ai face bine să nu fie. Când putem începe?

Annabelle se uită la ceas.

– E-mailul sosește în sistemul vostru chiar acum, cred.

Bagger pocni din degete, iar unul dintre băieții săi verifică pe computer.

– A sosit, zise acesta, și bătu câteva taste. Îl trec imediat prin niște scanări suplimentare de securitate ca să fiu sigur că e curat.

Trecură două minute, după care informaticianul își ridică privirea de pe ecran.

– OK, e în regulă.

– Deschide-l, ordonă Bagger.

– Aveți propria voastră rețea de virare a banilor, nu? întrebă Annabelle, deși experiența ei, acumulată cu grijă, îi furnizase deja răspunsul.

– Sistemul nostru e legat chiar la cel al băncii, îi răspunse Bagger. Nu-mi place ca o terță parte să-mi controleze banii sau să știe unde merg banii mei. Fondurile vin de la bancă direct la noi, iar noi trimitem viramentul unde ne trebuie. Asta e modalitatea care îmi place mie.

„Și mie îmi place", își zise Annabelle.

Zece minute mai târziu, un milion de dolari din banii lui Jerry Bagger luaseră calea către un cont special.

Ieșind din birou, Bagger îi zise lui Annabelle:

– Bun. Acum sunteți „musafirii" mei pentru următoarele patruzeci și opt de ore. Dă-mi o șansă să ne cunoaștem mai bine. Îi zâmbi și își lăsă privirea să alunece în sus și în jos pe silueta ei zveltă, longilină.

– Sună bine, răspunse Annabelle.

– Da, sună bine, adăugă Leo.

Bagger îl privi pe Leo de parcă ar fi uitat că era și el parte din înțelegere.

– Mda, mormăi el.

În următoarele două zile luară micul dejun, prânzul și cina în compania lui Bagger. În restul timpului, oamenii lui Bagger stăteau afară, lângă ușa camerei lor din Pompeii și îi urmăreau, indiferent ce făceau. Annabelle stătu seara până târziu și bău ceva cu regele cazinourilor, dar jucându-se într-un fel expert cu avansurile pe care acesta i le făcea, încurajându-l suficient în același timp, astfel încât bărbatul să spere. Avu grijă să-i povestească întâmplări din „trecutul" ei, exact cum trebuie pentru a-i stârni interesul și a i-l întreține. El vorbi mult despre el, cu tot teribilismul și extravaganța previzibile la un asemenea bărbat.

– Cred că ai fi fost un spion grozav, Jerry, zise ea admirativ în timp ce se relaxau pe canapeaua lui, după ce băuseră câteva pahare de martini. Ești inteligent și ai stăpânire de sine, ceea ce e o combinație rară.

– Uite cine vorbește!

El alunecă mai aproape de ea și îi puse o mână pe coapsă. Apoi încercă să-i fure un sărut scurt, dar ea se întoarse.

– Jerry, aș intra în mari necazuri dacă aș apuca-o pe calea asta.

– N-o să se afle. Uite, suntem singuri. Știu că nu mai sunt un cocoșel sprinten, dar fac sport în fiecare zi, și cred că te-aș surprinde în pat, puicuțo.

– Mai lasă-mi timp. Nu e vorba că nu mă atragi, dar nu e momentul chiar acum, OK?

Îi atinse obrazul și îi întoarse spatele.

La sfârșitul celor două zile, Jerry era mai bogat cu o sută de mii de dolari.

– Vrei să încerci cu cinci milioane, Jerry? Asta ți-ar aduce o dobândă de o juma' de milion în patruzeci și opt de ore.

Annabelle stătea foarte firesc cocoțată pe biroul lui Jerry, cu picioarele ei lungi încrucișate, în timp ce Leo ședea pe canapea.

– Doar dacă rămâi aici până se întorc, zise Bagger.

Ea clipi aprobator.

– Face parte din înțelegere, Jerry. Mă ai aici doar pentru tine.

– Așa că mai spune-mi. Unde se duc banii mei, că tot veni vorba?

– Cum ți-am spus, la El Banco del Caribe.

– Nu, vreau să spun, ce operațiuni de peste ocean finanțează?

– Poate să-ți spună, interveni Leo, dar după aceea eu trebuie să vă omor pe *amândoi*.

Urmară câteva momente de tăcere penibilă, după care Annabelle izbucni în râs. Apoi Leo și, în cele din urmă, Bagger i se alăturară, cel din urmă un pic mai reținut.

După două zile, cele cinci milioane de dolari se umflară cu alte cinci sute de mii.

– La dracu', zise Bagger. Asta e chiar mai bine decât să tipărești bani. Se afla din nou în birou, cu Annabelle și Leo. Dar știu că Unchiul Sam are o grămadă de bani, dar cum poate oare guvernul să-și permită una ca asta?

Annabelle dădu din umeri.

– Nu-și permite. De-aia sunt milioane de dolari deficit. Dacă avem nevoie de mai mulți bani, le vindem saudiților și chinezilor mai multe bilete de trezorerie. N-o să meargă la infinit, dar acum merge. Îi aruncă o privire lui Bagger și îi puse o mâna pe umăr. Dar dacă îți pare rău pentru Unchiul Sam, Jerry, poți să ne lași să ne folosim gratis de banii tăi.

El râse.

– Mottoul meu nu s-a schimbat în patruzeci de ani: Fiecare nemernic trebuie să lupte pentru el însuși.

„Niciodată nu ți s-a potrivit mai bine un motto", se gândi Annabelle și zâmbi cu prefăcută admirație către Jerry.

Bagger se aplecă în fotoliu și se uită la Leo care îl privea și el. Cu voce șoptită îi zise ei:

– Ești tot timpul cu umbra asta după tine?

– Depinde, răspunse Annabelle.

– Depinde de ce?

– De cât de buni prieteni vom deveni noi doi.

– Știu cum putem să fim prieteni buni cu adevărat.

– Spune-mi.

– Facem o afacere de zece milioane, iar eu primesc un milion pentru efortul meu. Poate unchiul Sam să acopere o asemenea acțiune?

– Virează banii doar, Jerry.

– Și vei rămâne aici până când îi primesc înapoi?

– Amândoi rămânem, zise Leo.

Bagger făcu o grimasă, după care îi șopti, astfel încât Leo să nu o audă:

– Presupun că aș intra într-un mare rahat dacă l-aș ucide pe-ăsta, nu-i așa?

– Îți amintești de acțiunea acțiunilor despre care ți-am vorbit? Dacă îi faci vreun rău, vor apărea imediat la ușă. Chiar nu te-aș sfătui să faci asta.

– La dracu', se văicări Bagger.

– Nu e chiar totul pierdut, Jerry. În două zile vei avea un milion de dolari fără să faci absolut nimic, doar să mănânci și să bei cu mine.

– Vreau să fac mai mult de-atât, știi, nu?

– Jerry, știu asta din clipa în care ai încercat să mă atingi.

Bagger hohoti.

– Îmi place stilul tău, doamnă. Ești prea bună pentru guvern. Ar trebui să vii să lucrezi pentru mine. Am ridica orașul ăsta la un alt nivel.

– Sunt întotdeauna deschisă la nou. Dar pentru moment, hai să lucrăm pentru tine și să trimitem următoarele milioane. Vreau să fii capabil să îți permiți să mă păstrezi aici în felul în care am fost deja obișnuită să o faci.

Ea îi atinse mâna, lăsându-și o unghie să îl înțepe ușor în palmă. Simți tremurul care trecu prin corpul bărbatului.

– Mă omori, păpușico, zise el cu un geamăt patetic.

„A, nu, asta urmează să se întâmple."

CAPITOLUL

24

După încă două zile, Bagger era mai bogat cu un milion șase sute de mii de dolari decât înainte de a intra în afacerea cu Annabelle și Leo, nedându-și nicidecum seama, bineînțeles, că dobânda lui venea din cele trei milioane pe care ei le câștigaseră din cele două escrocherii recente. Tony autorizase transferurile acestor plăți de „dobânzi" din contul lor în contul pe care îl deținea Bagger. Era același concept ca în schema Ponzi[1], care e mai întotdeauna autodistrugătoare. Annabelle n-avea de gând să permită ca acest rezultat să se concretizeze în cazul lor.

Fericirea lui Bagger era evidentă, mai ales de când credea că inamicul său, guvernul, făcea toată cheltuiala. Stând în luxoasa ei cameră de hotel, din apartamentul prezidențial, după ce Bagger primise ultima plată, copleșită de flori trimise de regele cazinourilor, Annabelle parcurgea ziar după ziar în căutarea poveștii de care avea nevoie și, în final, o găsi. Ea și Leo nu-și puteau vorbi deschis nicăieri în cazinou. Stabiliseră să nu-și spună absolut nimic pentru că ar fi putut să fie ascultați electronic sau spionați de către vreunul dintre băieții lui Bagger. Singurele forme de comunicare dintre ei erau fie o strângere subtilă de mână, fie un semn cu ochiul, îmbunătățite de-a lungul anilor și care nu puteau fi percepute de nimeni altcineva.

[1] Schemă piramidală prin care banii de la investitorii noi sunt folosiți pentru a plăti datorii către investitori anteriori. Piramida se prăbușește în momentul în care sumele datorate investitorilor vechi sunt mai mari decât cele obținute de la investitorii noi. (n.tr.)

Întâlnindu-se în hol, Annabelle îl salută și îi dădu lui Leo o informație așezându-și inelul pe degetul arătător de la mâna dreaptă. El îi răspunse la salut și își atinse nodul cravatei, după care își frecă nasul, iar prin asta înțeleseră amândoi că mesajul fusese recepționat și că acțiunea putea să înceapă.

Înainte de a urca în lift ca să meargă în biroul lui Bagger, Annabelle inspiră adânc. În pofida a ceea ce spusese Leo cândva, avea emoții. Acest ultim pas pe care urma să-l facă era de fapt mingea de joc. Dacă nu îl făcea perfect, tot ce reușise să construiască în ultimele săptămâni ar fi fost degeaba. Nu doar că ar fi pierdut toți banii pe care i-i plătise lui Bagger, dar nici măcar nu ar mai fi rămas în viață, ca să se bucure de partea ei din cei un milion patru sute de dolari care le mai rămăseseră.

Sosi la birou și fu repede condusă înăuntru, băieții musculoși fiind deja obișnuiți cu prezența ei acolo. Bagger o salută cu o îmbrățișare, iar ea îi permise să o strângă în brațe mai mult decât altă dată. El îi atinse fundul când se strecurase ușor pe lângă el. Ea îl lăsa să meargă un pic mai departe de fiecare dată, știind că asta era tot ce avea să-i permită. Zâmbindu-i, el se întoarse și spuse:

– Ce pot să fac în dimineața asta pentru geniul magic care mă face să câștig bani?

Ea se încruntă.

– Vești rele. Am fost chemată la sediu, Jerry.

– Poftim? Ce dracu' vrea să însemne chestia asta?

– Înseamnă că am fost repartizată în altă parte.

– Unde? O privi și continuă: Știu, nu poți să-mi spui.

Ea ridică pagina de ziar pe care o adusese cu ea.

– Asta ar putea să te ajute să îți faci o idee.

El luă ziarul, se uită la articolul pe care i-l indicase ea. Vorbea în detaliu despre o poveste de corupție în guvern, un scandal care implica un contractor străin, din Rusia.

Bagger, împietrit, își ridică privirea spre ea.

– Pleci din cazinou la un contractor mizerabil din Moscova?

Ea luă înapoi ziarul.

– Nu e chiar un contractor oarecare.

– Îl cunoști?

– Tot ce pot să îți spun este că cel mai bine pentru interesele SUA este ca acest caz să nu ajungă niciodată să fie judecat la tribunal. Uite în ce voi intra.

– Cât timp vei fi plecată?

– Greu de spus. Iar după Rusia, va urma un alt loc, voi fi în altă parte. Ea își frecă tâmplele. Ai cumva o pastilă de Advil?

El deschise un sertar al biroului și îi întinse o sticluță. Ea înghiți trei pastile, cu un pahar de apă pe care el i-o turnase.

El se așeză.

– Nu arăți prea bine.

Ea se cocoță pe marginea biroului și spuse pe un ton obosit:

– Jerry, am fost în atât de multe locuri în ultimii ani, încât nici nu le mai știu numărul. Dacă aș fi folosit un pașaport adevărat, aș fi putut să-ți arăt vize de intrare în peste douăzeci de țări. Uneori te saturi. Nu-ți face griji, voi fi OK.

– Și-atunci, de ce nu ieși din chestia asta? o îndemnă el.

Ea râse amar.

– Să ies? Și ce să fac? Să ratez pensia? Am stat aici prea mulți ani. Chiar și funcționarii trebuie să mănânce.

– Vino și lucrează pentru mine atunci. Îți plătesc într-un an mai mult decât ai putea tu să strângi în douăzeci de ani dacă muncești pentru clovnii ăștia.

– Da, sigur.

– Vorbesc serios. Îmi placi. Ești bună.

– Îți place de fapt că ai câștigat mai mult de un milion și jumătate de dolari.

– OK, nu o să neg asta. Dar vreau să te cunosc mai bine. Și îmi place ce văd, Pam.

– De fapt, numele meu nu e Pam. Uite cât de bine mă cunoști.

– Asta nu face altceva decât să sporească distracția. Gândește-te la asta, ai vrea?

Ea ezită, apoi spuse:

– *M-am gândit* la viitorul meu. Nu sunt măritată. Viața mea este munca mea și viceversa. Și nu mai sunt nici eu o puicuță sprintenă.

El se ridică în picioare și îi înconjură umerii cu brațele.

– Glumești cu mine? Ești minunată! Orice bărbat ar fi norocos să te aibă.

Ea îl bătu cu palma peste braț.

– Nu m-ai văzut dimineața înainte de a mă coafa și farda.

– O, păpușico, doar spune că vrei, și o să te văd și dimineața.

Mâna lui alunecă pe spatele ei și i-l mângâie cu tandrețe. El se întinse peste ea și apăsă un buton care se afla pe consola biroului, iar o fereastră automată, de culoare închisă, fu coborâtă.

– Ce-i asta? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

– Țin la intimitatea mea. Mâna lui cobora tot mai jos.

Telefonul ei sună ca la comandă. Ea se uită la număr.

– Of, la dracu'!

Se ridică și se îndepărtă de el, privind la ecranul telefonului.

– Cine e? întrebă Bagger.

– Șeful meu. Numărul lui îmi apare ca o înșiruire de zerouri. Formă ea numărul și zise: Da, domnule. Nu spuse nimic câteva minute, apoi închise. Nenorocitul dracului! strigă ea.

– Ce s-a întâmplat, drăguță?

Ea făcu vreo câțiva pași, apoi se opri, clocotind de furie.

– Stimabilul meu șef s-a gândit să schimbe ordinele. În loc de excursia în Rusia, mă trimite în Portland, Oregon.

– Oregon? E nevoie de spioni în Oregon?

– E iadul, Jerry. E locul în care ești trimis dacă cei de sus nu te plac.

– Cum de apare o schimbare din Rusia în Oregon într-o singură dimineață?

– Ordinul cu Rusia venea de la superiorul meu. Oregon vine de la superiorul lui. Ordinul lui are prioritate.

– Și ce are superiorul șefului tău împotriva ta?

– Nu știu. Poate că îmi fac treaba prea bine.

Începu să vorbească despre altceva, dar se opri.

Bagger se agăță de acest lucru.

– Zi! Hai, poate te pot ajuta cu ceva.

Ea oftă.

– Ei bine. Poți să crezi sau nu, vrea să se culce cu mine. Doar că e însurat și i-am spus să mă lase în pace.

Bagger dădu din cap.

– Nenorocitul! Întotdeauna e aceeași poveste. Doamnele nu vor, iar ei le forțează mâna.

Annabelle își privea mâinile.

– Asta îmi distruge cariera, Jerry. Portland. La dracu'!

Ea își azvârli telefonul în perete, iar acesta se sparse pe jumătate. Apoi se aruncă într-un fotoliu.

– Poate că ar fi trebuit să mă culc cu tipul ăsta, pur și simplu.

Bagger o mângâie pe umeri.

– În nici un caz. Tipii ca ăsta... dacă o faci o dată, se așteaptă s-o faci mereu. Apoi se satură de tine, își găsesc o alta. Apoi gata, în Portland cu tine!

– N-aș vrea decât să-l distrug pe nenorocitul ăsta.

Bagger părea gânditor.

– Poate aranjăm chestia asta.

Ea îl privi obosită.

– Jerry, n-o să-i pui un pistol la tâmplă, OK?

– Nu mă gândeam la asta, draga mea. Ai spus că poate îți poartă sâmbetele pentru că îți faci treaba prea bine. Cum vine asta?

– Aduc prea mulți bani, iar oamenii încep deodată să se aștepte să promovez. Am început să promovez, dar, la un moment dat, am devenit o amenințare pentru el. Crezi sau nu, Jerry, nu sunt prea multe femei care să facă ce fac eu. Altora le-ar plăcea să vadă că o femeie a ajuns șefa unei asemenea secții. Dacă voi continua să aduc oameni ca tine, prin care operațiunile să fie finanțate cu bani „rafinați", asta i-ar face lui mult rău și m-ar ajuta pe mine.

– Dumnezeule, doar în sectorul guvernamental se poate întâmpla să auzi că cineva e strivit pentru că s-a făcut vinovat de *supraproducție*. Stătu pe gânduri pentru câteva momente. OK, știu cum putem să i-o coacem tipului ăstuia.

– La ce te referi?

– Următorul nostru rulaj la El Banco.

– Jerry, deja am fost mutată. Eu și asociatul meu vom fi în avion la noapte.

– OK, OK, dar uite care ar fi afacerea. Înainte de a pleca, poți să mai faci un ultim virament, nu?

Annabelle părea să stea în cumpănă și să judece.

– Păi... da... cred că încă sunt autorizată s-o fac. Dar chiar și o *dobândă* de un milion nu cred că mi-ar da dreptul să-l pun pe tipul ăsta la colț.

– Nu vorbesc despre un amărât de milion. Se uită la ea. Care este cea mai mare sumă pe care o puteți „rafina"?

Ea se gândi o clipă.

– Cele mai multe viramente sunt cuprinse între unu și cinci milioane. Dar am mai făcut unul de cincisprezece milioane în Vegas. Și unul de douăzeci de milioane la New York, dar asta a fost acum doi ani.

– Rahat!

– Rahat? Mda...

– Spune-mi ce anume i-ar face cel mai mult rău acestui tip?

– Jerry, nu știu. Treizeci de milioane.

– Hai s-o facem de patruzeci de milioane. Și să fie patru zile în loc de două. Calculă rapid în minte. Așa vor fi douăzeci de procente dobândă, în loc de zece. Vor ieși opt milioane. O sumă frumoasă de „rafinat".

– Ai patruzeci de milioane bani gheață?

– Heeei... cu cine crezi tu că stai de vorbă? Și am avut două victorii în ultima săptămână. Am verzișori din abundență.

– Dar de ce faci asta?

– Opt milioane de dolari în patru zile nu sunt de lepădat, nici măcar pentru un tip ca mine. O mângâie pe gât. În plus, așa cum îți spuneam, ai devenit importantă pentru mine, doamnă.

– Dar tot trebuie să plec în Oregon. Nu pot încălca ordinele.

– OK, pleci în Oregon. Dar după aia gândește-te cum să ieși din asta și să vii la mine înapoi. O să-ți dau zece procente din cele opt milioane. Și o să te aranjez frumușel.

– Nu urmăresc să fiu o femeie întreținută, Jerry. Am și eu creier.

– Ai, și am să te pun să ți-l folosești cum trebuie. Împreună cu ce mai ai tu. Își plimbă mâinile pe spatele ei. O să-i chem jos pe băieți.

– Dar, așa cum ți-am spus, eu am să plec diseară în Oregon, cu avionul particular.

– Am înțeles.

– Ce încerc să îți spun, Jerry, este că nu ai cum să primești banii înapoi înainte ca eu să plec.

El râse.

– A, chestia cu ostaticii? Cred că e de domeniul trecutului, drăguță. M-ai făcut să câștig un milion și șase sute de mii de dolari, deci cred că ai dovedit ce poți.

– Doar dacă ești sigur că vrei. Patruzeci de milioane înseamnă o grămadă de bani.

– Hei, a fost ideea mea, nu a ta. Mă descurc eu.

Ea se ridică.

– Am administrat o mulțime de asemenea operațiuni, Jerry, asta e meseria mea. Făcu o pauză. Toți ceilalți vor doar să știe cât, cât. Toți sunt niște zgârciți nenorociți. Făcu din nou o pauză, părând că își caută cuvintele, deși le repetase până acum de nenumărate ori: Ești primul care face ceva pentru mine. Și apreciez asta. Mai mult decât ai putea să crezi.

Ăsta era probabil primul lucru adevărat pe care i-l spunea lui Bagger.

Se priviră unul pe celălalt, Annabelle întinse brațele, iar el o îmbrățișă. Aproape că fu sufocată de mirosul greu al apei de colonie. Mâinile lui puternice găsiră imediat drumul pe sub fusta ei, iar ea îi permise să și le țină acolo, îndurând cu răbdare bâjbâielile lui brutale. Tare mult i-ar fi tras un genunchi între picioare. „Rabdă, Annabelle, poți s-o faci. Trebuie să faci asta."

– O, draga mea, mormăia Bagger în urechea ei. Hai, hai s-o facem. O dată, înainte de a pleca la drum. Chiar aici, pe canapea. Vreau să mor aici. Să mor.

– Crede-mă, o *simt* pe piciorul meu, Jerry, spuse, în timp ce reușea în sfârșit să-l îndepărteze de ea. Annabelle își așeză hainele de pe dedesubt și își netezi fusta. OK, armăsarule, văd că nu voi putea să-ți mai rezist mult timp. Spune-mi, ai fost vreodată la Roma?

El păru încurcat.

– Nu. De ce?

– Închiriez acolo o vilă în fiecare an când pot să am și eu vacanță. Am să te sun să-ți spun toate detaliile. Și de azi în două săptămâni ne întâlnim acolo.

– De ce două săptămâni? De ce nu acum?

– Pentru că asta îmi dă timp să termin raportul din noul meu post, și poate că și rulajul celor patruzeci de milioane va avea drept rezultat ceva mai bun decât Portland.

– Dar oferta mea să te întorci rămâne în picioare. Și pot să fiu destul de convingător.

Ea își petrecu încet un deget peste buzele lui.

– Arată-mi cât de convingător ești la Roma, dragule.

Cele patruzeci de milioane de dolari părăsiră Pompeii Casino două ore mai târziu. E-mailul pe care Tony îl trimisese prima dată la centrul de operare al cazinoului avusese o componentă specială: un software de spionare ultrasofisticat care îi permisese lui Tony ca, de la distanță, să preia controlul sistemului de computere al lui Bagger. Având acest acces secret, el introdusese un nou cod în programul de transfer al banilor.

Celelalte trei viramente plecaseră către El Banco, dar când fură trimise cele patruzeci de milioane de dolari, ele se îndreptară către o altă bancă străină, într-un cont controlat de Annabelle Conroy. În timp ce oamenii lui Bagger credeau că banii se duc la El Banco – o confirmare electronică avea să sosească automat la Pompeii –, nici un cent din acești bani n-avea să se mai întoarcă vreodată. Planul lui Annabelle avusese un scop principal: să spioneze sistemul de computere al lui Bagger. Acest lucru, odată realizat însemna că pusese mâna pe găina cu ouă de aur. Apoi își jucase rolul, lăsând zgârcenia și lăcomia lui Bagger să-l îngroape, pentru că cea mai bună cale de a escroca pe cineva era să lași chiar victima să-ți propună escrocheria.

La fix patru zile de la această acțiune, Bagger va deveni un pic nervos când va vedea că banii nu sosesc. O oră mai târziu se va simți rău. Iar după încă o oră, va avea gânduri ucigașe. Iar Annabelle și gașca ei vor fi de mult plecați, cu cele patruzeci și unu de milioane de dolari, fără taxe, pentru compania lor.

Annabelle își putea cumpăra un vas cu care să navigheze tot restul vieții ei, lăsând viața de escroc să devină ceva de domeniul trecutului.

„Pedeapsa asta tot nu era suficientă", se gândea în timp ce ieșea din biroul lui Bagger, ca să-și facă bagajele. Mai întâi totuși, va face un duș, ca să se spele de atingerile lui.

În timp ce se afla în baie, se gândi din nou că pierderea banilor nu constituia o durere suficient de mare pentru acest bărbat care îi omorâse mama pentru cele zece mii de dolari cu care Paddy Conroy îl înșelase. Nu exista nici o pedeapsă suficient de dureroasă. Totuși, Annabelle se gândi că patruzeci de milioane de dolari erau un început promițător.

CAPITOLUL

25

Roger Seagraves descoperise unde locuia Stone și își trimise oamenii acolo, când nu era nimeni acasă. Ei cotrobăiră peste tot, fără să lase vreun semn al vizitei lor. Și, cel mai important lucru, îi luară amprentele lui Stone, pe care le găsiseră una pe un pahar, iar a doua pe blatul de la bucătărie.

Seagraves trimise cele două amprente către baza generală de date a CIA, dar nu găsi nimic despre Stone. Folosind o parolă pe care o furase de la un funcționar, încercă să intre într-o bază de date cu acces restricționat. Accesul îi fu permis, iar el introduse amprentele la „căutare". Un minut mai târziu, această acțiune îl conduse în Subdirectorul 666, loc în care știa sigur că mai ajunsese, dar, când căutase amprentele lui Stone, răspunsul fusese „acces interzis". Lui Seagraves îi era familiar Subdirectorul 666 pentru că aici era păstrată și istoria lui personală, sau cel puțin un fel de poveste personală. Râsese adesea de eticheta „666", gândindu-se cât era de necuviincioasă, dar, oricum, exactă.

Seagraves ieși din sistemul computerului și se opri să se gândească. Stone lucrase pentru CIA, judecând după vârsta pe care o avea, cu mult timp în urmă. Probabil că fusese un „eliminator" deoarece clasificarea Triple Six[1] nu fusese dată niciodată celor care avuseseră muncă de birou în cadrul Agenției. Deocamdată, Seagraves nu știa prea bine ce să

[1] Cele trei cifre 6 care erau denumirea Subdirectorului 666. (n.tr.)

creadă despre această descoperire. Totuși, aflase că prietenul bibliotecar al lui Stone primise sarcina să vândă colecția de cărți a lui DeHaven. Din nefericire, faptul că oamenii lui îl urmăriseră pe Stone îl făcuse pe acesta să devină suspicios. Și oricum, un bărbat încadrat la Triple Six era, fără discuție, paranoic din naștere; aceasta era doar una dintre nenumăratele calificări necesare pentru acest job.

„Oare trebuie să-l omor acum? Sau asta ar adânci și mai mult groapa, agravând situația?" Seagraves hotărî în sfârșit să nu facă pasul decisiv. Putea opta oricând mai târziu pentru asta. „Cerule, am s-o fac chiar eu. Un Triple Six contra altuia. Tânăr *versus* bătrân, iar tânărul câștigă întotdeauna o luptă. Poți să trăiești, Oliver Stone. Deocamdată."

Dar trebuia să facă totuși *ceva* cu acest om. Și nici un timp nu e mai sigur decât prezentul.

După două zile de la ultima lor vizită la locuința lui DeHaven, Stone și Reuben se aflau călare pe motocicletă îndreptându-se către magazinul de cărți rare din Old Town Alexandria. Numele magazinului era în latină, iar tradus însemna „Cartea din patru propoziții". Caleb deținea și el o parte din acest magazin care se numise cândva Doug's Book, până când Caleb avusese ideea strălucită să-l dezvolte în această zonă intens circulată. Stone nu venise aici pentru că ar fi vrut să vadă cărți vechi, ci pentru că lăsase în păstrare în acest loc câteva lucruri peste care voia să se uite acum.

Doug (deja menționat mai sus), proprietarul magazinului, care acum avea un nume mai formal, Douglas, îi permisese lui Stone acces nelimitat la ascunzătoarea sa. Asta deoarece lui Douglas îi era teamă de Oliver Stone, un bărbat pe care Caleb i-l descrisese (așa cum îi ceruse Stone însuși) ca fiind un maniac criminal care scăpase de pușcărie din cauza unei chichițe judecătorești.

Camera secretă a lui Stone era la subsol, în spatele unui zid fals care se deschidea dacă trăgeai de un fir care atârna în cămin. În vechea clădire, aici fusese o chilie de călugăr. Acum conținea multe dintre lucrurile vieții trecute a lui Stone, plus o colecție de dosare pline de tăieturi din ziare și reviste.

Cu ajutorul lui Reuben, găsi și luă cu el mai multe dintre aceste dosare. Reuben îl lăsă la căsuța lui de la cimitir.

– Fii cu ochii-n patru, Oliver, îl preveni Reuben. Dacă rahatul ăla de Behan e amestecat în treaba asta, are o grămadă de băieți musculoși și de legături în spatele lui.

Stone îl asigură că va fi cu băgare de seamă, îi spuse la revedere și intră în casă. Bău o cafea tare, se așeză la birou și începu să răsfoiască ziarele. Poveștile pe care le alesese aveau de-a face cu asasinarea președintele Camerei Reprezentanților, Robert „Bob" Bradley. Și, de asemenea, cu aproape simultana distrugere a casei sale. Un eveniment pe care doar o persoană foarte naivă l-ar fi putut considera o simplă coincidență. Totuși, nu părea să existe nici o legătură între uciderea lui Bradley, asumată de un grup terorist local care se autointitula „Americani împotriva lui 1984", și Jonathan DeHaven, a cărui moarte părea să fie naturală. FBI primise un bilet din partea acelui grup, în care scria că Bradley fusese ucis ca un prim pas în războiul împotriva guvernului federal. Teroriștii promiseseră noi atacuri, iar drept răspuns, măsurile de securitate din Washington fuseseră întărite.

În timp ce întorcea paginile jurnalului, pe Stone îl sâcâia un gând – nu înțelegea ce relevanță putea avea acest lucru. Bradley fusese președintele Camerei Reprezentanților pentru o perioadă scurtă de timp, după ce acuzele de trafic de influență și de spălare de fonduri aduse fostului președinte și liderului grupului majoritar provocaseră un adevărat cutremur politic. În mod normal, poziția de președinte al Camerei Reprezentanților ar fi urmat ierarhia partidului aflat la putere, dar cu cei doi oameni din vârf închiși, se impuneau măsuri extraordinare. Iar Bob Bradley, un respectat președinte de comisie, cu o reputație impecabilă, departe de a fi pătată precum cea a liderului partidului, fusese desemnat un fel de Moise politic, care să-și scoată oamenii din această situație încâlcită și murdară.

Începuse prin a promite o curățenie etică în cadrul Camerei Reprezentanților și sfârșitul politicilor partizane. Mulți făcuseră asemenea promisiuni, dar puțini sau chiar nici unul nu le respectaseră, însă se credea că, dacă cineva putea să facă ceva, atunci acela era Bob Bradley.

Stone trecu la alt jurnal și la un alt subiect. Acesta era despre Cornelius Behan, relatând cum venise el în această țară, fără nici un ban în buzunar, și cum construise o corporație internațională din nimic, doar prin sudoarea frunții. Cei care făceau afaceri cu Departamentul Apărării aveau reputația, adeseori meritată, de a nu ține seama de principii etice. Mituirea congresmenilor pentru favoruri politice era unul dintre cele mai vechi jocuri practicate în Washington, iar fabricanții de tancuri și de avioane îl jucau la fel de bine ca oricine altcineva.

Stone termină de citit povestea lui Behan, care prezenta în detaliu două succese enorme, recente, ale afacerii sale. Unul, un contract cu Pentagonul, pentru o nouă generație de rachete convenționale, iar cel de-al doilea, pentru construirea unui nou buncăr, masiv, pentru Congres, în apropiere de Washington, pentru a fi folosit în caz de atacuri nimicitoare. În timp ce unii cinici afirmau că cel mai bun lucru care se putea întâmpla în țară, în cazul unei asemenea catastrofe, ar fi fost tocmai eliminarea acestei ilustre instituții, Stone considera că țara avea totuși nevoie de o continuitate a guvernării.

Fiecare din aceste contracte valora miliarde, iar Behan le câștigase pe amândouă. După cum se explica în articol, își îmbrobodea oponenții în fiecare moment-cheie. „S-a ajuns să se creadă că le citește gândurile" – scria reporterul. Stone nu credea în existența cuiva care să poată citi gândurile altcuiva, dar fiind încă din tinerețe spion, credea în furtul de secrete.

Stone se rezemă în scaunul său și mai sorbi o gură de cafea. Dacă predecesorul lui Bradley fusese la cheremul lui Behan, iar Bradley promisese eliminarea corupției, atunci ar fi meritat riscul să fie scos din luptă. Nu exista nici o garanție că succesorul lui Bradley ar fi fost o persoană dispusă să coopereze cu oameni precum Behan, dar ar mai fi existat și factorul intimidare. Ar fi înclinat un nou președinte al Camerei Reprezentanților să meargă pe drumul deschis de Bradley și să reinstaureze moralitatea, când acest fapt duseşe deja la moartea violentă a colegului său? Grupul terorist putea pur și simplu să fie o perdea de fum, a cărui existență nu putea fi verificată.

Stone se gândise inițial la Bradley pentru că exista o singură legătură pe care o vedea între uciderea președintelui și uciderea lui DeHaven. Iar această legătură era Cornelius Behan, un bărbat care câștigase miliarde din vânzarea a nenumărate lucruri care omorau numeroși oameni, iar toate astea în numele păcii.

Oare în dubița pe care scria „Lucrări publice D.C." fuseseră oamenii lui Behan? Puteau ei oare să aibă atâta putere încât să-i facă pe cei de la Serviciul Secret să se retragă așa? Sau era o altă agenție, care lucra mână-n mână cu Behan, și care își asumase rolul de intermediar? Oamenii dezbăteau de zeci de ani problema existenței complexului militar-industrial. Stone nu își pusese niciodată întrebări în legătură cu asta. Participase la acest complex ani întregi. Dacă mai era și acum ca în urmă cu treizeci de ani, atunci era o forță demnă de luat în seamă. Era, de asemenea, o forță care nu ezita să elimine oamenii care se abăteau de la cale. Stone știa asta din proprie experiență. La urma urmei, de regulă chiar el era unul dintre „eliminatori".

O să-l pună pe Milton să afle cât poate de multe despre Bradley și Behan. Milton putea să intre în bazele de date cu care altminteri n-avea nici o treabă; totuși, acestea erau întotdeauna cele mai interesante. Stone va merge la casa demolată care îi aparținuse lui Bradley să vadă dacă dădea acolo peste vreo urmă. Apoi avea nevoie să se întoarcă în locuința lui Jonathan DeHaven și să se uite din nou prin telescop, dar nu pentru că era nerăbdător să se excite cu un alt episod din spectacolul sexual al lui Behan. Nu, era ceva foarte evident pe care îl trecuse complet cu vederea.

Brusc, se simți înghețat și se ridică să aprindă focul. Apoi se opri și își frecă bărbia. Era frig, foarte frig. Ce dracu' spusese femeia aia? Se luptă să-și amintească exact cuvintele ei. „Temperatura ta crește din nou." Da, asta îi spusese asistenta medicală care avea grijă de Caleb. I se păruse atunci atât de ciudat, pentru că într-un spital auzi mai degrabă că te refaci și că temperatura *coboară*. Dar ea spusese ca temperatura *crescuse* până aproape de cea normală – era sigur de acest lucru.

Stone deveni foarte neliniștit. În sfârșit, ceva începea să capete sens. Înhață telefonul mobil ca să-i sune pe ceilalți, dar se opri, cu privirea ațintită pe fereastră. De acolo, avea o vedere directă asupra străzii care

înconjura cimitirul. O dubiță albă pe care scria „Lucrări publice D.C." era parcată acolo. Putea să o vadă foarte clar, în lumina felinarelor.

Stone se trase imediat la o parte din dreptul ferestrei. Îl sună pe Reuben, dar nu putu să prindă legătura. Se uită la telefonul său celular. Nu avea semnal. Totuși, în această zonă avusese întotdeauna semnal. Aruncă o privire pe fereastră. „Dispozitive de bruiaj". Încercă telefonul fix. Era mort.

Își înhăță haina și se precipită spre ușa din spate. Ar fi putut să sară gardul și s-o apuce prin labirintul străzilor din Georgetown, până la o căsuță abandonată pe care o folosea de obicei drept locuință sigură. Deschise ușa cu precauție și ieși afară. Vedea gardul.

Lovitura în piept îl opri și căzu în genunchi. Pe punctul de a leșina, Stone îl privi pe omul care stătea acolo, cu cagulă neagră pe cap și ținând pușca strâns, cu amândouă mâinile. Lui Stone i se păruse că bărbatul zâmbise când el căzuse cu zgomot la pământ. Rămase nemișcat.

CAPITOLUL

26

Era întunericul dintr-o sală de interogatoriu. Stone își dăduse seama de acest lucru de îndată ce se trezise. Era atât de negru totul, încât nu numai că Stone nu-și putea vedea nici o parte a corpului, dar i se părea că nici măcar nu *avea* corp. Era desculț, sprijinit dureros în vârfurile degetelor; mâinile îi erau legate deasupra capului. Locul în care se afla era foarte rece. În aceste locuri era întotdeauna frig, deoarece frigul te făcea să cedezi mai repede decât dacă era cald. Simți nu numai că avea picioarele goale, ci că era complet dezbrăcat.

O voce îi strigă din întuneric:

– Te-ai trezit?

Stone dădu afirmativ din cap.

– Vorbește, îi comandă vocea.

– M-am trezit, răspunse Stone.

Le răspundea doar minimul necesar, nu mai mult. Mai trecuse prin asta înainte, să tot fi fost cu vreo treizeci de ani în urmă, când o misiune mersese prost și fusese luat prizonier într-o regiune în care nici un american nu și-ar fi dorit vreodată să fie ținut captiv.

– Numele?

„Asta e exact întrebarea de care mă temeam."

– Oliver Stone.

Ceva greu îl lovi în spatele capului și încremeni.

– Numele?

– Oliver Stone, spuse lent, întrebându-se dacă lovitura îi crăpase craniul.

– Bine, deocamdată, *Oliver*. DeHaven? zise vocea.

– Cine?

Acum Stone simți cum ceva îl strânge de picioare. Încercă să scape, dar înțelese că picioarele îi erau pironite. Lucrul acela se târa precum un șarpe pe piciorul său drept. Inspiră adânc și încercă să nu intre în panică. „Putea să fie un șarpe; dar poate că e doar o simulare", se gândi el. Dar orice ar fi fost, începuse să-l înghiontească în carne, nu să-l muște, iar presiunea creștea, din ce în ce mai mult.

„Doamne, îl simt chiar ca pe un șarpe. O fi un boa?"

În întunericul absolut, chiar și nervii tari ai lui Stone începeau să cedeze.

– DeHaven? se auzi din nou vocea.

– Ce vrei să știi?

Presiunea slăbi un pic, dar încă era acolo, ca o intimidare nu prea subtilă.

– Cum a murit?

– Nu știu.

Presiunea se intensifică instantaneu. Acum îi înfășura abdomenul. Îi era greu să mai respire adânc. Brațele și picioarele îl dureau, și își simțea călcâiele gata să pocnească de cât fuseseră forțate.

– Cred că a fost ucis, zise Stone gâtuit.

Presiunea mai slăbi. Luă iute o gură de aer, și simți durerea în plămâni.

– Cum?

Stone se gândea cu disperare ce să spună. N-avea nici o idee cine erau acești oameni și nu voia să spună prea mult. Dacă nu spunea nimic, presiunea scădea aproape de tot. Derutat, se relaxă. Ar fi trebuit să știe mai bine.

Căzu pe podea când legăturile îi fură desfăcute. Se simți înhățat de mâini puternice. Când, instinctiv, își întinse brațul, lovi ceva tare. Era sticlă sau metal, la înălțimea la care trebuia să se afle fața celui care-l ținea.

„Au echipament de vedere pe timp de noapte."

Stone fu ridicat și cărat undeva. O clipă mai târziu fu trântit jos, pe un obiect tare, ca o bârnă lungă de lemn, și legat acolo. Apoi fu întors pe spate, iar fața îi fu acoperită cu o folie de plastic. Apa îl lovi grea, băgându-i celofanul în ochi, nas, gură. Se înecă. Îl torturau pe „placa pentru apă", o tortură foarte eficientă. Puține lucruri erau mai înspăimântătoare decât să crezi că te îneci. Mai ales în acel întuneric absolut, legat strâns de o placă.

Brusc, căderea de apă încetă, iar folia îi fu scoasă. De îndată ce expiră își simți capul vârât complet în apă rece. Simți din nou că se sufocă și se strădui să se elibereze. Inima lui Stone bătea atât de repede încât știa că exista posibilitatea să facă un atac de cord înainte de a se îneca.

Apoi capul îi fu scos din apă. Vomită, acoperindu-și fața cu vomă.

– Cum? zise calm vocea.

„Mda... tipul care pune întrebările este întotdeauna calm", se gândea Stone în timp ce încerca să se scuture, astfel ca voma să-i iasă din ochi. „Probabil că se află într-o cameră unde e cald, are o ceașcă de cafea în față, în timp ce eu sunt lovit."

– Sufocat, gâfâi el. Exact cum îmi faceți voi mie acum, nenorociților!

Pentru asta mai căpătă încă o scufundătură rapidă. O făcuse special, pentru ca apa să-i spele voma de pe față. Stone luase rapid o gură de aer, înainte de a fi scufundat, și ieși într-o formă relativ decentă.

– Cum? zise vocea.

– Nu din cauza halonului 1301, altceva.

– Dar ce?

– Nu știu încă.

Stone simți că i se pregătea o nouă scufundare. Țipă ca un nebun:

– Dar pot să aflu!

Vocea nu îi răspunse imediat. Stone luă tăcerea drept un semn bun. Anchetatorilor nu le place să rămână fără cuvinte.

Vocea spuse:

– Ne-am uitat pe jurnalele tale. Citeai ceva despre Bradley. De ce?

– Pare o coincidență prea mare. Moartea lui și apoi cea a lui DeHaven.

– N-au nimic în comun.

– Așa crezi?

Stone luă o gură mare de aer, dar de data asta îl ținură atât de mult încât aproape că se înecă. Ieși cu creierul explodându-i din cauza lipsei de oxigen, cu brațele și picioarele tremurând. Întregul corp părea să se prăbușească.

– Ce crezi că au în comun? îl întrebă vocea.

– Aproape că era să mă înecați, iar dacă ăsta e planul vostru, de ce n-o faceți acum și să terminăm cu asta? spuse slăbit.

Se încordă pentru o nouă scufundare, dar aceasta nu avu loc.

– Ce crezi că au în comun? repetă vocea.

Stone inspiră încet, era tot ce reușea acum să mai facă și se gândi dacă să răspundă sau nu. Dacă nu spunea ce voiau ei să audă, era mort. Dar era oricum aproape mort, așa cum era acum.

Își adună energia și spuse:

– Cornelius Behan.

Se încordă pentru ultima scufundare. Dar în loc de aceasta, vocea zise:

– De ce Behan?

– Bradley lupta împotriva corupției. Behan câștigase două contracte majore în vechiul regim. Poate Bradley aflase ceva ce Behan nu voia să se știe. Așa că l-a ucis, i-a dat foc casei și a dat vina pe un grup terorist fictiv.

Urmă o tăcere lungă. Tot ce putea Stone să audă erau zvâcniturile dureroase ale inimii sale supuse torturii. Sunetele erau înspăimântătoare, dar măcar era încă în viață.

– DeHaven?

– Era vecinul lui Behan.

– Doar atât? zise vocea, evident dezamăgită.

Stone simți că urma să fie din nou lovit.

– Nu, nu e tot! În mansarda lui DeHaven am descoperit un telescop care era orientat către casa lui Behan. DeHaven trebuie să fi văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Așa că și el trebuia ucis, dar nu ca Bradley.

– De ce nu?

– Faptul că președintele Camerei fusese împușcat nu a fost prea surprinzător. Dar DeHaven era bibliotecar și vecinul lui Behan. Trebuia să

pară un accident, undeva departe de casa lui și de a lui Behan. Altfel, anumite persoane ar fi putut să înceapă să arate cu degetul spre Behan.

Stone aștepta în liniște, întrebându-se dacă răspunsul fusese bun sau nu.

Stătea la pândă, în timp ce în braț simțea o împunsătură dureroasă. O secundă mai târziu, ochii i se închiseră, iar Oliver Stone expiră lung și rămase nemișcat.

Din colțul încăperii, Roger Seagraves privi cum Stone era cărat afară. Era destul de rezistent pentru un tip așa bătrân. Seagraves își imagină că, în urmă cu treizeci de ani, Stone trebuie să fi fost tot atât de bun pe cât era el însuși. Acum știa în sfârșit că Stone îl suspecta pe Cornelius Behan ca fiind omul din spatele a tot ce se întâmplase. Și, din acest motiv, Oliver Stone scăpase și avea să se trezească la viață a doua zi.

CAPITOLUL

27

Camera de hotel a lui Annabelle avea vedere spre Central Park și, dintr-un impuls, hotărâse să facă o plimbare pe-acolo. Își schimbase din nou coafura și culoarea părului. Acum era brunetă, avea părul scurt, cu cărare pe-o parte, o imagine care se potrivea celei din pașaportul pe care i-l făcuse Freddy. Hainele sale erau tipic newyorkeze, adică negre și cu stil. Rătăci pe aleile parcului ascunzându-se sub o pălărie și în spatele unor ochelari de soare. Mai mulți bărbați pe lângă care trecuse se holbară la ea, gândindu-se probabil că era vreo celebritate. În mod ironic, Annabelle nu căutase niciodată notorietatea. Își petrecuse întreaga viață la adăpostul confortabil al anonimatului, acolo unde un escroc talentat poate fi un profesionist de succes.

Cumpără un covrig moale de la un vânzător de pe stradă și îl luă în cameră, unde se așeză pe pat și începu să se uite prin documentele de călătorie. Se despărțise de Leo la aeroportul din Newark. Freddy tocmai părăsea țara. Nu-i întrebase pe nici unul dintre bărbați unde plănuise să plece. Nu voia să știe.

După ce ajunse în New York, îl contactă pe Tony. Așa cum îi promisese, Annabelle îi aranjase să zboare spre Paris. După aceea, el era pe cont propriu, dar cu excelente documente de identitate și de călătorie, toate false, și cu milioanele de dolari care-l așteptau într-un cont aflat la îndemână. Ea îi dădu un ultim sfat:

– Chiar dacă nu te-a văzut niciodată, Bagger va ști că am avut nevoie de experți în computere, iar tu ai această reputație. Așa că las-o moale

pentru un an sau mai mult și nu te întoarce în țară. Și *nu* arunca în dreapta și-n stânga cu bani. Alege un loc mic, stabilește-te acolo, învață limba și pierde-te în mulțime.

Tony îi promise că va face întocmai.

– O să te sun și o să-ți spun unde m-am stabilit.

– Nu, să n-o faci, îi zise ea.

Mai avea trei zile până când banii lui Bagger trebuiau să se întoarcă, iar el să descopere că fusese înșelat. Ar fi dat înapoi jumătate din bani ca să poată să-i vadă reacția. Probabil că mai întâi avea să-i omoare pe toți specialiștii lui IT și pe responsabilii cu banii. Apoi s-ar fi dus cu un pistol în cazinou și ar fi tras în clienții care jucau la aparatele de noroc. Poate că o echipă SWAT din New York ar fi dat năvală acolo și ar fi făcut o favoare lumii omorându-l pe nenorocit. Probabil că scenariul nu era realist, dar îi plăcea să fantazeze.

Ruta ei de evadare o ducea în estul Europei și apoi în Asia. Asta ar fi durat cam un an. După aceea, avea să o ia spre Pacificul de Sud, până într-o mică insulă pe care o descoperise cu ani în urmă, și nu se mai întorsese niciodată acolo, de teamă că a doua oară nu i s-ar mai fi părut la fel de frumoasă.

Partea sa din pradă era acum depusă într-o serie de conturi din străinătate. Avea să trăiască toată viața numai din dobânzi și investiții apelând doar ocazional la fondul principal. Voia să cumpere un vas, unul mic, și să navigheze de una singură. Nu în jurul lumii; câteva scurte excursii în jurul tropicelor ar fi fost chiar suficiente pentru ea.

Se gândise dacă să-i trimită lui Bagger un bilețel de triumf, dar în final hotărâse că un asemenea teribilism nu avea valoare și nu era demn de ea și de lovitura pe care o dăduse. Mai bine era să-și petreacă restul zilelor încercând să ghicească. Fetița lui Paddy Conroy nu avea cum să fie pe lista de suspecți obișnuiți pentru că era sigură că Bagger nici măcar nu știa că Paddy avea o fată. Relația lui Annabelle cu tatăl ei fusese cu adevărat unică, și nu o prezentase niciodată în lumea escrocilor ca fiind fiica lui. Leo și alți câțiva cu care lucrase probabil că descoperiseră adevărul, dar asta era tot.

Și totuși, de data aceasta fusese fotografiată de numeroasele camere din cazinoul Pompeii. Și mai știa că Bagger avea să ia aceste fotografii,

să le împrăștie în lumea escrocilor și să plătească oameni, sau chiar să-i tortureze, ca să afle cine era ea. Orice escroc pe care-l cunoștea s-ar fi bucurat să afle ce îi făcuse lui Bagger. Totuși, ar fi putut să existe cineva care să se uite la fotografie și să lase să-i scape numele ei, dacă Bagger l-ar fi amenințat suficient. „Ei bine, să vină, se gândi ea. S-ar putea să afle că e puțin mai greu să mă omoare decât și-a închipuit." Nu conta mărimea câinelui aruncat în luptă, ci puterea lui de luptă. În mod ironic, nu tatăl său îi spusese asta. Ci maică-sa.

Tammy Conroy, în ciuda faptului că o luase pe căi greșite, era o femeie bună, și suferise mult ca soție a lui Paddy. Înainte de a-și lega viața de irlandezul acela plin de farmec, fusese chelneriță și preparase cocteiluri. El putea să născocească la nesfârșit povești amuzante și putea să cânte orice melodie, căci avea o voce pe care nu te săturai să o asculți. Paddy Conroy se remarca oriunde se afla. Poate de aceea potențialul său ca escroc nu fusese niciodată pe deplin atins. Cei mai buni escroci – nici măcar nu știai că se aflau acolo. În aparență, lui Paddy nu-i păsa, crezând că norocul, curajul și zâmbetul său irlandez îl vor salva de fiecare dată. Și chiar îl salvau, de cele mai multe ori. Dar nu o salvaseră și pe Tammy Conroy.

Jerry Bagger trimisese personal un glonț în creierul femeii, pentru că nu-și trădase bărbatul. Paddy, cu siguranță, nu-i fusese tot atât de loial soției sale. Își luase zborul când Bagger începuse să se apropie. Annabelle nici măcar nu putuse să participe la înmormântarea mamei ei, deoarece Bagger și oamenii săi fuseseră la cimitir așteptând să apară cineva. Asta se întâmplase cu ani în urmă, iar Bagger probabil că încă îl căuta pe tatăl ei. Pentru zece nenorocite de miare, când individul cheltuie cu mult mai mult pe costumele sale. Annabelle știa că nu era vorba de bani, la urma urmei. Era vorba de respect. Și singurul mod în care îți păstrezi respectul în lumea lui Bagger era să lovești de cinci ori pe cel care te-a lovit o dată. Iar dacă cineva fură zece miare sau zece milioane din banii lui, Bagger îi va face rău acelei persoane dacă o va prinde. De aceea, Annabelle, când îi trădase pe escroci la cazinoul Pompeii chemase și poliția. Cu polițiștii pe-aproape, Bagger nu putuse să rupă genunchii nimănui. Dacă escrocii fuseseră isteți, o șterseseră imediat după ce își plătiseră amenzile.

Bagger putea să fie caricatura ambulantă a unui șef de cazinou dintr-un film prost, dar un lucru care nu era nici amuzant, nici fals despre acest tip era maniera simplă în care folosea violența. Dacă escrocai alt cazinou, ajungeai la închisoare. Asta nu era valabil și pentru Bagger. El era un dinozaur al vremurilor vechi din Vegas, când felul în care era pedepsit un escroc care incomoda era ca mai întâi să îi fie rupți genunchii, iar la final să fie omorât. Nereușita lui absolută de a aduce această metodă cu el în timpurile moderne îl condusese la exilul său în Sin City. Deși nu reușise să se vindece de tot năravul acesta, în Atlantic City era totuși mult mai discret.

Cu toate acestea, Tammy Conroy, un escroc care îi furase zece miare, nu ar fi fost în mod normal omorât. Dar acesta nu era un caz simplu, pentru că tatăl ei și Bagger duseseră un război lung. Personal, Paddy se ținuse departe de cazinourile lui Bagger, dar trimisese acolo o mulțime de escroci care să lucreze pentru el, inclusiv, în sfârșit, pe fiica lui adolescentă și pe mai tânărul Leo. Acțiunea asta aproape că era să-i facă să ajungă mâncare pentru pești în ocean, ultima dată când fuseseră în Atlantic City. Cu anii, Bagger avea să facă legătura între Paddy și necazurile pe care le avea la cazinou. În sfârșit, se arătase la ușa lui Paddy într-o noapte, departe de Jersey. Dar Paddy nu era acolo. Unii spuneau că fusese avertizat de cineva și o ștersese. Dacă era așa, uitase să-i spună și soției lui despre ce era vorba.

Nu era nici o dovadă care să-l lege pe Bagger de această crimă, bineînțeles, iar el avea un milion de alibiuri, așa că nu a fost acuzat niciodată în acest caz. Totuși, unii escroci veterani din interior, care știau și cu care Annabelle vorbise, erau absolut siguri în legătură cu ce se întâmplase. Dar, deși văzuseră poate totul cu ochii lor, nu ar fi depus mărturie împotriva lui Bagger.

Fiind atât de aproape de el în ultimele săptămâni, Annabelle se gândise la un moment dat să-i pună o pușcă la tâmplă și să tragă. Acest lucru ar fi însemnat să fie chit, egalând un vechi scor, dar închisoarea pe viață ar fi fost prețul pe care ea ar fi trebuit să-l plătească. Nu, calea asta era cu mult mai bună. Tatălui ei nu-i plăcuseră niciodată escrocheriile de anvergură, motivând că durează prea mult timp și că posibilitatea de a rata e mult mai mare. Totuși, Tammy Conroy ar fi apreciat cu

adevărat măiestria acesteia. Iar dacă în vreun fel sau altul mama ei o privea de-acolo din cer, spera că va fi bucuroasă când Jerry Bagger avea să descopere că fusese înșelat într-un fel sălbatic și abil și că plătise un preț de patruzeci de milioane de dolari.

Luă telecomanda televizorului și o butonă în timp ce își mânca liniștită covrigul. Știrile erau aceleași dintotdeauna, toate rele. Mai mulți soldați uciși, mai mulți oameni mureau de foame, mai mulți oameni se aruncau pe ei și pe alții în aer în numele lui Dumnezeu. Terminând cu televizorul, luă un ziar. Vechile obiceiuri mor greu și, de mai multe ori, se trezi uitându-se după povești și întrebându-se cum să transforme detaliile într-o escrocherie de succes, creativă. Acum se terminase și cu asta, își spuse ea. Înșelarea lui Bagger fusese încununarea carierei sale. De-aici nu mai avea încotro să urce, poate doar să coboare.

Ultimul articol pe care îl citi o făcu să se ridice atât de repede încât împrăștie firimiturile de covrig prin pat. Se holbă cu ochii larg deschiși la fotografia mică, zgrunțuroasă care se afla pe ultima pagină a ziarului. Era un mic tribut adus unui distins savant și om de litere. Nu se pomenea cauza morții lui Jonathan DeHaven, se spunea doar că murise subit, la lucru, în Biblioteca Congresului. Deși murise de ceva timp, iar înmormântarea era programată pentru a doua zi în D.C., Annabelle nu avea de unde să știe că întârzierea se datora neputinței medicului legist de a stabili cauza morții. Totuși, neexistând motive de suspiciune, cazul fusese clasat ca fiind din cauze naturale, iar corpul neînsuflețit fusese trimis la pompe funebre.

Annabelle își înșfăcă geamantanul și începu să-și înghesuie hainele în el. Tocmai își schimbase planurile de călătorie. Ca să-și ia rămas-bun de la fostul ei soț, Jonathan DeHaven, singurul bărbat care reușise vreodată cu adevărat să-i fure inima.

CAPITOLUL

28

– Oliver! Oliver!

Stone își reveni încet și de-abia reuși să se ridice în capul oaselor. Stătea întins pe podea în casa sa, îmbrăcat complet, cu părul încă ud.

– Oliver!

Cineva bătea la ușa din față.

Stone se ridică, se duse spre ușă împleticindu-se și o deschise.

Reuben se uita la el cu o expresie amuzată.

– Ce dracului se petrece? Ai dat iar iama în tequila? Totuși, când își dădu seama că era ceva în neregulă cu Stone, deveni brusc serios. Oliver, ești OK?

– N-am murit. O să consider că asta e partea bună a lucrurilor.

Îi făcu semn lui Reuben să intre, iar Stone își petrecu următoarele zece minute punându-l la curent cu ceea ce se întâmplase.

– La dracu'! N-ai nici o idee cine-s ăștia?

– Oricine ar fi, stau bine la capitolul tehnica torturii, zise Stone cu amărăciune în glas, frecându-și cucuiul din cap. Nu cred că voi mai putea vreodată măcar să *beau* apă.

– Deci știu despre legătura cu Behan?

Stone aprobă din cap.

– Nu sunt sigur că a fost o surpriză absolută pentru ei, de fapt. Dar cred că ceea ce le-am spus despre Bradley și DeHaven a fost o informație cu totul nouă.

– Că veni vorba despre DeHaven, înmormântarea e azi. De-aia te și sunasem. Caleb se duce cu mulți dintre colegii de la Biblioteca Congresului. Milton merge și el, iar eu am făcut schimb de tură la docuri ca să pot să particip. Ne-am gândit că ar putea fi important.

Stone se ridică, dar imediat se clătină.

Reuben îl prinse de mână.

– Oliver, poate ar trebui să stai întins.

– Încă o ședință de tortură ca asta și o să veniți la înmormântarea *mea*. Dar cea de azi s-ar putea să fie importantă. Măcar pentru cei care se întâmplă să iasă la rampă.

La serviciul religios de la Biserica St. John de lângă parcul Lafayette veniseră să participe numeroși bibliotecari guvernamentali și alți funcționari. Mai erau așteptați Cornelius Behan și soția lui, o femeie înaltă, zveltă și foarte atrăgătoare, puțin trecută de cincizeci de ani, cu părul vopsit blond. Aerul său arogant era dublat, într-un fel care intriga, de un comportament precaut, nesigur. Cornelius Behan era bine-cunoscut în Washington, iar oamenii veneau permanent la el, strângându-l de brat și aducându-i omagii. Accepta toate acestea cu grație, dar Stone observă că își ținea tot timpul o mână agățată de brațul soției lui, de parcă ea ar fi căzut fără o asemenea susținere.

La insistențele lui Stone, membrii Camel Club se împrăștiară prin biserică, astfel încât să poată observa mai multă lume. Deși era limpede că oricine l-ar fi răpit știa de amestecul lui și al celorlalți, Stone nu voia să le amintească acestor oameni, în cazul în care erau și ei acolo, că el avea trei prieteni care ar fi putut fi niște ținte potrivite.

Stone rămase în spate de tot, scrutându-i cu privirea pe toți cei prezenți, până când se opri asupra unei femei care stătea pe partea laterală. Când se întoarse și își înlătură părul de pe față, privirea lui Stone se concentră mai mult. Experiența lui anterioară îl făcea extrem de abil în a-și aminti trăsăturile oamenilor, iar el știa că mai văzuse undeva acest profil, deși femeia la care el se uita acum era mai în vârstă.

Când serviciul religios se încheie, membrii Camel Club plecară împreună de la biserică, mergând în spatele lui Behan și al soției

acestuia. Behan îi spuse ceva în șoaptă nevestei lui, apoi se întoarse și îi vorbi lui Caleb.

– Tristă zi! începu el.

– Da, este, răspunse Caleb formal. O privi pe doamna Behan.

– O, făcu Behan. Soția mea, Marilyn. Dumnealui este...

– Caleb Shaw. Am lucrat la bibliotecă împreună cu Jonathan.

Îi prezentă și pe ceilalți membri ai Camel Club soției lui Behan.

Behan aruncă o privire către biserica din care tocmai era scos sicriul.

– Cine ar fi crezut? Părea atât de sănătos...

– Mulți oameni par sănătoși, iar asta chiar înainte de a muri, zise Stone absent.

Privirea lui nu se dezlipea de pe femeia pe care o remarcase mai devreme. Purta o pălărie neagră și ochelari de soare. Era îmbrăcată cu o fustă neagră, lungă și purta cizme. Înaltă și zveltă, era o apariție deosebită în mijlocul acelei adunări mohorâte.

Behan se uită întrebător la Stone încercând să-i urmeze privirea, dar Stone își redirecționă atenția înainte ca Behan să își dea seama de ceva.

– Presupun că sunt siguri în ce privește cauza morții lui, zise Behan. Adăugă imediat: Vreau să spun, uneori au tendința să interpreteze greșit aceste lucruri.

– Presupun că dacă au făcut-o vom afla despre asta cumva, spuse Stone. De regulă, mass-media scotocește cu atenție prin astfel de lucruri.

– Da, jurnaliștii se pricep de minune la asta, zise Behan cu o oarecare aversiune.

– Soțul meu știe foarte multe despre moartea subită, lăsă să-i scape Marilyn Behan. Când toți se uitară mirați la ea, adăugă în grabă: Vreau să spun... din cauza preocupărilor companiei sale.

Behan îi zâmbi lui Caleb și celorlalți și spuse:

– Vă rugăm să ne scuzați.

O apucă ferm pe soția sa de braț și o obligă să plece. Detectase oare Stone o urmă de amuzament în privirea femeii?

Reuben nu-și putea dezlipi privirea de ei.

– Nu mai pot să-l văd pe tipul ăsta altfel decât cu o pereche de chiloței atârnați de jucăria lui mică. A trebuit să-mi muște pumnul ca să nu râd în timpul serviciului religios.

– Drăguț din partea lui să vină azi, zise Stone. Vreau să spun, pentru o cunoștință *întâmplătoare*...

– Doamna pare o tipă complicată, comentă Caleb.

– M-a privit destul de direct ca să înțeleg că știe despre indiscrețiile soțului ei, zise Stone. Nu cred că se iubesc la nebunie.

– Și totuși, stau împreună, adăugă Milton.

– Din dragoste pentru bani, putere, statut social, zise Caleb pe un ton dezgustat.

– Hei, nu m-ar deranja să am toate astea în mariajul meu, replică Reuben. Am avut dragoste, cel puțin pentru o perioadă scurtă, dar restul ingredientelor au lipsit.

Stone se uita acum la doamna în negru.

– Femeia de-acolo vi se pare cumva familiară?

– Cine ar putea spune? zise Caleb. Poartă pălărie și ochelari de soare...

Stone scoase fotografia.

– Cred că ea e.

Toți se înghesuiră în jurul fotografiei, apoi Caleb și Milton se uitară direct la femeie și din nou la fotografie și tot așa.

– Ați putea fi mai discreți, totuși? spuse Stone.

Cortegiul funerar se îndreptă spre cimitir. Când totul se încheie, oamenii porniră înapoi către mașinile lor. Femeia în negru zăbovi lângă sicriu, în timp ce doi muncitori în jeanși și cămăși albastre așteptau alături. Stone aruncă o privire de jur împrejur și observă că Behan și soția lui se întorseseră deja la limuzina lor. Apoi scrută zona, căutând inși pentru care administrarea de torturi cu apă ar fi putut să fie o parte a activității lor zilnice. Și acești oameni ar fi putut fi depistați, dacă știai cum să te uiți la ei, iar Stone știa. Totuși, cercetarea lui nu dădu roade.

Le făcu semn celorlalți să-l urmeze, iar el se îndreptă spre femeia în negru. Ea pusese o mână pe sicriul din lemn de trandafir și părea să murmure ceva, probabil o rugăciune.

Așteptară până termină. Când se întoarse spre ei, Stone spuse:

– Jonathan era în floarea vârstei. E așa de trist!

Ascunsă de ochelari, ea răspunse:

– De unde îl cunoașteți?

– Am lucrat cu el la bibliotecă, răspunse Caleb. A fost șeful meu. O să-i simțim lipsa.

Femeia aprobă din cap.

– Da.

– Iar dumneavoastră de unde-l cunoașteți? întrebă Stone ca din întâmplare.

– S-a întâmplat cu foarte mulți ani în urmă, răspunse ea vag.

– Prieteniile de lungă durată sunt foarte rare în zilele noastre.

– Da, așa este. Scuzați-mă.

Ea făcu un pas și îi depăși, continuând să meargă.

– E foarte curios, legistul nu a putut să stabilească din ce cauză a murit, zise Stone, suficient de tare pentru ca ea să audă.

Comentariul avu efectul scontat. Se opri și se întoarse spre ei.

– În ziar scria că a suferit un atac de cord, zise femeia.

Caleb dădu din cap.

– A murit pentru că inima i s-a oprit, însă nu a avut un atac de cord. Ziarele doar presupun acest lucru, mă gândesc...

Ea mai făcu câțiva pași spre ei.

– Nu v-am reținut numele.

– Caleb Shaw. Lucrez la sala de lectură a cărților rare, la Biblioteca Congresului. El este prietenul meu...

Stone întinse mâna.

– Sam Billings, îmi pare bine să vă cunosc.

Arătă spre ceilalți doi membri ai Camel Club.

– Tipul înalt e Reuben, iar el e Milton. Iar dumneavoastră sunteți...?

Ea îl ignoră pe Stone și se concentră asupra lui Caleb.

– Dacă lucrați la bibliotecă, înseamnă că iubiți cărțile tot atât de mult pe cât le-a iubit Jonathan.

Caleb se lumină la față când subiectul discuției devie către specialitatea lui.

– Oh, absolut. De fapt, în testamentul său, Jonathan m-a numit executorul său literar. Chiar acum sunt în curs de a inventaria colecția sa, trebuie să o evaluez și să o vând, iar banii să fie donați.

Se opri din vorbit când observă că Stone îi făcea semn să tacă.

– Asta chiar că e tipic pentru Jonathan, zise ea. Îmi imaginez că părinții lui au murit.

– A, da. Tatăl său a murit de ani de zile. Iar mama sa, de doi ani. Jonathan a moștenit casa lor.

Lui Stone i se păru că femeia se abține din greu să nu zâmbească la auzul acestei ultime informații. „Ce i-a spus avocatul lui Caleb? Că mariajul fusese anulat? Probabil nu de soție, ci de soț, la insistența părinților lui?"

Ea îi mai spuse lui Caleb:

– Mi-ar face plăcere să văd casa. Și colecția. Sunt sigură că de atunci s-a îmbogățit.

– Știați de colecția lui? întrebă Caleb.

– Eu și Jonathan am avut multe lucruri în comun. Nu voi mai sta mult timp în oraș, sunteți de acord să ne vedem diseară?

– Întâmplător, chiar voiam să mergem diseară pe acolo, răspunse Stone. Dacă stați la hotel, putem trece să vă luăm.

Femeia refuză dând din cap.

– Ne întâlnim pe Good Fellow Street.

După care se îndreptă rapid către un taxi care o aștepta.

– Crezi că e înțelept s-o ducem pe femeia asta acasă la Jonathan? întrebă Milton. Nici măcar nu știm cine este cu adevărat.

Stone scoase fotografia din buzunar și o ridică spre ei.

– Eu cred că știm. Sau cel puțin o să știm curând. Pe Good Fellow Street, adăugă el gânditor.

CAPITOLUL

29

După ce ședința cu ușile închise a Comisiei Permanente a Camerei Reprezentanților se încheie, Seagraves și Trent merseră la cafenea ca să bea o ceașcă de cafea, iar puțin mai târziu, ieșiră să se plimbe prin Capitoliu. De când îndatoririle oficiale le impuneau să petreacă mult timp împreună, acest fapt nu ridica deloc suspiciuni.

Seagraves se opri ca să-și desfacă o lamă de gumă de mestecat, în timp ce Trent se aplecă să-și lege șiretul pantofului.

– Deci chiar crezi că tipul ăsta e un fost membru al Agenției? îl întrebă Trent.

Seagraves dădu din cap.

– Triple Six, știi de grupul ăsta, Albert?

– Doar vag. Autorizația mea nu-mi permite accesul la lucruri așa secrete. Agenția m-a recrutat pentru abilitățile mele analitice, nu pentru abilitățile în domeniu. Iar după zece ani de rahat, îmi ajunge.

Seagraves zâmbi.

– Să treci la politică e cu adevărat mai bine?

– Pentru noi, da.

Seagraves își privi colegul cum își pieptăna cu grijă cele câteva fire de păr, așezându-le la locul lor, aliniindu-le perfect unul lângă celălalt, fără să aibă nevoie de oglindă.

– De ce nu-l tunzi scurt de tot? zise Seagraves. O grămadă de doamne sunt atrase de aspectul ăsta de macho. Și, că tot vorbim de asta, trebuie să ai puțină grijă și de aspectul tău fizic.

– După ce ne încheiem cariera o să am atât de mulți bani, încât în orice țară m-aș duce, doamnele o să mă accepte oricum.

– Treaba ta!

– Chestia asta cu Triple Six poate să fie o complicație. Poate că a venit timpul pentru furtună.

Seagraves dădu din cap.

– Dacă facem asta, lucrurile o să se împută. Din câte știu, încă are legături. Iar dacă îl omoram, trebuia să-i omor și pe prietenii lui. Există nenumărate ocazii să faci greșeli și să faci suspicios pe cine nu trebuie. Pentru moment, crede că Behan este tipul. Dacă se schimbă acest lucru, atunci se va schimba și prognoza meteo.

– Ești absolut sigur că asta e cea mai bună strategie?

Trăsăturile lui Seagraves se înnegurară.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume, Trent. În timp ce tu stai în siguranță la biroul tău în drăguțul și confortabilul Washington, eu mi-am pus fundul la bătaie în linia întâi în locuri pe care ție îți e frică și să le vezi la televizor. Tu continuă să îți vezi de ale tale, și lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru planurile strategice. Doar dacă nu cumva crezi că poți tu s-o faci mai bine decât mine.

Trent încercă să zâmbească, dar teama nu îi permise s-o facă.

– Nu te interogam.

– Așa a sunat. Rânji brusc și îl prinse pe Trent de umerii înguști. N-avem acum timp de ceartă, Albert. Ne merge prea bine, corect? Îl ținu foarte strâns și îi dădu drumul doar când simți durerea celuilalt. Era o senzație plăcută să simtă suferința altcuiva atât de aproape de el. Am zis, corect?

– Absolut.

Trent își frecă umerii și arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

„Probabil că mâncai bătaie de la ceilalți copii în fiecare zi."

Seagraves schimbă subiectul.

– Patru oameni de legătură de la Departamentul de Stat sunt morți. Asta a fost o mișcare originală.

Pe unul dintre cei asasinați îl cunoștea. De fapt, lucrase cu el. Un agent bun, dar milioanele de dolari erau un atu care făcea să pălească orice relație de prietenie.

– Te aștepți ca guvernul să fie creativ? întrebă Trent. Așadar, ce urmează?

Seagraves își aruncă țigara pe jos și își privi camaradul.

– O să vezi în curând, Albert.

De fapt, partenerul său începea să-l cam obosească. Parțial, acesta era scopul discuției lor, să-i clarifice lui Trent faptul că era și avea să fie întotdeauna un subordonat. Iar dacă lucrurile deveneau periculoase, și gata să se dărâme ca o casă din cărți de joc, Trent urma să fie prima persoană pe care ar omorî-o pentru un motiv simplu: șoriceii întotdeauna cedează când sunt sub presiune.

Se despărți de colegul său și se îndreptă spre mașina lui, aflată în zona de restricție. Îi făcu semn cu mâna paznicului care îl cunoștea din vedere.

– Ai avut grijă de mașina mea? zise Seagraves cu un rânjet.

– De a dumneavoastră și de ale tuturor celorlalți, zise paznicul în timp ce mesteca vârful unei scobitori. Dumneavoastră aveți grijă de siguranța țării?

– Fac tot ce pot.

De fapt, următorul lucru pe care Seagraves avea să i-l spună lui Trent era elementul-cheie al noului plan de supraveghere strategică al NSA pentru teroriști străini. Mass-media a presupus dintotdeauna că NSA făcea lucruri în afara legii. Nu știa nici pe jumătate ce anume, și nici adunătura de miopi de pe Capitol Hill nu știa. Dar unii, care urau America și trăiau la peste zece mii de kilometri distanță și cu cel puțin opt secole în trecut, erau dornici să plătească milioane de dolari ca să știe totul despre asta. Iar banii, oameni buni, banii conduc întotdeauna; chiar dacă ești patriot. Seagraves credea că dacă ești patriot, pentru toate necazurile pe care le ai nu te alegi cu altceva decât cu steagul împachetat în triunghi. Iar o problemă majoră în acest caz era că trebuia să mori ca să primești un astfel de steag.

Seagraves se întoarse în biroul său, își termină treaba și plecă spre casă, o clădire cu etaj, veche de treizeci de ani, cu trei dormitoare și două băi, pe un teren de 500 de metri pătrați, care îl costa aproape jumătate din salariu ca să-și plătească ipoteca și taxele de proprietate. Făcu un antrenament, scurt dar intens, după care deschise ușa unei mici debarale de la subsol pe care o ținea încuiată și care era protejată de un sistem de alarmă.

Înăuntru, aranjate pe rafturi și pe pereți, se aflau amintiri de la începutul carierei sale. Printre alte obiecte, erau o mănușă îmblănită, expusă într-o cutie de sticlă, un nasture de la o jachetă, pe care îl păstra într-o casetă mică de inele, un pantof atârnat într-un cui în perete, un ceas de mână, două brățări de damă, un carnețel mic, alb, cu monograma AFW, un turban pe un raft, o copie uzată din Coran, păstrată sub sticlă, o șapcă de blană și un biberon de copil. Pentru biberonul acela simțea un pic de remușcare. Când se întâmpla ca părinții să fie uciși, trebuia sacrificat și copilul. O mașină-capcană, la urma urmei, putea să distrugă pe oricine, la întâmplare. Fiecare obiect era numerotat – de la unu la mai mult de cincizeci – și conținea o istorie pe care doar el și alți câțiva indivizi din CIA o cunoșteau.

Seagraves trecuse prin multe și își asumase riscuri considerabile ca să colecționeze aceste obiecte. Fie că își dădeau sema, fie că nu, toți colecționau câte ceva. Numeroși oameni, cei obișnuiți, colecționau timbre, monede și cărți. Mai erau unii care colecționau inimi frânte sau cuceriri sexuale. Și mai erau aceia care găseau mulțumire să adune suflete pierdute. Tocmai la extrema cealaltă, Roger Seagraves colecționa obiecte personale de la oamenii pe care îi ucisese sau, mai bine zis, îi asasinase, din moment ce o făcuse ca să-și servească patria. Nu că o asemenea distincție ar fi însemnat mare lucru pentru victime; la urma urmei, tot moarte erau.

Venise aici în această seară ca să mai adauge niște obiecte în această încăpere: un stilou care-i aparținuse lui Robert Bradley și un semn de carte din piele care fusese al lui Jonathan DeHaven. Le acordă câte un loc de onoare pe raft și, respectiv, în cutia cu capac din sticlă. Pe fiecare lipi câte un număr. În total, se apropia de șaizeci. Cu ani în urmă, începuse să-și contemple colecția dorindu-și să ajungă la obiectul cu numărul o sută. Avusese un start promițător, pentru că țara avea nevoie de eliminarea multor personaje. Apoi, în ultimii ani, ritmul scăzuse considerabil; cauzele erau o administrație lipsită de flexibilitate și birocrația din CIA. Atunci, calitatea începu să primeze asupra cantității.

Orice persoană cu mintea zdravănă căreia i-ar fi spus istoricul acestor obiecte l-ar fi judecat pe Seagraves ca fiind un psihopat care colecționa cu maliție obiecte personale ale persoanelor pe care le omorâse. Dar ar fi greșit, știa. De fapt, era o măsură a respectului pe care

i-l acorda cuiva căruia îi luase lucrul cel mai de preț pe care îl avea. Dacă vreodată cineva ar fi reușit să-l ucidă pe el, Seagraves era încredințat că era o persoană suficient de valoroasă așa încât să i se acorde aceeași onoare. Își încuie colecția și urcă scările înapoi ca să își plănuiască următoarea mișcare. Avea ceva de obținut, iar acum, că DeHaven murise și fusese îngropat, era timpul s-o facă.

Annabelle Conroy se afla în mașina pe care o închiriase, la colțul lui Good Fellow Street. Trecuseră mulți ani de când fusese aici ultima dată, și totuși locul nu se schimbase prea mult. Încă puteai să simți mirosul de mucegai al banilor vechi, chiar dacă acum era amestecat cu aroma scârboasă a celor noi. Annabelle, desigur, nu avusese deloc bani, fapt pentru care mama lui Jonathan DeHaven, Elizabeth, se năpustise rapid asupra ei. „N-are bani, n-are educație" – probabil că asta îi spusese fiului său de-atâtea și atâtea ori, până când aceste cuvinte se infiltraseră în creierul lui ușor de impresionat, permițându-i într-un sfârșit mamei să-l aducă în situația de a anula căsătoria. Annabelle nu contestase faptul, deoarece nu știa la ce i-ar mai fi folosit s-o facă.

Totuși, Annabelle nu îi purtase nici o ranchiună fostul ei soț. El era încă un copil atunci, în multe privințe, erudit, amabil, generos și plin de afecțiune. Cu o coloană vertebrală lipsită de fermitate, dădea bir cu fugiții când era vorba de o confruntare. Nu semăna deloc cu mama lui care era băgăcioasă și avea o limbă ascuțită. În fond, câți fii avea? După ce mariajul lor luase sfârșit, el îi scrisese lui Annabelle scrisori emoționante, pline de dragoste, o copleșise cu cadouri, îi spusese că se gândea la ea tot timpul. Iar ea nu se îndoise niciodată că într-adevăr așa era. Decepția nu făcea parte din natura ei. *Acesta* ar fi fost un concept nou pentru ea. Contrariile chiar par să se atragă.

Și totuși, el nu-i ceruse niciodată să se întoarcă. În comparație cu alți bărbați pe care îi cunoscuse și care, la fel ca ea, aparțineau tagmei celor răi, el era inocența întruchipată. El îi întindea mâna și deschidea ușa pentru „doamna" lui. El îi vorbea despre lucruri importante din lumea oamenilor normali, lume care era pentru ea ceva extraterestru, precum o altă planetă, îndepărtată. Totuși, Jonathan făcuse ca această lume să-i pară mai puțin ciudată, mai puțin îndepărtată, în scurtul răstimp pe care ei doi îl petrecuseră împreună.

Annabelle trebuia să recunoască faptul că începuse să se schimbe alături de el. Jonathan DeHaven, deși era pentru totdeauna dedicat fermi laturii conservatoare a vieții, se deplasase infinitezimal în întâmpinarea ei, probabil bucurându-se de viață într-un fel în care nu își imaginase până atunci că ar putea s-o facă. Era un om bun. Iar ei îi părea rău acum că el murise.

Își șterse supărată o lacrimă pe care simțise că o lăsase prea ușor să-i alunece pe obraz. Emoția era neobișnuită pentru ea și nu era deloc binevenită. Nu mai plângea acum. Nu era suficient de apropiată de nimeni ca să verse lacrimi la moartea cuiva. Nici măcar la cea a mamei sale. E drept că o răzbunase pe Tammy Conroy, dar fiica ei devenise bogată în timp. Ar fi făcut-o una în lipsa celeilalte? Annabelle nu era sigură. Mai avea vreo importanță? Avea aproape 17 milioane depuse în contul unei bănci străine care dovedeau că nu.

Privi cum o Nova gri lua curba din fața casei lui DeHaven. Din ea coborâră patru bărbați. Erau acei indivizi ciudați de la cimitir care spuseseră că încă nu se stabilise cu precizie cauza morții lui Jonathan. Își luase rămas-bun de la Jonathan, iar acum avea să intre în casa lui, fiind prima dată când Mama DeHaven nu urmărea disperată fiecare mișcare a șoldurilor obraznice ale nurorii sale. Și, în curând, se va afla într-un avion, departe de-aici. Annabelle nu voia să se afle pe același continent cu Jerry Bagger când acesta avea să descopere că era mai sărac cu patruzeci de milioane și că fusese escrocat la scară mai mare decât o făcuse vreodată „vulcanul" său.

Lava fierbinte putea foarte ușor să ajungă la D.C.

Se strecură afară din mașină și se îndreptă spre casa și spre viața care ar fi putut foarte bine să fie ale ei, dacă lucrurile ar fi decurs altfel.

CAPITOLUL

30

După ce Annabelle făcu un scurt tur al etajului principal al casei, merseră cu toții în camera-seif de la subsol. Caleb nu deschise micul seif din spatele picturii. Nu intenționa să mai arate cuiva *Psalm Book.* După ce văzu colecția, urcară scările înapoi, iar Annabelle se plimbă prin camerele elegante, probabil cu mai mult interes decât lăsa să se vadă.

– Deci ați mai fost aici și altă dată?

Se uită la el cu o expresie confuză.

– Nu îmi amintesc să vă fi spus vreodată dacă am mai fost aici sau nu.

– Dar știați că Jonathan locuiește pe Good Fellow Street. Așa că am presupus că ați mai fost.

– Oamenii n-ar trebui să facă atât de multe presupuneri. E mult mai bine să se abțină. Continuă să se uite în jurul ei. Casa nu s-a schimbat prea mult, spuse, răspunzând indirect la întrebare. Dar măcar a mai renunțat la o parte din mobila urâtă. Probabil după moartea mamei lui. Nu cred că i s-ar fi permis să facă asta înainte ca *Elizabeth* să-și dea ultima suflare.

– Unde l-ați cunoscut pe Jonathan? întrebă Caleb.

Ea ignoră întrebarea.

– Probabil că a menționat numele dumneavoastră, dar nu l-am reținut, insistă el, în timp ce Stone îl privi avertizându-l.

– Susan Farmer. Ne-am întâlnit în Vest.

– Acolo v-ați și *căsătorit?* interveni Stone.

Fu foarte impresionat de faptul că pe fața ei nu apăru nici cea mai insignifiantă tresărire. Dar nici nu-i răspunse.

Stone hotărî să scoată asul din mânecă. Scoase fotografia din buzunar.

– Am auzit că mariajul lui Jonathan a fost anulat. Și cum nu vă place ca oamenii să facă presupuneri, am *dedus* din tonul dumneavoastră când ați vorbit despre Elizabeth DeHaven că ea a fost instigatoarea acestei acțiuni. Jonathan a păstrat această fotografie. Femeia de-aici seamănă în mod remarcabil cu dumneavoastră. Din experiență știu că bărbații nu păstrează fotografiile femeilor decât dintr-un anumit motiv. Cred că ocupați un loc special în sufletul lui.

Îi întinse fotografia. De data asta, avu o reacție. Annabelle luă fotografia, iar mâna sa, ca de fier în toți acești ani, tremură acum un pic, iar ochii i se deschiseră și mai mult și părură a se umezi. Spuse cu nostalgie:

– Jonathan era un bărbat foarte atrăgător. Înalt, cu părul castaniu și cu niște ochi care te făceau să te simți bine în pielea ta.

– Iar eu pot spune că sunteți și acum la fel de atrăgătoare ca și atunci, o măguli Reuben, venind mai aproape de ea.

Annabelle nu păru să-l audă. În schimb, făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de foarte multă vreme: zâmbi sincer.

– Fotografia a fost făcută în ziua nunții. Era primul meu mariaj, și avea să fie și ultimul.

– Și unde v-ați căsătorit? întrebă Caleb.

– La Vegas – unde în altă parte? zise ea, aruncând o privire rapidă către fotografie. Jonathan se afla în oraș pentru o afacere legată de cărți. Ne-am îndrăgostit, ne-am simțit bine împreună și ne-am căsătorit. Totul în decurs de o săptămână. Pare o nebunie, știu. Sau cel puțin așa a văzut lucrurile mama lui. Își trecu degetul peste zâmbetul lui Jonathan. Însă am fost fericiți. Cel puțin, o vreme. Chiar am locuit aici un timp, cu părinții lui, după ce ne-am căsătorit, până ne-am găsit un loc al nostru unde să stăm.

– E o casă *destul* de mare, spuse Caleb.

– Ciudat, atunci părea extrem de mică, remarcă ea sec.

– Erați la Vegas pentru aceeași afacere legată de cărți? întrebă Stone politicos.

Ea îi dădu fotografia înapoi, iar Stone o puse în buzunarul jachetei.

– Chiar aveți nevoie de un răspuns la această întrebare?

– În regulă. Dar ați menținut legătura cu Jonathan în toți acești ani?

– Și dacă da, de ce ar trebui să vă spun dumneavoastră acest lucru?

– N-ai nici un motiv să întrebi așa ceva, îl mustră Reuben pe Stone. De fapt, e un lucru destul de personal.

Stone era evident enervat de comentariul tăios al prietenului său, dar spuse:

– Facem tot ce putem ca să aflăm ce i s-a întâmplat lui Jonathan, și orice ajutor e bine-venit.

– Inima lui n-a mai bătut și a murit. E ceva neobișnuit?

Milton îi explică:

– Legistul nu poate să determine cauza morții. Iar Jonathan tocmai își făcuse investigații complexe, la spitalul Johns Hopkins. Se pare că n-a făcut atac de cord sau ceva de genul acesta.

– Deci vă gândiți că l-a ucis cineva? Cine ar fi putut să aibă vreun motiv să-l ucidă pe Jonathan? Era doar *bibliotecar*.

– De parcă bibliotecarii nu ar avea dușmani, zise defensiv Caleb. Uneori mi se întâmplă să mă aflu printre colegi care pot deveni destul de arțăgoși după câteva pahare de merlot.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Da, pun pariu că așa e. Dar nimeni nu se apucă să omoare pe cineva pentru că a fost amendat că are o carte restantă.

– Dați-mi voie să vă arăt ceva, zise Stone. E sus, în mansardă.

Când ajunseră acolo, Stone spuse:

– Telescopul este orientat către casa vecină.

– Da, se uita în patul proprietarului... adăugă Reuben.

– Îi explic eu, Reuben, dacă nu te superi, îl întrerupse Stone.

Ridică din sprâncene și o privi fix pe Annabelle.

Reuben mai spuse:

– OK, în regulă. Continuă și explică-i tu, Oliv... vreau să spun Frank, nu? Sau Steve?

– Mersi, *Reuben,* îl repezi Stone. Cum spuneam, telescopul este orientat spre casa vecină. Îi aparține șefului de la Paradigm Technologies, unul dintre cei mai mari contractori din țară, din domeniul apărării. Numele lui este Cornelius Behan.

– Îi place să i se spună C.B., adăugă Caleb.

– OK, zise încet Annabelle.

Stone se uită prin telescop, măturând cu privirea întreaga latură a casei lui Behan, care era despărțită de casa lui DeHaven doar de o parcelă îngustă de iarbă.

– Așa mă gândeam.

Îi făcu semn lui Annabelle să se uite prin telescop, în locul lui.

Femeia făcu întocmai.

– Pare să fie un birou sau o cameră de studiu, comentă ea.

– Corect.

– Credeți că Jonathan îl spiona pe acest tip?

– Posibil. Sau poate că, fără să vrea, a văzut ceva care l-a costat viața.

– Așadar, acest Cornelius Behan l-a ucis pe Jonathan?

– N-avem nici o dovadă. Dar prea s-au întâmplat lucruri stranii.

– Ca de exemplu, ce?

Stone ezită. N-avea nici cea mai mică intenție să-i spună despre faptul că fusese răpit.

– Hai să zicem că sunt destul de multe semne de întrebare în această zonă, așa încât să ne facă să continuăm investigațiile în direcția asta. Cred că Jonathan DeHaven merită atâta lucru.

Annabelle îl studie pentru o clipă, apoi se uită din nou prin telescop.

– Spuneți-mi ce știți despre acest C.B.

Stone îi explică pe scurt cine era Behan și ce companie avea. Apoi pomeni de uciderea președintelui Camerei Reprezentanților, Bob Bradley.

Annabelle îl privi din nou sceptică.

– Doar nu credeți că toate astea au vreo legătură cu moartea lui Jonathan? Știam că un grup de teroriști și-a asumat responsabilitatea pentru uciderea președintelui.

Stone îi povesti despre contractele militare pe care Behan le câștigase în timpul regimului anterior.

– Predecesorul președintelui Bradley fusese suspectat de practici necinstite, deci n-ar fi o exagerare să facem deducții cum că acesta era la mâna lui Behan. Apoi a venit Bradley, cunoscut ca Domnul Care-Face-Curățenie, iar Behan nu voia nicicum ca unele lucruri să fie investigate. Așa că Bradley trebuia să moară.

– Și vreți să spuneți că Jonathan a aflat ceva despre această conspirație și, ca urmare, a trebuit ucis înainte de a mai apuca să spună altcuiva?

Încă nu părea convinsă de faptul că așa stăteau lucrurile, dar nici nu mai era cu totul sceptică.

– Tot ce știm este că avem doi oameni uciși, că morțile lor au rămas neelucidate, iar numele care apare în ambele cazuri este cel al lui, Cornelius Behan, care este și vecinul unuia din cei doi.

– Behan a fost azi la înmormântare, adăugă Caleb.

Annabelle întrebă direct:

– Care dintre ei era?

– Tipul mai mărunt, roșcat...

Annabelle preluă fraza neterminată:

– ... Care părea să se gândească foarte mult la el și care avea o nevastă blond-șatenă, înaltă și care îl disprețuia.

Stone era impresionat.

– Vă pricepeți foarte bine la oameni.

– Da, întotdeauna am fost de părere că am această calitate. Bun, care este următoarea mișcare pe care o avem în vedere?

Stone se arăta surprins.

– Pe care o *avem* în vedere?

– Da. Din moment ce mi-ați dezvăluit o grămadă de informații secrete, poate reușim să facem cu adevărat ceva și să înaintăm.

– Doamnă Farmer... începu Stone.

– Spune-mi Susan.

– Am crezut că ai spus că nu vei sta mult în orașul ăsta.

– Îmi schimb planurile.

– Pot să întreb de ce?

– Poți. Putem să ne întâlnim mâine-dimineață?

– Desigur, zise Reuben. Și dacă ai nevoie de un loc unde să te cazezi...

– Nu, n-am nevoie, zise ea.

– Putem să ne întâlnim acasă la mine, sugeră Stone.

– Unde stai? întrebă ea.

– La cimitir, o lămuri Milton sărind în ajutor.

Annabelle nu se arătă câtuși de puțin mirată.

Stone notă adresa și câteva indicații. Când ea se îndreptă către el să ia bucata de hârtie, se împiedică și se sprijini de el, prinzându-se de jacheta lui, ca să nu cadă.

– Scuză-mă, spuse, în timp ce mâna i se strecură în buzunar și apucă fotografia. O secundă mai târziu, o trase afară din buzunar.

Apoi se întâmplă ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată până atunci. Degetele lui Stone îi înconjurară încheietura mâinii. Îi spuse șoptit, așa încât să poată auzi doar ea:

– Tot ce trebuie să faci este să mi-o ceri.

Îi dădu drumul la mână, iar ea lăsă fotografia să cadă în buzunarul propriu, uitându-se surprinsă la Stone, care zâmbea. Își recâștigă echilibrul și îi privi pe ceilalți.

– Ne vedem mâine.

Reuben îi luă mâna, i-o sărută ușor, asemenea unui gentilom francez de acum un secol.

– Vreau să știi ce imensă plăcere mi-a făcut să te cunosc, *Susan.*

Ea zâmbi afectat.

– Mulțumesc, Reuben. A, de-aici, de sus, e o panoramă foarte interesantă a ceea ce presupun a fi dormitorul lui Behan. O face chiar acum, cu niște puicuțe destul de fierbinți. Poate vreți să vedeți că așa e.

Reuben privi în jur.

– *Oliver,* nu mi-ai spus.

Annabelle întoarse capul în spate și se uită la Stone care părea exasperat.

– E-n regulă, *Oliver,* oricum, Susan nu este numele meu adevărat. Ce șoc, nu-i așa?

Un minut mai târziu, auziră ușa de la intrarea din fața casei cum se deschide și se închide. Reuben postă rapid telescopul într-acolo și imediat mormăi:

– Mamă, ce femeie!

„Da, se gândi Stone, într-adevăr, ce femeie".

Annabelle se sui în mașina ei, o porni, apoi scoase fotografia, frecându-și încheietura acolo unde o strânsese Stone. Tipul care se numea Oliver tocmai o prinsese cum îi furase din buzunar. Nici măcar când era puștoaică și taică-său o punea să fure din buzunarele turiștilor

din L.A. nu fusese prinsă asupra faptului. Ziua ce urma să vină se anunța promițătoare.

Atenția ei se concentră asupra fotografiei. Era uimitor cum o simplă fotografie putea să resusciteze atât de multe amintiri. Anul acela din viața ei fusese cu adevărat un an de viață normală, singurul pe care îl trăise astfel. Unii ar fi putut să creadă că o asemenea viață era plictisitoare, ori măcar goală. Dar ea o considera minunată. Cunoscuse un bărbat care se îndrăgostise de ea. Nici un motiv prin care să urmărească ceva, nici un plan secret, nici o spălare de bani alături de un escroc. Se îndrăgostise pur și simplu doar de ea. Un bibliotecar și o femeie a cărei ocupație era escrocheria. Sorții erau împotriva reușitei acestei relații și, după cum ea știa foarte bine, numai un nebun s-ar fi putut împotrivi sorții.

Și totuși, un bărbat blând, care colecționa cărți, reușise într-un fel sau altul să-i cucerească inima, cu toate că era încăpățânată și speriată. Încă de la începutul relației lor, Jonathan o întrebase dacă ea colecționa cumva ceva. Annabelle îi spusese că nu, deși poate că nu era chiar întru totul adevărat, se gândi ea acum. Poate că totuși colecționa ceva. Poate că era o colecționară de șanse ratate.

Ridică privirea către casa cea veche și mare. Într-o altă viață, ea și Jonathan probabil ar fi locuit aici, ar fi avut copii – cine știe? Poate că era un lucru bun că acea cale nu dusese nicăieri. Probabil că n-ar fi fost o mamă grozavă.

Gândurile ei se îndreptară apoi în altă direcție. Jerry Bagger avea să sufere „erupția" peste două zile. Cea mai deșteaptă mișcare pe care ea trebuia să o facă acum era să părăsească țara, în ciuda a ceea ce le spusese bărbaților despre întâlnirea de a doua zi. Nu-i luă prea mult timp să se hotărască. Poate că îi datora asta lui Jonathan. Poate că și-o datora și sieși. Deoarece chiar acum părea să fie o ocazie bună să pună capăt colecției ei de șanse ratate.

CAPITOLUL

31

Annabelle și membrii Camel Club se întâlniră acasă la Stone la ora șapte a doua zi dimineață.

– Drăguțe camere, zise ea, privind în jur la încăperile mici. Și ai și niște vecini atât de liniștiți, adăugă, arătând pe fereastră către morminte.

– Prefer compania unor morți celei a unora dintre viii pe care-i cunosc, replică Stone concis.

– Te cred, zise Annabelle cu voioșie, așezându-se în fața șemineului gol. Să trecem la treabă, băieți.

Reuben se așeză lângă ea, de parcă era un câine mare care speră să fie scărpinat după urechi. Caleb, Milton și Stone se așezară în fața ei.

– Iată planul meu, zise Stone. Milton va trebui să afle cât de multe poate despre Bob Bradley. Poate că vreo informație ne va fi de folos. Eu voi face o vizită acasă la Bradley sau, mai bine spus, la ce a mai rămas din casa lui, și am să văd ce pot să descopăr acolo. Reuben a lucrat cândva pentru Pentagon. Va relua contactele și va afla tot ce se poate despre contractele militare pe care le are Behan și pe care predecesorul detronat al lui Bradley l-a ajutat să le obțină.

Annabelle se uită la Reuben.

– Pentagon, hm?

El încercă să pară modest.

– Da, plus de trei ori în Vietnam, medalii cât să decorezi un brad de Crăciun. Cam asta e totul despre felul în care mi-am servit patria.

– N-aș fi zis, rosti Annabelle întorcându-se către Stone. Și despre moartea lui Jonathan ce poți să-mi spui? Cum aflăm dacă a fost ucis?

– Am o teorie despre asta, dar trebuie să ajungem la Biblioteca Congresului să verificăm sistemul antiincendiu de acolo. Singura problemă cu acest sistem este că nu știm unde anume se află el în acea clădire. Caleb nu poate afla pentru că, din anumite motive, este o informație secretă. Probabil pentru a nu putea fi sabotat, ceea ce de altfel cred că s-a și întâmplat. Clădirea este atât de masivă încât, chiar și dacă am avea permisiunea de a cerceta încăpere cu încăpere, tot ar dura la infinit. Trebuie, de asemenea, să mai vedem sistemul de ventilare din încăperea unde a fost găsit Jonathan mort.

Ea întrebă:

– Ce legătură are sistemul antiincendiu cu toate astea?

– Am eu o teorie, fu tot ce zise Stone.

– Dar arhitectul care a proiectat clădirea nu are planurile în care să poți vedea atât sistemul antiincendiu, cât și HVAC? întrebă Annabelle.

– S-ar putea, zise Stone. De altfel, Clădirea Jefferson a fost construită la sfârșitul anilor 1800 și a trecut prin renovări masive acum vreo cincisprezece ani. Arhitectul Capitoliului are planurile, dar noi nu avem acces la ele.

– Au folosit o firmă privată pentru renovare? întrebă ea.

Caleb își trosni degetele.

– Știi... da, au folosit chiar una de-aici, din D.C. Acum îmi amintesc, pentru că guvernul încerca să stimuleze economia locală și a investit destul de mult în parteneriatele public-privat.

– Iată răspunsul, zise Annabelle.

– Mi-e teamă că n-am reușit să vă urmăresc, spuse Stone. Oricum, tot nu avem acces la aceste planuri.

Ea îl privi pe Caleb.

– Poți să-mi faci rost de numele firmei?

– Cred că da.

– Singura problemă rămâne dacă ei ne vor permite să facem fotografii ale planurilor. Mă îndoiesc că o vor face, iar să le copiem este la fel de improbabil. În timp ce ea se gândea cu voce tare, membrii Camel Club încremeniseră uitându-se la ea vrăjiți. În sfârșit, ea observă

acest lucru și spuse: O să mă descurc eu cu firma de arhitectură, avem nevoie de planuri ca să putem să localizăm camera unde se află sistemul antiincendiu și cel HVAC în clădire.

– Eu am o memorie vizuală foarte bună. Dacă văd o dată planurile, pot să le țin minte, spuse Milton.

Ea îl privi cu scepticism.

– Am mai auzit oameni care susțineau asta, dar se dovedea că nu funcționează...

– Te asigur că în ceea ce mă privește „funcționează", replică Milton indignat.

Ea luă o carte de pe raft, o deschise la mijloc și i-o puse lui Milton în față.

– OK, citește pagina asta în gând.

El așa făcu, dând din cap. Apoi Annabelle răsuci cartea spre ea și privi pagina.

– OK, Domnule Memorie Vizuală. Dă-i drumul.

Milton recită ce citise, inclusiv semnele ortografice, fără să facă nici o greșeală.

Pentru prima dată de când se afla în compania lor, Annabelle se arăta impresionată.

– Ai fost vreodată la Vegas? îl întrebă.

El dădu din cap că nu, nu fusese.

– Ar trebui să încerci o dată...

– Nu e interzisă memorarea cărților de joc? întrebă Stone, deducând rapid la ce făcuse ea aluzie.

– Nu, atâta vreme cât nu folosești mijloace mecanice sau computerul, răspunse ea.

– Mamăăă... exclamă Milton. Aș putea să câștig o avere.

– Dar până la a-ți împlini speranțele, să-ți mai spun că, deși nu este ilegal să-ți folosești creierul, dacă ești prins, vor scoate untul din tine, îl lămuri ea.

– Ah, oftă Milton speriat. S-o lăsăm baltă.

Ea se întoarse spre Stone.

– Așadar, cum crezi că fost omorât Jonathan? Iar dacă nu vorbești, plec.

Stone o studie și cedă:

– Caleb este cel care a descoperit corpul lui Jonathan. Imediat după aceea, a leșinat. La spital, sora medicală a spus despre Caleb că își revine, că temperatura îi *creștea* la normal, nu că îi *scădea*.

– Și ce-i cu asta? întrebă Annabelle.

– Sistemul antiincendiu din bibliotecă folosește o substanță care se numește halon 1301, zise Caleb, începând să explice. În țevi acesta e în formă lichidă, dar se transformă în gaz când iese prin duză. Stinge focul în parte pentru că elimină oxigenul din atmosferă.

– Asta însemnând că Jonathan a murit sufocat! Dumnezeule, vrei să spui că poliția nu a luat în seamă această posibilitate și nu a verificat dacă cilindrul de gaz era gol sau nu? exclamă Annabelle furioasă.

– Nu există nici o dovadă că sistemul a fost activat, zise Stone. Semnalul de alarmă nu a pornit, iar Caleb a aflat că era operațional, așa că e posibil ca el să fi fost oprit și să fi fost repornit mai târziu. Iar gazul nu lasă reziduuri.

– Și colac peste pupăză, este posibil ca *nu* halon 1301 să îl fi omorât pe Jonathan, nu la nivelul folosit pentru stingerea incendiilor în bibliotecă, adăugă Caleb. Am verificat. De aceea e folosit în spațiile ocupate de oameni.

– Și deci unde ne conduce acest fapt? întrebă Annabelle. Se pare că spui două lucruri care se bat cap în cap. A fost gazul de vină, dar n-a fost gazul de vină. Ce-i asta? continuă ea.

Stone se amestecă în discuție.

– Dacă un element al sistemului este activat, temperatura din încăpere scade. Caleb spune că l-a văzut pe Jonathan, după care i s-a făcut frig și a leșinat. Cred că faptul acesta, că a înghețat de frig, a fost provocat de gaz. Ceea ce e confirmat de comentariul surorii medicale de la spital, care, așa cum a auzit Caleb, a spus că temperatura i-a crescut la normal. Caleb a leșinat, cred, pentru că în încăpere nivelul de oxigen *era* foarte scăzut, dar nu chiar atât de scăzut încât să îl omoare, pentru că el a intrat acolo cam la o jumătate de oră după Jonathan.

Annabelle zise:

– Deci e clar că nu acest halon 1301 e singurul vinovat. Ce altceva mai putea fi?

– Exact. Asta trebuie să aflăm.

Annabelle se ridică în picioare.

– OK, am nevoie să mă pregătesc serios în prealabil.

Stone se ridică și el rapid și o privi.

– Susan, înainte de a te implica într-adevăr, trebuie să știi că sunt câțiva oameni foarte periculoși amestecați în treaba asta. Eu am simțit-o deja pe pielea mea. Poate să fie extrem de riscant pentru tine.

– Oliver, lasă-mă să îmi asum riscul ăsta. Dacă e mai periculos decât treaba în care am fost implicată în ultima săptămână, mă dau bătută.

El o privi uimit, apoi făcu un pas în spate.

Annabelle arătă cu mâna spre Milton.

– OK, Milton, trebuie să petrecem ceva timp împreună.

Reuben păru dezamăgit.

– De ce Milton?

– Pentru că el e micul meu Xerox.

Îl ciupi pe Milton de obraz, iar el se înroși imediat.

– Dar mai întâi, trebuie să-l îmbrăcăm cum trebuie, în *stilul* adecvat.

– Ce e în neregulă cu hainele mele? se miră Milton, privind în jos către puloverul său roșu și către jeanși, care arătau impecabil, curați și călcați.

– Absolut nimic, zise ea. Cu excepția faptului că nu se potrivesc cu ceea ce ne trebuie nouă. Arătă spre Caleb. Sună-l pe Milton să-i spui numele firmei de îndată ce îl afli. Pocni din degete. Să mergem, Miltie.

Ieși pe ușă. Milton, șocat, îi privi neajutorat pe ceilalți și ridică din umeri.

– Miltie?

– Milton! îl strigă Annabelle de afară. Hai odată!

Milton țâșni pe ușă. Imediat, Reuben sări la Stone.

– Ai de gând s-o lași să-l ia pe Milton?

– Mai exact, ce sugerezi că ar trebui să fac, Reuben? zise Stone privind în gol. Femeia asta e un uragan și-un cutremur în același timp.

– Nu știu... ai putea să... vreau să spun... Se prăbuși într-un fotoliu și mormăi: La naiba, de ce nu am *eu* o memorie vizuală excelentă?

– Mulțumesc cerului că n-ai, zise Caleb dezgustat.

– Ce te face să spui asta? întrebă Reuben înfierbântat.

– Pentru că atunci ți-ar spune *Ruby,* iar asta mi-ar întoarce stomacul pe dos.

CAPITOLUL

32

Mai târziu, în aceeași zi, aflat la bibliotecă, Caleb trimise un e-mail la administrație. După o oră, aflase deja numele firmei private de arhitectură care realizase renovarea clădirii Jefferson. Îi telefonă lui Milton și îi spuse informația.

– Cum merge cu *femeia?* zise el în șoaptă.

Milton șopti la rândul lui:

– Tocmai mi-a cumpărat un costum negru de haine și o cravată lucioasă, iar acum vrea să-mi aranjeze altfel părul. Știi... chestia asta mi se pare foarte interesantă.

– Ți-a spus de ce o face?

– Încă nu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Caleb, într-un fel, parcă mă și sperie. E așa de... așa de sigură pe ea...

Milton n-avea de unde să știe, dar probabil că nu făcuse în viața lui o afirmație mai adevărată.

– Păi atunci, vezi ce faci, *Miltie,* iar Caleb închise telefonul, chicotind.

Apoi îi telefonă lui Vincent Pearl, știind că probabil îi va răspunde robotul, întrucât magazinul de cărți rare nu se deschidea până seara, târziu.

De fapt, nu voia să vorbească cu Pearl pentru că încă nu se hotărâse ce avea să facă în privința vânzării colecției lui Jonathan și, mai ales, nu știa ce va face cu *Psalm Book.* De când fusese descoperită, în lumea cărților rare se iscase o agitație teribilă. Iar el se afla în mijlocul acestui vârtej, gând care îl înspăimânta, dar îl și intriga în același timp.

O perioadă de timp în lumina reflectoarelor nu era un lucru chiar atât de rău, mai ales pentru o persoană obișnuită să își desfășoare activitatea în obscuritatea unei biblioteci.

Singurul lucru care îl oprea să înainteze în forță era un gând sâcâitor: „Dacă Jonathan dobândise *Psalm Book* în vreun fel ilegal?" Poate că a contat pe el să păstreze secretul privind cartea. Caleb nu voia să facă nimic care să întineze memoria prietenului său.

Încercând să lase deoparte aceste gânduri care îl disturbau, se îndreptă spre Jewell English care, la fel ca iubitorul de Hemingway, Norman Janklow, era un client obișnuit al sălii de lectură în ultimii câțiva ani.

În timp ce se îndrepta către ea, Jewell își scoase ochelarii și băgă într-un dosar galben-maroniu teancul de hârtii pe care își luase cu mare atenție notițe. Îi făcu semn să ia loc lângă ea. După ce el se așeză, ea îl apucă de braț și îi spuse entuziasmată:

– Caleb, am o idee despre teoriile lui Beadle. *Maleska, nevasta indiană a vânătorului alb*. O să fie ceva super, Caleb.

– Cred că avem un exemplar din volumele lui, zise el îngândurat. Asigură-te că e în stare bună, Jewell. Scrierile lui Beadle erau publicate în ediții ieftine.

Jewell bătu din palme.

– Nu e emoționant, Caleb? O să fie super.

– Ba da, e foarte emoționant. Iar dacă vrei să-mi împărtășești mie primul, aș fi bucuros.

– A, ești așa amabil. Trebuie să bem odată ceva împreună. Cred că avem multe în comun. Îl bătu peste braț cu palma și ridică sugestiv din sprâncenele-i pensate cu grijă.

Prins cu garda jos, Caleb spuse în grabă:

– Da, bine, ar fi drăguț. Într-o zi. Poate. În viitor. Odată. Poate.

Încercă să nu o ia la fugă spre biroul său. Să fie agățat de o septuagenară, asta chiar nu îi mângâia prea tare orgoliul. Își recăpătă imediat buna dispoziție și privi de jur împrejurul sălii. Era chiar reconfortant să îi vadă pe toți acei bibliofili ca Jewell și ca Norman Janlow stând la frumoasele mese de lectură, cercetând cărți vechi. Făcea ca omenirea să pară mai sănătoasă decât era în realitate. Lui Caleb îi plăcea să își facă

asemenea iluzii. Măcar pentru câteva ore pe zi. „O, ce bine e să te întorci în lumea literaturii și a penelor de scris, măcar pentru un timp scurt."

Lucra la biroul său de vreo douăzeci de minute când auzi deschizându-se ușa sălii de lectură. Își ridică privirea și îngheță. Cornelius Behan se îndrepta spre masa referentului, când îl zări pe Caleb. Îi spuse ceva femeii care stătea la birou și arătă înspre Caleb. El se ridică de la masă în timp ce Behan venea spre el cu mâna întinsă. Paznicul nu era acolo, observă Caleb. Poate că paza nu l-a lăsat să intre înarmat.

– Domnul Behan? zise el. Caleb avu o viziune rapidă a lui Behan în dormitorul lui, când slipul acelei femei zbura spre el. Trebui să-și înăbușe râsul. Scuzați-mă, zise el. Aerul de-aici e de vină.

– Te rog, spune-mi C.B. Își strânseră mâinile. Behan privi de jur împrejur. Habar n-aveam că există un asemenea loc. Ar trebui să vă faceți mai multă reclamă.

– Da, am putea să facem o treabă mai bună, zise Caleb concesiv. Dar cu bugetele astea restrânse e greu să găsești bani pentru așa ceva.

– Crede-mă, știu foarte bine cum e cu cheltuielile bugetare.

– Dar v-ați descurcat foarte bine cu Washingtonul, comentă Caleb, apoi regretă instantaneu ceea ce spusese, când văzu că Behan îl privește cu mare curiozitate.

– A fost o înmormântare interesantă, zise Behan, schimbând brusc subiectul. Asta dacă poți să spui despre o înmormântare că e interesantă, bineînțeles.

– Da, a fost. Mi-a părut bine să o cunosc pe soția dumitale.

– Da. Oricum, fusesem la o întâlnire la Capitoliu și eram dărâmat. Am fost atâta vreme vecinul lui Jonathan și nu am văzut nici măcar o dată unde muncea.

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Cred că Jonathan chiar își iubea munca.

– Da, și a fost dintotdeauna cel mai bun.

– Avea mulți prieteni aici, presupun. Sunt sigur că toată lumea îl plăcea. Îl privi interogativ pe Caleb.

– Da, cred că Jonathan avea o relație foarte bună cu toți cei de-aici.

– Am înțeles că ai fost acasă la Jonathan noaptea trecută, împreună cu o femeie.

Caleb observă din nou schimbarea bruscă de subiect fără să clipească.

– Trebuia să vii și tu dacă ne-ai văzut acolo.

– Am fost ocupat.

„Te cred și eu", se gândi Caleb.

– Dar oamenii mei v-au văzut, pentru că supraveghează locul îndeaproape. Deci, ce e cu femeia asta?

– E expert în cărți rare. Am adus-o pe-acolo ca să arunce o privire asupra colecției lui Jonathan, să mă ajute la evaluare. Caleb se simți foarte mândru de el că inventase atât de repede o minciună.

– Ce se va întâmpla cu casa lui Jonathan?

– Presupun că va fi vândută. Eu nu am de-a face cu chestia asta.

– Mă gândeam să cumpăr eu clădirea și să o transform într-o casă de oaspeți.

– A dumitale nu e destul de mare? se scăpă Caleb, fără să se gândească ce spune.

Din fericire, Behan izbucni în râs.

– Mda... știu... Crezi că e, însă noi avem o mulțime de musafiri. M-am gândit că poate tu, fiind din interior, ai o idee cât de cât despre ce se va întâmpla cu clădirea. Poate că ai aruncat deja o privire pe-acolo, adăugă pe un ton indiferent.

– Nu, m-am limitat la încăperea în care se află cărțile.

Behan îl privi scrutător, îndelung, pe Caleb.

– Atunci îi voi contacta pe avocați, să-i lăsăm și pe ei să câștige niște bani. Ezită, apoi adăugă: Dacă tot sunt aici, ai putea să-mi prezinți clădirea? Înțeleg că aici păstrați cărți cu adevărat vechi.

– Da, aici e chiar sala de lectură a cărților rare. Lui Caleb îi veni brusc o idee. Nu era conform protocolului pe care îl cerea biblioteca, dar... la dracu'... putea să fie un pas important în aflarea criminalului lui Jonathan. Spuse: Vrei să vezi încăperile-seif?

– Da, zise Behan, poate puțin cam prea repede.

Caleb îi făcu prezentarea standard a locului și încheie acolo unde Jonathan DeHaven fusese ucis. Imaginația îi juca feste lui Caleb sau

într-adevăr Behan zăbovise mai mult cu privirea asupra duzei sistemului antiincendiu de pe perete? Suspiciunile sale se confirmară când Behan arătă cu mâna, întrebând:

– Ce-i acolo?

Caleb îi dădu explicații despre sistem.

– De fapt, tocmai suntem în curs de a înlocui gazul cu altceva mai prietenos în ceea ce privește ozonul.

Behan dădu din cap.

– Mulțumesc pentru prezentare.

După ce se depărtă de Behan, Caleb îl sună pe Stone și îi spuse despre întâlnirea pe care o avusese.

Stone remarcă:

– Este foarte curios că s-a interesat dacă Jonathan avea dușmani. Doar dacă nu cumva încearcă să dea vina pe altcineva pentru crimă. Iar faptul că a vrut să afle dacă tu știi detalii despre casa lui Jonathan și dacă ai făcut un tur *complet* pe-acolo este grăitor. Mă întreb dacă nu cumva știe ceva despre apucăturile voyeuriste ale vecinului său.

După ce încheie convorbirea cu Stone, Caleb luă cartea pe care o adusese din încăperea de la subsolul casei lui DeHaven și trecu prin câteva tuneluri subterane până ajunse în Clădirea Madison unde se afla Departamentul de Păstrare și Conservare. Departamentul era împărțit în două săli mari, una pentru cărți și cealaltă pentru altfel de obiecte. Aici, aproximativ o sută de specialiști în domeniul conservării lucrau la restaurarea articolelor rare sau mai puțin rare. Caleb intră în sala cărților și se duse către o masă unde se afla un bărbat slab, cu un șorț verde, și care întorcea cu grijă paginile unui incunabul din Germania. În jurul lui se aflau tot felul de unelte, începând de la aparate de sudură cu ultrasunete și spatule de teflon și terminând cu șurubelnițe manuale, de modă veche, și cuțite.

– Bună, Monty, zise Caleb.

Monty Chamber își ridică privirea din spatele ochelarilor cu lentile groase și își frecă chelia cu mâna înmănușată. Avea capul ras și o bărbie micuță ce părea să se topească în restul feței. Nu scoase nici un cuvânt, îl salută doar din cap pe Caleb. Trecut bine de șaizeci de ani, Monty fusese zeci de ani cel mai bun restaurator din Biblioteca Congresului. I se

dăduseră întotdeauna cele mai grele sarcini și întotdeauna își făcuse treaba foarte bine. Se spunea despre el că putea să readucă la viață chiar și cele mai deteriorate și mai neglijate cărți. Primise premii pentru priceperea și îndemânarea mâinilor sale, pentru inteligența și creativitatea de care dăduse dovadă în restaurarea cărților vechi și pentru vastele cunoștințe despre conservarea cărților și a tehnicilor de restaurare a acestora.

– Am să-ți dau ceva de lucru în particular, dacă ai timp, Monty. Caleb îi arătă cartea. *Zgomotul și furia.* Are marginile deteriorate din cauza umezelii. I-a aparținut lui Jonathan DeHaven. Mă ocup de vânzarea colecției lui.

Monty examină volumul și spuse cu o voce pițigăiată:

– Cât de repede?

– O, nu e nici o grabă. Suntem de-abia într-o fază de început.

Restauratorii de calibrul lui Monty lucrează de regulă la mai multe proiecte în același timp, mai mari sau mai mici. Muncesc până târziu și se întâmplă să fie ocupați și în weekenduri. De asemenea, Caleb mai știa și că Monty avea un atelier complet echipat acasă, în D.C., unde făcea ocazional lucrări pentru particulari.

– Reversibil? întrebă Monty.

Protocolul standard din domeniu cerea ca fiecare reparație a unei cărți să fie „reversibilă". La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, conservarea cărților se afla într-o fază de „înzorzonare". Din nefericire, aceasta a condus la reconstruirea totală a cărților vechi, care nu mai aveau coperțile și paginile originale, ci erau îmbrăcate în piele și ornamentate. Arătau bine, însă integritatea lor istorică era complet distrusă, iar răul era ireversibil.

– Da, răspunse Caleb. Și, te rog, scrie ce operații ai făcut, da? O să furnizăm această documentație atunci când vom vinde cartea.

Monty aprobă din cap și se întoarse la lucrul său. Mergând înapoi prin tuneluri, Caleb se trezi chicotind de unul singur.

– Miltie, zise el încet. Și noua sa coafură.

De multă vreme nu mai râsese așa, din toată inima.

CAPITOLUL

33

– Regina Collins, zise Annabelle pe un ton vesel, arătându-i femeii cardul. Am sunat înainte pentru a stabili o întâlnire cu domnul Keller.

Însoțită de Milton, se afla în biroul de recepție al firmei Keller & Mahoney – Arhitecți, situate în clădirea-turn din piatră maronie de lângă Casa Albă. Ea era îmbrăcată într-un deux-pièces negru cu pantaloni care se potrivea foarte bine cu părul ei roșu strălucitor. Milton, în spatele ei, își aranja cravata portocalie și își pipăia coada de cal, o coafură șic pe care Annabelle o găsise pentru părul lui lung.

Un minut mai târziu, un bărbat înalt, la vreo cincizeci de ani, cu părul cenușiu, ondulat, se îndrepta către ei. Purta o cămașă cu dungi și avea mânecile suflecate. Bretelele verzi îi susțineau pantalonii.

– Doamna Collins? întrebă.

Își strânseră mâinile, iar ea îi dădu o carte de vizită.

– Domnule Keller, ce plăcere! Mulțumesc că v-ați făcut timp să ne primiți, deși ne-am anunțat atât de târziu. Asistenta mea trebuia să vă sune înainte ca noi să plecăm din Franța. Nu mai e nevoie să spun: trebuie să-mi caut o nouă asistentă. Arătă spre Milton: Asociatul meu, Leslie Haynes.

Milton salută și îi strânse mâna bărbatului, deși nu prea părea în apele lui atunci când o făcu.

– Scuzați oboseala, spuse ea repede, observând stângăcia lui Milton. De regulă zburăm cu avionul de după-amiază, dar era totul ocupat. A trebuit să plecăm din Paris de-abia în zori. Un adevărat chin.

– Nu vă faceți griji, știu cum e. Vă rog, poftiți, zise Keller amabil.

În biroul lui, se așezară în jurul unei mici mese de conferințe.

– Știu că sunteți o persoană ocupată, așa că voi trece direct la subiect. Așa cum vă spuneam și la telefon, eu sunt directorul unei reviste europene de arhitectură.

Keller aruncă o privire pe cartea de vizită pe care Annabelle i-o dăduse în acea dimineață.

– *La Balustrade*[1]. Un nume foarte percutant.

– Agenția noastră de publicitate a pierdut o grămadă de timp și a cheltuit sume importante din banii *noștri* ca să găsească acest nume. Sunt sigură că înțelegeți.

El râse.

– A, da, desigur. Inițial și noi am dorit asta, după care am decis să denumim compania pur și simplu cu numele noastre.

– Mi-aș fi dorit să facem și noi această alegere.

– Dar nu sunteți franțuzoaică.

– E o poveste veche. Sunt americancă. M-am îndrăgostit de Paris când eram la facultate și am primit o bursă acolo. Vorbesc suficient de bine limba ca să pot face o comandă la restaurant, să cer o sticlă de vin sau să intru din când în când într-o belea.

Spuse câteva cuvinte în franceză.

Keller râse, încurcat.

– Mi-e teamă că nu înțeleg nimic în franceză, spuse.

Ea deschise o mică valiză din piele pe care o adusese cu ea și scoase un carnețel.

– Pentru inaugurare, am dori să scriem un articol despre renovarea Clădirii Jefferson care a fost făcută de către firma dumneavoastră în parteneriat cu arhitecții Capitoliului.

Keller aprobă din cap.

– Da, a fost o mare onoare pentru noi.

– Și o treabă care v-a luat mult timp. Din 1984 până în 1995, corect?

– V-ați făcut foarte bine temele. Asta a inclus și refacerea Clădirii Adams de peste drum, precum și curățarea și conservarea pereților

[1] Balustrada (în original, în limba franceză)

Clădirii Jefferson. Pot să vă spun că asta a fost principala mea preocupare timp de zece ani.

– Și ați făcut o treabă excelentă! Din câte am înțeles, a fost o sarcină herculeană să refaceți sălile de lectură. Acolo ați întâmpinat o mulțime de probleme privind integritatea structurii, coloanele de susținere, apoi a mai fost provocarea deosebită pe care a presupus-o domul și am auzit despre căprioriii originali că lăsau mult de dorit.

Acestea erau lucruri pe care Milton le găsise pe internet, le căutase pentru ea chiar în acea dimineață. Ea trecuse în revistă zeci de pagini, și găsise atât de repede informațiile utile, că Milton fusese uimit.

– Da, a fost o provocare, mai ales că vorbim despre o clădire care a fost construită cu mai mult de o sută de ani în urmă. Dacă ținem cont de asta, au făcut o treabă foarte bună pentru vremea aceea.

– Trebuie să spun că acoperirea flăcării Torței Învățăturii din vârful domului cu foița aceea de aur de douăzeci și trei de carate și jumătate a fost o tușă foarte inspirată.

– N-aș putea să garantez, însă cred că arată grozav față de un acoperiș care are patina cuprului.

– Dar *puteți* să garantați că ați folosit tehnologie modernă și tehnici de construcție care fac ca această clădire să arate mai bine ca niciodată, zise ea.

– Da, așa este. O să dureze cel puțin încă o sută de ani, dacă nu și mai mult. Iar cu un preț de optzeci de milioane, chiar ar trebui să fie așa.

– Nu ni s-ar putea permite să facem niște fotografii ale planurilor construcției, nu?

– Mi-e teamă că nu se poate. Știți... există niște măsuri de securitate, lucruri de genul acesta.

– Înțeleg perfect, dar trebuia să întreb. Am putea măcar să aruncăm o privire peste ele? Când vom scrie articolul, aș vrea să fim în stare să redăm întreaga atmosferă a incredibilei simplități cu care firma dumneavoastră a dus la îndeplinire acest proiect. Și poate că acest lucru ne-ar putea inspira în comentariile noastre. Revista noastră va fi distribuită în opt țări. Nu că firma dumneavoastră ar mai avea nevoie de vreo prezentare. Dar nici nu i-ar dăuna.

Keller zâmbi.

– Se pare că articolul acesta va fi bun și pentru afacerea noastră. De fapt, ne gândim să ne extindem și dincolo de ocean.

– Atunci cred că lucrurile au fost potrivite de minune acolo sus, în cer, replică Annabelle.

– Ați vrea să vă uitați la o anume etapă?

– La oricare dintre ele. Dar poate că ar fi bine să ne concentrăm asupra subsolului și etajului doi, unde am auzit că ați avut ceva de lucru.

– Într-adevăr, doamnă Collins.

– Vă rog, spuneți-mi Regina. Și poate și reconfigurarea HVAC?

– Asta *a fost* o adevărată încercare.

– Cred că o să iasă un articol excelent, murmură Annabelle.

Keller ridică receptorul și, câteva minute mai târziu, se uitau cu toții la planurile de arhitectură. Milton se poziționase în așa fel încât să nu piardă din vedere nici măcar un milimetru din schiță, înregistrând mental fiecare detaliu cu neuronii pe care alte ființe umane nu sunt capabile să-i folosească la o asemenea capacitate. Keller povestea despre diverse lucruri în timp ce Annabelle luă rapid planurile și le deschise la partea cu subsolurile direcționându-i acestuia atenția și comentariile asupra camerei în care se afla sistemul antiincendiu, HVAC, precum și asupra încăperilor-seif ale sălilor de lectură cu cărți rare.

– În prezent, sistemul antiincendiu este centralizat și este direcționat prin țevi aflate în pavajul cu dale? întrebă ea, trecând cu degetul peste această parte a planului.

– Exact. Am reușit să îl centralizăm datorită sistemului de distribuție pe care îl aveam la dispoziție. Dar înțeleg că în momentul de față agentul supresor tocmai este în curs de a fi schimbat.

– Halon 1301, zise Milton, iar Annabelle îi adresă un zâmbet de recunoștință. Un monstru mâncător de ozon. Am avut și noi aceeași problemă cu iazul.

– Așa e, fu de acord Keller.

– Iar acest HVAC merge direct în încăperile-seif care se află în jurul sălilor de lectură, preciză ea.

– Da, a fost nevoie de o mică șmecherie, deoarece spațiul de-acolo este foarte strâmt, dar am umblat puțin la sistemul de aducțiune chiar în dreptul coloanelor unde se află rafturile.

– Și fără să afecteze faptul că trebuie să susțină o greutate atât de mare. Foarte inteligent, îl lăudă Annabelle.

Se mai uitară pe schițe încă vreo jumătate de oră până când Annabelle se declară mulțumită.

– Leslie, zise ea către Milton, ai nevoie să mai vezi și altceva?

El clătină din cap, zâmbi și își duse un deget la tâmplă.

– Am totul aici.

Annabelle izbucni în râs și, imediat, Keller i se alătură.

Îi făcu o fotografie lui Keller și partenerului său, Mahoney, ca să o publice odată cu povestea și le promise că le va trimite un exemplar al revistei când aceasta va vedea lumina tiparului.

„Ar fi mai bine să nu așteptați cu sufletul la gură, băieți."

La plecare, Keller spuse:

– Dacă mai aveți vreo întrebare, nu ezitați să ne sunați.

– Ne-ați fost de mare ajutor, cum nici nu vă puteți imagina, replică Annabelle cu sinceritate.

În timp ce se urcau în mașina Ford roșie a lui Annabelle, Milton zise:

– Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat. Palmele mele sunt atât de transpirate încât de-abia am putut deschide ușa mașinii.

– Milton, ai fost grozav. Comentariul tău despre halon a fost excelent, plasat la fix în așa fel încât să-l facă pe nemer... vreau să spun pe Keller să se simtă în largul lui.

– Într-adevăr, s-a simțit foarte bine. Totuși, chiar și-așa de câteva ori am simțit că mi se face rău.

– Uită asta acum. O să te obișnuiești cu timpul. Ai dovedit stil și când ai spus acel „am totul aici".

Milton zâmbi.

– Ți-a plăcut că am spus asta? Pur și simplu așa mi-a venit.

– Pot să spun că ai făcut-o cu naturalețe.

El îi aruncă o privire.

– Și tu pari să faci treburi de-astea cu-adevărat bine.

– E doar norocul începătorului, spuse ea și porni motorul mașinii.

CAPITOLUL

34

În timp ce Annabelle și Milton se întâlniseră cu arhitecții, Stone făcuse o plimbare în cartierul unde se aflase casa lui Bob Bradley. Își pusese o pălărie lăsată pe ochi, un palton mult mai mare decât măsura lui și pantaloni largi. Îl luase cu el în lesă pe Goff, câinele lui Caleb, care purta numele primului director al Departamentului de Cărți Rare al bibliotecii. Acesta era un truc pe care îl folosise și altă dată, pe vremea când lucra pentru guvern. Oamenii nu se dovedeau niciodată suspicioși când vedeau pe cineva care își plimba câinele. Bineînțeles, Stone nu avea nici cea mai vagă idee, însă Roger Seagraves folosise același tertip ca să își asigure retragerea când îl omorâse pe Bradley.

Mergând pe stradă, văzu că tot ce rămăsese din casă era o masă înnegrită de fel și fel de piese metalice, claie peste grămadă, și un morman de cărămizi care fuseseră cândva coșul șemineului. Casele din stânga și din dreapta reședinței lui Bradley fuseseră și ele serios avariate. Stone privi atent în jur. Nu era o zonă prea circulată. Să fii congresmen nu presupunea un câștig financiar atât de mare pe cât ar fi putut crede oamenii obișnuiți. Membrii trebuiau să întrețină două reședințe, una în statul pe care îl reprezentau și una în capitală, iar costurile locuinței din D.C. erau foarte ridicate. Unii congresmeni, mai ales cei noi, împărțeau adeseori casele din Washington, iar uneori dormeau chiar la birou din acest motiv. Totuși, veteranul Bradley locuia singur.

Milton reușise să facă rost de informații despre acest bărbat, iar Stone consultase și jurnalele pe care le păstra în ascunzătoarea sa.

Împreună, reușiseră să-i ofere un portret al bărbatului. Născut în Kansas, avusese o carieră tipică de politician, dacă se putea spune așa, servind douăsprezece mandate în Camera Reprezentanților, și urcând fiecare treaptă până când ajunsese în fruntea Comisiei de Control a Serviciilor Secrete, pentru mai mult de zece ani. Apoi obținuse poziția de președinte al Camerei. În urma morții sale, la vârsta de cincizeci și nouă de ani, soția sa, împreună cu cei doi copii, se întorseseră în Kansas. Din câte aflase Stone despre el, fusese un om cinstit și nici un scandal nu amenințase vreodată să-i pericliteze cariera. Scopul său declarat de a face curățenie în Congres îl făcuse probabil să aibă mulți dușmani puternici și condusese la uciderea sa. Unii ar fi putut concluziona că asasinarea bărbatului care era al treilea om care i-ar fi putut succeda președintelui fusese o mișcare prea îndrăzneață. Totuși, Stone știa că era o speranță în van: dacă cineva putea ucide președinți, atunci nimeni nu mai era în siguranță.

Oficial, uciderea lui Bradley încă era investigată, deși mass-media, după câteva articole aiuritoare despre acest subiect, amuțise, spre surprinderea tuturor. Poate că poliția începuse să suspecteze că grupul terorist nu exista cu adevărat, iar uciderea lui Bradley se datora unor chestiuni mult mai complexe decât activitatea bigotă a unor lunatici violenți.

Se opri lângă un copac pentru ca Goff să se ușureze. Stone putea să simtă în jurul lui prezența autorităților. Lucrase destul de mult în domeniul spionajului ca să-și dea seama că vehiculul parcat la capătul străzii era o dubiță aflată în misiune, iar cei doi bărbați dinăuntru aveau sarcina de a surprinde orice detalii folositoare pe care le putea oferi supravegherea casei victimei. Una dintre casele de alături era probabil ocupată de FBI, iar o echipă de investigații lucra douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. Binocluri și camere de luat vederi erau, fără nici o îndoială, ațintite asupra lui chiar acum. Își trase pălăria și mai jos pe ochi, ca și cum ar fi făcut-o pentru că bătea vântul.

Privind în jur, observă ceva, apoi se întoarse imediat și o luă grăbit în altă direcție, trăgându-l și pe Goff după el. O dubă albă, pe care scria „Lucrări publice D.C.", dădea colțul și se îndrepta spre el. Nu avea nici o intenție să afle dacă era cu adevărat o mașină a Lucrărilor Publice sau dacă era plină de oameni specializați în torturarea altor semeni.

La următorul colț o luă la dreapta, rugându-se să nu fie urmărit de dubiță. Deși zona era plină de federali, nu se putea baza pe faptul că aceștia l-ar fi protejat. Poate chiar FBI-ul l-ar fi aruncat în dubița cu torționari și i-ar fi spus din toată inima rămas-bun. Mai merse încă două cvartale, încetini, apoi se opri cu Goff lângă o tufă, în timp ce el privi foarte discret în spatele lui. Nu era nici urmă de dubiță. Totuși, ar fi putut fi o capcană, încercând să-i distragă atenția venind din altă direcție. Cu acest gând în minte, îl sună pe Reuben de pe telefonul celular. Bărbatul masiv tocmai se afla la doc.

– Ajung acolo în cinci minute, Oliver, zise el. E o secție de poliție la două blocuri distanță de locul în care te afli. Ia-o în direcția aceea. Dacă nemernicii fac vreo mișcare, țipi ca din gură de șarpe.

Stone o luă în direcția indicată. Cu toate defectele lui, Reuben era exact prietenul curajos și loial pe care Stone și-l putea dori.

Ținându-se de cuvânt, Reuben sosi cu camioneta sa și îi pescui din drum pe Stone și pe Goff.

– Unde ți-e motocicleta? întrebă Stone.

– Nemernicii o știu. Imaginează-ți că acum o țin ascunsă.

Când se depărtară suficient de mult de zona aceea, Reuben încetini și apoi opri.

– M-am uitat întruna în oglinda laterală, Oliver, zise el. Nu am văzut nimic.

Stone nu părea convins.

– Precis m-au văzut pe stradă.

– Deghizarea ta a reușit să-i păcălească.

Stone clătină din cap.

– Oameni ca aceștia nu pot fi păcăliți atât de ușor.

– Atunci poate că îți lasă mai multă libertate, sperând că așa îi vei conduce la comoara de aur.

– Mi-e teamă că au mult de așteptat.

– Voiam să-ți spun că m-a sunat un tip de la Pentagon. N-avea prea multe să-mi spună despre Behan și despre acel contract militar, dar tot mi-a spus ceva interesant. Știu că unele lucruri au fost relatate de presă, despre secretele care au fost furate și despre scurgerile de informații

apărute. Din câte mi-a spus amicul meu, există niște cărțițe care vând țara asta dușmanilor noștri din Orientul Mijlociu și Asia, printre alții.

Stone se juca neatent cu lesa lui Goff.

– Reuben, spuse el, dar vreunul dintre prietenii tăi de la Omucideri sau din FBI te-a sunat?

– Știi... chiar e ciudat. Nici măcar unul nu m-a sunat înapoi. Nu înțeleg de ce.

„Oho, ba eu înțeleg, se gândi Stone. Mie mi-e cum nu se poate mai clar."

CAPITOLUL

35

Se întâlniră acasă la Stone seara târziu. Annabelle și Milton povestiră ce făcuseră la întâlnirea cu arhitecții. Bazându-se pe memoria sa uimitoare, Milton schiță în detaliu planul încăperilor în care se afla sistemul antiincendiu și traseul HVAC.

Caleb studie schița.

– Știu exact unde se află. Am crezut că acolo e un depozit.

– E încuiat? întrebă Stone.

– Presupun că trebuie să fie.

– Sunt sigur că am pe-aici niște chei care să se potrivească, zise Stone.

Caleb păru surprins.

– Chei? Ce înseamnă asta?

– Cred că înseamnă că plănuiește să intre în încăperea aceea, zise Annabelle.

– Oliver, nu poți să vorbești serios. Împotriva rațiunii mele, te-am lăsat să te prefaci că ești un savant german ca să pătrunzi în încăperile-seif, dar în nici un caz nu pot permite *jaful* Bibliotecii Congresului.

Annabelle îl privi pe Stone cu respect.

– Ai jucat rolul unui savant german? Impresionant!

– Te rog, nu-l mai încuraja, se repezi Caleb. Oliver, nu uita, sunt un angajat federal.

– Și ți-am reproșat noi ție vreodată chestia asta? întrebă prompt Reuben.

– Caleb, spuse Stone, dacă nu pătrundem în acea încăpere, toate riscurile asumate pentru aflarea detaliilor planurilor clădirii au fost în zadar. Arătă înspre planuri. Și poți vedea că țeava HVAC care duce în încăperile-seif pornește tot din încăperea în care se află sistemul antiincendiu. Le putem verifica pe amândouă în același timp.

Caleb clătină din cap.

– Această încăpere se află lângă coridorul principal. Pe-acolo sunt o grămadă de funcționari. O să fim prinși.

– Dacă acționăm ca și cum suntem de-acolo, nimeni nu o să ne bage în seamă.

– Are dreptate, Caleb, zise Annabelle.

– Merg și eu, zise Reuben. M-am săturat să mă lăsați mereu deoparte.

– Și noi? întrebă Milton.j

– Nu pot să merg acolo cu o armată de oameni, protestă Caleb.

– Noi putem să fim de rezervă, Milton, zise Annabelle. Orice plan are nevoie și de alternative.

Stone o privi într-un fel ciudat.

– Bine. Voi sunteți rezerva. Pornim diseară.

– Diseară! strigă Caleb. Am nevoie de cel puțin o săptămână ca să mă obișnuiesc cu ideea. Sunt un fricos. Am început ca bibliotecar la o școală elementară, nu pot să suport presiunea.

– Poți s-o faci, Caleb, îl încurajă Milton. Și eu m-am simțit la fel astăzi, dar nu e chiar așa de greu să-i păcălești pe oameni. Dacă eu am putut să le-o fac unor arhitecți, poți și tu s-o faci la locul în care lucrezi. Ce ar putea să te întrebe ca să nu știi ce să le răspunzi?

– Habar n-am! De exemplu, ar putea să mă întrebe unde dracului mi-a fost *creierul* de am putut să fac una ca asta? Și, mai mult decât atât, clădirea va fi închisă până când vom ajunge noi acolo.

– Nu poți să ne bagi înăuntru pe baza legitimației de bibliotecar?

– Nu știu. Poate da, poate nu, răspunse el evaziv.

– Caleb, spuse calm Stone. Trebuie să facem asta.

Caleb oftă.

– Știu, știu. Adăugă imediat: Dar, la urma urmei, lasă-mi și mie măcar satisfacția că am *încercat* să mă opun.

Annabelle îi puse o mână pe umăr și zâmbi.

– Caleb, îmi amintești de un cunoscut de-al meu. Îi place să se plângă și să crâcnească întruna, dar până la urmă se descurcă întotdeauna foarte bine.

– Presupun că trebuie să consider că mi-ai făcut un compliment, zise Caleb înțepat.

Stone își drese glasul și deschise unul dintre ziarele pe care le adusese cu el.

– Cred că am descoperit măcar parțial împotriva cui luptăm.

Toți își îndreptară atenția către el. Înainte de a începe să vorbească, deschise radioul portabil și o piesă de muzică clasică invadă camera în care se aflau.

– În caz că suntem ascultați, explică el.

Își drese din nou glasul și apoi le vorbi despre excursia pe care o făcuse ca să vadă casa distrusă a lui Bradley.

– L-au omorât pe tipul ăsta, după care i-au aruncat casa în aer. Prima dată am crezut că au făcut-o ca să susțină ideea de grup terorist. Acum cred că altul a fost motivul: adică, în ciuda reputației lui de om corect, Bob Bradley era și el un corupt. Iar dovada faptului că era corupt a dispărut în acea explozie.

– Nu se poate, zise Caleb. Predecesorul lui a fost un ticălos, nu Bradley. Bradley a fost pus în funcție ca să facă curățenie.

Stone clătină din cap.

– Din experiența mea la Washington știu că nimeni nu primește scaunul de președinte al Camerei Reprezentanților doar pentru că are pe agenda sa lupta împotriva corupției. Ci ajunge acolo după ce ani de zile își construiește un suport puternic și dezvoltă tot felul de alianțe. Totuși, ascensiunea lui Bradley este ieșită din tipar. Dacă liderul majorității nu ar fi fost acuzat alături de fostul președinte, postul ar fi fost al lui. Sau al unui alt membru de frunte. Însă liderii erau atât de mânjiți, încât Bradley a fost adus pe postul proverbial de șerif-din-afara-orașului care trebuie să curăță orașul. Dar eu nu vorbesc de genul ăsta de corupție.

Rolul de președinte al Camerei Reprezentanților pe care îl avea Bradley a pus în umbră celălalt titlu semnificativ pe care îl deținea: acela

de președinte al Comisiei de Control al Serviciilor Secrete. Având această funcție, Bradley ar fi fost informat în legătură cu orice operațiune sub acoperire desfășurată de orice agenție de informații americană, inclusiv CIA, NSA și Pentagon. El și echipa lui puteau să dețină secrete și să aibă acces la documente clasificate care valorau foarte mult pentru dușmanii noștri.

Stone răsfoi jurnalul.

– În ultimii câțiva ani, au existat numeroase acțiuni de spionaj împotriva agențiilor de informații americane, iar unele dintre ele au avut drept rezultat moartea unor agenți care lucrau sub acoperire. Patru dintre ultimele au fost descoperite de către mass-media ca având legătură cu Departamentul de Stat. Și, conform surselor lui Reuben, situația e mult mai gravă decât a înfățișat-o presa.

– Deci vrei să spui că Bradley era spion? întrebă Milton.

– Spun că este o posibilitate.

– Dar dacă Bradley lucra pentru dușmanii americanilor, de ce l-ar fi omorât? se miră Caleb.

– Sunt două posibilități, replică Stone. Prima: poate că el a cerut mai mulți bani în schimbul actelor sale de trădare, iar ei, în loc să fie de acord, l-au omorât. Sau, a doua...

Annabelle îi luă vorba din gură:

– ... *noi* l-am omorât.

Stone o privi și aprobă ușor din cap. Ceilalți împietriseră.

– Noi? exclamă Caleb. Adică asta înseamnă *guvernul* nostru?

– De ce să-l omorâm? De ce să nu-l aducem în fața justiției? adăugă Milton.

– Pentru că, procedând astfel, totul se termina rapid, zise Stone.

– Sau poate că CIA și Pentagonul nu voiau ca oamenii să știe că există asemenea trădători, adăugă Reuben.

– Iar CIA nu e genul care să arate compasiune, mai zise Stone indiferent. Nici măcar președinte Camerei Reprezentanților nu este imun când e vorba ca ei să-și fixeze o țintă.

– Dar dacă în spatele acestei operațiuni se află guvernul nostru, cine erau oamenii care te-au răpit și te-au torturat, Oliver? întrebă Milton.

Annabelle îl privi brusc.

– Ai fost torturat?

– Am fost interogat cam dur de către niște oameni experți în așa ceva, replică Stone.

– Interogat dur? Au încercat să te înece! se repezi Caleb. Să înghiți apă până te îneci.

Reuben, furios, își dădu cu palma peste genunchi:

– Înecat? Pentru numele lui Dumnezeu, Caleb, asta li se face clovnilor la spectacole. Ce i-au făcut lui Stone a fost o tortură și fii sigur că nu e tot aia.

– Ca să-ți răspund la întrebare, Milton, interveni Stone, nu știu cine sunt torționarii mei. Nu are sens: dacă guvernul l-a omorât pe Bradley, n-ar avea de ce să fie interesați de ceea ce am aflat noi. Ar trebui ca deja să știe.

– Ar avea sens doar dacă agenția care l-a omorât pe Bradley a făcut-o pe răspunderea ei, iar o altă agenție încearcă să afle adevărul, presupuse Annabelle. Și atunci am avea două agenții care luptă una împotriva celeilalte.

Stone o privi cu încă și mai multă considerație.

– E o teorie foarte interesantă. Ce înseamnă asta pentru noi e greu de spus acum.

– Încă mai crezi că toate astea au legătură cu moartea lui Jonathan? întrebă Annabelle.

– Singurul nume comun continuă să fie Cornelius Behan, zise Stone. Venirea lui la bibliotecă și interesul lui pentru sistemul antiincendiu mă fac să cred că suspiciunile mele sunt fondate. Asta e legătura cu Jonathan: Cornelius Behan. Și ca să-i dăm de capăt acestei povești, trebuie să aflăm cum a murit Jonathan.

– Deci trebuie să intrăm ca niște hoți în Biblioteca Congresului, mormăi Caleb.

Stone îi puse o mână pe umăr prietenului său.

– Dacă te face să te simți mai bine, Caleb, să știi că nu e prima clădire guvernamentală în care intru ca un hoț.

CAPITOLUL

36

Caleb reuși să-i treacă pe Stone și pe Reuben de pază folosind legitimația sa de bibliotecar și mințind că aceștia erau niște importanți vizitatori care trebuiau să vadă câteva exponate, deși Caleb o făcuse cu reticență și nu chiar foarte firesc.

Luară liftul până la subsol, iar Caleb se plânse:

– Nu simt că ceea ce am făcut e diferit de o *infracțiune*.

– O, infracțiunea de-abia acum urmează, Caleb, zise Stone, arătându-i prietenului său un inel plin de chei. Ce ai făcut adineauri e doar o chestie măruntă.

Caleb îl privi încruntat.

Localizară încăperea, care avea o ușă mare, dublă. Stone găsi imediat pe inelul său o cheie care să se potrivească în încuietoare. Un moment mai târziu, se aflau în interiorul spațioasei încăperi. Echipamentul sistemului antiincendiu se afla pe unul dintre pereți.

– Acum înțeleg motivul pentru care ușile sunt atât de mari, zise Stone.

Cilindrii erau uriași, probabil că fiecare cântărea aproximativ o tonă, și nu ar fi încăput pe o ușă de dimensiuni obișnuite. Unii dintre ei erau conectați la țevi și treceau prin tavan, mai departe.

Pe toate etichetele de pe cilindri scria: „Halon 1301".

– „Fire Control, Inc.", zise Stone, citind numele companiei care instalase echipamentul, care și el era imprimat pe eticheta cilindrilor.

Apoi studie configurația țevilor. Există aici un comutator manual cu ajutorul căruia poate fi deschis gazul. Iar țevile duc la un anumit număr de camere și în încăperile-seif unde se află cărțile. Dar nu e clar care anume dintre cilindri e legat la sala unde te aflai tu, Caleb.

Reuben privi pe deasupra umerilor lui Stone.

– Și nici nu putem spune dacă sunt descărcați sau nu.

Stone se îndreptă spre țeava HVAC și scoase planul făcut de Milton. Se uită la o secțiune al cărei traseu se ridica direct către tavan.

– De ce ești atât de interesat de acest HVAC, Oliver? întrebă Reuben.

– Dacă Jonathan a fost ucis folosindu-se acest gaz, atunci criminalul ar fi trebuit să cunoască locul exact unde se afla Jonathan, ca să știe ce țeavă de gaz să deschidă de-aici, de jos.

– Da, așa e, e adevărat, recunoscu Caleb. Nu m-am gândit la asta până acum. Din moment ce nu era nici un foc care să pornească automat gazul, înseamnă că acesta a fost deschis manual. Dar ca să facă acest lucru, criminalul trebuia să știe exact unde se afla Jonathan, în care parte a încăperilor-seif.

– Cred că îi cunoștea perfect tabieturile lui Jonathan. Știa că acesta sosea mereu primul și că apoi vizita anumite zone, inclusiv locul în care a murit.

Reuben aprobă din cap.

– OK, dar din câte ne-a spus nouă Caleb, l-a găsit pe DeHaven la vreo șase metri distanță de duză, ceea ce înseamnă că se afla în locul cel mai potrivit ca să fie ucis de gaz. Dar de unde ar fi știut acea persoană tot acest drum dacă era aici, jos?

Stone se uită la schița făcută de Milton și arătă către conducta HVAC.

– Această conductă duce exact în camera boltită, trecând pe la toate nivelurile.

– Și?

Stone se uită în jur, la HVAC, apoi se opri. Pe partea care nu era vizibilă, Stone zări ceva și arătă cu mâna. Reuben și Caleb priviră imediat într-acolo.

– La ce ar folosi această clapă de acces în conductă? vru Reuben să știe.

Stone deschise acea clapă mică și privi înăuntru.

– Caleb, îți amintești de gura de vizitare de la conductele aflate în apropierea locului în care Jonathan a fost găsit? Grilajul era îndoit, mai știi?

– Da, îmi aduc aminte că mi l-ai arătat. Ce-i cu el?

– Cineva ar fi putut să monteze o cameră video în încăperea-seif, cu un cablu foarte lung pe care să-l strecoare prin sistemul de conducte și să îndoaie barele grilajului. Camera ar fi putut să capteze imaginile din încăperea-seif și să le redea pentru cineva care ar fi avut un receptor atașat camerei, și ar fi putut astfel să știe exact unde se afla Jonathan în acea dimineață. Acel cineva ar fi putut să vadă absolut tot ce se petrecea acolo, sus, inclusiv orice mișcare pe care o făcea Jonathan.

– La naiba, zise Reuben. Și astfel au putut să se folosească de conductele...

– Da, pentru că aceasta ar fi fost singura cale prin care puteau să ascundă cablul camerei. Un semnal wireless nu ar fi răzbătut prin beton, și prin celelalte obstacole, zise Stone. Cred că dacă cercetăm rețeaua de țevi din încăperea-seif, aflată în spatele grilajului îndoit, o să găsim dovezi care ne vor ajuta să știm exact cum a fost amplasată camera video. Persoana respectivă a așteptat aici, jos, l-a urmărit pe Jonathan cu ajutorul camerei video, apoi a deschis comutatorul manual după ce, în prealabil, deconectase sistemul de alarmă, iar în zece secunde gazul s-a dispersat în întregime, iar Jonathan a murit.

– Dar oricine a fost făptașul s-a dus să ia camera video și atunci de ce nu a îndreptat la loc grilajul? întrebă Reuben.

– Poate că a încercat, dar odată ce îndoi aceste grilaje, e greu să le mai îndrepți așa încât să arate perfect. Îl privi pe Caleb. Te simți bine?

Caleb avea fața cenușie.

– Dacă ce spui este adevărat, atunci înseamnă că făptașul lucrează la Biblioteca Congresului. Nimeni altcineva nu ar putea să intre neînsoțit în camera-seif.

– Ce naiba mai e și asta? se răsti Reuben.

Alarmat, Stone privi spre ușă.

– Vine cineva. Repede! Ascundeți-vă aici, în spate.

Se înghesuiră în spatele sistemului HVAC. Reuben trebui să-l care pe Caleb, care era pe jumătate leșinat de frică. De-abia reușiră să se ascundă, că ușa dublă se și deschise. Patru bărbați intrară, toți îmbrăcați cu salopete albastre. Chiar în spatele lor, un motostivuitor intra în incintă, condus de un al cincilea bărbat. Unul – desigur, șeful – ținea în mână un carnețel, iar toți ceilalți se adunară în jurul lui.

– Bun, le luăm pe ăsta, pe ăsta și pe ăla, spuse el, arătând către trei cilindri, inclusiv cei doi atașați la țevi. Și îi înlocuim cu cei aduși de motostivuitor, adăugă el.

Bărbații se apucară să lucreze cu mare atenție, să dea jos enormii cilindri presurizați, în timp ce Stone și ceilalți îi priveau din ascunzătoarea lor.

Reuben se uită la Stone care dădu din cap și își duse un deget la buze. Caleb tremura atât de rău, încât Stone îl înșfăcă de un braț, iar Reuben de celălalt, încercând amândoi să-l susțină.

O jumătate de oră mai târziu, cei trei cilindri erau ridicați de motostivuitor, încărcați și legați. Cilindrii pe care bărbații îi aduseseră erau și ei fixați la locul lor. Apoi motostivuitorul ieși din incintă, la fel și oamenii. De îndată ce ușa se închise în spatele lor, Stone se îndreptă către noii cilindri instalați și citi etichetele.

– FM-200. Caleb, ziceai că sistemul halon al bibliotecii urmează să fie schimbat. Probabil că l-au înlocuit cu acest tip de substanță antiincendiu.

– Presupun, zise Caleb.

– OK, trebuie să îi urmărim, spuse Stone.

Caleb scânci:

– Te rog, Oliver, nu...

– Caleb, trebuie s-o facem.

– Nu vreau... nu vreau să... să *mor*.

Stone îl scutură puternic.

– Stăpânește-te, Caleb. Hai, acum!

Caleb îl privi înmărmurit pe Stone, apoi murmură:

– Să știi că nu apreciez deloc că mă *agresezi* așa.

Stone nu-i luă în seamă vorbele.

– Pe unde trebuie să mergem ca să ajungem la platformele de încărcare?

Caleb îi spuse și, în timp ce se îndreptau spre ieșire, telefonul celular al lui Stone bâzâi. Era Milton. Stone îi povesti ce se întâmplase.

– Acum vom merge pe urmele cilindrilor, zise el. Te ținem la curent.

Milton închise telefonul și o privi pe Annabelle. Se aflau în camera ei de hotel. Îi relată ce îi povestise Stone.

– Poate fi foarte periculos, comentă ea. Ei chiar nu știu cu adevărat în ce se bagă.

– Dar ce putem face?

– Noi suntem de rezervă, îți amintești, nu?

Se duse la debara, scoase o geantă, iar din ea luă o cutie mică.

Milton se simți imediat încurcat, deoarece era o cutie de tampoane.

Ea îi remarcă disconfortul.

– N-o face pe rușinosul cu mine, Milton. Întotdeauna femeile ascund în cutia de tampoane lucruri pe care nu vor să le descopere cineva asupra lor.

Deschise cutia, luă ceva din ea, apoi o strecură în buzunar.

– Au spus că numele companiei este Fire Control, nu? Presupun că vor ajunge la depozit. Poți să afli unde este?

– Da, hotelul ăsta are conexiune la internet, deci pot să mă uit, zise Milton cu degetele deja zburându-i pe tastatură.

– Bun. O fi existând vreun magazin de curiozități pe-aici, pe-aproape? întrebă ea.

El se gândi un pic:

– Da. E unul cu tot felul de obiecte, inclusiv recuzită de magician. Și e deschis până târziu.

– Perfect.

CAPITOLUL

37

Nova urmări de la o distanță discretă camionul pe care scria Fire Control, Inc. Caleb conducea, Stone se afla lângă el, iar Reuben era în spate.

– De ce nu chemăm pur și simplu poliția și să îi lăsăm pe ei să se descurce cu treburile astea? se plânse Caleb.

– Și ce să spunem poliției? întrebă Stone. Spui că biblioteca trebuia să schimbe vechiul sistem? Tot ce știm până acum este că acești muncitori chiar asta au făcut. Și ar fi posibil ca, anunțând poliția, să-i punem în alertă pe inamicii noștri. Aici avem nevoie de discreție maximă, nu de polițiști.

Caleb se trezi spunând:

– Grozav! Deci trebuie s-o tot ținem pe calea greșită, în loc să chemăm poliția. La ce naiba mai plătesc impozite... chiar că nu știu!

Camionul o luă la stânga și apoi o ținu tot înainte. Trecură de Capitol Hill și intrară într-o zonă părăginită a orașului.

– Las-o mai ușor, zise Stone. Camionul oprește.

Caleb încetini ușor când ajunse lângă trotuar. Camionul opri la o poartă legată cu un lanț, pe care un bărbat aflat înăuntru o deschise.

– Aici se află depozitul.

Camionul trecu de poartă care apoi fu din nou închisă și legată.

– Cam asta e tot ce putem face aici, zise Caleb pe un ton de ușurare. Dumnezeule, am nevoie de o ceașcă de cappuccino fără strop de cofeină, după coșmarul din această seară.

– Trebuie să pătrundem în curte, zise Stone.

– Așa este, fu de acord Reuben.

– Sunteți amândoi nebuni, strigă Caleb.

– Tu poți să aștepți în mașină, Caleb, zise Stone. Noi trebuie neapărat să verificăm ce se petrece acolo.

– Și dacă veți fi prinși?

– Atunci înseamnă că am fost prinși. Dar consider că merită, replică Stone.

– Iar eu să stau în mașină? se miră Caleb. Dar nu mi se pare deloc cinstit să fac asta, în timp ce voi doi riscați...

– Absolut, Caleb, fu de acord Reuben.

– Dacă așa spui... Caleb își încleștă mâinile pe volan. Arăta foarte hotărât. Sunt cunoscut pentru faptul că pot să demarez în trombă când e nevoie.

Stone și Reuben coborâră din mașină și se îndreptară spre gard. Ascunzându-se în spatele unui morman de plăci vechi aflat în afara depozitului, se uitau la camionul parcat în colțul curții. Bărbații care se dădură jos din camion intrară apoi în clădirea principală. După câteva minute, ieșiră, îmbrăcați în haine de stradă, și se suiră în propriile mașini. Un paznic încuie poarta după ei, după care se întoarse în clădirea principală.

– Cea mai bună mișcare pe care putem s-o facem ar fi să sărim gardul în curtea în care sunt parcate camioanele, zise Reuben. Astfel, camioanele sunt între noi și clădire, în cazul în care paznicul mai iese afară.

– Bun plan, zise Stone.

Se îndreptară în grabă spre gard, dar, înainte de a se cățăra pe el, Stone îl atinse cu un băț.

– Voiam să fiu sigur că nu electrocutează.

– Corect.

Se cățărară încet și coborâră în liniște de cealaltă parte a gardului. Aplecându-se, se îndreptară spre camioane. La jumătatea drumului, Stone se opri și îi făcu semn lui Reuben să se arunce la pământ. Se uitară într-o parte și-ntr-alta, dar nu văzură pe nimeni. Mai așteptară un

minut și apoi porniră din nou. Brusc, Stone o coti dinspre camion către o clădire mică din beton, aflată lângă gard. Reuben se grăbi să-l urmeze.

Ușa avea un lacăt, dar una dintre cheile pe care Stone le avea la el se potrivi.

Înăuntru era plin de cilindri mari. Stone scoase o mică lanternă pe care o luase cu el și o plimbă dintr-o parte într-alta a incintei. Pe un blat de lucru se aflau o mulțime de unelte în dezordine. Într-un colț era o mașină de vopsit, iar lângă ea văzu câteva cutii de vopsea și de dizolvant. Pe un perete era suspendat un container portabil de oxigen și măști. Stone fixă lumina lanternei pe niște cilindri și citi:

– FM-200. INERGEN. Halon 1301, CO_2, FE-25.

Se uită din nou la cilindrul pe care scria CO_2. Studie atent însemnul.

Reuben îl înghionti.

– Uite! Și îi arătă cu mâna înspre perete.

– Fire Control, Inc. Știm deja asta, zise Stone agasat.

– Citește numele de dedesubt.

Stone își ținu respirația.

– Fire Control este o subsidiară a companiei Paradigm Technologies, Inc.

– Companie care îi aparține lui Cornelius Behan, murmură Reuben.

Caleb aștepta în Nova. Era agitat. Stătea cu ochii pe zona împrejmuită de gard.

– Hai odată! zise. Ce naiba vă ia așa mult timp?

Se lăsă brusc în jos, pe o parte, când o mașină trecu pe lângă el, îndreptându-se spre depozit. După ce fu sigur că-l depășise, cu inima mai să-i sară din piept, se ridică. Era o mașină de teren, de securitate. Pe locul din spate se afla un imens câine ciobănesc german. Caleb scoase celularul să-l sune pe Stone, dar constată că nu mai avea baterie. Tot timpul uita să îl încarce, pentru că nu-i plăcea deloc să vorbească la telefon.

– Bunule Dumnezeu! mormăi Caleb. Inspiră adânc. Poți să faci asta, Caleb Shaw. Poți s-o *faci!*

Expiră îndelung, se concentră și începu să recite unul dintre poemele lui favorite ca să-și facă curaj:

Half a league, half a league,
Half a league onward,
All in the valley of Death
Rode the six hundred.
"Forward, the Light Brigade!
Charge for the guns!" he said:
Into the valley of Death
Rode the six hundred.[1]

Se opri și privi drept înainte, unde se desfășura în realitate o dramă. Cu lupte între câini și oameni înarmați. Se aplecă și mai mult. Restul de curaj pe care îl mai avea păli în timp ce reflecta la faptul că nenorocita aia de cavalerie ușoară fusese decimată.

„Tennyson habar n-avea ce înseamnă cu adevărat pericolul!" își spuse furios.

Caleb coborî din mașină și, cu pași șovăitori, se îndreptă către gard.

Stone și Reuben ieșiră din incintă și se îndreptară spre camion.

– Stai de pază până arunc eu o privire, spuse Stone.

Se cățără în spatele camionului, pe platforma deschisă. Aprinse lanterna ca să vadă ce scrie pe etichetele de pe cilindri. Citi „Halon 1301". Pe o altă etichetă citi „FM-200". Scoase din buzunarul jachetei o sticluță cu terebentină și o cârpă pe care le luase din depozit. Se apucă să șteargă cu terebentină cilindrul pe care era scris „FM-200".

– Hai, hai, strigă Reuben, cu ochii în toate direcțiile.

Când stratul de vopsea începu să se dizolve, Stone nu mai frecă, ci îndreptă lanterna pe eticheta peste care fusese aplicat stratul de vopsea. Apoi mai frecă un pic până când, în sfârșit, găsi ceva.

– CO_2, citi el. Cinci mii p.p.m.[2]

– O, Dumnezeule! se repezi Reuben. Hai, Oliver!

[1] Strofa întâi din *The charge of the light brigade!* – „Atacul cavaleriei ușoare" – de poetul romantic Alfred Tennyson (1809–1892).(n.tr.)

[2] Părți per milion.

Stone privi în partea laterală a camionului. Câinele tocmai cobora din mașina de teren de lângă poarta din față.

Stone sări jos, rămânând dincolo de camion ca să nu fie văzut din mașina de teren. O luară amândoi la trap spre gard. Totuși, camionul nu putea să le ascundă și *mirosul,* ca să nu îi simtă câinele. Stone și Reuben îi auziră urletul, apoi cele patru labe alergând pe urmele lor, iar în urma dulăului – doi paznici.

Stone și Reuben se aruncară pe gard și începură să se cațere. Câinele îi ajunse din urmă și își înfipse dinții în piciorul lui Reuben.

Dincolo de gard, ascuns, Caleb privea fără să poată face ceva să-i ajute, neștiind cum să acționeze, dar străduindu-se să-și facă puțin curaj și să încerce totuși ceva.

– Ține-l pe loc! se auzi o voce strigând.

Reuben încerca să își tragă piciorul și să se elibereze, dar câinele îl ținea strâns. Stone privi în jos și îi văzu pe cei doi paznici, cu armele ațintite asupra lor.

– Coborâți de-acolo, altfel câinele o să-ți smulgă piciorul, țipă la ei unul din paznici. Acum!

Stone și Reuben coborâră încet de pe gard. Același paznic chemă câinele. Acesta mai dădu drumul piciorului, însă nu-și scoase colții cu totul.

– Cred că e doar o simplă neînțelegere, începu Stone.

– În regulă, spuneți-le asta polițiștilor, rânji la ei celălalt paznic.

– Acum îi preluăm noi, băieți, se-auzi strigând o voce de femeie.

Priviră cu toții în direcția ei. Dincolo de gard, lângă un sedan negru stătea Annabelle. Milton era lângă ea, îmbrăcat cu o jachetă albastră și cu o șapcă pe care era imprimată sigla „FBI".

– Cine dracului mai sunteți și voi? zise unul din paznici.

– Agenții FBI McCallister și Dupree. Ea arătă legitimațiile și își descheie jacheta astfel încât cei doi paznici să-i poată vedea insigna, precum și pistolul de la brâu. Deschide poarta și ține-ți câinele ăla, strigă ea.

– Ce dracului caută FBI-ul aici? zise nervos același paznic, îndreptându-se către poartă și descuind-o.

Annabelle și Milton intrară. Ea îi spuse lui Milton:

– Citește-le drepturile și pune-le cătușele.

Milton scoase la iveală două perechi de cătușe și se duse spre Stone și Reuben.

– Așteaptă, zise celălalt paznic. Când prindem pe cineva care a trecut de gard, avem ordin să chemăm poliția.

Annabelle se apropie de tânărul bucălat și îl măsură din cap până-n picioare.

– De cât timp faci de pază aici, băiete?

– De treisprezece luni. Am permis de portarmă, zise sfidător.

– Sigur... Dar ia naibii pușca aia de-aici până nu nimerești pe cineva din greșeală, cum ar fi de exemplu pe *mine*.

El își retrase pușca în timp ce Annabelle ridică din nou legitimația.

– Asta este ierarhic deasupra poliției locale, OK?

Legitimația, care arăta ca una autentică, dar era făcută de Freddy, fusese păstrată de Annabelle în cutia de tampoane.

Paznicul înghiți în sec, nervos.

– Dar avem niște proceduri pe care trebuie să le respectăm.

Arătă spre Stone și Reuben, cărora Milton le pusese cătușele. Pe spatele jachetei lui Milton era, de asemenea, scris FBI. Le luaseră de la magazinul de curiozități, împreună cu armele, insignele și cătușele false.

– Iar ei au trecut în zona interzisă.

Annabelle râse.

– Au trecut. Își puse mâinile în șolduri. Știți măcar cine sunt indivizii ăștia? Aveți habar?

Paznicii se uitară unul la celălalt.

– Doi netrebnici cumva? răspunse unul din ei.

– Hei, nemernicule! mormăi Reuben zbătându-se furios în cătușe și sărind înainte.

Milton scoase imediat pistolul și îl îndreptă spre capul lui Reuben, țipând:

– Tacă-ți gura, nenorocitule, până nu-ți zbor creierii!

Reuben îngheță instantaneu.

– Tipul ăsta uriaș, cu moacă „plăcută" este Randall Weathers, zise Annabelle, căutat în patru state pentru trafic de droguri, spălare de bani, două acuzații de crimă și punerea unei bombe în casa judecătorului

federal din Georgia. Celălalt tip este Paul Mason, cunoscut și pe numele de Peter Dawson și... mai are încă vreo șaisprezece nume false. Nenorocitul ăsta are legătură directă cu celula de teroriști din Orientul Mijlociu care operează în umbra Capitoliului. I-am pus sub urmărire celularul și e-mailul. I-am luat urma de-abia în seara asta și iată-ne. Se pare că voiau să fure gaz explozibil. Credem că de data asta ținta lor este Curtea Supremă. Dacă parchează în fața clădirii un camion cu o asemenea încărcătură se duc dracului toate cele nouă curți de justiție. Îi privi cu dezgust pe Stone și pe Reuben. Ați încurcat-o de-a binelea de data asta. De-a binelea, adăugă ea amenințător.

– La naiba, Earl, zise unul din paznici, entuziasmat, către partenerul său. Teroriști!

Annabelle scoase un carnețel.

– Vreau să-mi notez numele voastre. FBI-ul va dori să știe cine ne-a ajutat. Zâmbi. Și cred că veți avea parte de o promovare în viitor.

Cei doi paznici se uitară rânjind unul la celălalt.

– I-auzi, zise paznicul pe care îl chema Earl.

Îi spuseră numele lor, iar ea se întoarse către Milton.

– Du-i în mașină, Dupree. Cu cât îi băgăm mai repede la WFO, cu atât mai bine. Apoi se întoarse din nou către paznici. O să-i anunțăm noi pe cei de la poliția locală, dar numai după ce îi „interogăm" noi un pic, în stilul FBI. Le făcu cu ochiul. Dar nu știți asta de la mine, OK?

Amândoi rânjiră spre ea, cu un aer de cunoscători.

– Scoateți untul din nenorociți, îi îndemnă Earl.

– Am recepționat mesajul. Ținem legătura, spuse Annabelle.

Îi băgară pe Stone și pe Reuben în sedan, pe locurile din spate, și demarară.

Caleb așteptă până când paznicii nu se mai zăriră, apoi alergă spre Nova sa și se luă după mașina lui Annabelle.

În sedan, Milton le scoase cătușele lui Stone și Reuben.

– Milton, ai spus foarte convingător tâmpeniile alea, acolo, zise mândru Reuben.

Milton zâmbi. Își scoase șapca, iar pletele îi căzură pe umeri.

Stone îi zise lui Annabelle:

– Când ești rezervă, atunci *chiar* că asiguri spatele. Mulțumesc.

– Ăsta e mărunțiș pe lângă altele, zise ea. Încotro acum?

– Mergem la mine, răspunse Stone. Avem o grămadă de lucruri despre care trebuie să vorbim.

CAPITOLUL

38

Roger Seagraves conducea mașina pe care o închiriase pe străzile liniștite din cartierul luxos din apropierea D.C., iar pe Good Fellow Street făcu stânga. La ora aceea, cele mai multe dintre impozantele case erau cufundate în întuneric. Când trecu pe lângă locuința lui Jonathan DeHaven, păru să nu arunce nici măcar o privire fugară spre ea. „O altă furtună cu trăsnete și tunete își va urma cursul." Se simțea puțin cam plictisit de acest tipar meteorologic. Dar era perfect; nu putea să renunțe la el. Continuă să conducă încet, de parcă era în timpul liber și dădea un tur ca să admire vechile case. Se mai învârti prin zonă și se întoarse pe strada paralelă, studiind cu atenție perimetrul.

Totuși, una era să studiezi și cu totul altceva să pui la cale un plan. Trebuia să chibzuiască bine. Ceva îi reținu atenția: casa care se afla vizavi de cea a lui Behan. Înăuntru era cineva care se uita printr-un binoclu. Se uita la ce? Indiferent despre ce era vorba, trebuia să ia în calcul și acest lucru atunci când își va pregăti atacul. Când erau ochi care priveau, exista o singură metodă ca să omori și apoi să fugi.

După ce încheie de inspectat zona, Seagraves își parcă mașina închiriată la hotel. Luă dinăuntru o valiză și se îndreptă spre bar unde se opri și bău ceva, apoi luă liftul și urcă la el în cameră. Așteptă preț de o oră după care coborî pe scări. Ieși din clădire pe o altă ușă, apoi se strecură într-o altă mașină care îl aștepta în parcarea din apropiere. Mai avea și altceva de făcut în acea seară, pe lângă faptul că trebuia să comită încă o crimă.

Conduse către un motel, iar după ce se dădu jos din mașină scoase din buzunar o cheie. Din zece pași rapizi ajunse la ușa unei camere de la etajul doi, uitându-se întruna spre parcare. Descuie, dar nu aprinse lumina. Se îndreptă repede spre ușa care dădea către cealaltă cameră, o deschise și intră. Când păși în a doua încăpere, Seagraves simți mirosul persoanei de acolo, însă nu zise nimic. Își scoase hainele și alunecă în pat, alături de ea. Femeia era moale, unduitoare, caldă și, mai important decât orice altceva, pentru scopul pe care el îl urmărea, era supervizor la NSA.

O oră mai târziu, amândoi erau satisfăcuți. El se îmbrăcă și fumă o țigară în timp ce ea își făcea duș. Știa că și ea făcuse același ocol ca să evite să fie urmărită, la fel ca și el. Însă NSA avea prea mulți angajați ca să poată să-i urmărească pe toți. Iar ea nu trezise nici o suspiciune cuiva până atunci, motiv pentru care, de altfel, o și alesese Seagraves pentru această operațiune. Amândoi erau necăsătoriți, așa că, și dacă s-ar fi aflat de legătura lor, ar fi putut fi luată pur și simplu drept o partidă de sex între doi adulți, și doar întâmplarea făcea ca ambii să fie angajați federali, lucru care, cel puțin până acum, nu era ilegal în America.

Apa încetă să curgă. El ciocăni la ușa băii și apoi o deschise. O ajută să iasă din cabina de duș, o lovi peste fundul gol, apoi o mai sărută încă o dată.

– Te iubesc, spuse ea, sărutându-l pe ureche.

– Vrei să spui că iubești banii, îi răspunse el.

– Și banii, murmură, băgându-i mâna între picioare.

– O dată pe noapte, zise el. Nu mai am optsprezece ani.

Ea îi cuprinse umerii musculoși.

– Mi-e greu să cred una ca asta, dragule.

– Data viitoare, zise el, trăgându-i o palmă peste fund suficient de tare încât să-i lase o urmă roșie.

– Fii dur, îi șopti ea la ureche. Fă-mă să mă doară.

– Nu cunosc o altă metodă.

Ea îl împinse în perete, presându-i cu sânii uzi cămașa și îl trase de păr în timp ce îl lingea pe gât.

– Mmm... ce sexy ești, murmură ea.

– Da, așa îmi spune toată lumea.

El încercă s-o împingă, dar ea nu îi dădu drumul.

– Banii au fost trimiși conform planului? întrebă ea în timp ce îl mozolea cu limba.

– De îndată ce voi primi banii gheață, o să-i ai și tu pe-ai tăi, dulceață.

Ea scânci din nou, apoi îi dădu drumul, după ce el o mai plesni o dată, lăsându-i un semn roșu pe cealaltă fesă.

„Da, idiotule, e doar o chestiune de bani."

În timp ce ea se afla în baie să își termine dușul, el se întoarse în cealaltă cameră, aprinse lumina, luă geanta femeii de pe noptieră și scoase camera digitală dintr-unul dintre buzunare. Scoase hardul de douăzeci de giga din slot și îndepărtă cu unghia pelicula neagră de pe driverul lung de doi centimetri. Se uită câteva secunde la obiectul miniatural. Era atât de mic și valora totuși zece milioane de dolari, poate chiar mai mult, pentru un cumpărător entuziast din Orientul Mijlociu, care nu dorea ca America să-i cunoască planurile de distrugere și de ucidere a celor care i se opuneau.

Informațiile de pe această bijuterie ar echilibra lupta, cel puțin pentru un timp scurt, până când NSA și-ar fi dat seama că noul său program de supraveghere fusese compromis. Apoi l-ar schimba, Seagraves ar fi primit un nou telefon, iar *el,* la rândul lui, ar fi sunat. Apoi, câteva zile mai târziu, el s-ar fi dus într-un alt motel, i-ar fi tras-o din nou acestei doamne, ar fi desprins o altă peliculă și ar fi câștigat iar o sumă de opt cifre. O afacere care s-ar fi tot repetat până când NSA și-ar fi dat seama că au printre ei un spion. Atunci Seagraves și-ar fi încheiat misiunea la NSA, cel puțin pentru un timp, până când birocrații – care se știe că au o memorie scurtă – ar fi uitat. Între timp, și-ar fi căutat o altă țintă. Că doar erau atâtea...

Folosi o bucată de gumă ca să lipească pelicula ce conținea detaliile digitale ale programului de supraveghere al NSA pe spatele unuia dintre dinții săi din față. Apoi se duse în prima cameră de motel, cea în care intrase prima dată, și unde avea haine de schimb, atârnate în debara. Își făcu duș, se schimbă și plecă, merse pe jos preț de câteva străzi, apoi luă un autobuz, se îndreptă spre un centru de închiriat mașini, închirie o altă mașină, se sui și plecă acasă.

Petrecu o oră ca să descarce informațiile de pe dispozitivul miniatural într-o formă adecvată, ca să le poată transmite. Ca spion, Seagraves fusese pasionat de studiul codurilor secrete, dar și de istoria criptologiei în general.

În zilele noastre, computerele criptau și decriptau automat mesajele. Cel mai sigur sistem folosea chei constând în sute sau chiar mii de semne digitale – cu mult mai multe decât avea mesajul criptat propriu-zis.

La urma urmei, să spargi cele mai puternice coduri cerea o foarte mare putere a computerului și mii, dacă nu milioane de ani. Aceasta se datora faptului că criptologii vremurilor moderne presupuneau că mesajele codate puteau fi interceptate și astfel creaseră sisteme de criptare chiar în acest scop. Deviza lor ar fi putut fi: „Poți să-l interceptezi, dar aproape sigur nu vei putea să-l și citești".

Seagraves optase pentru o metodă de criptare mai veche, una care, datorită felului în care mesajul era comunicat, îl făcea să nu poată fi spart, pentru un motiv simplu: Dacă un mesaj nu putea fi interceptat, existau zero posibilități să fie citit. „Vremurile de altădată încă mai aveau ceva de spus", medită el. Și chiar NSA, cu toate tehnologiile ei, ar putea învăța o lecție din chestia asta.

După ce își îndeplini misiunea, se lungi pe pat.

În loc să doarmă, nu putu face altceva decât să se gândească la următoarea crimă. Asta îi va îmbogăți prețioasa colecție cu încă un articol.

Se întoarseră acasă. Stone le prezentă imediat informațiile, spunându-le ce aflase. Când vorbi despre mențiunile ascunse pe cilindri, respectiv „CO_2, 5 000 p.p.m.", Milton se repezi la laptopul său unde avea descărcate fișiere de pe internet cu informații pertinente în acest sens. Când Stone termină de vorbit, Milton spuse:

– CO_2 nu este aproape niciodată folosit în spații locuite, deoarece poate sufoca oamenii instantaneu, odată ce oxigenul este scos din aer ca să stingă focul. La cinci mii de părți per milion, ar fi imediat fatal pentru cineva aflat la fața locului. Ar fi pus la pământ înainte de a se putea salva. Și nu e deloc un mod plăcut de a muri.

Annabelle tuși. Se îndreptă spre fereastră și privi afară.

– Și presupun că are un efect de răcire, adăugă imediat Stone, privind-o îngrijorat.

Milton aprobă din cap, fără să-și mute privirea de pe ecran.

– La sistemul de înaltă presiune, se descarcă și particule de gheață. Se numește efectul de zăpadă, deoarece absoarbe rapid căldura, reduce temperatura ambientală și previne reaprinderea focului. Zăpada se transformă în vapori la temperaturi normale și nu lasă reziduuri.

Stone adăugă:

– Când Caleb și DeHaven au fost găsiți în încăperea-seif, probabil că nivelul de oxigen revenise aproape la normal, iar frigul nu ar fi fost observat datorită niveluluii scăzut al temperaturii din acele încăperi.

– Dar dacă DeHaven a fost omorât prin sufocare cu CO_2, asta nu ar fi trebuit să reiasă la autopsie? întrebă Reuben.

În timp ce vorbeau, mâinile lui Milton zburau pe tastatură.

– Nu neapărat. Uite niște informații pe care le-am descărcat mai devreme de pe un site sponsorizat de organizația națională de medicină legală. În timp ce intoxicarea cu *monoxid* de carbon poate fi detectată post-mortem, mai ales că pielea capătă un aspect roșu ca vișina, expunerea la *dioxidul* de carbon nu lasă semne atât de clare. Continuând să citească de pe ecran, Milton mai zise: Singura modalitate prin care nivelul scăzut de oxigen poate fi detectat la o persoană este prin testul de sânge, ca să se vadă cât gaz conține acesta, test care măsoară proporția de oxigen din dioxidul de carbon. Dar testul se face numai persoanelor care *trăiesc*, pentru a vedea dacă nivelul de oxigen trebuie crescut. Nu se face niciodată post-mortem tocmai pentru simplul fapt că persoana e deja moartă.

– Din câte mi s-a spus, interveni Caleb, Jonathan a fost declarat mort chiar în încăperea-seif. Nici măcar nu a mai fost dus la camera de urgențe.

– Cilindrul pe care l-au luat și care avea eticheta pe care scria FM-200 era cel asupra căruia ne-am concentrat și noi, din motive evidente, zise Stone.

– Nu înțeleg ce spui, replică Reuben.

– În bibliotecă, sistemul halon va fi înlocuit. Dacă am dreptate și ei au dus acolo un cilindru plin cu CO_2 fatal, dar având o etichetă

falsă, nu puteau să aducă înapoi în bibliotecă tot halon. Asta ar fi stârnit suspiciuni.

– Da, trebuiau să aducă înapoi gazul care înlocuia sistemul halon. Adică FM-200.

– Și l-au scos în seara asta, împreună cu alți cilindri de halon. Dacă nu am fi fost acolo, nimeni nu și-ar fi dat seama vreodată de cele petrecute, spuse Caleb.

Stone aprobă din cap.

– Și sunt sigur că cilindrul conectat la sistemul de țevi în seara asta era plin cu halon. Iar cilindrul gol care a conținut CO_2 a fost probabil deconectat imediat după ce s-a descărcat. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca poliția să verifice, nu ar fi găsit nimic în neregulă. Doar nu ar fi verificat fiecare cilindru în parte. Și chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să îl trimită pe fiecare la Fire Control Inc. în acest scop. Mă îndoiesc că ar fi primit un răspuns corect, deoarece persoana care a dirijat toată această acțiune are cu siguranță legătură cu compania.

– Crima perfectă, rosti Annabelle rânjind, fără să se întoarcă cu fața spre ei. Întrebarea este de ce. De ce să vrea cineva să-l ucidă pe Jonathan, și într-un mod care să-l facă să sufere?

– Asta ne face să ne întoarcem la Cornelius Behan, zise Stone. Acum știm că cilindrul care conținea acel CO_2 letal, care l-a ucis pe DeHaven, a înlocuit cilindrul cu halon. Mai știm și că Fire Control este compania lui Behan. Este evident că el l-a ucis pe DeHaven. Behan și-a făcut apariția în sala de lectură ca să-l întâlnească pe Caleb chiar în ziua în care cilindrii de la bibliotecă au fost schimbați. Sunt sigur că a încercat să își dea seama dacă exista vreun interes minim pentru acea duză. Și undeva... trebuie să fie și o legătură între Behan și Bob Bradley.

Reuben se hazardă să spună:

– Poate că Bradley și Behan făceau parte din același cerc de spionaj pe care îl bănuim că operează în afacerea asta. Bradley a venit să-l viziteze pe Behan acasă la el, iar Jonathan a văzut sau a auzit ceva ce nu trebuia. Sau poate că a văzut ceva care putea face legătura între Behan și moartea lui Bradley. Behan a aflat despre asta și l-a omorât pe DeHaven înainte ca el să apuce să spună cuiva ceva ce ar fi putut duce la investigarea lui.

– Este posibil. Avem o grămadă de zone de acoperit, deci trebuie să ne împărțim sarcinile, propuse Stone. Caleb, primul lucru pe care îl ai de făcut este să te duci mâine în încăperea-seif și să verifici în spatele grilajului pentru aer condiționat, poate găsești o dovadă a prezenței unei camerei video. Apoi cercetează banda camerei video de supraveghere a persoanelor care intră în încăperea-seif.

– Ce? exclamă Caleb. De ce?

– Chiar tu ai spus că ucigașul lui Jonathan ar fi trebuit să aibă acces și la bibliotecă, și la încăperea-seif. Aș vrea să știu cine a intrat în încăperea-seif în zilele imediat anterioare morții lui DeHaven și în cele ulterioare.

– Dar nu pot să mă duc la pază să spun pur și simplu că vreau să văd benzile. Ce motiv aș putea să invoc?

– O să te ajut și o să mă gândesc eu la unul, zise Annabelle.

– O, super! șopti Reuben. Mai întâi, Milton a trebuit să acționeze cu doamna. Acum Caleb. Dar *moi?* Nuuu.

– Reuben, interveni Stone, vreau ca tu să dai un telefon anonim la poliția D.C. și să le spui de cilindrul de CO_2. Folosește un telefon cu cartelă ca să nu poată fi depistat locul de unde apelezi. Nu știu dacă vor lua sau nu informația în serios. Iar până când ajung ei acolo, o să fie prea târziu, probabil. Dar merită să încercăm.

– Dar asta nu înseamnă că anumiți oameni își vor da seama că suntem pe urmele lor? întrebă Caleb.

– Poate că da, zise Stone. Dar în momentul de față sunt singurele probe pe care le avem ca să arătăm că DeHaven a fost ucis. După ce faci asta, Reuben, vreau să supraveghezi Good Fellow Street, începând de diseară.

– Nu e chiar cel mai bun loc de unde să poți spiona oamenii, Oliver. Unde o să mă postez?

– Caleb poate să-ți dea cheile și codul ca să intri în casa lui DeHaven. Poți să te strecori prin spate, ca să nu te vadă nimeni.

– Iar eu ce să fac? întrebă Milton.

– Misiunea ta e să afli cât mai multe posibil despre o eventuală legătură dintre răposatul Bob Bradley și Cornelius Behan. Nimic nu e lipsit de importanță, ca să fie trecut cu vederea.

– Iar tu ce vei face, Oliver? se interesă Annabelle.

– Eu o să mă gândesc.

În timp ce ceilalți plecau, Annabelle îl trase pe Caleb deoparte.

– Câtă încredere ai în amicul tău Oliver?

Caleb se albi la față.

– Mi-aș pune viața în mâinile lui. De fapt, am și făcut-o.

– Trebuie să recunosc că pare să știe ce face.

– Cu siguranță că știe, zise Caleb încrezător. Acum... spuneai că mă ajuți în legătură cu materialul ăla video. Cum?

– Vei afla primul când o să îmi vină vreo idee.

CAPITOLUL

39

La zece și un sfert dimineața, estul statului New Jersey suferi primul său cutremur. Epicentrul fusese în Atlantic City, chiar unde se afla Pompeii Casino, pe Boardwalk. Jerry Bagger reacționă răbdător prima dată. Gazele prevenitoare și creșterea temperaturii rocilor începuseră să apară când cele patruzeci și opt de milioane nu intraseră în cont la zece fix. După zece minute, când i se spusese că era o confuzie privind banii, chiar și băieții săi musculoși simțiră nevoia să se retragă din fața lui. Cinci minute mai târziu, contabilul său îi spuse că aflase de la El Banco, pe care o contactase, nu numai că cele opt milioane dobândă nu fuseseră virate, dar că nici măcar suma de patruzeci de milioane nu ajunsese vreodată la bancă.

Primul lucru pe care Bagger era gata-gata să-l facă a fost să-l omoare pe mesager. În turbarea lui incontrolabilă, chiar l-ar fi ucis în bătaie pe contabil, dacă nu ar fi intervenit paznicii lui, încercând să-l convingă că o asemenea crimă ar fi fost greu de acoperit. Apoi, Bagger telefonă la bancă și îi amenință pe cei de-acolo că o să sară într-un avion și o să aterizeze direct la El Banco și o să le smulgă inimile din piept. Președintele băncii îl provocă spunându-i că putea să poftească, sigur fiind că avea să-l întâmpine pe Bagger cu o armată întreagă, cu tancuri și artilerie.

Ei îi trimiseră un document din care reieșea că fuseseră făcute trei transferuri de bani și că aceștia chiar fuseseră primiți. Iar din alt cont fuseseră transferate în cel al lui Bagger fonduri reprezentând zece la sută

din sumă, în termen de două zile. Apoi sumele îi fuseseră returnate lui Bagger de trei ori. Cel de-al patrulea transfer nu avusese loc niciodată. Confirmarea electronică primită de Bagger fu din nou examinată, cu mai mare atenție. Reieșea faptul că nu exista pe ea codul complet de autorizare al băncii. Însă fusese nevoie de o minuțioasă cercetare ca să fie observată subtila discrepanță.

Auzind toate astea, Bagger se lansă în atacuri asupra Departamentului său de tehnologie a informației, aruncând asupra lor cu scaunele din birou. Două ore mai târziu, după intense cercetări, ieși la iveală faptul că fuseseră spionați cu aparatură foarte sofisticată, amplasată în sistemul de computere al cazinoului Pompeii, permițând astfel controlul unei terțe părți asupra transferurilor de bani. Având această revelație, Bagger ceru un pistol și îl chemă pe șeful Departamentului IT să vină la el în birou și să-i dea raportul. Totuși, condamnatul fu destul de isteț încât să fugă, în loc să se prezinte la raport. Oamenii lui Bagger îl prinseră în Trenton. După un interogatoriu de care ar fi fost mândră până și CIA, fu clar că omul nu făcea parte din complot, ci fusese la rândul său păcălit. Singurul lucru pe care putu să-l capete de la Bagger fu un glonț în cap, tras de însuși regele cazinourilor. Târziu în noapte, cadavrul îi fu aruncat pe un câmp. Și totuși, cu toată această eliberare criminală de energii, cutremurul continua să zgâlțâie neabătut.

– O omor pe târfa aia! Mă auziți? Bagger se afla la fereastra biroului său și striga peste capetele oamenilor care treceau departe, pe Boardwalk. Se năpusti înapoi la biroul său și scoase cartea de vizită. Pamela Young, International Management, Inc. Rupse cartonul în bucățele și îl privi cu ochii ieșiți din orbite pe șeful securității. Vreau să omor pe cineva. Simt nevoia să ucid pe cineva chiar acum, la dracu'!

– Șefule, vă rog... o să descurcăm noi treaba asta. Contabilul e în spital, legat cu fire, ca o legumă. Pe tipul de la IT l-ați împușcat chiar dumneavoastră. E destul pentru o singură zi. Avocații spun că va fi greu să ținem poliția departe de toate astea.

– Am s-o găsesc, zise Bagger, uitându-se pe fereastră. Am s-o găsesc. Și am s-o omor încet, încet.

– Să v-audă Dumnezeu, zise musculosul încurajator.

– Patruzeci de milioane de dolari din banii mei. Patruzeci de milioane! zise Bagger pe un ton atât de nebunesc, încât voinicul șef al securității făcu vreo câțiva pași înapoi, spre ușă.

– O s-o prindem, șefule! Jur!

În sfârșit, Bagger păru să se mai calmeze un pic.

– Vreau să afli tot ce se poate despre târfa asta și să terminăm cu ea! Scoate toate benzile din camere și dă-o în urmărire, află cum o cheamă. Nu e o escroacă oarecare, de care se găsesc cu duiumul la colț de stradă. Și cheamă-i și pe polițiștii pe care îi avem pe statul de plată să vină să-i ia amprentele din camera în care a stat. Sună-mă cum afli ceva.

– Am înțeles.

Bărbatul se grăbi să iasă.

– Așteaptă! zise Bagger.

Bărbatul se întoarse, ezitând.

– Să nu afle nimeni că am fost jefuit, ai înțeles? Jerry Bagger nu e victima nimănui! Ai înțeles?

– E limpede, șefule. E limpede.

– Bine. La treabă!

Bărbatul ieși repede din cameră.

Bagger se așeză la birou uitându-se la bucățelele de hârtie care mai rămăseseră din cartea de vizită a lui Annabelle, pe covor. „O să arate exact așa după ce termin cu ea", se gândi.

CAPITOLUL

40

– Arăți neobișnuit de fericit în dimineața asta, Albert, zise Seagraves sorbindu-și cafeaua, dintr-o ceașcă de plastic, în biroul lui Trent din Hill.

– Acțiunile la bursă au crescut mult ieri; planul 401[1] pe care îl am eu arată bine.

Seagraves îi întinse peste masă niște foi de hârtie.

– Bravo ție! Uite ultimele noutăți de la Centrul de Informații. Avem două niveluri importante care ne dau rapoartele. Băieților tăi o să le ia o săptămână să rezume raportul, după care o să plănuim întâlnirea față-n față.

Trent luă foile și aprobă din cap.

– O să-i verific pe cei care participă la plan și o să-ți dau înapoi hârtiile cu notițele. Ceva surprinzător aici? adăugă, arătând spre foile de hârtie.

– Citește și tu!

– N-ai de ce să-ți faci griji, întotdeauna le citesc.

Trent lua paginile acasă și la puțin timp după aceea avea să afle tot ce îi trebuia ca să poată transmite mai departe secretele furate de la NSA.

Ieșind, Seagraves coborî scările Capitoliului alergând ușor. Iar ca să poată să se gândească, spionii obișnuiau să meargă în parc, să-și ridice banii gheață fie dintr-un anumit loc, fie de la o căsuță poștală. Și în asemenea locuri avea loc și arestarea spionului. Seagraves dădu din cap.

[1] Tip de pensie care îi permite angajatului să economisească bani prin neplata taxelor pe venit. (n.tr.)

„În nici un caz nu voi sfârși pe zidul cu trădători al CIA ca Aldrich Ames și ca alți ratați care se jucaseră de-a spionajul." Ca ucigaș guvernamental trebuia să se gândească la cel mai mic detaliu. Ca spion, nu vedea nici un motiv pentru care să-și schimbe modul de operare.

Seagraves era obsedat de detalii chiar și acum. „Cârtița" sa de la Fire Control, Inc. îi dăduse câteva informații deloc plăcute. Doi tipi fuseseră prinși după ce umblaseră în depozit noaptea, iar polițiștii nu fuseseră chemați pentru că își făcuse apariția FBI-ul. Seagraves verificase, cu ajutorul câtorva contacte pe care le avea la Biroul Federal și, după cum i se spusese, nu avusese loc niciodată vreo asemenea arestare. „Cârtița" îi mai spusese și că paznicii văzuseră în aceeași seară un tip care alerga îndepărtându-se de gardul Fire Control. Se suise într-o mașină veche, o Nova, așa îi spusese „cârtița". Descrierea mașinii și a bărbatului se potrivea cu cineva pe care Seagraves îl cunoștea foarte bine, deși nu îl întâlnise niciodată. Acum, hotărâse că era un moment bun să rezolve această situație. Iar în lumea lui Seagraves, care abunda în detalii, nu știai niciodată când putea să aibă loc o întâlnire față în față.

Caleb sosi la lucru devreme și îl găsi pe Kevin Philips, directorul interimar, deschizând larg ușile sălii de lectură. Vorbiră un pic despre Jonathan și despre proiectele în desfășurare ale bibliotecii. Caleb îl întrebă pe Philips dacă știa ceva despre noul sistem antiincendiu, însă Philips nu știa nimic.

– Nu sunt sigur că l-ar fi ținut la curent pe Jonathan cu asemenea informații, îi spuse Philips. Mă îndoiesc că el știa ce gaz era folosit.

– Da, cred că așa e, șopti Caleb.

După ce Philips părăsi încăperea și înainte ca altcineva să sosească, Caleb cotrobăi prin birou și luă o șurubelniță și o mică lanternă în formă de stilou. Cu spatele la camera de supraveghere, le strecură în buzunar, după care plecă spre încăperea-seif. Ajunse rapid la etaj, se opri lângă gura de vizitare, uitându-se lung la locul în care prietenul său murise. Folosi șurubelnița ca să deschidă grilajul, observând cu satisfacție că putea face acest lucru cu mare ușurință, ca și cum cineva mai umblase acolo recent. Puse grilajul jos, lângă piciorul raftului și lumină interiorul deschizăturii. Mai întâi, nu văzu nimic neobișnuit, însă când roti

pentru a treia oară fasciculul de lumină în jurul deschizăturii, văzu o mică gaură, făcută de o șurubelniță, în perete, în locul care conducea către sistemul de țevi. Putea să fi fost făcută ca să susțină camera de luat vederi. Ridică grilajul de la gura de vizitare și îl privi cu atenție. Judecând după poziția găurii descoperite și după îndoitura grilajului, camera avusese un câmp vizual clar asupra încăperii.

Caleb înșurubă grilajul la loc și ieși din încăpere. Îl sună pe Stone și îi spuse ce descoperise. Tocmai se pregătea să se apuce de lucru când cineva intră în cameră.

– Salut, Monty. Ce ai acolo?

Monty Chambers, maestrul restaurator al bibliotecii, se afla în fața biroului, cărând câteva cărți. Încă mai purta șorțul verde pe care și-l punea când lucra, iar mânecile cămășii îi erau sumese.

– Am *Doctrina* și *Constable's Pocket Book,* zise scurt.

– Înseamnă că ai fost foarte ocupat. Nici măcar n-am avut habar că *Doctrina* a fost luată pentru restaurare.

Doctrina breve era scrisă de Juan de Zumárraga, primul episcop din Mexico. Data de la 1544 și era deosebită, pentru că era cea mai veche carte completă din emisfera vestică, ce supraviețuise de-a lungul secolelor. Cealaltă, *Constable,* data din 1710.

– Kevin Philips a hotărât, replică Chambers. Acum trei luni. La fel și *Constable.* N-a fost mare lucru de făcut, dar am fost aglomerat. Le duci tu înăuntru? Sau intru eu?

– Poftim? A, hai că le iau eu. Mulțumesc.

Caleb luă cu atenție pachetul de cărți din mâinile colegului său și îl puse pe birou. Încercă să nu se mai gândească la faptul că, în acest moment, având *Doctrina* și *Constable* asupra lui, se afla în posesia unei mici averi istorice.

– O să-ți aduc în curând Faulkner, mormăi Chambers. O să-mi ia un pic de timp. S-a deteriorat din cauza apei.

– Da. E perfect așa. Mulțumesc. În timp ce Chambers se întoarse să plece, Caleb mai spuse: A, Monty!

Chambers se întoarse spre el, privindu-l oarecum îngrijorat.

– Da?

– Ai verificat cumva recent exemplarul nostru din *Psalm Book?*

Lui Caleb îi trecuse prin cap un gând oribil, în timp ce se afla în încăperea-seif și, când luase cărțile rare din mâinile lui Chambers, se chinuise să dea o formă acestei teorii de coșmar și să o transforme într-o întrebare care era, totuși, penibilă.

Chambers căpătă un aer suspicios.

– *Psalm Book?* De ce? E ceva în neregulă cu ea?

– A, nu, nu. Vreau doar să spun că, hm... n-am mai văzut-o de ceva timp. De câțiva ani, de fapt.

– Nici eu. Nu trebuie decât să mergi și să verifici. Doar e la secțiunea de tezaure naționale, pentru numele lui Dumnezeu.

Caleb dădu afirmativ din cap. Avea autorizare să caute orice carte în încăperea-seif, iar *Psalm Book* și alte câteva fuseseră clasate ca fiind „tezaur național", cea mai importantă categorie de cărți din bibliotecă. Aceste cărți fuseseră înregistrate și depuse într-o secțiune specială a încăperilor-seif. În caz de război sau de calamități naturale, ele ar fi avut prioritate să fie duse în locurile securizate. Din fericire, mai existau oameni care se bucurau că ele există.

Chambers continuă să fie vorbăreț, ceea ce nu-l caracteriza:

– Le-am spus cu mult timp în urmă că trebuie să-i reparăm coperta, să îi refacem cusăturile și să îi întărim cotorul – toate reversibil, desigur – dar nu au dat niciodată curs unei acțiuni. Nu știu de ce. Dar dacă nu vor face ceva, *Psalm Book* nu va mai rezista mult timp. De ce nu le spui asta?

– O să le spun. Mulțumesc, Monty.

După ce Chambers plecă, Caleb se întrebă ce să facă. Dacă exemplarul din *Psalm Book* lipsea din bibliotecă? Dumnezeule, nu se putea așa ceva. Nu mai văzuse cartea... să tot fi fost vreo trei ani, cel puțin. Semăna cu certitudine cu exemplarul pe care îl găsise în colecția lui Jonathan. Șase dintre cele unsprezece exemplare existente erau incomplete și se găseau în diverse stadii de deteriorare. Ediția lui Jonathan era completă, chiar dacă într-o stare nu prea bună, similară exemplarului pe care îl deținea biblioteca. Singura cale prin care putea fi sigur era să cerceteze exemplarul din *Psalm Book* pe care îl avea biblioteca. Kevin Philips i-ar fi permis probabil să facă acest lucru. Ar fi putut să inven-

teze un motiv, poate chiar să invoce ceea ce tocmai îi spusese Monty. Da, așa va face.

Puse la locul lor cărțile pe care i le dăduse Chambers, după ce consemnă faptul că au fost returnate. Apoi îl sună pe Philips. Deși păru un pic încurcat, Philips îi permise să verifice *Psalm Book*. Pentru rațiuni de securitate, și pentru ca nu cumva cineva să-l acuze ulterior de deteriorarea cărții, Caleb mai luă un funcționar al bibliotecii cu el. După ce examină cartea, putu să confirme că ceea ce îi spusese Chambers era adevărat și că acest exemplar avea nevoie să fie restaurat. Totuși, nu-și dădea deloc seama dacă această carte era aceea pe care o văzuse cu trei ani în urmă. Arăta ca atunci. Dar și cea din colecția lui Jonathan arăta la fel. Dacă Jonathan luase într-un fel sau altul cartea din bibliotecă și o substituise cu un fals? Atunci cartea pe care o văzuse Caleb cu trei ani în urmă nu era cea autentică, oricum.

„Stai așa. Ce tâmpenie!" Biblioteca folosea un cod secret pentru cărțile rare, exact la aceeași pagină, pentru a verifica proprietarul cărții. Dădu la pagina respectivă și se uită cu atenție jos. Simbolul era la locul lui. Scoase un scurt oftat de ușurare. Nu putea să fie un fals. Mai ales unul înfăptuit de cineva ca Jonathan. Dar oare exemplarul din colecția lui Jonathan nu avea și el un simbol similar? Trebuia să verifice. Dacă avea, aceasta ar fi dovedit faptul că Jonathan furase *Psalm Book* de la bibliotecă. Și atunci, ce trebuia Caleb să facă? Blestemă ziua în care fusese numit executorul literar al co. lecției lui Jonathan. „Credeam că ești ca mine, Jonathan."

Petrecu restul după-amiezii lucrând la câteva cereri din partea unor savanți cu privire la colecție, îi ajută pe clienții din sala de lectură și discută la telefon cu universități din Anglia și Elveția.

Jewell English și Norman Janklow erau acolo în acea zi. Deși păreau cam de aceeași vârstă și erau amândoi colecționari înrăiți, nu își vorbeau niciodată. De fapt, chiar se evitau. Caleb știa chiar și cum pornise vrajba dintre ei. Fusese unul dintre momentele cele mai penibile din activitatea lui profesională. Într-o zi, în prezența lui Janklow, English își exprimase entuziasmul față de *Dime Novels* de Beadle. Răspunsul bărbatului fusese cam neașteptat, ca să folosim un eufemism. Caleb își amintea limpede vorbele lui Janklow.

„Scrierile lui Beadle sunt niște gunoaie, învelite în dulcegării, bune pentru hrănirea maselor lipsite de minte."

Era de înțeles că lui Jewell English nu îi picase deloc bine această desconsiderare a pasiunii vieții sale. Iar femeia nu avea de gând să se lase mai prejos. Știind foarte bine care era autorul favorit al lui Janklow, îi spuse acestuia că Hemingway era, în *cel mai bun* caz, un scriitor de mâna a doua care folosea un limbaj simplut pentru că doar de-atâta era în stare. Iar faptul că acesta câștigase un Nobel pentru că agitase rahatul o făcea să anuleze în mintea ei orice valoare a acestui premiu. Adăugând insulte la injurii, ea mai spusese și că Hemingway nu era demn nici măcar să lingă tălpile pantofilor lui F. Scott Fitzgerald și – Caleb se chircea de spaimă când își amintea asta – că ea știa că vânătorul și pescarul Hemingway prefera bărbații în locul doamnelor, cu cât mai tineri, cu atât mai bine.

Janklow se făcuse atât de roșu la față, încât Caleb fusese sigur că bătrânul avea să sufere un atac coronarian. Fusese prima și singura dată când Caleb își amintea să fi fost nevoit să se amestece între doi clienți ai sălii de lectură, amândoi fiind trecuți de șaptezeci de ani. Era cât pe ce să se lase cu bătaie, iar Caleb se repezise să ia de pe mesele celor doi cărțile rare pentru ca nu cumva aceștia să le folosească drept arme. Îi admonestase pe amândoi și le amintise de comportamentul care era necesar într-o bibliotecă și chiar îi amenințase că le va suspenda privilegiile de clienți ai sălii de lectură dacă nu încetau. Janklow arăta de parcă ar fi vrut să-i tragă una lui Caleb, dar nu se mișcă. Ar fi putut să-l dovedească ușor pe bătrân.

Caleb continuă să se uite la ei ca să fie sigur că nu se va mai repeta vreo altercație. Dar, din fericire, Janklow răsfoia cartea, cu creionul alunecându-i ușor peste foile de hârtie pe care își lua notițe, oprindu-se doar uneori ca să-și șteargă cu o cârpă ochelarii cu lentile groase. În ceea ce o privea pe Jewell English, ochii ei erau lipiți de carte. Privi în jur, îl surprinse pe Caleb uitându-se la ea, închise cartea și îi făcu semn să se apropie.

Când se așeză lângă ea, o auzi oftând:

– Ți-am zis de Beadle?

– Da, numărul unu.

– Îl am. Îl am. Bătu ușor din palme.

– Felicitări, e minunat. Deci era într-o stare bună.

– A, da, altminteri nu te-aș fi băgat în asta. Adică... vreau să spun, tu ești *expert*.

– Păi... zise Caleb cu modestie.

Îi luă mâna și i-o strânse în mâna ei noduroasă. Puterea cu care îl strânse era surprinzătoare.

– Vrei să vii odată s-o vezi?

El încercă să își retragă mâna cu delicatețe din strânsoarea ca un clește, dar ea nu cedă.

– Hmm... trebuie să-mi verific agenda. Uite cum facem: data viitoare când vii, spune-mi niște zile în care ai putea tu să ne întâlnim, iar eu îți spun când sunt disponibil.

Ea zise cu cochetărie:

– O, Caleb, eu sunt *întotdeauna* disponibilă. Apoi dădu din genele false.

– Nu e drăguț? El încercă din nou să-și elibereze mâna, dar bătrâna îl ținea ferm.

– Hai să stabilim o dată chiar acum, zise ea dulce.

Disperat, Caleb îi aruncă o privire lui Janklow, care se uită suspicios. El și Jewell se băteau pe timpul lui Caleb ca doi lupi de o parte și de alta a prăzii. Trebuia să stea câteva minute și cu Janklow înainte de a pleca, pentru a echilibra lucrurile, altminteri bărbatul s-ar fi plâns în legătură cu asta săptămâni întregi. În timp ce Caleb îl privea pe bătrânul gentleman, îi veni brusc o idee.

– Jewell, pun rămășag că dacă îi spui lui Norman, i-ar face mare plăcere să vină să vadă exemplarul din Beadle. Sunt sigur că regretă foarte mult ieșirea pe care a avut-o.

Ea îi eliberă imediat mâna.

– Nu vorbesc despre asta cu neanderthalienii, zise ea iritată.

Își deschise geanta pentru ca el să o inspecteze, apoi ieși din sală.

Zâmbind, Caleb își frecă mâinile, stătu puțin de vorbă cu Janklow, mulțumindu-i în gând bărbatului că îi dăduse ideea cum să scape de English. Apoi se întoarse la treburile lui.

Mintea continua să-i zboare de la misterioasa *Psalm Book* la moartea lui Jonathan DeHaven, de la moartea președintelui Bob Bradley la Cornelius Behan, bogatul și adulterinul contractor al apărării care, după toate aparențele, își omorâse vecinul.

Și când te gândești că unul dintre motivele pentru care se făcuse bibliotecar era acela că ura presiunea. Poate că trebuia să aplice pentru un job la CIA, doar ca să aibă parte de un pic de liniște.

CAPITOLUL

41

Lui Annabelle îi fu servită cina în cameră. Făcu un duș, se înfășură într-un prosop și se apucă să își pieptene părul. Se așeză în fața oglinzii de toaletă și începu să rumege lucrurile în minte. Sosise a patra zi, iar Jerry Bagger știa acum că era cu patruzeci de milioane de dolari mai sărac. Ar fi trebuit să plece la o distanță de cel puțin zece mii de kilometri de acel bărbat, când ea era de fapt la doar un zbor scurt spre sud. Niciodată nu încălcase un plan pe care și-l făcuse, dar, de asemenea, nici nu mai avusese până acum un fost soț ucis.

O intrigau Oliver și Milton, Caleb era un pic mai „special", iar Reuben era mai mult decât amuzant cu mutrișoara lui de cățeluș. Annabelle trebuia să admită că îi plăcea să își petreacă vremea cu acești ciudați. Deși era de felul ei o persoană singuratică, Annabelle făcuse întotdeauna parte dintr-o echipă, de aceea uneori tânjea după așa ceva. Începând cu părinții ei și continuând cu adolescența când începuse să-și facă propriul grup. Oliver și ceilalți reușeau să-i satisfacă această nevoie, fiecare într-un fel diferit. Dar cu toate astea, n-ar fi trebuit ca acum să se afle aici.

Termină cu pieptănatul, lăsă prosopul să alunece și își trase pe ea un tricou. Traversă încăperea către fereastră și se uită afară, pe strada aglomerată care se vedea jos. În furnicarul traficului și viermuiala de pietoni grăbiți refăcu în minte ce făcuse până atunci: se dăduse drept editor de revistă, îl ajutase pe Oliver să pătrundă în Biblioteca Congresului, comisese o infracțiune dându-se drept agent FBI, iar acum trebuia

să găsească o modalitate ca amicul Caleb să facă rost de benzile camerelor de luat vederi și să încerce să înțeleagă ce i se întâmplase lui Jonathan. Iar dacă Oliver avea dreptate, niște oameni mai periculoși decât Jerry Bagger puteau să se fi aliat împotriva lor.

Se întoarse înapoi de la fereastră, se așeză pe pat și începu să își dea cu loțiune pe picioare. „E o nebunie, Annabelle, își spuse. Bagger va întoarce lumea pe dos ca să te găsească, iar tu... ești încă aici, nici măcar nu ai părăsit țara asta blestemată."

Și totuși, se apucase să le promită acestor tipi că îi va ajuta. De fapt, își aminti ea, chiar insistase să ia parte la această acțiune. „Oare ar trebui să ies din chestia asta și să-mi mai dau o șansă până când radarul lui Jerry nu lovește D.C.-ul?" își spuse ea încet. Cineva îl ucisese pe Jonathan. Iar ea voia să se răzbune, dacă nu pentru alte motive, măcar pentru faptul că cineva hotărâse să pună capăt vieții acestuia înainte de a-i fi venit sorocul.

Brusc, îi veni o idee. Se uită la ceas. Nu știa care era ora locală, dar trebuia să afle neapărat. Se grăbi către biroul aflat după colț și își luă telefonul celular. Căută printre numere și așteptă nerăbdătoare în timp ce suna. Îi dăduse acest număr și încă un număr internațional astfel încât să poată rămâne în contact cu el pentru o vreme. Dacă vreunul ar fi aflat ceva despre Jerry, trebuia să-l sune pe celălalt.

În sfârșit, Leo răspunse.

– Bună.

– Bună. Nu credeam că o să răspunzi.

– Eram în piscină.

– În piscină... hm... drăguț. În piscină unde?

– La capătul mai adânc.

– Nu, vreau să spun unde anume, în ce loc al lumii?

– Nu pot să-ți răspund. Dacă Bagger se află acum chiar acolo, lângă tine?

– Te înțeleg. Ai mai auzit ceva de ceilalți?

– Nimic.

– Dar de Bagger?

– Nu. L-am scos pe bătrânul Jerry de pe agenda mea, zise pe un ton sec.

– Vreau să spun... dacă ai auzit ceva de cum a reacționat.

– Doar niște zvonuri. N-am vrut să mă apropii prea mult, știi. Poți să pariezi că tipul face moarte de om în jurul lui.

– Știi că nu va înceta niciodată să ne caute, atâta vreme cât va trăi.

– Atunci hai să ne rugăm să facă un atac de cord. N-aș vrea ca tipul să sufere. Leo făcu o pauză, apoi zise: Ar fi trebuit să-ți spun ceva dinainte, Annabelle. Dar nu fi îngrijorată.

– Ce-ai făcut? îl întrebă ea direct.

– I-am spus câte ceva lui Freddy despre trecutul tău.

Ea se ridică în picioare.

– Cât anume din trecutul meu?

– Numele tău și legătura cu Paddy.

– Ai înnebunit ca să faci una ca asta? țipă la telefon.

– Știu, știu, am făcut o tâmpenie. Pur și simplu s-a întâmplat. Voiam doar să-i câștig încrederea, să știe că noi nu suntem precum bătrânul tău. Dar lui Tony nu i-am spus nimic. N-am fost chiar într-atât de dobitoc.

– Mulțumesc, Leo. Mulțumesc dracului pentru tot!

Închise telefonul și rămase în picioare în mijlocul camerei. Deci Freddy îi știa numele și că tatăl ei era Paddy Conroy, adică dușmanul de moarte al lui Jerry Bagger. Dacă Jerry ajungea la el, l-ar fi făcut pe Freddy să vorbească. Iar apoi bărbatul ar fi găsit-o, iar ea ar fi putut cu ușurință să-și prevadă soarta. Jerry ar fi băgat-o la mașina de tranșat, bucățică cu bucățică.

Annabelle începu să-și facă bagajele.

„Îmi pare rău, Jonathan."

Când Caleb se întoarse acasă seara târziu, găsi pe cineva așteptându-l în parcare.

– Domnule Pearl, ce căutați aici?

Vincent Pearl nu arăta ca Profesorul Dumbledore în acea seară, în principal pentru că nu era îmbrăcat cu roba aceea lungă. Purta un costum din două piese, cămașă cu gulerul descheiat, pantofi lustruiți, iar părul său lung și barba erau pieptănate cu grijă. Părea mai slab decât în robă. Grăsunul Caleb își propuse să nu poarte niciodată robă. Ochelarii lui Pearl erau undeva la jumătatea nasului, iar el îl studia în liniște pe

Caleb, cu atâta condescendență, încât bibliotecarul începu să se simtă un pic neliniștit.

– Da? întrebă Caleb în sfârșit.

Cu o voce gravă, din care reieșea că era supărat, Pearl zise:

– Nu mi-ați răspuns la telefon. M-am gândit că dacă mă înfățișez în persoană o să vă amintiți că sunt interesat de *Psalm Book*.

– Corect. Înțeleg.

Pearl privi de jur împrejur.

– O parcare pare destul de nepotrivită ca să discutăm despre una dintre cele mai importante cărți din lume.

Caleb oftă.

– Foarte bine, atunci urcați.

Luară liftul până la etajul la care locuia Caleb.

Cei doi bărbați se așezară față în față în camera de zi.

– Mi-a fost teamă ca nu cumva să vă hotărâți să mergeți direct la Sotheby's sau la Christie's cu *Psalm Book*.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Nici măcar nu m-am mai întors în locuința lui Jonathan de când am fost împreună cu dumneavoastră acolo. Nu v-am sunat din nou pentru că încă mă mai gândesc ce să fac.

Pearl păru să se simtă deodată foarte ușurat auzind acestea.

– În ultimă instanță, este necesar să obținem testele definitive privind *Psalm Book*. Știu câteva firme care au o reputație ireproșabilă care ar putea face acest lucru. Și nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să mai amânăm.

– Mmm... Bine, zise Caleb.

– Cu cât vă încăpățânați să amânați mai mult, cu atât veți deține mai puțin controlul în ceea ce privește publicul care află de existența unui al doisprezecelea exemplar din *Psalm Book*.

– Ce vreți să spuneți cu asta? zise Caleb direct, în timp ce se așeză.

– Nu sunt sigur că realizați semnificația acestei descoperiri.

– Dimpotrivă, îmi dau foarte bine seama de importanța ei copleșitoare.

– Vreau să spun că... pot apărea scurgeri de informații.

– Cum? Eu, cu certitudine, nu am spus nimănui.

– Dar prietenii dumneavoastră?

– Sunt de o încredere absolută.

– Înțeleg. Atunci... scuzați-mă dacă eu nu am tot atâta încredere în ei. Dar dacă există o scurgere de informații, oamenii încep imediat să lanseze acuzații. Reputația lui Jonathan ar putea avea considerabil de suferit.

– La ce fel de acuzații vă referiți?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, domnule, dați-mi voie să vă spun: acuzații că această carte a fost furată.

Gândul lui Caleb zbură la propria lui teorie cum că exemplarul din *Psalm Book* care îi aparținea bibliotecii era un fals. Totuși, spuse străduindu-se să pară cât mai sincer:

– Furată? Cine ar putea crede un asemenea lucru?

Pearl inspiră adânc.

– Nici un alt proprietar al unei asemenea comori, în toată istoria colecțiilor, nu a păstrat acest lucru secret. Până acum.

– Și credeți că asta se datorează faptului că Jonathan ar fi furat-o? E absurd. Jonathan a fost tot atât de infractor cum sunt eu popă.

„Vă rog, vă rog, spuneți-mi că e adevărat."

– Dar este la fel de posibil ca el să o fi achiziționat de la cineva care a furat-o. Poate știind, poate fără să știe. Totuși, ar fi putut avea oarecare suspiciuni, ceea ce ar explica secretomania.

– Și, mai exact, de unde ar fi putut să fie furată cartea? Ați spus că ați verificat toate celelalte cărți care există în proprietatea altora.

– La ce naiba vă așteptați să-mi spună? se răsti Pearl. Credeți că ar recunoaște vreunul față de mine că i-a fost furată cartea? Și poate că nici nu au habar. Dacă falsul este foarte bine realizat și a fost lăsat în locul unui original? Doar nu se verifică zilnic autenticitatea comorilor literare. Apoi adăugă: Ați găsit vreun document legat de această carte? O factură? Ceva care să arate de unde provine?

– Nu, recunoscu Caleb, cu inima cât un purice. Dar nici nu m-am uitat prin documentele personale ale lui Jonathan. Misiunea mea se limitează la colecția de cărți.

– Nu, misiunea dumneavoastră se *extinde* și asupra dovezilor de proprietate a cărților. Chiar credeți cu adevărat că Sotheby's sau Christie's

va scoate la licitație un exemplar din *Psalm Book* fără să aibă certitudinea absolută a autenticității sale pe de-o parte și, pe de altă parte, a dobândirii legale a respectivului bun care urmează să fie vândut?

– Bineînțeles, sunt conștient de faptul că așa vor proceda.

– Atunci, dacă sunteți conștient, m-aș apuca imediat să caut probe. Iar dacă nu puteți, impresia clară va fi că Jonathan a intrat în posesia cărții prin mijloace care nu pot fi verificate. Iar în domeniul cărților rare, acest lucru echivalează cu a spune că a furat-o chiar el sau că a achiziționat-o de la cineva care a furat-o.

– Presupun că îi pot întreba pe avocații lui dacă pot să caut printre documentele sale. Sau poate că ei ar dori să caute.

– Dacă alegeți calea aceasta, vor dori să știe de ce. Iar când le veți spune, este clar că nu veți mai deține controlul asupra situației.

– Vă așteptați să mă uit prin documente pe răspunderea mea?

– Da, sunteți executorul literar, atunci puteți începe să acționați în această calitate.

– Nu am nici un chef să mi se vorbească astfel, spuse Caleb supărat.

– Vi se va plăti un procent din prețul de vânzare la licitație?

– Nu sunt dator să vă răspund la această întrebare, zise Caleb.

– O să consider că răspunsul dumneavoastră a fost afirmativ. Atunci... dacă încercați să scoateți la licitație acest exemplar din *Psalm Book*, fără să aveți dovezi solide că DeHaven a dobândit-o pe căi cinstite, nu va fi doar reputația lui dusă pe apa sâmbetei, nu? Când este la mijloc o sumă de bani atât de mare, oamenii sunt întotdeauna gata să facă cele mai rele presupuneri.

Caleb nu mai zise nimic, ci se cufundă ușor, ușor în gânduri. Oricât de respingătoare i se păreau remarcile lui Pearl, omul avea dreptate. Era cumplit să-și închipuie că reputația prietenului său decedat va suferi un naufragiu, iar Caleb știa cu certitudine că nu voia să se scufunde și el odată cu ea.

– Presupun că pot căuta printre lucrurile de acasă de la Jonathan.

Știa că Oliver și ceilalți deja căutaseră prin casă. Dar ei nu se uitaseră după documente de proprietate ale cărții din colecție.

– O să vă duceți în seara asta acolo?

– E deja târziu.

Și, oricum, îi dăduse cheia lui Reuben.

– Atunci mâine?

– Da, mâine.

– Foarte bine. Vă rog, anunțați-mă ce ați aflat. Sau ce *nu* ați aflat.

După plecarea lui Pearl, Caleb își turnă un pahar de sherry și îl bău în timp ce mâncă un bol de cartofi prăjiți, una dintre gustările lui preferate. Era sub o presiune mult prea mare ca să se gândească acum să țină vreo dietă. În timp ce stătea așezat și savura băutura, își lăsă privirea să alunece peste mica sa colecție de cărți pe care o păstra pe niște rafturi din „vizuina" sa.

„Cine ar fi crezut că a colecționa cărți e un lucru atât de al dracului de complicat?"

CAPITOLUL

42

În dimineața următoare, foarte devreme, Reuben îi raportă lui Stone că nu se întâmplase nimic în noaptea precedentă în zona lui DeHaven; era același raport pe care îl făcuse și cu o noapte înainte.

– Nimic? întrebă Stone, sceptic.

– Nimic în dormitor, dacă la asta te referi. I-am văzut pe Behan și pe soția lui întorcându-se pe la miezul nopții. Dar, se pare că ei nu folosesc acel dormitor, întrucât lumina nu se aprinde niciodată acolo. Poate că e o cameră rezervată stripteuzelor.

– Și altceva nu ai văzut? Dubița albă, spre exemplu.

– Nu. Și cred că, în ultimele două seri, am reușit să intru și să ies din casă fără să mă observe nimeni. Un gard viu de trei metri înconjoară zona din spatele casei. Există o alarmă chiar la ușa din spate, așa că a fost destul de ușor.

– Ești sigur că nu ai observat chiar nimic care să ne poată fi de ajutor?

Reuben păru nesigur.

– Mă rog, s-ar putea să nu fie nimic... dar pe la unu dimineața mi s-a părut că văd cum lucește ceva în fereastra casei de peste drum.

– Poate că se trezise proprietarul.

– Păi tocmai asta e. Nu arată de parcă ar locui cineva acolo. Nu există nici o mașină parcată acolo și nici tomberoane de gunoi în fața casei. Iar azi când s-a strâns gunoiul, la toate celelalte case gunoiul fusese scos pe trotuar de seara.

Stone îl privi curios.

– *Este* interesant. Ar fi putut ca acea lucire să reprezinte o semnalizare optică?

– Nu de la o armă, nu cred. Dar ar putea fi un binoclu.

– Fii cu ochii pe locul acela. Ce s-a întâmplat cu telefonul la poliție?

– Am sunat de la o linie cu cartelă, așa cum ai spus. Mi s-a părut un semn rău când o femeie mi-a spus să încetez să mai dau telefoane de psihopat la poliție.

– OK, sună-mă să îmi dai următorul raport mâine-dimineață.

– Super! Și când se presupune că mai dorm și eu, Oliver? Acum plec la docuri și am stat treaz toată noaptea.

– Când ieși de la lucru?

– La două.

– Păi dormi după aia. La DeHaven nu trebuie să ajungi înainte de zece seara, sau cam așa ceva.

– Mersi. Dar de mâncat de-acolo am voie?

– Da, atâta vreme cât pui mâncarea la loc.

Reuben mormăi.

– Amice, să locuiești într-o casă așa mare nu este atât de amuzant precum pare.

– Înțeleg. N-ai pierdut nimic.

– Și cât îmi pun eu fundul la bătaie acolo, Înălțimea Voastră cu ce se ocupă?

– Înălțimea Mea încă se mai gândește.

– Ai vreo veste de la Susan? adăugă Reuben plin de speranțe.

– Nici un cuvințel.

După o jumătate de oră, Stone ieși să lucreze în grădina dintre morminte. Un taxi opri la poartă, iar Milton coborî din el. Stone se ridică, își scutură mâinile murdare, și amândoi intrară în casă. În timp ce Stone turna limonadă în pahare, Milton își deschise laptopul și un dosar plin de hârtii pe care îl adusese cu el.

– Am aflat o grămadă de lucruri despre Cornelius Behan și Robert Bradley, zise el. Doar că nu știu cât de mult ne folosește.

Stone se așeză la biroul său și trase dosarul spre el. După douăzeci de minute își ridică privirea din hârtii.

– Nu rezultă de nicăieri că Bradley și Behan au fost în vreun fel prieteni.

– *Dușmani,* mai bine zis. Deși compania lui Behan a câștigat acele două mari contracte guvernamentale, Bradley i-a zădărnicit planurile în alte trei contracte, acuzându-l în dreapta și-n stânga pe Behan că făcea trafic de influență. Am aflat asta de la doi dintre funcționarii pe care îi cunosc la Hill. Sigur că nu ar ieși la rampă să recunoască așa ceva, dar e destul de limpede că Bradley și-a îndreptat atacurile asupra lui Behan. Și, de asemenea, mai este clar și că îl considera pe Behan ca fiind corupt. Nu sună deloc ca făcând amândoi parte dintr-un cerc de spionaj.

– Nu, nu sună deloc așa. Doar dacă nu cumva au lucrat sub acoperire. Dar sunt de acord cu ultimul președinte. Și eu cred că Behan este corupt. Dar este oare suficient de corupt încât să ajungă să ucidă? În cazul lui DeHaven, aș zice că da.

– Păi atunci poate că Behan l-a ucis și pe Bradley. Ar fi avut un motiv clar: bărbatul își băgase nasul în afacerile sale.

– Am stabilit că DeHaven a fost ucis prin intoxicare cu CO_2 și că cilindrul conținând gazul letal provenea de la una dintre companiile lui Behan, zise Stone. Ieri m-a sunat Caleb. A intrat în încăperea-seif și s-a uitat în spatele grilajului îndoit al gurii de vizitare. A găsit o găurică făcută de o șurubelniță, în perete, care ar fi putut să fie folosită pentru suspendarea camerei. Și mi-a mai spus că șuruburile au ieșit foarte ușor, de parcă cineva le-ar fi scos recent. Totuși, nu e destul ca să demonstrăm că acolo a fost montată o cameră.

– Atunci dacă Behan și Bradley nu au complotat, Jonathan nu avea cum să-i vadă acasă la Behan. Și atunci, de ce a fost ucis Jonathan?

Stone scutură din cap.

– Chiar nu știu, Milton.

După ce plecă Milton, Stone se întoarse la lucru în cimitir. Scoase dintr-un mic adăpost, în care avea depozitate mai multe lucruri, o mașină de tuns iarba, o porni și o plimbă peste pajiștea din stânga casei sale. Când termină și opri mașina, se întoarse și o văzu cum îl privea. Purta o pălărie moale și ochelari de soare. Avea un trenci trei sferturi,

maro, din piele, peste fusta scurtă. În spatele ei, o mașină închiriată era parcată chiar la poartă.

El își șterse fața cu mânșeta și împinse mașina de tuns iarba în fața casei, lângă un stâlp, acolo unde se afla și Annabelle. Ea își scoase ochelarii.

– Cum merge, Oliver?

El nu spuse nimic câteva momente.

– Ești îmbrăcată de parcă ai pleca într-o călătorie.

– De fapt, de-aia am și trecut pe-aici. Ca să îți spun că mi-am schimbat planurile. Trebuie să plec din oraș. Avionul meu decolează peste vreo două ore. Nu mă voi mai întoarce niciodată.

– Chiar așa?

– Chiar așa, spuse pe un ton ferm.

– Nu pot să te condamn pentru asta. Lucrurile au luat o turnură periculoasă.

Îl privi.

– Dacă tu crezi că de-aia plec, nu ești deloc atât de inteligent pe cât am crezut.

El o studie câteva momente.

– Cine te caută trebuie că e foarte periculos.

– Mi s-a părut că nici tu nu duci lipsă de dușmani.

– Nu caut deloc să-mi fac dușmani. Doar că ei par să mă găsească pe mine.

– Mi-aș dori să pot spune asta. Eu înclin să-mi fac dușmani.

– O să le spui și celorlalți că pleci?

Dădu din cap că nu.

– M-am gândit că ai putea s-o faci tu în locul meu.

– Vor fi dezamăgiți. Mai ales Reuben. Iar pe Milton nu l-am văzut de mult așa de fericit. Și, bineînțeles, Caleb nu va recunoaște că s-a simțit bine să te știe prin preajmă, însă va sta bosumflat multă vreme.

– Iar tu? zise ea, cu o privire tristă.

Stone îndepărta cu ghetele iarba de pe roțile mașinii de tuns iarba.

– Ai cu certitudine calități remarcabile.

– Că veni vorba, m-ai prins că îți furam din buzunar. Nu mi s-a mai întâmplat asta de când aveam opt ani.

Îl privi întrebător.

– Sunt sigur că ai fost un copil foarte precoce, zise el.

Ea zâmbi ușor.

– Oricum, a fost interesant. Aveți grijă de voi. Așa cum ai spus, dușmanii încearcă să te găsească.

Se întoarse să plece.

– A, Susan. Dacă ne reușește acțiunea asta, vrei să te sunăm să îți spunem ce am aflat despre Jonathan?

Ea se uită la el.

– Cred că voi lăsa trecutul să rămână acolo unde îi este locul: în trecut.

– Eu doar mă gândisem că ai vrea să știi. Să îți pierzi soțul astfel nu e chiar așa ușor.

– Pari să vorbești din proprie experiență.

– Soția mea... e mult timp de-atunci.

– Ați divorțat?

– Nu.

– Atunci nu a fost aceeași situație ca între mine și Jonathan. El a decis să anuleze mariajul nostru. Nici nu știu sigur de ce am mai venit aici.

– Înțeleg. Poți atunci să-mi dai fotografia înapoi?

– Poftim? zise ea, părând surprinsă.

– Fotografia lui Jonathan. Vreau să o pun la loc acasă la el.

– A... nu... n-o am la mine.

– Atunci... poți să mi-o trimiți de pe-acolo de pe unde te vei afla.

– Ești prea credul, Oliver. Nu există nici un motiv pentru care să ți-o dau înapoi.

– Așa este. Nici unul.

Ea îl privi curioasă.

– Ești unul dintre cei mai neobișnuiți oameni pe care i-am cunoscut vreodată, și dă-mi voie să îți spun că asta înseamnă ceva.

– Ar trebui să pleci, să nu pierzi avionul.

Ea privi în jur, către morminte.

– Ești înconjurat de morți aici. Prea deprimant. Ar trebui să te gândești serios să îți găsești alt loc de muncă.

– Tu vezi moarte și tristețe în aceste petice deprimante de pământ. Eu văd vieți deplin trăite și faptele bune ale generațiilor trecute care le influențează pe cele următoare.

– E un gând prea altruist pentru mine.

– Așa gândeam și eu cândva.

– Succes.

Se întoarse să plece.

– Dacă ai vreodată nevoie de un prieten, știi unde să mă găsești.

Umerii ei se încordară o clipă când el spuse asta. Apoi plecă.

Stone puse deoparte mașina de tuns iarba și se așeză pe prag privind solemn mormintele. Un vânt rece porni să mătură locul.

CAPITOLUL

43

Caleb se ridică și îl salută pe bărbatul care intră în sala de lectură.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Roger Seagraves îi arătă lui Caleb permisul său de bibliotecă, pe care oricine putea să îl obțină de la Madison Building, aflată dincolo de stradă, dacă prezenta un permis de conducere sau pașaportul, false sau nu.

Numele de pe permis era William Foxworth, iar fotografia îl înfățișa pe acest bărbat. Aceleași informații fură introduse și în sistemul computerizat al bibliotecii.

Seagraves privi la mesele din jur unde ședeau câteva persoane.

– Caut o anume carte.

Seagraves numi cartea pe care o căuta.

– Bine. Vă interesează în mod deosebit perioada respectivă?

– Mă interesează multe lucruri, spuse Seagraves. Acesta e doar unul dintre ele. Îl studie pentru un moment pe Caleb de parcă se gândea ce să spună. De fapt, scenariul fusese planificat cu meticulozitate, și își făcuse atent temele în ceea ce îl privea pe Caleb Shaw. Sunt și colecționar, dar sunt începător, mi-e teamă. Am câteva achiziții recente din literatura engleză și vreau să le evalueze cineva înainte de a le cumpăra. Așa cum spuneam, de-abia acum încep să colecționez. Cu ceva timp în urmă am câștigat niște bani, iar mama mea a lucrat ca bibliotecară o vreme. Așa că m-au interesat dintotdeauna cărțile, dar să le colecționezi la modul serios este cu totul altceva, mi-am dat seama.

– Aveți absolută dreptate. Iar eu sunt neînduplecat, zise Caleb, după care adăugă repede: în sensul bun, desigur. Întâmplător, aria mea de expertiză este chiar literatura engleză a secolului al XVIII-lea.

– A, minunat! zise Seagraves. Asta e ziua mea norocoasă.

– Despre ce cărți este vorba, domnule Foxworth?

– Spuneți-mi Bill, vă rog. Prima ediție din Defoe.

– *Robinson Crusoe? Moll Flanders?*

– *Moll Flanders,* precizează Seagraves.

– Excelent! Și mai ce?

– *The Life of Richard Nash* de Goldsmith. Și un Horace Walpole.

– *The Castle of Otranto,* din 1765?

– Da, asta. Este, de fapt, într-o stare destul de bună.

– Nu vezi prea multe din astea. Mi-ar face plăcere să te ajut și să arunc o privire peste ele. După cum știi, există multe variații de la o ediție la alta. Iar unele persoane cumpără cărți crezând că sunt din prima ediție, iar după aceea află că sunt altceva. Li s-a întâmplat chiar unor anticari. Adăugă rapid: Fără intenție, sunt sigur.

– Aș putea să le aduc data viitoare când vin aici.

– Hm... nu sunt sigur că e o idee bună, Bill. Ar fi foarte greu să treci cu ele de pază, dacă nu aranjăm dinainte. Ar putea crede că le-ai furat de la noi... înțelegi... Nu cred că ai vrea să fii arestat.

Seagraves se albi la față.

– A, da, nu m-am gândit la asta. Dumnezeule, poliția. N-am primit niciodată, nici măcar o amendă pentru parcare.

– Fii liniștit, e-n regulă. Caleb adăugă un pic cam pompos: Lumea cărților rare poate fi... cum să-i spun?... Foarte sofisticată. Și condimentată cu un pic de pericol. Dar dacă te gândești serios să colecționezi cărți din secolul al XVIII-lea, trebuie să te asiguri că există un anumit număr de autori. Îmi vin acum în minte Jonathan Swift, Alexander Pope – ei sunt priviți ca maeștri ai primei jumătăți a secolului. *Tom Jones* de Henry Fielding, desigur, David Hume, Tobias Smollett, Edward Gibbon, Fanny Burney, Ann Radcliffe și Edmund Burke. Nu e un hobby care să coste puțin.

– Asta am aflat deja, zise posac Seagraves.

– Nu e ca atunci când colecționezi capace de sticle, nu? Caleb râse de gluma sa nevinovată. Și, bineînțeles, nu putem uita de colosul secolului, maestrul celei de-a doua jumătăți a secolului, domnul Samuel Johnson. Nu e o listă completă, în nici un caz, dar ar fi un început bun.

– Se vede că știi foarte bine care sunt reperele secolului al XVIII-lea.

– Trebuie. Am un doctorat în acest domeniu. Ca să facem o evaluare a cărților, ne-am putea întâlni în alt loc. Anunță-mă.

Căută în buzunar și scoase de acolo o carte de vizită cu numărul lui de telefon de la birou și i-o dădu lui Seagraves. Îl bătu apoi pe spate, cu mult entuziasm.

– Acum o să-ți aduc cartea pe care mi-ai cerut-o.

Când Caleb se întoarse ținând volumul în mână, îi spuse:

– Lectură plăcută.

Seagraves îl privi pe Caleb zâmbind.

„Oho... așa o să fie, domnule Shaw, așa o să fie."

Reuben și Caleb stabiliră să se întâlnească. Merseră amândoi acasă la DeHaven după ce Caleb ieși de la lucru. Căutară timp de două ore. Găsiră chitanțe și facturi de vânzare pentru toate cărțile din birou, dar nu găsiră nimic care să dovedească proprietatea asupra exemplarului din *Psalm Book* a bibliotecarului ucis cu atâta violență.

Caleb merse apoi jos, în încăperea-seif. Trebuia să verifice codul secret al bibliotecii înscris pe *Psalm Book*. Acest fapt ar fi dovedit dacă Jonathan a furat cartea sau nu. Dar Caleb ezita să intre. Dacă acel cod se afla acolo? Nu simțea că poate face față unei asemenea perspective. Așa că făcu ce făcea în mod obișnuit când se afla într-o situație apăsătoare: fugi de ea. „Cartea poate să aștepte", își zise.

– Chiar nu înțeleg acest lucru, îi zise Caleb lui Reuben. Jonathan era o persoană cinstită.

Reuben ridică din umeri.

– Da, dar așa cum spuneai și tu, oamenii se schimbă când colecționează asemenea obiecte. Iar o carte ca asta poate că l-a făcut să treacă de partea întunecată a lucrurilor. Iar acest lucru ar explica de ce a păstrat-o ascunsă.

– Dar trebuia să se sfârșească într-un fel. La un moment dat tot ar fi murit.

– Da, dar nu s-a așteptat să moară atât de subit, e evident. Poate că avea planuri în legătură cu ea, dar nu a avut niciodată prilejul să le ducă la bun sfârșit.

– Dar eu cum voi scoate la licitație o carte a cărei documentație lipsește?

– Caleb, știu că a fost prietenul tău, știu totul, dar mie mi se pare că adevărul trebuie să iasă la iveală la un moment dat, zise Reuben liniștit.

– Va fi un adevărat scandal.

– Nu văd cum ai putea să-l ocolești. Tot ce poți să faci este să nu te lași înghițit de el.

– Cred că ai dreptate, Reuben. Și mulțumesc pentru ajutor. Mai rămâi aici?

Reuben se uită la ceas.

– E încă devreme. Cred că merg cu tine și mă întorc pe furiș mai târziu. În sfârșit, am reușit să dorm un pic în după-amiaza asta.

Cei doi bărbați plecară. Trei ore mai târziu, cu puțin înainte de ora unsprezece, Reuben intră din nou în casă, pe ușa din spate. Se duse în bucătărie și își făcu un sandvici, apoi urcă scările. În afară de vederea asupra „cuibușorului de nebunii" din casa lui Behan, mansarda mai permitea și o vedere bună asupra străzii, printr-o altă fereastră, în formă de semilună. Reuben se uita alternativ când la casa lui Behan prin telescop, când la casa de peste drum, cu binoclul pe care și-l adusese.

La unu noaptea, o mașină opri în fața casei lui Behan. Reuben îi privi de aproape pe Behan, o femeie tânără îmbrăcată într-o haină de piele, lungă, neagră, și doi bodyguarzi coborând dintr-un Cadillac SUV. Intrară cu toții în casă. Cum îi pierduse din vedere, Reuben se gândi să se posteze la fereastra care îi permitea să vadă casa lui Behan.

Nu trebui să aștepte mult timp. Se aprinseră luminile în dormitor, iar în cameră intrară contractorul Apărării împreună cu doamna sa din acea seară.

Behan se așeză într-un fotoliu, bătu din palme, iar tânăra doamnă trecu imediat la acțiune.

Își descheie nasture cu nasture haina de piele. Odată descheiată, știu ce avea să urmeze, totuși Reuben începu să respire precipitat în timp ce urmărea scena prin telescop: ciorapi plasă, sutien și slip. Oftă lung, admirativ.

O clipă mai târziu, Reuben observă o lumină roșie în fereastra de peste drum. Se uită în sus. Gândindu-se că poate fusese o lumină de frână de la vreuna dintre mașinile care treceau, dădu din umeri și privi din nou prin telescop. Tânăra doamnă își scosese sutienul și îl aruncase pe podea, iar acum stătea pe fotoliu, scoțându-și agale ciorapii de pe picioarele lungi, în timp ce sânii ei măriți cu silicon cădeau spre abdomenul său plat.

„Nu trebuie niciodată să te mulțumești cu puțin", se gândi Reuben, oftând din nou lung, mulțumit. Se uită din nou spre cealaltă fereastră, unde văzu o lumină roșie. Nu putea fi de la o mașină. Traversă încăperea spre fereastră și se uită direct la casa de peste drum. Clădirea luase foc. Ascultă concentrat. Se auzeau cumva sirenele? Deja anunțase cineva pompierii?

Nu apucă să își răspundă la întrebări. Lovitura veni din spate și îl aruncă la podea. Roger Seagraves înaintă spre el și spre fereastra care dădea către casa lui Behan unde, chiar și fără ajutorul telescopului, se putea vedea că doamna terminase striptease-ul și, cu o urmă de zâmbet, îngenunchease acum în fața lui Cornelius Behan care, cu certitudine, era foarte fericit.

Nu pentru mult timp însă.

Când Reuben se trezi, prima dată nu avu nici o idee unde se afla. Se ridică încet și camera începu să prindă contur. Încă era în mansardă. Se ridică pe picioarele-i tremurânde și încet își aminti ce se întâmplase. Luă o bucată de scândură pe care să o folosească drept armă, apoi cercetă mansarda. Dar nu mai era nimeni altcineva acolo. Era complet singur. Dar cineva îl lovise în moalele capului, suficient de tare cât să își piardă cunoștința.

Auzi zgomote venind din stradă. Privi pe fereastră. Mașinile de pompieri erau înșirate, stingând flăcările casei de vizavi. Reuben mai văzu și câteva mașini de poliție venind și plecând.

Frecându-și ceafa, privi dincolo, către casa lui Behan. Toate luminile erau aprinse. Văzu poliția intrând în casă, iar Reuben avu o senzație de greață. Traversă camera clătinându-se și se uită prin telescop. Lumina din dormitor era aprinsă încă, deși spațiul era umplut acum cu activități total diferite.

Cornelius Behan zăcea întins cu fața pe podea, îmbrăcat. Părul său era cu mult mai roșu acum, din cauza rănii din cap. Femeia era întinsă pe pat cu fața-n sus. Reuben putu să zărească petele roșii pe fața și pe pieptul ei. Arăta de parcă avea o rană de glonț care intrase pe-o parte și ieșise pe cealaltă. Polițiști în uniformă și vreo doi bărbați la costum se plimbau de colo-colo. Cât timp fusese inconștient? Ceea ce văzu în continuare îl făcu să uite de orice altceva.

În fereastra dormitorului erau două găuri de glonț și se potriveau cu cele de la fereastra prin care se uita.

– O, la dracu'! exclamă Reuben în timp ce alergă spre ușă, clătinându-se din nou și căzând.

Întinse brațele să se prindă de ceva. Atunci mâna îi căzu pe ea: când se ridică, ținea în mână pușca. Era sigur că fusese folosită să îi omoare pe cei doi oameni. O aruncă imediat și o luă la fugă pe scări, coborând câte două trepte. Trecând prin bucătărie, văzu mâncarea pe care o lăsase afară, își dădu seama că amprentele lui aveau să fie peste tot, dar nu avea timp acum să-și mai facă griji pentru asta. Ieși pe ușa din spate.

Lumina îl lovi drept în față și se apără cu mâna ca să nu-l orbească.

– Stai pe loc! zbieră o voce. Poliția!

CAPITOLUL

44

– I-am găsit un avocat, zise Caleb. Deși fiind atât de tânăr și atât de *ieftin,* nu știu cât de eficient va fi. Am spus o mică minciună nevinovată: că Reuben se afla acolo la rugămintea mea, ca să păzească colecția de cărți, și că de-aia avea cheile și știa codul de la intrare. Am dat și o declarație la poliție. Le-am spus și numele avocatului lui Jonathan ca să poată confirma rolul meu de executor literar.

Milton și Caleb se aflau acasă la Stone. Noutățile uimitoare despre arestarea lui Reuben pentru uciderea lui Cornelius Behan și a prietenei sale îi întristaseră pe toți, se putea vedea acest lucru în privirile lor.

– Va putea fi scos pe cauțiune? întrebă Milton.

Stone dădu din cap că nu.

– Mă îndoiesc, luând în considerare situația personală a lui Reuben și circumstanțele cazului. Dar cu informațiile pe care Caleb le-a dat poate că vor reconsidera acuzația.

– L-am văzut dimineață pe Reuben pentru câteva clipe, spuse Caleb. Mi-a spus că supraveghea casa lui Behan când cineva l-a lovit în cap și l-a lăsat inconștient. Când și-a revenit, l-a văzut pe Behan mort, la fel și pe prietena acestuia. Când a încercat să plece, poliția l-a înhățat.

– Ziarele au vuit despre cum a fost găsit mort Behan împreună cu iubita lui, dezbrăcată. Se pare că doamna Behan se afla la New York azi-noapte, adăugă Milton.

– Ce avem noi de făcut este să-l găsim pe criminal, spuse Stone.

– Mai exact, cum am putea să facem asta? întrebă Milton.

– Continuându-ne investigațiile. Se uită fix la Caleb: Trebuie să aruncăm o privire la imaginile video luate în bibliotecă.

– Susan mi-a spus că mă va ajuta să fac asta. N-am nici o veste de la ea.

– Îți sugerez să te gândești singur și să găsești o soluție.

Caleb părea surprins, dar nu protestă.

– Cred, continuă Stone, că putem fi siguri că Bradley și Behan nu au fost prieteni. Inițial am crezut că Behan l-a omorât pe Bradley, iar acest lucru ar putea fi totuși adevărat, însă atunci cine l-a omorât pe Behan și de ce?

Milton sugeră:

– Răzbunare pentru că l-a ucis pe Bradley? sugeră Milton.

– Dacă ar fi așa, trebuie să fim atenți la suspecții care ar putea exista dacă luăm în considerare această ipoteză. Stone îi aruncă o privire lui Milton: Trebuie să văd care sunt membrii echipei lui Bradley, asociații cunoscuți, poate prietenii pe care îi avea în serviciul de informații și armată, și care ar putea avea abilitățile și mijloacele de a-l ucide pe Behan.

Milton aprobă din cap.

– Există o așa-numită Conducere din Umbră care ar putea să ne fie de folos. S-ar putea totuși să dureze până să aflăm date despre armată și despre serviciul de informații.

– Oricine ar fi ucigașul lui Behan e limpede că știa că Reuben se afla în casă și s-a folosit de el. Asta înseamnă că mai e cineva care supraveghează locul.

– Oamenii din casa de peste drum, despre care ne-a zis și Reuben? se hazardă Caleb.

Stone clătină din cap.

– Nu. Focul a fost probabil pus de un complice al criminalului. Poate că au știut că din casa respectivă cineva supraveghea zona. Focul a fost pus ca să distragă atenția, dându-le astfel oportunitatea de a intra în casă să-l omoare pe Behan și să scape.

– Foarte inteligent lucrat, comentă Caleb.

– Mă duc în centru să-l văd pe Reuben, spuse Stone.

– Nu îți vor cere actele sau așa ceva, Oliver? întrebă Milton.

– Pot să ceară, însă ultima dată când n-am avut, nu a fost o infracțiune.

– Pun pariu că Susan ar putea să-ți facă rost de niște acte, sugeră Milton. Are legitimații FBI care arată autentice.

– Unde este curajoasa noastră colegă? întrebă Caleb.

– Are alte planuri, răspunse Stone.

Jerry Bagger se afla în birou, cu un aer neobișnuit de om înfrânt. Fotografiile lui Annabelle și ale lui Leo fuseseră discret puse în circulație la fiecare colț de stradă din lumea escrocilor, dar nimeni nu apăruse încă să-i spună un nume. Nu era de mirare, având în vedere că nu exista nici măcar o singură imagine clară cu ea sau însoțitorul ei. Parcă ar fi știut exact unde se aflau camerele. Și deși oamenii lui făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să prevină acest lucru, informații despre escrocheria a cărei victimă fusese Bagger se scurseseră picătură cu picătură, ceea ce era probabil mult mai rău decât dacă ar fi fost dezvăluit întreg adevărul, pentru că așa erau posibile tot felul de speculații. Pe scurt, regele cazinourilor ajunsese de râsul lumii. Asta hrănea și mai mult dorința lui de a găsi perechea cu pricina și de a-i ciopârți pe amândoi cu ferăstrăul de tăiat lemne, în timp ce el avea să filmeze pe bandă video ultimele momente terifiante ale existenței lor pe pământ.

Camerele lor fuseseră cercetate și nu fusese găsită nici măcar o amprentă. Paharele de băutură pe care femeia și acolitul ei le atinseseră fuseseră de mult spălate. Telefonul celular pe care ea îl izbise de perete fusese aruncat la gunoi și zăcea acum pe câmp sau cine știe în care alt loc își vărsa Jersey gunoaiele. Cele patru zile de răgaz le asiguraseră retragerea. Bagger își cuprinse capul în palme. Și tocmai el fusese acela care propusese ca timpul de așteptare să se mărească la patru zile. În ultimă instanță, se escrocase singur.

„Iar târfa exact asta a urmărit tot timpul. N-a făcut altceva decât să îmi întindă frânghia cu care să mă spânzur singur."

Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Fusese mândru până atunci că era capabil să miroasă escrocheriile cu mult timp înainte ca ele să aibă cea mai mică șansă să-l atingă și să-i facă vreun rău. Totuși, era clar că asta era prima escrocherie îndreptată direct asupra lui. Toate celelalte

se concentraseră asupra cazinoului. Iar acelea erau mici găinării, care vizau banii de la mesele de ruletă și blackjack. Pe când asta fusese o escrocherie mare, dirijată de o femeie care știa exact ce face și care folosea fiecare atu pe care îl avea, inclusiv sexul.

Fusese al dracului de convingătoare. Refăcuse în minte discursul ei iar și iar. Ea îl întorsese când pe o parte, când pe alta, exact la momentul potrivit. Îl convinsese că era o spioană care lucra pentru guvern. Iar în ziua de azi, cu toate aceste rahaturi în care erau implicați federalii, e greu să nu crezi chiar și cea mai cumplită poveste.

Privi pe fereastră, și-și aminti de telefonul pe care i-l dăduse ea ca să-i spună că voia să se întâlnească cu el după ce își pusese oamenii să o urmărească. O mințise că plecase deja de la birou și că ieșea din oraș. Iar ea îi spusese direct că nu, că știa că el se afla încă în biroul său. Acest comentariu al ei îl făcuse să creadă că era cu adevărat agent legitim al guvernului și că spionii îl urmăreau deja. Îl urmăreau!

Se uită peste drum, la hotel. Văzu clădirea de douăzeci și trei de etaje dincolo de Boardwalk, identică întru totul cu clădirea lui. Ferestrele erau în rând cu cele ale biroului său. „Târfa!" Asta era! Strigă după șeful care răspundea de securitate.

După un pic de ceartă și interogare dură și, în final, un telefon către avocatul lui Reuben, Oliver Stone primi permisiunea de a-și vedea prietenul în celulă. Când ușa se închise cu zgomot în urma lui, Stone tresări ușor. Fusese și el închis cândva, dar nu într-o pușcărie americană. Nu, nu era așa, se corectă singur. Tortura recentă pe care o suferise fusese cu certitudine comisă de niște tipi americani, pe teritoriul SUA.

Presupunând că celula era monitorizată, Stone și Reuben vorbeau foarte încet și în puține cuvinte. Iar Stone începuse să bată din picior, pe podeaua din beton.

Reuben voia să înțeleagă ce făcea.

– Crezi că zgomotul ăsta le va perturba aparatele de ascultare? șopti el, cu o privire sceptică.

– Nu neapărat, însă mă face să mă simt mai bine.

Reuben zâmbi și începu să bată și el din picior, în același fel.

– Da, știu, zise Stone. Te simți bine?

– Doar cu un cucui în cap. Avocatul are de gând să se folosească de asta în cadrul apărării.

– Amprente pe pușcă?

– Am atins-o din greșeală.

– Caleb le-a explicat polițiștilor cum s-a ajuns la asta. Erai acolo ca să păzești cărțile

Reuben aprobă din cap.

– Altceva?

Bărbatul clătină din cap.

– Un alt spectacol pornografic. N-am simțit când a venit.

– Te-a urmărit, ca să știi.

– Legat de asta?

Stone aprobă din cap, abia vizibil.

– Ai nevoie de ceva?

– Da. Johnnie Cochran. Cu atât mai rău cu cât acum e la curtea cu juranți din ceruri. Tăcu, apoi întrebă: Susan?

Stone ezită.

– Ocupată.

Când părăsi clădirea, Stone observă că doi bărbați – cu siguranță polițiști – îl urmăreau de la o distanță discretă.

– Vă las să vă țineți după mine o vreme, mormăi el pentru sine. Deja se gândea la următoarea persoană căreia trebuia să-i vorbească.

CAPITOLUL

45

Roger Seagraves citea știrile pe computerul său de la serviciu. Suspectul de crimă fusese identificat în persoana lui Reuben Rhodes. Fost militar și agent DIA[1] care avusese probleme cu băutura, dar le rezolvase de câțiva ani. Lucra la docurile de încărcare a mărfurilor din D.C. și locuia într-un fel de baracă în nordul Virginiei. Tipul era o bombă cu ceas, se spunea în articol. Individul ura războaiele și omorâse un om care făcuse avere din fumizarea așa-ziselor jucării de care toate armatele au nevoie ca să lupte. Era prea grozav ca să fie adevărat.

Când Seagraves îl văzuse pe tipul acela uriaș intrând în casă pe ușa din spate, nu prea știa ce era cu el. Era un hoț – se gândise el prima dată –, deși alarma casei nu pornise, iar bărbatul ieșise dimineața devreme fără să aibă nimic în mână. Când îl văzu întorcându-se în seara următoare, Seagraves știu că asta era o ocazie de aur pentru el, să îl folosească drept tampon între el și poliție.

Își îndeplini programul de lucru la guvern, apoi își opri ceasul federal. Acum timpul îi aparținea doar lui. Seagraves mai avea o mică treabă de făcut. Nu era tot atât de plăcută precum timpul petrecut cu doamna de la NSA, dar afacerile nu puteau fi întotdeauna așa. Era important să își mențină sursele mulțumite și, în același timp, să se asigure că nu existau suspiciuni legate de ele. Din fericire, poziția lui la CIA îi permitea să aibă acces informal la unele investigații care se

[1] Agenție de securitate din cadrul Departamentului Apărării, în Statele Unite ale Americii (n.tr.)

făceau asupra celor din cercurile de spionaj extern. Era adevărat că FBI juca un rol important în asemenea chestiuni, și că el avea câteva contacte și acolo, totuși era important să știe care anume persoane din agenție erau demne „de interes".

Avea convingerea că datorită abilităților sale săgeata nu fusese niciodată îndreptată către el. Se pare că CIA nu putea să creadă vreodată că unul dintre foștii săi asasini ar fi putut să continue o asemenea afacere pe cont propriu. Chiar credeau cu adevărat că așa funcționa lumea? Dacă da, atunci se temea sincer pentru siguranța țării sale, dacă cea mai importantă dintre agențiile de informații putea fi păcălită atât de ușor. Apoi, la urma urmei, mai era și Aldrich Ames. Dar Seagraves era cu totul altfel decât acel spion.

Seagraves omorâse oameni pentru că așa îi ordonase guvernul său. Prin urmare, regulile normale de angajament – respectul față de lege și ordine – nu i se aplicau și lui. El era precum un sportiv profesionist, gata să renunțe la multe ca să aibă rezultate în domeniul său. Totuși, calitățile care îl făcuseră atât de formidabil pe terenul de joc îl făcuseră și periculos de agresiv în afara lui. Dacă putuse să ucidă în toți acești ani, simțea că nu exista nimic ce nu ar fi putut să facă. Și chiar când apăsa pe trăgaci, nu i se părea întru totul că era doar o slujbă. Era vorba de el în toată povestea asta, fie că se afla în Orientul Mijlociu, în Orientul Îndepărtat sau în orice alt loc în care era trimis ca să ucidă pe cineva. Era un singuratic, profilul său psihologic confirma acest lucru, și era unul dintre motivele pentru care fusese recrutat ca asasin în linia întâi.

Se îndreptă cu mașina către o sală de fitness din McLean, Virginia, de pe Chain Bridge Road, nu departe de sediul CIA. Juca tenis cu șeful secției sale, un bărbat mândru de patriotismul său, de utilitatea muncii sale și de îndemânarea cu care lovea racheta de tenis.

După primele două seturi terminate la egalitate, Seagraves se întrebă dacă să-l lase sau nu pe șeful său să câștige al treilea set. În sfârșit, spiritul său competitiv învinse și câștigă la un scor strâns. La urma urmei, tipul avea cu cincisprezece ani mai mult.

– M-ai bătut măr, Roger, zise șeful său.

– S-a întâmplat să fie jocul meu în seara asta. Dar mi-ai făcut viață grea. Dacă am fi avut aceeași vârstă, nu cred că aș fi rezistat cu tine pe teren.

Bărbatul făcuse carieră la Langley. Cel mai apropiat pericol pe care îl înfruntase fusese lectura unui thriller, gen de romane pe care de altfel îi plăcea să le citească. Știa foarte puține lucruri despre trecutul lui Seagraves și despre munca lui pentru agenție. Clubul Triple Six era păstrat secret, din motive evidente. Totuși, bărbatul știa că Seagraves lucrase mulți ani în acel domeniu, în locuri pe care agenția le cota ca fiind așa-numitele „puncte fierbinți strict secrete". Din acest motiv, lui Seagraves i se acordau cu mult mai multă deferență și respect decât majorității celorlalți.

Întors în vestiar, în timp ce șeful său făcea duș, Seagraves deschise dulapul și își luă un prosop. Se șterse pe față, apoi își uscă părul. Plecă relaxat cu mașina, împreună cu șeful său, la Reston Town Center, și cinară la Clyde's Restaurant, stând aproape de șemineu, în mijlocul elegantului salon. După ce mâncară, se despărțiră. Șeful său plecă, iar Seagraves o luă spre centru, pe Main Street, oprindu-se în fața cinematografului.

În locuri ca acestea și în parcări își primeau pe vremuri spionii banii. Seagraves avea în vedere o discretă pungă cu popcorn cu ceva mai mult decât unt în ea; o subtilă dar în definitv stângace practică din arta spionajului. Își luase măsuri de precauție și își petrecuse seara cu șeful său, așa că nu era nici o șansă să fi observat cineva cum procedase.

CIA nu supraveghea aproape niciodată *doi* angajați care erau împreună, mai ales atunci când jucau tenis și cinau. Aveau impresia că spionajul era o ocupație solitară, motiv pentru care Seagraves îl și invitase pe neștiutorul său șef să se afișeze cu el.

Se duse acasă, luă prosopul pe care îl păstrase de la vestiar și intră în mica încăpere din beton de la subsol, camera sa secretă, unde păstra lucrurile pe care voia să le țină departe de privirile altora. Puse prosopul pe o masă, împreună cu un aparat de curățat cu abur. Logoul centrului de fitness era imprimat pe suprafața prosopului. Așa ar fi trebuit să fie dacă ar fi fost cu adevărat prosopul centrului. Era o reproducere acceptabilă, dar logoul se afla pe suprafața prosopului exact ca imaginile imprimate cu fierul de călcat pe hainele copiilor. Aparatul de curățat cu abur îndepărtă imediat logoul. Pe cealaltă parte, se afla lucrul pentru care Seagraves transpirase trei seturi la tenis: patru bucățele de bandă, lungi de cinci centimetri.

Folosind un aparat sofisticat de mărire, pe care, din anumite motive, angajatorul permitea ca funcționarii săi de la anumite niveluri să le posede, citi și decriptă informațiile conținute de bucățelele de bandă. Apoi recriptă informațiile și le puse în forma adecvată pentru a-i fi trimise lui Albert Trent. Asta îl ținu ocupat până la miezul nopții, dar acest fapt nu îl deranja. Fiind ucigaș profesionist, i se întâmpla adeseori să lucreze noaptea, iar un obicei vechi *moare* greu.

Terminând cu această treabă, mai avea doar o singură sarcină de îndeplinit înainte de culcare. Se duse la dulapul său special și îl descuie. Venea aici cel puțin o dată pe zi, să-și contemple colecția. Iar în această seară avea să mai adauge un lucru, chiar dacă îl deranja că era doar unul, când de fapt trebuia să fie vorba de o pereche. Scoase obiectul din buzunarul trenciului. Era un buton de manșetă care îi aparținuse lui Cornelius Behan și pe care un asociat al lui Seagraves, care lucra pentru Fire Control, Inc., i-l dăduse. Se pare că Behan îl pierduse când vizitase depozitul, o vizită care avea să-l coste viața. Behan își dăduse seama din ce cauză murise Jonathan DeHaven, și nu i se putea permite să spună asta cuiva.

Seagraves puse butonul pe un mic raft prins în perete, lângă o bavețică de bebeluș. Nu avea nimic de la tânăra femeie pe care o împușcase. Poate că va merge pe urmele sale, îi va afla identitatea și va obține și un obiect care îi aparținuse ei. Îl împușcase mai întâi pe Behan. Bărbatul căzuse greu, lăsându-i liber un unghi foarte bun din care să o împuște și pe tânăra care tocmai se destrăbăla cu Behan. În genunchi, rămăsese cu ochii căscați spre fereastră, de unde venise prima împușcătură. Seagraves nu avea nici cea mai vagă idee dacă ea putuse să-l vadă, dar nu mai avea nici o importanță. Nici măcar nu îi lăsase timp să țipe. Glonțul o nimerise în fața ei frumușică. Nu era nici o îndoială că o omorâse, la fel ca și pe Behan. Și, ca întotdeauna, rana de ieșire era mai mare decât cea de intrare.

Uitându-se la spațiul rămas gol lângă butonul de cămașă, Seagraves își promise că va găsi un lucru care să-i fi aparținut ei și că își va actualiza astfel colecția. Exact așa cum îi plăcea lui.

CAPITOLUL

46

Cu puțin efort, Stone reuși să scape de urmăritorii săi. Se duse imediat la o clădire abandonată de lângă curtea cimitirului, pe care o folosea drept casă de siguranță. Își schimbă hainele și apoi se îndreptă spre Good Fellow Street. Trecu de casa lui DeHaven și de cea a lui Behan. Erau reporteri campați în fața curții lui Behan așteptând, desigur, apariția nefericitei și umilitei văduve. Casa deteriorată de flăcări, de peste drum, părea goală.

În timp ce supraveghea reședința lui Behan, de la colț de stradă, prefăcându-se că se uită pe o hartă, un camion mare de mobilă opri în fața clădirii și din el coborâră doi bărbați voinici. O fată le deschise ușa, iar reporterii deveniră agitați. Bărbații intrară și, câteva minute mai târziu, ieșiră cărând un cufăr imens. Chiar dacă bărbații păreau a fi foarte puternici, greutatea obiectului părea să le dea de furcă. Stone putu să-și închipuie care erau gândurile reporterilor: Doamna Behan se ascunsese în cufăr ca să scape de presă. Ce mai știre ar fi asta!

Telefoanele celulare apărură și o mulțime de jurnaliști se suiră în mașini, ca să urmărească vehiculul. Două mașini care se aflau în spatele casei porniră. Totuși, câțiva reporteri rămaseră la fața locului, intuind desigur șmecheria. Se prefăcură a se îndepărta, dar se opriră de îndată ce găsiră un loc de unde nu puteau fi văzuți din casa lui Behan. Un minut mai târziu, ușa din față se deschise din nou și apăru o femeie îmbrăcată în servitoare, purtând pe cap o pălărie moale. Se urcă într-una din mașinile parcate în fața curții și porni. Din nou, Stone putu să își

imagineze care erau gândurile reporterilor. Camionul de mobilă fusese o momeală, iar doamna se deghizase în servitoare. Jurnaliștii care mai rămăseseră porniră după mașina servitoarei. Încă doi jurnaliști veneau din partea cealaltă a străzii, alertați, desigur, de colegii lor.

Stone luă repede colțul și se opri lângă următoarea clădire care dădea în spatele proprietății lui Behan. Aici era o alee, iar el aștepta lângă o tufă. Nici nu trebui să aștepte mult. Marilyn Behan apăru câteva minute mai târziu, purtând pantaloni, un trenci lung, negru, și o pălărie cu boruri largi, trasă mult peste ochi. Când ajunse la capătul aleii, se uită precaută în jur.

Stone țâșni de după tufă.

– Doamna Behan!

Ea tresări și îl privi neliniștită.

– Cine sunteți? Reporter? se repezi ea.

– Nu, sunt prietenul lui Caleb Shaw. Lucrează la Biblioteca Congresului. Ne-am cunoscut la înmormântarea lui DeHaven.

Părea să caute în memorie, să-și amintească. După cum se comporta, părea băută – observă el. Dar respirația ei nu mirosea a alcool, totuși. Să fi fost drogată?

– A, da, îmi amintesc. Când am făcut mica remarcă despre cunoștințele lui C.B. privind moartea instantanee.

Începu brusc să tușească și își căută în geantă o batistă.

– Voiam să vă prezint condoleanțele mele, zise Stone, sperând că femeia nu își amintise și că Reuben, care era acum acuzat de uciderea bărbatului ei, se afla în același grup cu el.

– Mulțumesc. Se uită în spatele ei, pe alee. Cred că vi se pare destul de straniu.

– I-am văzut pe reporteri, doamnă Behan. Trebuie să fie o situație de coșmar pentru dumneavoastră. Dar ați reușit să-i păcăliți. Și nu este deloc un lucru ușor.

– Când ești măritată cu un bărbat foarte bogat care stârnește controverse, înveți cum să îi păcălești pe reporteri.

– Aș putea să vorbesc cu dumneavoastră câteva minute? Poate bem împreună o ceașcă de cafea?

Păru deodată agitată.

– Nu știu ce să spun. Este un moment foarte dificil pentru mine. Se schimbă la față: Tocmai mi-am pierdut bărbatul, la naiba!

Stone nu părea mișcat deloc.

– Are legătură cu moartea soțului dumneavoastră. Vreau să vă întreb ceva legat de ceea ce a spus el la înmormântare.

Ea îngheță, apoi rosti, suspicioasă:

– Ce știți despre moartea lui?

– Nu atât de mult pe cât aș vrea. Dar cred că ar putea avea legătură cu moartea lui DeHaven. La urma urmei, e un mister că doi vecini, ușă în ușă, au murit în circumstanțe atât de... atât de neobișnuite.

Ea păru dintr-odată interesată:

– Nici dumneavoastră nu credeți că DeHaven a murit din cauza unui atac de cord, nu-i așa?

– Nici eu? Doamna Behan, puteți să-mi acordați câteva minute? Vă rog, e important.

Își luară câte o cafea la un bar din apropiere. Stând la masă, Stone o întrebă direct:

– Soțul dumneavoastră a spus ceva despre moartea lui DeHaven, nu-i așa?

Ea sorbi din cafea, își trase și mai jos pălăria și zise calmă:

– C.B. nu credea că a avut un atac de cord, asta pot să vă spun.

– De ce? Ce știa?

– Nu știu sigur. Mie nu mi-a spus niciodată nimic clar.

– Atunci de unde știți că avea asemenea îndoieli?

Marilyn Behan ezita.

– Nu știu de ce ar trebui să vă spun dumneavoastră lucrurile astea.

– Lăsați-mă să fiu cinstit cu dumneavoastră, în nădejdea că îmi veți întoarce această favoare.

Îi povesti despre Reuben și de ce se afla atunci în casă, dar, cu tact, trecu peste amănuntul cu telescopul.

– Nu l-a omorât pe soțul dumneavoastră, doamnă Behan. Se afla acolo doar pentru că i-am spus să păzească locuința. Se petrec o mulțime de lucruri ciudate pe Good Fellow Street.

– Ca de exemplu ce?

– Ca de exemplu persoana din casa de peste drum.

– Nu știu nimic despre asta, zise ea agitată. Iar C.B. n-a pomenit niciodată nimic. Știu totuși că bănuia că era spionat. Poate FBI-ul încerca să găsească ceva necurat în legătură cu el. Poate că au făcut-o, poate că nu, dar avea oricum o grămadă de dușmani.

– Spuneți că nu v-a zis niciodată nimic dumneavoastră direct despre moartea lui Jonathan, dar la înmormântare părea că vrea asigurări că fusese vorba de un atac de cord, chiar a menționat faptul că uneori autopsiile dau greș.

Femeia lăsă ceașca de cafea pe masă și, cu un gest nervos, șterse rujul de pe marginea ei.

– Într-o zi l-am auzit pe C.B. vorbind la telefon. Nu îl spionam sau ceva de genul ăsta, adăugă ea repede. Căutam o carte, iar el vorbea la telefon în bibliotecă. Ușa era întredeschisă.

– Sunt sigur că nu ați făcut-o intenționat, zise Stone.

– Îi spunea cuiva că aflase că DeHaven își făcuse un control la Johns Hopkins și că nu avea nimic la inimă, că era într-o formă foarte bună. Și apoi a spus că trăsese niște sfori la poliția D.C. și aflase că rezultatele autopsiei lui DeHaven nu erau deloc clare. Dar că ei nu se lăsau bătuți. Părea îngrijorat și zicea că vrea să mai facă niște cercetări.

– Și le-a făcut?

– Nu îl întreb niciodată unde merge și el îmi acordă mie aceeași libertate. Vreau să spun... circumstanțele morții sale au arătat că evident avea unele rătăciri. Eu eram la New York, am plecat puțin în grabă, dar din anumite motive, nu știu, poate că eram îngrijorată în ceea ce-l privește, l-am întrebat unde se duce și dacă s-a întâmplat ceva rău. Nici măcar nu știu dacă acea companie e a lui, ca să vă spun drept.

– Companie? Ce companie?

– Fire Control, Inc. Cred că așa se numește. Oricum, ceva de genul ăsta.

– S-a dus la Fire Control?

– Da.

– V-a spus și de ce?

– Doar că voia să verifice ceva. A, a menționat ceva despre bibliotecă, sau, cel puțin, despre locul în care lucrase Jonathan. Ceva despre compania care contractase protecția antiincendiu. Și că aflase că

o parte dintre cilindri fuseseră recent înlocuiți. A mai spus că părea să fie o problemă de inventar.

– Știți dacă a descoperit ceva acolo?

– Nu. Cum vă spuneam, eu am plecat la New York. Nu m-a sunat. Dar când l-am sunat eu, nu mi-a mai spus nimic despre asta, iar eu am uitat să-l mai întreb.

– Părea neliniștit când ați vorbit cu el?

– Nu mai mult decât de obicei. Se opri. A, a mai spus că o să verifice țevile la noi acasă. Am crezut că glumea.

– Țevile? Ce voia să spună cu asta?

– Nu știu. Presupun că se referea la țevile de gaz. Cred că pot avea scurgeri și că ar putea avea loc o explozie.

Stone se gândi mai întâi: „Adică la fel cum s-a întâmplat la Bob Bradley". Dar apoi îi veni altă idee.

– Doamna Behan, aveți acasă un sistem de stropire cu apă în caz de incendiu?

– O, nu, avem o colecție întreagă de opere de artă, așa că apa iese din discuție. Dar C.B. era îngrijorat în ce privește focul. Vreau să spun... ce s-a întâmplat peste drum. Avea un alt sistem care stingea focul fără să folosească apa. Nu știu prea bine cum funcționa.

– E-n regulă, cred că știu despre ce e vorba.

– Deci credeți că ucigașul lui Jonathan l-a omorât și pe C.B.?

Stone dădu afirmativ din cap.

– Așa cred. Iar dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș mai locui în această casă, m-aș muta într-una dintre celelalte proprietăți, cât mai departe posibil.

Ea făcu ochii mari.

– Credeți că sunt în pericol?

– Cred că da.

– Atunci mă întorc la New York. Voi pleca chiar după-amiază.

– Cred că ar fi foarte înțelept.

– Presupun că poliția îmi va permite. Trebuie totuși să le predau pașaportul meu. Presupun că sunt suspectă. Eu sunt soția, la urma urmei. Alibiul meu e bun, dar s-ar putea crede că am angajat un ucigaș care să îl omoare în timp ce eram plecată.

– S-au mai văzut astfel de cazuri, admise Stone.

Rămaseră tăcuți câteva minute.

– Știți... C.B. chiar mă iubea.

– Sunt sigur că așa este, spuse Stone politicos.

– Nu, știu la ce vă gândiți. Dar chiar mă iubea. Celelalte femei erau doar niște chestii de joacă. Veneau și plecau. Eu eram singura care era mereu alături de el. Și mi-a lăsat totul mie. Mai luă o gură de cafea. Ironia sorții. C.B. a făcut avere cu arme, dar, de fapt, ura armele și nu a avut niciodată una. El a fost inginer. A fost un bărbat sclipitor și muncea din greu. Se opri. M-a iubit. O femeie simte asta, știți... Și l-am iubit și eu. Cu toate defectele lui. Încă nu-mi vine să cred că s-a dus. O parte din mine a murit odată cu el.

Își șterse o lacrimă de pe obrazul drept.

– Doamna Behan, de ce mă mințiți?

– Poftim?

– De ce mă mințiți? Nici măcar nu mă cunoașteți. Așa că de ce vă străduiți?

– Despre ce dracului vorbiți? Nu mint. Chiar l-am iubit.

– Dacă chiar l-ați fi iubit, nu ați fi angajat un detectiv particular să-l urmărească din casa de vizavi. Vă făceau plăcere fotografiile cu femeile care veneau și plecau?

– Cum îndrăzniți? N-am nimic de-a face cu așa ceva. Poate că FBI-ul îl spiona pe C.B.

– Nu, FBI-ul ar fi fost suficient de deștept ca să aibă o echipă de agenți acolo, sau măcar o femeie și un bărbat care să pară căsătoriți. Și-ar fi scos gunoiul și ar fi încercat să lase impresia unei vieți obișnuite de cuplu în timp ce îl supravegheau. Și de ce ar fi supravegheat FBI-ul casa dumneavoastră? S-ar fi gândit că soțul dumneavoastră se întâlnea acolo cu niște persoane suspecte? Nici măcar FBI-ul nu are un buget care să acopere toate pistele, oricum puțin plauzibile. Scutură din cap. Sper că nu ați plătit prea mulți bani firmei, deși îi meritau din plin.

Ea se ridică pe jumătate de pe scaun.

– Nemernicule!

– Ați fi putut să divorțați. Luați jumătate de avere și erați o femeie liberă.

– După ce m-a umilit în asemenea hal? Destrăbălându-se cu toate târfele acelea în casa *mea?* Am vrut să-l fac să sufere. Aveți dreptate: am angajat un detectiv particular și l-am postat în acea casă. Și ce-i cu asta? Și fotografiile pe care le-a făcut soțului meu și târfelor lui plătite? Ei bine, cu astea aveam de gând să-l rănesc și să-l conving să îmi lase totul mie. Altminteri, aș fi dat totul în vileag. Și dați-mi voie să vă spun, guvernului federal nu îi place ca un contractor de-al său să îl pună în poziții compromițătoare. C.B. avea acces la informații ultrasecrete. Poate că nu ar fi avut, dacă guvernul ar fi știut că făcea ceva pentru care ar fi putut fi șantajat. Și după ce ar fi semnat că îmi lasă totul mie, l-aș fi prins la înghesuială. Nu era singurul care înșela. Aveam și eu iubiții mei, și cu unul dintre ei îmi voi petrece restul vieții. Dar acum am totul fără ca măcar să fi apucat să-l șantajez. Este răzbunarea perfectă.

– Vorbiți mai încet. Așa cum ați spus, poliția încă vă consideră suspectă. Și n-ar fi deloc inteligent să-i dați vreun motiv.

Marilyn Behan privi în jur la oamenii din cafenea care se uitau la ea. Se albi la față și se așeză la loc pe scaun.

Stone se ridică.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. Informațiile pe care mi le-ați dat îmi folosesc foarte mult. Adăugă, cu o expresie perfect imobilă: Și îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Ea se stropși la el:

– Du-te dracului!

– Dacă s-ar întâmpla așa ceva, cu siguranță, nu m-aș duce de unul singur, nu?

CAPITOLUL

47

Annabelle aștepta avionul cu care să plece din Atlanta. Uitându-se peste noul ei itinerariu, se gândea la mișcarea stupidă pe care o făcuse Leo. Cum de putuse să facă una ca asta? Dacă ea ar fi vrut ca Freddy să știe cine era ea, i-ar fi spus și singură.

Zborul ei fu anunțat, iar ea se așeză la coada de pasageri. Deși călătorea la clasa întâi și se putea îmbarca mai devreme, îi plăcea să-i vadă pe oamenii care urcau în același avion. Cum coada se scurta, își ridică valiza de mână. Își lăsase o mare parte din haine în D.C. Nu-și dădea niciodată la verificat bagajele atunci când pleca undeva. Nu-i plăcea ca un străin să pătrundă în viața ei privată. Își va cumpăra haine când va ajunge la destinație.

În timp ce coada avansa, iar ea se pregătea să se îndrepte spre avion, aruncă o privire către un televizor care era deschis pe CNN și se opri în loc. Reuben o privea din ecran. Se grăbi să ajungă mai aproape de televizor și citi subtitlurile. Reuben Rhodes, veteran al Războiului din Vietnam – arestat. Magnatul Cornelius Behan, contractor al Apărării, și o femeie – uciși cu focuri de armă din casa de lângă locuința lui Behan. Rhodes a fost reținut...

„Dumnezeule!" își zise Annabelle.

În megafon se auzi:

– Ultimul anunț pentru zborul 3457 fără escală până la Honolulu. Ultimul anunț pentru pasagerii zborului 3457 fără escală până la Honolulu.

Annabelle se uită spre poarta de îmbarcare pentru avionul ei. Erau pe cale să închidă ușa. Se întoarse și se uită pe ecranul televizorului. Împușcături din casa de lângă locuința lui Behan? Behan era mort. Reuben era arestat. Ce dracului se întâmplase? Trebuia să afle.

Apoi gândurile sale o luară imediat în altă direcție. „Nu e treaba ta, Annabelle. Trebuie neapărat să pleci. Jerry Bagger e pe urmele tale. Lasă-i pe băieți să se descurce singuri. În nici un caz Reuben nu l-a omorât pe Behan, vor rezolva ei treaba asta. Iar dacă nu, nu e treaba ta. Nu e treaba ta!"

Totuși, rămăsese împietrită pe loc. Niciodată nu i se mai întâmplase să fie atât de nehotărâtă.

– Ultimul anunț, ușile pentru zborul 3457 urmează să fie închise.

Șopti cu disperare: „Du-te, Annabelle, la naiba! Pleacă pur și simplu. Nu ai nevoie de asta. Nu e războiul tău. Nu le datorezi nimic acestor oameni. Nici măcar lui Jonathan nu îi datorezi nimic".

Privi cum ușile avionului care trebuia să o îndepărteze de Jerry Bagger se închiseră, iar funcționarul se deplasă spre o altă poartă. Zece minute mai târziu, avionul Boeing 777 decola. În timp ce se înălța spre cer, Annabelle rezervă un bilet pentru un alt zbor spre nord, care o ducea direct spre Jerry Bagger și fierăstrăul său de tăiat lemne. Și nici măcar nu știa de ce făcea asta. Sau poate că undeva, în sufletul ei, știa.

Albert Trent termină ce avea de lucru la biroul său de acasă. Se sculase târziu, după o noapte lungă de muncă, și hotărî să pună la punct câteva detalii înainte de a pleca. Toate treburile erau legate de poziția sa de membru senior al Comisiei Camerei Reprezentanților de Control al Serviciilor Secrete. Ocupa această poziție de ani de zile, și se pricepea bine la aproape toate aspectele privind afacerile din domeniul informațiilor, cel puțin acea parte pe care agențiile o împărtășeau reprezentanților lor din congres. Își netezi cele câteva fire de păr, își termină cafeaua și brânza daneză, își luă geanta și, câteva minute mai târziu, se afla în Honda sa cu două uși. Peste cinci ani va conduce o mașină mult mai frumoasă în, să zicem, Argentina sau în Pacificul de Sud, despre care auzise că era un paradis.

Deținea acum în contul său secret milioane de dolari. Ar putea să dubleze suma aceasta în următoarea jumătate de deceniu. Secretele pe care le vindea Roger Seagraves se aflau chiar la finalul plăților. Nu era ca în Războiul Rece când lăsai să cadă un pachet și primeai în schimb douăzeci de mii de dolari. Oamenii cu care avea de-a face Seagraves lucrau numai cu sume din șapte cifre, dar așteptau și foarte mult în schimbul lor. Trent nu îl întrebase niciodată pe Segraves nici despre sursele sale, nici despre oamenii cărora le vindea informațiile. Bărbatul nu îi dezvăluise niciodată nimic și, de fapt, Trent nici nu voia să știe. Singura și totodată cea mai critică piesă a ecuației era ca Seagraves să facă rost de informațiile pe care i le pasa la un moment dat al acțiunii. Metoda sa era unică și probabil infailibilă. Într-adevăr, era principalul motiv pentru care comunitatea de informații americană era în prezent într-o totală dezordine.

Existau o mulțime de agenți de contrainformații talentați și energici, care încercau să afle cum erau furate secretele și cum erau acestea comunicate dușmanului. În calitatea sa oficială, Trent era la curent în secret cu aceste eforturi de investigare. Agenții care îi raportau nu aveau nici un motiv să suspecteze că tocmai un membru al Camerei Reprezentanților, cu părul prost aranjat și care conducea o Honda veche de opt ani, locuind într-o casă ieftină și plătind aceleași facturi și având aceleași venituri ca orice civil, aparținea unei rețele sofisticate de spionaj care făcea inutile eforturile celor din serviciile secrete americane.

Autoritățile ar fi trebuit să știe până acum că sursa era una din interior, însă având cincisprezece agenții majore de informații, care înghițeau 50 de miliarde de dolari de la buget, în fiecare an, cu peste 120 000 de angajați, ar fi însemnat să caute acul în carul cu fân. Iar Roger Seagraves – descoperise Trent – era atât de eficient, încât nu rata niciodată nici un detaliu, oricât de mic, de insignifiant ar fi părut.

La început, Trent încercase să afle câte ceva despre trecutul lui, însă nu obținuse nici o informație. Pentru un angajat al serviciului de informații, cu experiența pe care o avea, Trent știa că asta însemna că întreg trecutul profesional al lui Seagrave era bine păzit. Asta însemna că Seagraves era un tip cu care nu ți-ai fi dorit să ai de-a face. Iar Trent

nu avea deloc această intenție. Prefera să moară de bătrânețe, bogat, undeva departe de acest loc.

În timp ce se deplasa cu modesta lui Honda, își imagină cum avea să fie noua lui viață. Va fi foarte diferită, asta era cert. Totuși, niciodată nu avusese curiozitatea să afle câte vieți fuseseră distruse din cauza lăcomiei sale.

Trădătorii au rareori asemenea frământări de conștiință.

Stone tocmai se întorsese din vizita pe care i-o făcuse lui Marilyn Behan, când cineva ciocăni la ușa de la intrare.

– Bună, Oliver, zise Annabelle în timp ce privea atentă în jur.

El nu se arătă surprins de apariția ei, ci o invită pur și simplu să intre. Se așezară în fața șemineului, pe câte un fotoliu uzat.

– Cum ai călătorit? întrebă cu amabilitate.

– Las-o baltă, n-am mai plecat.

– Serios?

– Le-ai spus deja celorlalți că am plecat?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că am știut că te vei întoarce.

– OK, asta chiar mă enervează. Nu mă cunoști, spuse ea iritată.

– Evident că te cunosc, din moment ce ești aici.

Ea se uită lung la el, dând din cap.

– Ești cel mai neobișnuit lucrător în cimitir pe care l-am întâlnit vreodată.

– Ai întâlnit mulți, nu?

– Am auzit ce i s-a întâmplat lui Reuben.

– Poliția greșește, bineînțeles, dar încă nu și-a dat seama.

– Trebuie să-l scoatem din închisoare.

– Asta încercăm să facem, iar Reuben e bine. Nu cred că o să-i facă cineva necazuri acolo; l-am văzut odată bătându-se cu cinci bărbați într-un bar. În plus, cu forța pe care o are, e unul dintre cei mai neîndurători și atroce luptători. Chiar admir acest lucru la o persoană.

– Dar l-a prins cineva la Jonathan și i-a înscenat totul?

– Da, așa e.

– De ce ar fi făcut-o? Și de ce a fost omorât Behan?

– Pentru că aflase cum a murit Jonathan. E un motiv suficient de puternic.

Stone îi povesti conversația pe care o avusese cu Marilyn Behan.

– Așa că l-au eliminat pe Behan și au dat vina pe Reuben, pentru că se întâmplase să fie acolo?

– Probabil că l-au văzut venind și plecând de-acolo, și-au imaginat că mansarda ar fi un loc potrivit de unde ar putea trage, și astfel au făcut un plan. Știau că Behan aduce femei acolo și că întotdeauna își petrecea timpul cu ele în acea cameră.

– Suntem într-o competiție destul de dură. Deci, ce facem de-aici încolo?

– Pentru început, trebuie să vedem benzile din sala de lectură.

– În timp ce făceam cale întoarsă, chiar m-am gândit la această chestiune.

– Sunt sigur că ai găsit ceva. Făcu o pauză. Nu cred că am fi putut face acest lucru fără ajutorul tău. De fapt, sunt sigur că nu am fi putut.

– Nu mă flata atât de mult. Încă n-am ajuns acolo.

Cei doi tăcură o vreme.

Annabelle privea pe fereastră.

– Știi... chiar că e o senzație de pace aici...

– În preajma morților? Tocmai începuse să mi se pară foarte deprimant...

Ea zâmbi și se ridică.

– Îl sun pe Caleb să-i spun ce idee mi-a venit.

Se ridică și Stone, întinzându-și corpul slab și înalt de 1,86 metri.

– Mi-e teamă că am atins vârsta la care simpla folosire a mașinii de tăiat iarba îmi afectează îngrozitor articulațiile.

– Ia niște Advil. Te sun mai târziu, de îndată ce mă instalez din nou.

În timp ce trecea pe lângă Stone, să se îndrepte către ieșire, el spuse încet:

– Mă bucur că te-ai întors.

Nu era sigur că ea îl auzise, oricum, nu avu nici o reacție. El o privi cum urcă în mașină și cum demarează.

CAPITOLUL

48

După revelația pe care o avusese, Jerry Bagger îl convocă în biroul său pe managerul hotelului aflat vizavi de sediul său și îi ceru detalii despre fiecare client care avusese în acea perioadă o cameră la etajul douăzeci și trei, și ale cărei ferestre dădeau către biroul lui. Iar în Atlantic City, dacă Jerry Bagger te convoacă la el, te duci negreșit. Ca de obicei, unii dintre oamenii lui Bagger stăteau pe-aproape.

Managerul hotelului, un tânăr chipeș care era evident că avea ambiții și intenționa să își îndeplinească sarcinile folosindu-și cât mai bine abilitățile, nu prea avea de gând să îi dea informații șefului cazinoului.

– Ca să înțelegi mai bine situația, dacă nu îmi spui ce vreau să știu, vei muri, zise Bagger.

Managerul tresări.

– Mă amenințI?

– Nu. Amenințare e atunci când ai o șansă să nu se întâmple chestia respectivă. În cazul ăsta, este vorba de ceea ce noi, în sindicatul ăsta, numim lucru sigur.

Managerul se făcu palid, dar spuse cu mult curaj:

– Informațiile pe care mi le ceri sunt confidențiale. Nu e posibil să ți le dau. Clienții noștri vor ca afacerile lor să rămână private, iar noi avem cele mai înalte standarde în...

Bagger i-o tăie:

– Da, da... Uite, o s-o iau pe calea cea mai ușoară. Cât vrei?

– Încerci să mă mituiești?

– E, așa parcă ne mai înțelegem.

– Nu poți să vorbești serios...

– O sută de mii!

– O sută de mii de dolari!

Bagger se uită la oamenii lui și zise:

– Hei, băiatul ăsta e rapid, nu? Poate că ar trebui să-l angajez să lucreze pentru mine. Da, o sută de mii de dolari virați drept în contul tău personal dacă mă lași să văd înregistrările.

Bărbatul părea să cântărească oferta. Dar Bagger deveni imediat nerăbdător.

– Iar dacă nu accepți, uite, n-am să te omor. În loc de asta, o să-ți rup fiecare oscior pe care-l ai și o să-ți aiuresc creierul ăla de nu o să mai poți spune nimănui ce ți s-a întâmplat. O să-ți petreci restul zilelor într-un spital, o să faci pe tine, în timp ce niște drogați te vor pune să faci exerciții de recuperare în fiecare seară. Nu am de ales, totuși, sunt un om rezonabil, așa că o să te las pe tine să iei hotărârea. Ai cinci secunde.

O oră mai târziu, Bagger avea toate informațiile pe care le ceruse și făcu repede o listă cu principalii suspecți. Apoi interogă personalul hotelului despre clienții respectivi. Nu îi luă prea mult să dea lovitura deoarece o angajată îi spuse că avusese de-a face cu unul dintre clienții respectivi, privind niște extraservicii.

– Da, i-am făcut un masaj, zise tânăra, pe nume Cindy.

Era minionă cu părul închis la culoare încadrând o față drăgălașă, avea forme îmbietoare și experiența străzii. Mesteca gumă și se juca neatent cu o șuviță de păr în timp ce vorbea cu Bagger în camera de oaspeți din somptuosul salon de masaj al hotelului.

Se apropie și o privi de aproape.

– Știi cine sunt eu?

Cindy dădu din cap.

– Sunteți Jerry Bagger. Mama mea, pe nume Dolores, a lucrat pentru dumneavoastră la Pompeii.

– Da... draga de Dolores... Îți place aici, la nenorocitul ăsta de salon de masaj?

– Salariul e de rahat, dar bacșișurile sunt bune. Ălora bătrâni le place să simtă și ei cum se plimbă pe corpul lor niște mâini tinere. Unii

dintre ei au și erecție când le fac masaj. Destul de dezgustător la un moș de optzeci de ani, dar, cum spuneam, dau bacșișuri bune.

– Tipul ăsta pentru care ai lucrat. Bagger aruncă o privire pe foaia de hârtie la numele care era scris pe ea. Acest Robby Thomas, povestește-mi despre el. Începând cu felul în care arăta.

Cindy făcu o descriere fizică a individului.

– Atrăgător, dar era prea plin de el. Chiar se credea mare și tare. Nu-mi place asta la un bărbat. Și era prea firav și drăguț, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Aș fi putut să-l cuprind cu un braț. Îmi plac bărbații voinici, puternici.

– Te cred și eu. Deci, acest băiețaș drăguț... doar i-ai făcut masaj? Sau și ceva pe lângă?

Cindy își încrucișă brațele și se opri din mestecatul gumei.

– Sunt o profesionistă, am licență, domnule Bagger.

Drept răspuns, el scoase din portofel zece bancnote de o sută de dolari.

– Asta e suficient ca să uităm un pic de licența ta?

Cindy privi banii.

– Consider că ce fac în timpul meu liber e treaba mea.

– Nu pot să te contrazic în privința asta. El îi întinse banii. Deci, povestește-mi despre asta.

Dar ea ezita să ia banii.

– Aș putea să-mi pierd slujba dacă...

– Cindy, mă doare în cot de ce faci tu acolo, OK? Îi îndesă banii în buzunarul cămășii. Acum, povestește-mi. Și să nu mă minți. Să mă minți ar fi cel mai rău pentru tine.

Fata începu să vorbească repede:

– OK, încă din prima clipă a început să se dea la mine. Îi făceam masaj și brusc am simțit că-mi pune o mână pe picior. Apoi a ajuns cu mâna pe-acolo... pe unde n-avea ce să caute.

– Da, un adevărat animal. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

– A început să fie foarte insistent. Prima dată l-am împins. Apoi a început să vorbească arogant. Mi-a zis că el o să dea o lovitură mare financiară și că ar trebui să fiu drăguță cu el.

– O lovitură mare, hm? Așa, zi mai departe.

– Mi-a arătat niște bani, mi-a zis că are cu mult mai mulți. După ce am terminat lucrul, m-a așteptat. Am băut ceva împreună. Începusem să mă simt cam amețită. Nu prea țin la băutură.

– Da, da, hai să revenim la subiect, Cindy, zise Bagger nerăbdător. Nu mă pot concentra.

Ea continuă repede:

– Așa că am încheiat seara la el în cameră. Mai întâi am făcut sex oral, ca să îl încălzesc, dar afurisitul a ejaculat imediat. M-a enervat. Vreau să spun... nici nu știu când a făcut-o. S-a supărat, a plâns ca un copil. Mi-a dat o sută de dolari. O nenorocită de sută de dolari. Apoi a stat în baie vreo zece minute, a vomitat. Când a ieșit, mi-a spus că nu mai făcuse de mult sex și că de-aia terminase atât de repede. De parcă mi-ar fi păsat.

– Ce nenorocit! Și pe urmă?

– Asta a fost cam tot. Vreau să spun... nu mai aveam nici un motiv să rămân acolo, nu? Nu era ca și când aș fi avut o întâlnire.

– Și n-a mai spus nimic altceva? De unde era? Unde se ducea? Ce lovitură financiară dădea?

Ea dădu din cap că nu știa. El o cercetă de-aproape:

– OK, dar tu pari o fată întreprinzătoare. Nu i-ai furat și tu niște bani din portofel cât a stat el în baie să vomite?

Ea zise supărată:

– Nu-s nici eu chiar ultimul gunoi. Pe cine crezi că poți să acuzi de așa ceva?

– Hai să fim puțin sinceri, Cin. Ai o viață grea, lași bărbați pe care nu-i cunoști să-ți ejaculeze în gură pentru niște mărunțiș. Așa că te mai întreb o dată: I-ai mai furat niște bani, pe lângă suta de dolari pe care ți-a dat-o el?

– Nu știu. Se poate, zise ea. Dar nu mai pot să vorbesc despre asta.

Bagger o luă de bărbie și îi aduse capul mai aproape de el, privind-o de la mică distanță.

– Bătrâna ta mama ți-a povestit vreodată ceva despre mine?

Cindy, înfricoșată, înghiți în sec agitată.

– Zicea că sunteți cel mai bun dintre cei pentru care a lucrat.

– Și altceva?

– Zicea că cine încearcă să vă supere amuțește pentru totdeauna.

– Exact. Mama ta e deșteaptă. O strânse mai tare de bărbie. Cindy țipă ușor. Așa că, dacă vrei să o mai vezi pe mama ta, inspiră adânc și spune-mi ce ai văzut în portofelul acelui băiat drăguț.

– OK, OK, era ciudat pentru că avea două identități.

– Și?

– Unul era pe numele pe care mi-l spusese când venise la salonul de masaj. Robby Thomas, din Michigan. Mai avea un permis de conducere de California.

– Pe ce nume? întrebă Bagger calm.

– Tony. Tony Wallace.

Bagger îi dădu drumul.

– Ai văzut? N-a fost greu deloc. Acum, du-te înapoi să-i freci pe boșorogii ăia.

Ea se ridică, picioarele îi tremurau. Când se întoarse să plece, Bagger spuse:

– Hei, Cindy, n-ai uitat nimic?

Ea îl privi și întrebă neliniștită:

– Ce anume, domnule Bagger?

– Ți-am plătit o mie de dolari. Băiatul ăla drăguț ți-a dat de zece ori mai puțin și i-ai luat-o-n gură. Nu mă întrebi dacă nu vreau și eu? Nu e frumos din partea ta, Cindy. E o chestie pe care un tip ca mine o ține minte multă vreme.

Tăcu, privind-o.

Cu o voce tremurătoare, îl întrebă:

– Doriți să v-o iau în gură, domnule Bagger? Adăugă imediat: Ar fi o onoare pentru mine.

– Nu, nu vreau.

CAPITOLUL

49

Annabelle și Caleb mergeau pe unul dintre holurile Clădirii Jefferson. Annabelle purta o fustă roșie, până la genunchi, o jachetă neagră și o bluză bej. Părea o adevărată profesionistă, competentă și sigură pe sine. Caleb părea gata să-și taie venele.

– Tot ce ai de făcut, îi spuse ea, este să arăți trist și deprimat.

– Asta e foarte ușor, întrucât chiar *sunt* trist și deprimat, zise el imediat.

Înainte de a intra în biroul de securitate al bibliotecii, Annabelle se opri și își puse o pereche de ochelari, prinși cu un lănțișor la gât.

– Ești sigură că o să funcționeze? șopti Caleb. Începuse să respire precipitat.

– Nu poți fi sigur niciodată de ceva că funcționează până când nu probezi să vezi dacă e așa sau nu.

– O, super!

După câteva minute, se aflau în biroul șefului serviciului de protecție și pază. Caleb își ținea capul în piept, privind pantofii lui Annabelle care vorbea:

– Deci, așa cum v-am explicat, sunt psiholog și Caleb a apelat la mine ca să-l ajut să depășească această perioadă.

Șeful părea încurcat.

– Vreți să spuneți că se simte rău când intră în încăperea-seif?

– Da. După cum știți, el a descoperit cadavrul prietenului său drag, care îi era și coleg, aici înăuntru. Încăperea-seif e un loc pe care, în mod

normal, Caleb îl iubește. A fost o parte din viața lui pentru mulți ani de zile.

Privi dincolo de Caleb care, după cum plănuiseră, oftă lung și își șterse ochii cu batista.

– Acum, acest loc despre care avea o mulțime de amintiri frumoase îi provoacă o tristețe profundă, chiar înfricoșătoare.

Șeful se uită la Caleb.

– Sunt sigur că v-a fost foarte greu, domnule Shaw.

Mâinile lui Caleb tremurau atât de rău, încât Annabelle îl apucă de una din ele.

– Puteți să-i spuneți Caleb, suntem între prieteni, zise încurajator Annabelle, făcându-i un semn șefului fără să vadă Caleb, deși, în același timp, îl strânse tare de mână și pe Caleb.

– O, da, sigur, suntem între prieteni, desigur, zise șeful stângaci. Dar ce legătură are acest lucru cu departamentul meu?

– Planul meu este să-l las pe Caleb să privească benzile înregistrate din sălile de lectură, cu oamenii care vin și pleacă de-acolo, totul fiind normal, totul fiind așa cum trebuie să fie, ca o cale de a-și găsi forța să treacă de această perioadă dificilă și să considere tot ce s-a întâmplat ca fiind o experiență pozitivă.

– Nu cred că vă pot lăsa să vedeți benzile, zise șeful. Este o cerere de-a dreptul neobișnuită.

Caleb începu să bată în retragere, dar o privire critică a lui Annabelle îl făcu să înghețe înainte de a apuca să se ridice cu totul de pe scaun.

– Situația e de-a dreptul neobișnuită, zise ea. Sunt sigură că ați face tot ce vă stă în putere ca să vedeți cum un angajat de succes poate să își reia viața normală.

– Da, desigur, dar...

– Așa că acum ar fi un moment potrivit să vedem benzile, nu-i așa? Îl privi furioasă pe Caleb care încă nu se așezase cum trebuie pe scaun. Vreau să spun... vedeți bine că e disperat.

Caleb se prăbuși în scaun, cu capul între genunchi.

Annabelle se uită din nou la șef și îi citi numele pe ecuson.

– Dale, pot să-ți spun Dale, da?

– Da, sigur, e-n regulă.

– Dale, vezi hainele pe care le port?

Dale se uită la silueta ei atrăgătoare și spuse încurcat:

– Da, le-am văzut.

– Mă așteptam să-mi spui că fusta mea e roșie. E o culoare care dă forță, e o culoare pozitivă, Dale. Dar jacheta mea e neagră, o culoare negativă, iar bluza este bej, o culoare neutră. Aceasta înseamnă că sunt la jumătatea drumului pe care îl conduc pe acest om înapoi la o viață normală, sănătoasă. Dar am nevoie de ajutorul tău, Dale, ca să închei cu succes această situație. Vreau să mă pot îmbrăca în întregime în roșu, pentru Caleb. Și sunt convinsă că și tu vrei. Hai să terminăm treaba asta, Dale. Hai să o facem pur și simplu. Aruncă o privire evaluatoare asupra lui. Pot să spun că ești alături de mine, nu?

Dale se uită la Caleb, care arăta mizerabil, și zise:

– OK, o să vă aduc benzile.

După ce bărbatul părăsi camera, Caleb zise:

– Te descurci și singură, și ești chiar o profesionistă.

– Mulțumesc, zise ea scurt.

Văzând că nu mai spune nimic, Caleb adăugă:

– Și cred că și eu m-am descurcat rezonabil.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Chiar așa?

Câteva ore mai târziu, Annabelle și Caleb terminaseră de vizionat venirile și plecările din sala de lectură înainte și după moartea lui DeHaven.

– E același du-te-vino de fiecare zi, spuse Caleb. Nu e nimic deosebit.

Annabelle derulă din nou una dintre benzi.

– Cine e ăsta?

– Kevin Philips. E directorul interimar, a fost numit după moartea lui Jonathan. A venit să mă întrebe ce știu despre moartea lui Jonathan. Iar aici e Oliver deghizat în savant neamț.

– Drăguț, zise Annabelle cu admirație. S-a descurcat foarte bine în acest rol.

Se mai uitară împreună la câteva cadre. Caleb îi atrase atenția asupra uneia dintre scene.

– Aici e momentul în care am fost anunțat că Jonathan m-a numit executorul său literar. Se uită la ecran mai de aproape. Așa de gras sunt eu? Își puse o mână pe abdomen.

– Cine ți-a dat documentul prin care erai înștiințat?

– Kevin Philips.

Annabelle văzu pe bandă cum Caleb s-a împiedicat și și-a spart ochelarii.

– De obicei nu sunt atât de stângaci, îi explică el. N-aș fi fost în stare să citesc hârtia aia blestemată dacă Jewell English nu mi-ar fi împrumutat ochelarii ei.

– Da, dar de ce a schimbat ochelarii?

– Poftim?

– I-a schimbat cu altă pereche de ochelari pe care o avea în geantă. Annabelle derulă banda din nou. Vezi? E o mișcare foarte abilă, e drept. Ar fi un jucător foarte bun la ruletă... vreau să spun... este foarte îndemânatică.

Caleb se uită mirat cum Jewell English ascunde în palmă ochelarii pe care îi purtase ea și scoate altă pereche din geantă. Era perechea pe care i-o dăduse lui.

– Nu știu. Poate că era o pereche specială. Mi-au fost destul de folositori. Am putut să citesc mesajul.

– Cine este această Jewell English?

– O doamnă în vârstă pasionată de cărți și care vine regulat la sala de lectură.

– Și care are mâini îndemânatice mai ceva decât un dealer din cazinourile de la Las Vegas, sublinie Annabelle. Mă întreb de ce o fi făcut-o, adăugă ea, preocupată.

CAPITOLUL

50

Stone era acasă și se gândea la conversația pe care o avusese cu Marilyn Behan. Dacă femeia spunea adevărul, ceea ce era foarte probabil, întrucât nu exista nici un motiv ca ea să mintă, atunci însemna că el se înșela. Cornelius Behan nu îl ucisese pe Jonathan DeHaven, și nici pe Bob Bradley. Totuși, după câte se părea, își dăduse seama cum fusese omorât nefericitul bibliotecar, ceea ce îi făcuse pe alții să-l ucidă. Deci cine altcineva mai avusese de câștigat de pe urma morții lui DeHaven? Sau de pe urma morții lui Bradley? Avea nevoie urgent de niște informații care să lege cele două întâmplări.

– Oliver?

Își ridică privirea. Milton se afla în cadrul ușii.

– Am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni, spuse el.

– Scuză-mă, cred că mă gândeam la ceva...

Milton avea laptopul cu el, ca de obicei, și încă o valiză mai mică. Le puse pe amândouă pe birou și scoase un dosar.

– Uite ce am aflat despre angajații lui Bradley.

Stone luă documentele și le citi cu atenție. Erau nenumărate referiri care scoteau în evidență cariera politică a lui Bradley, inclusiv poziția lui din cadrul Comisiei de Control al Serviciilor Secrete, a cărui președinție o deținea de ani de zile.

– Bradley era un politician foarte abil și a instituit multe reforme bune în domeniul informațiilor, zise Milton.

– Care poate au condus la uciderea lui, comentă Stone. Drăguță recunoștință.

Stone se uită printre documentele și fotografiile colegilor din Comisia de Control al Serviciilor Secrete. Când termină, sosiră Annabelle și Caleb. Stone le povesti tuturor despre întâlnirea lui cu Marilyn Behan.

– Asta elimină cu certitudine teoria cum că Behan ar fi fost amestecat în uciderea lui Jonathan, zise Caleb.

– Așa se pare, încuviință Stone. Voi ați aflat ceva azi de pe benzile alea?

– Bănuiala noastră că ne-ar putea fi de folos dacă am vedea benzile cu cine a ieșit și a intrat în sala de lectură nu s-a concretizat. Dar am aflat altceva care ar putea să fie foarte important.

Annabelle le povesti despre îndemânarea lui Jewell English.

– Sunteți siguri? întrebă Stone, nedumerit.

– Ai încredere în mine. Am văzut mișcarea aia de un milion de ori.

„Și probabil că la fel de des ai practicat-o și tu", se gândi Stone. Se întoarse spre Caleb.

– Ce știi despre această femeie?

– Doar că e o văduvă în vârstă, care vine regulat la sala de lectură, iubește cărțile, e drăguță și entuziastă...

Se înroși.

– Și mai ce? întrebă Stone.

– Și tot timpul se dă la mine, spuse șoptit, încurcat.

Annabelle trebui să își reprime un hohot de râs.

– Dar presupun că știi toate lucrurile astea despre ea pentru că ți le-a spus ea. Nu sunt certe, zise Stone.

– E adevărat, fu de acord Caleb.

– Atunci de ce ar fi schimbat ochelarii?

– Oliver, poate că pur și simplu nu a vrut să mi-i dea pe ceilalți pentru că, din cine știe ce motiv, or fi speciali pentru ea. Mi-a împrumutat o altă pereche și nu văd chiar așa o mare chestie în treaba asta.

– Nici eu nu aș fi văzut chiar așa o mare chestie în treaba asta, Caleb, dacă nu s-ar fi întâmplat ca această văduvă în vârstă care frecventează sălile de lectură ale bibliotecii de cărți rare să aibă asemenea calități

excepționale de prestidigitație. Dacă nu voia să porți acei ochelari, de ce nu ți-a spus așa, și să-ți fi dat perechea pe care o avea de rezervă?

Caleb dădu să spună ceva, dar se opri.

– Nu știu ce să răspund.

– Nici eu nu știu. Dar încep să cred că trebuie să găsim un răspuns dacă vrem să aflăm ce i s-a întâmplat lui Jonathan DeHaven.

– Nu e posibil să credem că simpatica bătrânică Jewell English are ceva de-a face cu moartea lui Jonathan, protestă Caleb.

– Nu putem trage concluzia asta acum. Behan a fost ucis pentru că a ghicit cum a murit DeHaven. Cred că a descoperit că cilindrul cu gaz de la bibliotecă a fost deliberat etichetat greșit. Acesta ar putea fi motivul pentru care a venit la sala de lectură să pună întrebări și a cerut să vadă încăperea-seif, Caleb. Căuta informații despre felul în care DeHaven a fost ucis. Amintește-ți, voia să știe dacă DeHaven era în relații amicale cu toată lumea de la bibliotecă. Nu părea să știe cine era criminalul, era în faza incipientă în care voia să afle dacă DeHaven avea dușmani.

– Cu alte cuvinte, cheia nu este Behan, ci DeHaven, și poate *ceva* de la bibliotecă? zise Annabelle.

– Posibil, replică Stone.

Caleb clipi la această remarcă, dar rămase tăcut.

– Și ce legătură ar avea uciderea lui Bob Bradley cu toate astea? întrebă ea. Ai spus că tu crezi că există o legătură.

– Știm că Bradley a fost ucis de un glonț tras cu pușca printr-o fereastră, din cealaltă clădire. Behan a fost ucis exact în același fel. Nu poate fi o coincidență. Într-adevăr, poate fi același criminal. Un asasin profesionist care folosește aceeași metodă pentru că la asta se pricepe cel mai bine. Reduce șansele de eroare.

– Vorbești de parcă ai ști o mulțime de lucruri despre chestia asta, zise Annabelle.

El zâmbi cu inocență.

– După cum ți-a spus și Caleb, îmi place la nebunie să citesc thrillere. Găsesc că sunt nu doar distractive, ci și informative. Se uită la Caleb. Avem oare vreo șansă să ne uităm la ochelarii femeii aceleia fără ca ea să știe?

– Desigur, putem să-i jefuim casa în mijlocul nopții și să-i furăm, propuse Caleb cu sarcasm.

– Bună idee. Poți să afli unde locuiește? zise Stone.

– Oliver, nu poți să vorbești serios! se revoltă Caleb.

– S-ar putea să am eu o idee mai bună, zise Annabelle. Toți își întoarseră privirile spre ea. Vine la sala de lectură conform unui program regulat?

– Da, foarte regulat.

– Dacă ar fi să respecte schema asta, când ar trebui să-și facă apariția?

Caleb făcu repede o socoteală.

– De fapt, chiar mâine.

– Bun. O să merg la bibliotecă mâine, cu tine. Mi-o arăți și apoi las-o în seama mea.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Caleb.

Annabelle se ridică.

– O să-i dau o lingură din propria ei doctorie.

După ce Annabelle plecă, Caleb zise:

– Desigur, nu puteam să spun de față cu ea, dar, Oliver, ce-ar fi dacă toate astea ar avea legătură cu *Psalm Book?* Este incredibil de valoroasă, și nu reușim să aflăm de unde a făcut Jonathan rost de ea. Poate că a furat-o. Și poate altcineva o voia. Poate că de-aia l-au ucis pe Jonathan: ca să intre în posesia ei.

– Da, dar n-au intrat în posesia ei, Caleb, punctă Stone. Persoana care l-a lovit pe Reuben era în casă. Putea la fel de bine să pătrundă în încăperea-seif și să ia cartea. Și de ce l-a ucis pe Cornelius Behan? Și pe Bradley? Ei ar putea să nu aibă nici o legătură cu *Psalm Book.* Behan nici măcar nu știa că DeHaven colecționa cărți. Și nu există nici o dovadă că Bradley îl cunoștea pe colegul tău Jonathan.

După ce Caleb, trist și confuz, plecă, Milton și Stone se așezară să stea de vorbă, în timp ce acesta din urmă mai răsfoia dosarul despre angajații care lucraseră cu Bradley.

– Michael Avery a fost la Yale, spuse el, funcționar al Curții Supreme de Justiție, a făcut cursuri private la NIC înainte de a deveni membru al Comisiei de Control al Serviciilor Secrete. S-a mutat odată cu Bradley,

când acesta a devenit președintele Camerei Reprezentanților. Se mai uită la câteva fotografii și biografii. Dennis Warren, altul care a fost la Yale, a lucrat la DOJ[1] la începutul carierei sale. A fost șeful staffului lui Bradley și și-a păstrat poziția până când Bradley a devenit președinte al Camerei Reprezentanților. Albert Trent este de ani de zile în comisia de informații condusă de Bradley. A absolvit Harvard, a făcut avocatura și a fost o vreme funcționar al CIA. Toți fac parte din Ivy League[2]. Toți au o experiență prodigioasă. Se pare că Bradley a avut un staff de primă mână.

– Un congresmen este la fel de bun precum stafful său. Nu așa se spune?

Stone îl privi gânditor.

– Știi, un lucru pe care nu l-am verificat niciodată cu adevărat îl constituie circumstanțele în care a fost ucis Bradley.

– Cum am putea face asta? întrebă Milton.

– Prietena noastră se pricepe foarte bine să joace diverse roluri.

– E cea mai bună.

– Vrei să încercăm și noi amândoi?

– Sunt omul tău.

[1] Departamentul de Justiție

[2] Asociație de opt universități și colegii din nordul Statelor Unite din care fac parte Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania și Yale.

CAPITOLUL

51

Albert Trent și Roger Seagraves se întâlniră în biroul lui Trent din Capitol Hill. Seagraves tocmai îi dăduse lui Trent un dosar cu materiale informative. Trent avea să facă o copie pe care s-o trimită la comisie. Dosarul original conținea secrete de la Pentagon, care detaliau strategiile militare ale Statelor Unite în Afganistan, Irak și Iran. Trent va folosi o metodă de decriptare prestabilită ca să scoată secretele de pe acea pagină. Odată ce termină această treabă, Seagraves spuse:

– Ai un minut liber?

Se plimbară prin Capitoliu, la parter.

– Roger, băiete, tu ai noroc cu Behan și cu tipul ălălalt care a fost acuzat, zise Trent.

– Înțelege un lucru, Albert: Nimic din ce fac eu nu are vreo legătură cu norocul. Am avut o oportunitate și am folosit-o.

– OK, OK, nu trebuie să te superi. Crezi că acuzația va fi menținută?

– Mă îndoiesc. Nu știu sigur de ce se afla el acolo, dar se uita la casa lui Behan. Și e prieten cu Caleb Shaw care lucrează la sala de lectură. Mai mult decât atât, tipul pe care l-am prins și cu care am stat la „șuetă", acel Oliver Stone, face parte din același grup.

– Shaw este executorul literar al lui DeHaven. De-asta s-a dus la casa acestuia.

Seagraves se uită neîncrezător la colegul său.

– *Știu* asta, Albert. M-am aflat față-n față cu Shaw ca să stabilesc care este următoarea mișcare, dacă va fi necesar. Ei nu au numai

cărți în cap. Tipul pe care l-am interogat a lucrat la CIA, într-un departament special.

– Nu mi-ai spus asta! exclamă Trent.

– N-aveai nevoie să știi, Albert. Acum știi.

– De ce aș avea nevoie să știu acum?

– Pentru că ți-am spus.

Seagraves privi lung Clădirea Jefferson, unde se aflau sălile de lectură și cărțile rare ale bibliotecii.

– Tipii ăștia au făcut o vizită și la Fire Control, Inc. Omul meu de acolo mi-a spus că vopseaua de pe un cilindru pe care l-au luat de la bibliotecă a fost ștearsă. Deci probabil că au aflat de dioxidul de carbon.

Trent se făcu palid.

– Asta nu e deloc bine, Roger.

– Încă nu ai de ce să-ți faci griji, Albert. Am un plan. Ne-a intrat ultima plată. Cât de repede poți să faci rost de noul pachet de informații?

Se uită la ceas.

– Mâine, cel mai devreme, dar e cam repede.

– Fă tot posibilul.

– Roger, poate că ar trebui pur și simplu să o lăsăm baltă.

– Avem o mulțime de clienți de servit. N-ar fi o decizie bună.

– N-ar fi o decizie bună nici să continuăm așa. Dacă ajungem la închisoare pentru trădare?

– Mie n-o să mi se întâmple asta, Albert.

– Nu poți ști cu certitudine.

– Ba da, pot. Pentru că morții nu fac închisoare.

– OK, dar nu trebuie să se ajungă acolo. Poate că ar trebui să ne gândim s-o lăsăm un pic mai ușor. Să lăsăm lucrurile să se mai răcească.

– Lucrurile nu prea se mai răcesc după ce au ajuns să se înfierbânte. Continuăm să facem ce facem și, cum am mai spus, am un plan.

– E secret, nu poți să mi-l împărtășești?

Seagraves ignoră întrebarea.

– Diseară mai fac o descindere. Iar asta va fi una de zece milioane dacă totul e OK, așa cum cred eu că va fi. Dar fii atent, deschide ochii și cască urechile! Dacă ceva ți se pare ciudat, știi unde să mă găsești.

– Crezi că va mai fi nevoie... știi tu... să mai ucizi pe cineva?

– O parte din mine crede că da, desigur.

Seagraves plecă.

Târziu, în acea seară, Seagraves conducea către centrul Kennedy ca să ajungă la concertul Orchestrei Simfonice Naționale, NSO[1]. Aflat pe malul râului Potomac, cu o arhitectură simplă, având o formă de pătrat, centrul Kennedy fusese adesea declarat una dintre cele mai reușite clădiri memoriale din țară construite în onoarea președintelui ucis. Lui Seagraves nu-i păsa însă de estetica arhitecturală a clădirii. Nu-i păsa de altfel nici de NSO. Fizicul său deosebit – era un bărbat înalt și chipeș – atrăgea atenția multor femei când trecea prin hol către auditoriumul unde concerta NSO. Observă acest fapt. În seara aceea însă era de serviciu, ieșise pe teren. Mai târziu, în scurta pauză, Seagraves se întâlni cu alte persoane care ieșeau din auditorium ca să bea ceva și să privească la obiectele care erau de vânzare. Făcu o scurtă escală și la toaletă. Apoi, luminile scăzură în intensitate, semnalând începutul ultimei părți a programului. Prin mulțimea de oameni, își făcu loc să ajungă în sală.

O oră mai târziu, bău ceva la barul de noapte situat vizavi de centrul Kennedy. Scoase programul din buzunarul lateral al jachetei și îl studie. Nu era programul *său,* desigur. Îl strecurase în buzunarul lui în timp ce trecuse prin mulțimea de oameni, când se întorcea în sală. Nu exista nici o posibilitate să fi observat cineva acest lucru. Spionii care nu acționau în mulțime erau întotdeauna prinși. Din acest motiv, Seagraves folosise masele drept acoperire.

Întors acasă în laboratorul său, Seagraves extrase secretele din paginile programului, le puse într-un format adecvat ca să i le dea lui Albert Trent cu prima ocazie când îl întâlnea. Zâmbi. Se uita nici mai mult, nici mai puțin decât la ultimele piese de care avea nevoie ca să aibă cheia de decriptare a comunicațiilor diplomatice de nivel înalt, pe care Departamentul de Stat le transmitea birourilor sale de dincolo de ocean. Acum, 10 milioane i se păreau prea puțin. Poate 20 de milioane. Apoi se hotărî că ar putea începe de la 25 de milioane, ca să aibă de unde să scadă prețul. Își desfășura toate negocierile pe internet, pe

[1] National Symphony Orchestra

site-uri de *chat* stabilite în prealabil. Iar secretele erau livrate odată ce banii erau virați în cont. Poziția lui, de altfel rezonabilă, era aceea a unui om care nu avea încredere în nimeni când venea vorba de afaceri. Totuși era cinstit în ceea ce făcea, datorită înlesnirilor pe care i le oferea piața liberă. Prima dată când ar fi luat bani fără să livreze vreo marfă, ar fi fost scos din afacere. Și, probabil, ucis.

Singurul lucru care i-ar fi putut tulbura planul erau prezența acelor indivizi care își tot vârau nasul unde nu le fierbea oala. Dacă ar fi fost doar bibliotecarul, nu și-ar fi făcut griji. Dar era amestecat în această afacere și tipul de la Triple Six, care nu era deloc de neglijat. Seagraves presimțea o altă furtună. Din acest motiv, când îl răpise pe Stone și îl torturase, îi luase de acasă și una dintre cămășile acestuia. Ar fi adăugat-o colecției sale, dacă era cazul.

CAPITOLUL

52

Stone și Milton sosiră la Clubul Federalist pe la zece, a doua zi dimineață.

Spuseră ce voiau și fură conduși în biroul directorului. Se uitară la cărțile lor de vizită, pe care Milton le făcuse pe imprimanta cu laser, cu o noapte în urmă.

– Ați fost angajați de familia lui Bradley, din Kansas, să investigați asasinarea lui? Dar cu asta se ocupă poliția. Și FBI. Și ei au fost aici, *toți,* de mai multe ori, adăugă directorul pe un ton plictisit.

– Familia dorește să aibă propriii reprezentanți, sunt sigur că înțelegeți acest lucru, zise Stone.

El și Milton erau îmbrăcați în jachete identice, purtau cravată și aveau pantaloni negri. Părul lung al lui Milton era ascuns sub o pălărie pe care nu și-o dăduse jos.

– Nu pare să se facă vreun progres.

– Dacă poliția n-a prins pe nimeni... nu pot să contrazic această părere.

– Puteți să-i sunați, dacă doriți, să verificați faptul că le reprezentăm interesele, zise Stone. Doamna Bradley nu este în țară, dar puteți vorbi cu avocatul familiei, din Maryland.

Pe cărțile de vizită se afla numărul de telefon al lui Milton. Înregistrase pe robotul telefonului un mesaj ca și cum ar fi fost avocatul, în cazul în care directorul ar fi dat curs ideii lor.

– Nu, e în regulă. Ce doriți să știți?

– De ce se afla Bradley la club în acea seară?

– Era o petrecere privată, dată în cinstea sa, pentru că fusese ales președinte al Camerei.

– Înțeleg. Cine o organizase?

– Angajații săi, presupun.

– Cineva anume?

– Nu, din câte îmi amintesc. Am primit instrucțiunile prin fax. Recunosc că a fost, într-o oarecare măsură, o surpriză.

– Și a fost ucis în fața salonului?

– Îl numim James Madison Room. Știți despre celebrele Documente Federaliste. Pot să vă arăt, dacă doriți.

Îi conduse într-o cameră mare, ale cărei ferestre dădeau spre stradă. Stone privi afară și văzu fereastra de la etajul superior al clădirii de vizavi. Ochiul său experimentat sesiză că era un loc perfect pentru traiectoria glonțului, și demonstra nu doar o idee inteligentă, ci și faptul că exista o scurgere de informații din interior.

Urmând firul gândului său, Stone întrebă:

– Și el de ce venise aici?

Directorul șterse o dâră de praf de pe marmura șemineului.

– Venise pentru toast. Se cutremură. A fost groaznic. Senatorul Pierce tocmai își terminase cuvântarea când Bradley a fost împușcat. A fost absolut oribil, sânge peste tot. Covorul persan, unul foarte scump, a fost distrus iremediabil. Sângele a pătruns până și în lemnul podelei. A costat o mică avere pentru a o curăța și reface. De-abia târziu, de curând, poliția ne-a dat permisiunea să facem asta. Nu am putut nici măcar s-o acoperim, pentru că ni s-a spus că e o probă și astfel ar fi putut fi deteriorată. Oamenii au fost nevoiți să o vadă ori de câte ori treceau pe-acolo. Nu cred că trebuie să vă mai spun cât de mult a scăzut numărul membrilor care au mai venit după aceea la club.

– Cine este proprietarul clădirii de peste drum? întrebă Milton.

– Nu știu. Presupun că autoritățile au aflat până acum. Trebuie să fi fost o locuință privată și apoi o galerie de artă. Stă nefolosită de vreo cinci ani, o adevărată ruină, dar ce se poate face? Am auzit totuși că urmează să fie renovată. Va fi un bloc de apartamente, se pare. Dar încă nu au început lucrările.

– Așadar, cine l-a chemat pe Bradley în cameră ca să toasteze? întrebă Stone.

Directorul se gândi câteva momente.

– Erau atât de mulți oameni acolo... nu mai știu sigur. Eu nu am fost implicat în partea asta a petrecerii. Stăteam lângă fereastră când a fost împușcat. Cred că am și auzit șuierul glonțului în urechi. Am fost surd timp de câteva zile după aceea.

– Cred și eu. E cineva care ar putea să ne mai dea detalii?

– Unul dintre chelneri și barmanul, ambii au muncit special pentru acel eveniment. Sunt amândoi aici, acum, dacă vreți să vorbiți cu ei.

Barmanul nu știa nimic. Totuși, chelnerul, Tom, le spuse:

– Era un tip din subordinea lui, cred, care a strâns lumea laolaltă, să asculte toastul. Cel puțin, așa-mi aduc aminte. L-am ajutat și eu să adune oamenii, să-i aducă din cealaltă cameră, după care cineva a ieșit și l-a adus pe congresmenul Bradley.

– Îți mai amintești cine anume l-a adus? Era unul dintre oamenii lui?

– Nu, nu chiar, dădu Tom din cap.

Stone îi arătă fotografiile persoanelor din subordinea lui Bradley.

– Recunoști pe cineva de-aici? De exemplu, pe-ăsta îl cunoști? Și îl arătă pe Denis Warren. Era șeful staffului lui Bradley. E posibil ca el să fie cel care a organizat toastul.

– Nu, nu era el.

– Poate ăsta, zise Stone, arătându-i-l pe Albert Trent. Și el avea o poziție înaltă în cadrul staffului său.

– Nu.

Chelnerul se uită la fotografie, în final oprindu-se asupra uneia dintre persoane:

– Ăsta e. Acum îmi aduc aminte. Era cu adevărat eficient.

Stone se uita la chipul lui Michael Avery, care fusese în serviciul lui Bradley, în Comisia de Control al Serviciilor Secrete.

După ce plecară de la Clubul Federalist, Milton întrebă:

– Și acum ce facem?

– Acum vom vorbi cu câțiva dintre cei care au lucrat pentru Bradley.

– Nu cu Avery? Ne-ar dezvălui multe.

– Nu, vom vorbi cu Trent și cu Warren.

– Dar nu putem să le spunem că suntem detectivi angajați de familia lui Bradley; probabil că și-ar da seama că mințim.

– Nu. Le vom spune adevărul.

– Poftim?

– Le vom spune că investigăm moartea lui Jonathan DeHaven.

Denis Warren era acasă când sună Stone, după ce se uitase în cartea telefon, și acceptă să stabilească o întâlnire cu Oliver. La telefon spuse că auzise de moartea lui DeHaven, dar că nu îl cunoștea pe acesta.

– Nici măcar nu am o legitimație de bibliotecă, îmi și este rușine să recunosc acest lucru, comentă el cu tristețe în glas.

Milton și Stone se duseră cu motocicleta acasă la Warren, la Falls Church, în Virginia. Era un loc modest, într-o zonă veche. Era limpede că Warren nu era genul care să fie pasionat de grădinărit sau de meșterit. Pajiștea din fața casei sale era plină de buruieni, iar casa avea urgent nevoie să fie vopsită.

Totuși, înăuntru, ambianța era plăcută și confortabilă și, în ciuda comentariilor lui Warren că nu avea legitimație de bibliotecă, rafturile erau ticsite de cărți. O mulțime de tenișI uzați, jachete și diverse obiecte dovedeau că el era și tătic.

Warren era un bărbat înalt și impunător, cu părul rar, castaniu, și cu o față lată, ciupită de vărsat. Pielea sa fermă, translucidă, era dovada anilor de muncă pentru țară, petrecuți sub lumina fluorescentă. Îi conduse prin hol, către salonul de primire.

– Scuzați dezordinea, zise Warren. Am trei băieți cu vârste de la paisprezece la optsprezece ani, iar asta înseamnă că viața și casa nu îți mai aparțin. Pot să mă ridic în timpul unei ședințe și să prezint șefului sau secretarului Apărării un argument convingător privind complexele strategii de informații geopolitice, dar nu pot să-l determin cu argumente convingătoare pe nici unul dintre fiii mei să facă baie sau să mănânce altceva decât cheeseburgeri.

– Știm că ați făcut parte din Comisia de Control al Serviciilor Secrete, începu Stone.

– Corect. M-am mutat când Bradley a devenit președinte al Camerei. În momentul de față, nu mai lucrez deloc.

– Din cauza morții sale? întrebă Milton.

Warren dădu din cap.

– L-am servit pentru că i-a făcut plăcere să o fac și, pe de altă parte, mi-a făcut plăcere să-l servesc. A fost un mare om. Un bărbat de care aveam nevoie în prezent, în epoca pe care o trăim. Intransigent ca o stâncă și cinstit.

– Nu puteați să rămâneți în Comisie? întrebă Stone.

– Nu aveam de ales. Bradley a dorit să-l urmez, așa că l-am urmat. Și am vrut și eu să plec. Există un singur președinte al Camerei și un singur șef al staffului care lucrează pentru acesta. Multă acțiune și toată lumea te sună. În plus, noul președinte al Comisiei avea oamenii săi pe care dorea să-i aducă. Cam așa se întâmplă în Hill. Rămâi atașat de membrii grupului tău. Și când aceștia se mută sau pleacă, hmm... de-aia sunt eu acasă în mijlocul zilei. Noroc că soția mea e avocat, altfel ne-am fi prăbușit financiar. Ca să fiu sincer, încă resimt șocul a ceea ce s-a întâmplat și nu am început cu adevărat să mă interesez de o nouă slujbă. Se opri și îi privi atent. Dar spuneați că investigați moartea tipului aceluia... Jonathan DeHaven. Ce legătură are cu Bradley?

– Poate nu are nici o legătură sau poate că are o legătură strânsă, zise vag Stone. Ați auzit de uciderea lui Cornelius Behan?

– Cine n-a auzit? Destul de greu pentru soția lui, aș spune.

– Da. DeHaven locuia chiar lângă Behan, iar ucigașul s-a folosit de casa lui DeHaven ca să tragă de acolo.

– La naiba, n-am știut asta. Dar tot nu văd legătura cu congresmenul Bradley.

– Și noi încercăm să facem legături între informațiile pe care le avem, ca să fiu sincer. Ați fost în acea noapte la Clubul Federalist? întrebă Stone.

Warren dădu încet din cap.

– Trebuia să fie un tribut de recunoștință adus bătrânului și s-a terminat cu un coșmar.

– Înseamnă că ați văzut cu ochii dumneavoastră ce s-a întâmplat? întrebă Milton.

– Am avut acest mare nenoroc. Eram chiar lângă Mike, Mike Avery. Senatorul Pierce tocmai își încheiase interesantul toast și *bum!*, glonțul

a apărut de cine știe unde. Totul s-a întâmplat atât de repede! Dusesem paharul de șampanie la gură. Am vărsat-o pe mine pe toată. A fost îngrozitor. Mi-a fost rău de la stomac, multora le-a fost.

– Îl cunoașteți bine pe Avery?

– Așa ar trebui, am lucrat împreună zi *și* noapte, timp de zece ani.

– Unde e acum?

– S-a mutat odată cu mine, când Bradley a devenit președintele Camerei. Nici el nu are slujbă în prezent.

– Am înțeles că a fost unul dintre cei care au organizat evenimentul de la club și a făcut aranjamentele pentru toast.

– Nu, n-a făcut-o el. Eu și Mike am mers împreună în mașină până acolo. Eram amândoi pe lista invitaților.

– Ni s-a spus că el a adunat lumea în cameră în vederea toastului.

– Așa am auzit și eu. Dar noi doar am dat o mână de ajutor.

– Cui i-ați dat o mână de ajutor?

– Lui Albert. Albert Trent. El a avut sugestia cu toastul. Albert se gândea întotdeauna la chestii de genul ăsta. Eu sunt doar un biet neștiutor, cu abilități sociale foarte reduse.

– Albert Trent? El singur a organizat întregul eveniment?

– Nu știu. Dar, cu siguranță, a lucrat o noapte întreagă înainte.

– Nici el nu mai lucrează acum?

– O, nu! Albert lucrează tot în Comisie.

– Dar parcă ați spus că l-ați urmat cu toții pe congresmen, zise Stone, încurcat.

– Normal, ați înțeles bine. Dar Albert nu a vrut să plece. Albert a renunțat să lucreze cu noul președinte, dar a sfârșit prin a fi ajutorul său cel mai de încredere. Albert are un fel al lui de a se face indispensabil. Dar sunt multe de făcut la biroul unui președinte al Camerei, și să nu îl ai pe Albert înseamnă o mare lipsă. Când spun asta, nu spun basme pentru copii. Știe toată lumea.

– Dar Bradley l-a lăsat să facă o asemenea alegere?

Warren zâmbi.

– E clar că nu știți cum era Bob Bradley. Cum spuneam mai devreme, tipul era incredibil de decent, cinstit, muncea din greu, dar nici nu ai cum să dobândești o asemenea poziție în viață dacă nu ești tare ca

piatra și perseverent. Iar omului nu-i plăcea să fie lăsat baltă de un subordonat de-al lui. Era inevitabil, Albert avea să vină să lucreze pentru biroul președintelui Camerei, și chiar foarte curând.

– Dar acum, că Bradley e mort, chestiunea a fost abandonată?

– Desigur. Eu și Mike încercăm să facem ce trebuie, și de-asta nu avem un job. Albert îl lasă baltă pe bătrân și îi merge destul de bine. Mike are și el patru copii acasă, iar soția lui nu muncește. Trent nu e căsătorit și nu are copii. Spuneți-mi dumneavoastră dacă e cinstit.

După ce plecară, Milton zise:

– Știu ce vrei să-mi spui... să aflu tot ce pot despre Albert Trent.

Stone aprobă din cap.

– Tot ce poți!

– Pare un motiv destul de bun pentru o crimă, totuși. Sunt surprins că poliția nu a prins firul ăsta. Nici Warren nu pare să-și fi dat seama.

– Care e motivul? întrebă Stone.

– Oliver, dar e evident. Dacă Bradley ar fi trăit, Trent trebuia să părăsească Comisia. Dacă Bradley murea, Trent putea să rămână acolo unde se afla.

– Și crezi că l-a omorât pe președintele Camerei ca să evite să-și schimbe slujba? Dar el nu putea să apese pe trăgaci, pentru că se afla la club. Deci a trebuit să angajeze un asasin ca să o facă pentru el. Asta pare o soluție destul de extremă ca să îți păstrezi o poziție nu foarte importantă în cadrul guvernului. Și cum spunea și Warren, biroul președintelui Camerei Reprezentanților este de departe cu mult mai prestigios.

– Atunci trebuie să fie altceva, mult mai important.

– De acord. Dar în clipa asta nu știm ce este.

În casă, Denis Warren ridică telefonul și vorbi cu prietenul său, fostul coleg Mike Avery. Apoi formă un al doilea număr.

– Albert? Bună, sunt Denis. Uite, îmi pare rău că te reține de la lucru, dar voiam să îți spun că niște tipi au venit azi la mine și mi-au pus tot felul de întrebări ciudate. L-am sunat și-pe Mike Avery, să-l previn. Probabil că asta nu înseamnă nimic, dar m-am gândit să te sun pentru orice eventualitate.

Trent îi zise:

– Apreciez acest lucru. Dar mai exact, ce doreau să știe?

Warren îi povesti discuțiile avute și adăugă:

– Le-am spus că tu ai organizat toastul pentru Bob și că tu mai lucrezi încă în Comisie.

– Cum arătau?

Warren îi descrise pe Stone și pe Milton.

– Îi cunoști?

– Nu, deloc. Dar e cam bizar...

– Cum spuneam, m-am gândit doar să te previn. Sper că nu le-am spus nimic din ce nu trebuia să le spun.

– N-am secrete, replică Trent.

– Albert, dacă apare vreo ocazie în Comisie, anunță-mă, bine? M-am săturat să tai frunză la câini.

– O să-ți spun. Și mulțumesc pentru informații.

Albert părăsi imediat biroul și îl sună de la un telefon cu cartelă pe Seagraves, stabilind o întâlnire cu el, mai târziu, dar nu în Capitol Hill.

Când Seagraves sosi, Trent îi spuse:

– Avem o problemă.

Seagraves îl ascultă și spuse:

– Atunci următoarea noastră mișcare e clară.

– Te ocupi tu de asta?

– Întotdeauna eu mă ocup de așa ceva.

CAPITOLUL

53

În timp ce Milton și Stone făceau obișnuitele investigații, Caleb aruncă o privire de la biroul său către sala de lectură și o văzu pe Annabelle intrând. Purta o fustă neagră plisată și o jachetă asortată, bluză albă și pantofi fără toc. Purta pe umăr o geantă încăpătoare și ținea în mână proaspăta legitimație de bibliotecă, cu fotografie. Caleb se apropie de ea.

– Pot să vă ajut, doamnă?

– Charlotte Abruzzio. Da, caut o anumită carte.

– Ați venit unde trebuie. La urma urmei, vă aflați într-o bibliotecă.

Caleb râse.

Annabelle nu schiță nici măcar un zâmbet. Îi spusese să mențină conversația la minimum și să nu facă vreo glumă proastă, dar el oricum făcea cum știa el, tâmpitul!

Ea îi spuse titlul cărții pe care o căuta. I-o sugerase el cu o seară înainte, când făcuseră acest plan.

Caleb aduse volumul din încăperea-seif, iar Annabelle îl luă și se așeză la o masă. Stătea cu fața la ușă, dar, în același timp, îl vedea bine și pe Caleb.

O oră mai târziu, Caleb se ridică rapid de pe scaun.

– A, *Jewell,* ce mai faci? *Jewell,* ce plăcere să te revăd, zise el, îndreptându-se iute spre doamna în vârstă, după ce privise spre Annabelle spunându-i doar din priviri: „Ea e!"

La masa ei, Annabelle scrâșnea din dinți. „Ce tâmpit!" Caleb n-ar fi putut să se dea de gol mai mult de-atât decât dacă ar fi scos o pereche de cătușe și i le-ar fi pus femeii la mâini. Din fericire, Jewell English nu părea să fi observat, deoarece căuta de zor prin geantă.

Câteva minute mai târziu, Caleb îi dădu lui Jewell o carte pe care i-o aduse din încăperea-seif. Ea o luă și se așeză la o masă. Caleb continuă să se mai întoarcă la ea și, în trecere, îi aruncă o privire lui Annabelle ca nu cumva aceasta să fi ratat ținta. În final, Annabelle îi aruncă o privire fioroasă, iar el zbură la biroul lui.

Când Jewell termină, o oră mai târziu, își luă geanta, îi spuse la revedere lui Caleb și plecă. Annabelle o urmă un minut mai târziu, și o ajunse din urmă în stradă, unde bătrâna se chinuia să găsească un taxi. Annabelle își pusese pe cap o eșarfă și îmbrăcase un trenci lung, pe care îl avusese în geanta de pe umăr. Când taxiul opri lângă trotuar, Annabelle porni. Se lovi de Jewell, împingându-se în geanta ei. Mâna sa alunecă înăuntru și apoi afară atât de repede, încât o persoană care ar fi fost chiar acolo, de față, nu ar fi fost capabilă să-i urmărească mișcarea.

– O, Dumnezeule, zise Annabelle cu un pronunțat accent sudic. Draga mea, îmi pare atât de rău... Mama m-a învățat să fiu atentă, să nu lovesc doamne drăguțe ca dumneata...

– Nu-i nimic, dragă, zise Jewell respirând precipitat din cauza coliziunii.

– O zi plăcută, mai adăugă Annabelle.

– Și dumitale, zise Jewell amabilă, în timp ce se suia în taxi.

Annabelle strecură în buzunarul ei cutia decorată cu înfloriturî în care se aflau ochelarii și se îndepărtă fără grabă. Câteva minute mai târziu, se întoarse în sala de lectură. La biroul din față era o altă persoană. Caleb se grăbi spre Annabelle.

– Dawn, îi zise el femeii care lucra la birou, o să fac cu doamna Abruzzio un mic tur al încăperilor-seif. Nu e din oraș. Hm... am stabilit deja asta cu șefii, minți el.

O asemenea încălcare a regulilor ar fi fost de neînchipuit cu puțin timp în urmă, însă cu toate lucrurile astea care se petrecuseră, Caleb considera mai important să afle cine era ucigașul lui Jonathan decât să respecte regulamentul bibliotecii.

– Bine, Caleb, zise Dawn.

Cei doi intrară în încăperea-seif, iar Caleb o conduse pe Annabelle în Jefferson Room, unde puteau să vorbească între patru ochi. Ea scoase ochelarii.

– Vrei să-i încerci? Eu i-am încercat deja și nu poți să vezi prea multe prin ei.

Caleb îi încercă și imediat îi dădu jos.

– Dumnezeule, dar e ciudat. Parcă te-ai uita prin trei sau patru straturi de sticlă, cu câteva pete luminoase. Nu înțeleg. Prin cealaltă pereche am putut să văd perfect.

– De-aia ți i-a și dat pe ăia, și nu pe ăștia. Altfel, ai fi devenit suspicios. Mai ai cartea la care se uita?

Caleb scoase volumul de Beadle.

– Am spus că o pun la locul ei.

Annabelle se uită la carte.

– Pare destul de comună.

– Așa și e. E un volum ieftin de nuvele din secolul al XIX-lea.

– Chestia este că ea părea să citească această carte foarte bine purtând ochelarii ăștia. Vreau să spun... lua și notițe.

– Te cred și eu.

Caleb își puse încet ochelarii la ochi și, clipind, deschise cartea.

– Vezi să citești ceva? întrebă Annabelle.

– E puțin cam cețos. Începu să întoarcă paginile și, deodată, se opri. Ia stai așa, ce-nseamnă asta?

– Ce anume? zise ea.

Îi arătă un cuvânt de pe pagină.

– Litera asta este marcată. Nu vezi? E galbenă, strălucitoare ca lumina zilei.

Annabelle se uită la ce îi arătase el.

– Nu se cunoaște nimic.

– Aici, exclamă el, punând degetul pe litera *e* a unui cuvânt de pe primul rând.

– Mie nu mi se pare strălucitoare. Și... Se întrerupse. Caleb, ia dă-mi ochelarii.

Annabelle și-i puse la ochi și privi pagina cărții. Litera era acum galbenă, sărind în ochi când priveau pe pagină. Își dădu încet ochelarii jos.

– Chiar că sunt niște ochelari speciali!

Caleb se uita fix la pagină, cu ochiul liber. Nu strălucea nimic. Își puse ochelarii, iar litera *e* era de un galben strălucitor. La fel mai erau *w*, un *h* și un *f*. Sări la pagina următoare.

– Aici sunt *w*, *s* și *p*. Și multe alte litere. Toate, marcate. Își scoase ochelarii. *E, w, h, f, w, s, p.* N-are nici un sens.

– Asta pentru că e un cod, Caleb, zise Annabelle. Literele formează un cod secret. Și ai nevoie de acești ochelari speciali ca să le vezi.

O privi înmărmurit.

– Un cod secret?

– Mai știi la care alte cărți s-a uitat în ultimul timp?

– Toate sunt Beadles, dar pot să verific pe lista de împrumut.

După câteva minute, aduse încă șase cărți. Se uită prin ele pagină cu pagină, punându-și ochelarii. Dar nu existau litere marcate.

– Nu înțeleg. E doar o singură carte așa?

– Nu poate fi așa, îi răspunse nemulțumită Annabelle. Se uită la cartea cu litere marcate. Pot să o iau cu mine?

– Nu, nu e o bibliotecă de la care se pot împrumuta cărți.

– Nici măcar tu nu poți lua o carte de-aici?

– Ba da, eu aș putea. Dar trebuie să completez un formular de vreo patru pagini.

– Astfel, se va ști că tu ai luat cartea? Ar putea să verifice cineva?

– Da, ar putea să verifice.

– Asta nu e bine. Ar fi o neglijență din partea noastră, care ar putea să le dea idei.

– Ce vrei să spui?

– Caleb, cineva de-aici a marcat aceste litere. Dacă iei acasă vreuna dintre cărțile implicate, poți să-i alertezi pe cei implicați în treaba asta.

– Vrei să spui că cineva de la Biblioteca Congresului introduce coduri secrete în cărțile rare?

– Da, zise ea exasperată. Dă-mi cartea. O s-o iau cu mine. E mică și subțire. Nu va fi o problemă. Stai așa: cărțile au cumva vreun dispozitiv electronic antifurt în ele?

Intrigat de un astfel de comentariu, zise:

– Dumnezeule, femeie, dar astea sunt cărți rare! Ar însemna să comiți un adevărat sacrilegiu.

– Da? Se pare că cineva deja face asta. Prin faptul că marchează literele. Deci voi împrumuta cartea asta pentru o vreme.

– S-o împrumuți? Cartea asta este proprietatea Bibliotecii Congresului!

– Caleb, nu mă face să trec peste tine. Eu iau oricum cartea asta.

El încercă să mai protesteze, dar ea i-o tăie scurt:

– Ar putea avea legătură cu moartea lui Jonathan, zise Annabelle. Iar dacă este așa, nu-mi pasă de regulamentul vostru, vreau să știu adevărul despre felul în care a murit. Ai fost prietenul lui. Nu vrei și tu să afli adevărul?

Caleb se calmă imediat și zise:

– Ba da, vreau. Dar nu va fi ușor să scoți cartea de-aici. Tehnic, ar trebui să verificăm fiecare geantă a celor care ies din sală. Pot să mă prefac că te-am verificat pe tine, desigur. Dar vor fi și paznicii de la intrare care te vor verifica, înainte de a părăsi clădirea. Și ei sunt foarte meticuloși.

– Cum îți spuneam, nu va fi nici o problemă. Iau asta și o s-o aduc diseară acasă la Oliver. Vii și tu acolo după ce pleci de la lucru. El mi se pare o persoană care este capabilă să înțeleagă genul ăsta de lucruri.

– Ce vrei să spui? Din fericire, este o persoană care are niște calități aparte și cunoștințe oarecum ieșite din comun. Dar coduri secrete? Asta e o treabă care ține de spionaj.

– Știi ceva? Pentru cineva care petrece atâta timp printre cărți, ești cea mai *incapabilă* persoană în a pricepe anumite lucruri, din câte am întâlnit vreodată, îi spuse ea.

– Asta e o remarcă jignitoare, dură, spuse el ofensat.

– Bun, așa am și vrut să fie, se repezi ea. Acum dă-mi niște scotch.

– Scotch? Pentru ce?

– Dă-mi și taci din gură!

Fără tragere de inimă, scoase o rolă de scotch dintr-unul dintre sertarele dulapului care se afla în zona încăperilor-seif.

– Acum întoarce-te cu spatele.

– Poftim?

Ea îl răsuci cu spatele. Apoi își ridică fusta până la talie, așeză cartea pe interiorul coapsei stângi și o prinse cu scotch.

– O să țină, n-ar fi deloc distractiv să cadă.

– Te rog, spune-mi că nu o să faci nimic care să provoace deteriorarea cărții, zise el ferm. E o piesă vitală a istoriei.

– Întoarce-te și spune-mi ce părere ai.

El se întoarse, văzu cartea, și totodată coapsa expusă și linia subțire a slipului, și oftă.

Ea spuse cu o voce precipitată:

– Cred că va fi o carte foarte fericită... să se afle în acel loc, Caleb. Nu crezi același lucru?

– Niciodată de când sunt eu bibliotecar în acestă *venerabilă* instituție, de atâția ani de zile... începu el cu o voce tremurătoare din cauza șocului. Totuși, Caleb nu își luă ochii de la picioarele ei, nici măcar atunci când își simți inima cum îi bubuie în piept.

Ea își lăsă încet fusta în jos, zâmbind răutăcios.

– Și te-ai bucurat de fiecare secundă! Îl înghionti cu șoldul când trecu pe lângă el: Ne vedem diseară la Oliver, *armăsarule!*

CAPITOLUL

54

După memorabila expunere a lui Annabelle, Caleb își reveni suficient cât să pretindă măcar că muncește. Un pic mai târziu fu întrerupt de Kevin Philips care intră în sala de lectură și veni la biroul lui.

– Caleb, poți să ieși un pic? spuse în șoaptă.

Caleb se ridică.

– Sigur că da, Kevin. Ce s-a întâmplat?

Philip părea foarte îngrijorat și spuse încet:

– *Poliția* e afară. Vrea să vorbească imediat cu *tine*.

Caleb simți instantaneu că îl ia cu leșin, deși mintea lui alerga nebunește căutând un motiv pentru care niște polițiști ar dori să-l vadă pe el. O fi fost oare prinsă femeia aia cu cartea legată de coapsă și mărturisise că el îi era complice? Sau Jewell English descoperise ce se întâmplase și raportase autorităților furtul ochelarilor. Îndreptându-și acuzațiile împotriva lui? O să fie el, Caleb Shaw, prăjit pe scaunul electric?

– Hai, Caleb, poți să te ridici și să vii cu mine? zise Philip.

Caleb se uită la el și își dădu seama că ratase scaunul și se prăbușise pe podea. Se ridică clătinându-se, palid la față, și spuse, cu toată surprinderea pe care mai era în stare să o simuleze:

– Mă întreb ce treabă or fi având cu mine, Kevin.

„Dumnezeule, ajută-mă să scap doar cu închisoare de minimă securitate."

Afară, Philips îl încredință poliției, care era reprezentată de doi detectivi în costume șifonate, cu trăsături dure de nepătruns. Apoi plecă,

lăsându-l pe Caleb privind lung în urma lui, cu niște ochi demni de milă. Cei doi bărbați îl însoțiră pe Caleb într-un birou liber. Mergeau încet, pentru că lui Caleb îi era greu să se țină pe picioare și să se sincronizeze cu ei. Iar orice încercare de a vorbi era practic imposibilă, din moment ce nu avea nici pic de salivă în gură. „Or mai fi având și alți bibliotecari închiși? Am să ajung să fiu târfa vreunui pușcăriaș?"

Cel mai înalt dintre bărbați se așeză cu fundul pe birou, iar Caleb rămase sprijinit de perete așteptând să-i fie citite drepturile și să simtă cătușele reci pe încheieturile sale, toate acestea însemnând sfârșitul vieții lui respectabile. De la bibliotecar la infractor căderea fusese incredibil de rapidă. Celălalt bărbat își strecură mâna în buzunar și scoase un set de chei.

– Acestea sunt cheile de la casa lui DeHaven, domnule Shaw.

Caleb întinse o mână tremurătoare și luă cheile.

– Au fost recuperate de la prietenul dumneavoastră Reuben Rhodes.

Caleb lăsă să-i scape:

– Nu l-aș numi chiar *prieten*. E mai mult o cunoștință întâmplătoare.

Cei doi detectivi schimbară câte o privire. Cel mai înalt spuse:

– Oricum, voiam să vă anunțăm că a fost eliberat pe propria răspundere.

– Asta înseamnă că nu mai este suspect?

– Nu. Dar am verificat povestea lui și pe a dumneavoastră. Pentru moment, rămâne că așa este.

Caleb se uită lung la chei.

– Pot să merg acasă la Jonathan sau e interzis încă?

– Noi ne-am încheiat cercetările acolo, deci puteți să mergeți. Dar... hm... pentru orice eventualitate, e mai bine să nu vă duceți în mansardă.

– Eu voiam doar să verific colecția de cărți. Sunt executorul său literar.

– Avocații ne-au spus deja asta.

Caleb privi de jur împrejur.

– Deci sunt liber să plec?

– Puteți să mai rămâneți, dacă mai aveți ceva să ne spuneți, zise bărbatul mai înalt privindu-l cercetător.

Caleb se uita când la unul, când la altul.

– Succes la investigații!

– Mulțumim.

Se strecură afară din birou, iar cei doi detectivi ieșiră după el, închizând ușa în urma lor.

Caleb rămase în picioare o vreme, cu capul golit de gânduri, nevenindu-i să creadă că avusese așa un imens noroc. Apoi păru foarte încurcat. De ce îi dăduseră drumul lui Reuben? Și de ce îi dăduseră pur și simplu cheile lui Jonathan? Era o înscenare? Acum așteptau cumva afară, gata să-l înhațe, poate chiar acuzându-l că furase cheile sau că încercase să scape. Caleb știa că asemenea lucruri scandaloase puteau să se întâmple. Văzuse la televizor.

Dădu un brânci ușor ușii și o deschise, apoi privi scrutător afară. Pe hol nu era nimeni. Biblioteca arăta ca de obicei. Nu văzu nici un indiciu că s-ar afla acolo o echipă SWAT, așteptându-l. Mai așteptă câteva minute, dar nu se întâmplă nimic. Incapabil să se liniștească, își dădu sema că era un singur lucru care nu suporta amânare. Părăsi biblioteca devreme și conduse cât de repede putu până acasă la DeHaven. Ajuns în încăperea-seif, se duse țintă la ascunzătoarea din spatele tabloului. Trebuia neapărat să vadă dacă marca bibliotecii se afla pe carte. Formă codul și deschise ușa. Simți din nou că e gata să leșine.

Psalm Book dispăruse.

Când se întâlniră acasă la Stone, în aceeași seară, sosi și proaspăt eliberatul Reuben. După ce îl felicitară cu toții pe prietenul lor, Stone scrise pe o bucată de hârtie „E mai bine să nu vorbim nimic aici." Apoi mai scrise câteva instrucțiuni, în timp ce ceilalți purtau o discuție oarecare.

O jumătate de oră mai târziu, Caleb și Milton plecară de-acolo. După încă douăzeci de minute, Reuben și Annabelle plecară și ei. Stone stinse luminile după o oră. Mai așteptă încă treizeci de minute, după care se strecură târându-se pe burtă pe iarba din cimitir. Ieși printr-o gaură din gardul de sârmă aflată în spatele unei uriașe pietre de mormânt.

După ce se mai deplasă aiurea o vreme prin Georgetown, Stone se întâlni cu ceilalți pe o alee. Descuie o ușă de lemn care se afla în spatele unui tomberon și le făcu semn să intre. Încuie ușa în urma lui și aprinse o mică lanternă. Încăperea nu avea ferestre, prin urmare lumina lanternei nu era un pericol. Erau acolo câteva scaune uzate și niște

coșuri de nuiele. Așa că se așezară cu toții. Annabelle privi împrejur, era umed și murdar, și glumi:

– Dar știu că te pricepi să faci o doamnă să se simtă bine. Aici dai petrecerile?

– Hai mai bine să auzim ce ai făcut, zise Stone.

Îi luă câteva minute ca să îi pună la curent cu descoperirea făcută de ea și de Caleb. Îi dădu lui Stone cartea și ochelarii, în timp ce Caleb rămăsese tăcut, cum nu era de obicei. Stone se uită la ochelari și la carte.

– Așa este. Arată ca un cod secret.

– Cine s-ar apuca să pună coduri într-o carte a bibliotecii? întrebă Annabelle.

Stone puse jos cartea și ochelarii. Milton luă ochelarii și-i puse la ochi și începu să citească din carte.

Reuben își cuprinse bărbia în palmă.

– Are legătură cu uciderea lui Behan? A lucrat în industria de informații și de apărare. Dumnezeu știe câți spioni lucrează în sectorul ăsta.

Stone dădu din cap.

– Ar fi o deducție valabilă, dar cred că lucrurile merg mai departe de-atât.

Le explică ce descoperiseră el și Milton la Clubul Federaliștilor și ce aflaseră din discuția pe care o avuseseră cu Denis Warren.

– Așadar, acest Albert Trent este încă în Comisia de Control al Serviciilor Secrete, zise Annabelle. Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă că are acces la secretele care pot fi vândute, asta pot să vă spun cu siguranță, fu de părere Reuben. Când am lucrat la DIA, aveam tot timpul ședințe scurte la Hill. Membrii Comisiei și funcționarii lor aveau acces la informații ultrasecrete.

– Dar se știe că spionii nu dezvăluie totul Congresului, zise Milton, ridicându-și privirea din carte. Oare Trent știe lucruri suficient de valoroase ca să le poată vinde?

– Amintește-ți, zise Stone, Trent n-a lucrat dintotdeauna aici. A lucrat cândva la CIA.

– Deci poate să aibă contacte acolo. Dumnezeule, poate că acolo, sau poate că la NSA, sau la NIC... în fine, tot alfabetul, comentă Reuben. O fi construit o mică rețea de spionaj.

– Dar cum s-a ajuns de la o „cârtiță" precum Trent la coduri secrete în cărțile rare? întrebă Annabelle, în timp ce își mută centrul de greutate, stând pe scaunul uzat și frecându-și ușor coapsa în locul în care avusese cartea lipită cu scotch.

– Nu știu, recunoscu Stone. Trebuie să aflăm mai multe despre această Jewell English. Dacă o prindem pe ea, am putea merge până la sursă. Până la ora asta și-a dat seama de dispariția ochelarilor.

– Să o prindem? se miră Reuben. Oliver, nu putem să o tragem pe roată până când vorbește.

– Dar putem să mergem la FBI, să le arătăm cartea și ochelarii, să le spunem teoriile noastre și să îi lăsăm să preia treaba, sugeră Stone.

– Că bine zici, admise Reuben. Cu cât ne distanțăm de ei, oricine ar fi tipii în cauză, cu atât mai bine.

Stone se uită la Caleb, care nu scosese nici un cuvânt, ci stătea trist într-un colț.

– Caleb, ce s-a întâmplat?

Bibliotecarul respiră iute, dar nu își ridică privirea către nimeni.

Annabelle, acum chiar îngrijorată, zise:

– Caleb, îmi pare rău că am fost dură azi cu tine, de fapt ai făcut o treabă foarte bună.

Își mușcă buza când rostise această minciună.

El clătină din cap.

– Nu-i vorba de asta. Ai dreptate, sunt total nepriceput când e vorba de treburi de-astea.

– Atunci ce este? întrebă Stone, devenind nerăbdător.

Inspiră adânc și își ridică privirea.

– Poliția a venit azi la bibliotecă. Mi-au dat cheile de la casa lui Jonathan. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific colecția.

Se opri, se uită la Annabelle, apoi se aplecă spre Stone și îi șopti la ureche:

– *Psalm Book* a dispărut.

Stone îngheță pentru o clipă, în timp ce Milton și Reuben se uitau la Caleb.

– Să nu-mi spui că s-a întâmplat ceva cu cartea, zise Milton, iar Caleb aprobă trist din cap.

– Hei, dacă cinci suntem prea mulți, eu pot să plec. Nu înțeleg treaba asta cu cărțile, zise Annabelle.

– Dar cum s-a putut întâmpla? zise Stone, ridicând o mână ca să o oprească să nu plece.

– Nu știu. E nevoie de un cod ca să poți ajunge în încăperea în care se află colecția, și apoi de altul pentru seif. Și nici una dintre uși nu a fost forțată.

– Cine mai știa codurile? întrebă Reuben.

– Nu știu sigur.

– În mod sigur, avocatul e unul dintre cei care știe codurile, zise Stone. Avea și cheile, și codul de la încăperea-seif. Poate că și-a notat codurile înainte de a ți le da ție. Și și-a făcut o dublură a cheilor.

– Corect. Nu m-am gândit la asta. Dar ce este atunci cu seiful? Nu a avut și cifrul lui.

– Ești sigur? întrebă Stone. Putea să îl aibă. Vreau să spun că nu era atât de greu să îl aibă. Dacă avocatul îl cunoștea bine pe Jonathan și îl vizitase la sala de lectură, ar fi putut cu ușurință să îl procure. Sau poate chiar Jonathan i-l dăduse, iar ție nu ți l-a dat din cine știe ce motiv.

– Dacă ar fi fost să o fure, de ce nu a făcut-o înainte de a se întâlni cu mine? fu de părere Caleb. În felul ăsta, nici nu aș fi aflat vreodată că această carte se afla acolo.

Stone îl privi încurcat.

– Ai dreptate. Și totuși, nu cred că are legătură cu crimele.

– Super! mormăi Caleb. Dar Vincent Pearl o să *mă* omoare când o să afle. Asta ar fi urmat să fie apoteoza carierei sale. Pun pariu că o să mă acuze că am furat-o.

– Poate că *el* a furat-o, zise Milton, ridicându-și privirea din carte.

– Cum? Nu putea să intre în casă, și nu avea nici cheile, nici codurile, zise Caleb. Și știe foarte bine că acea carte nu poate să fie vândută fără să aibă actele în regulă. Nu ar fi putut să scoată nici un ban din chestia asta. Ar fi fost arestat, dacă ar fi încercat să o facă.

Toți tăcură. La un moment dat, Reuben spuse:

– Chestia asta legată de carte e o veste foarte proastă, dar haideți să nu uităm de planul nostru principal. Cine se duce mâine la FBI? Măcar atât.

– Dar ce facem cu Jewell English? întrebă Milton.

Caleb se ridică, bucuros că nu mai trebuia să se găească o vreme la *Psalm Book*.

– Dacă vine la bibliotecă, o să-i spun că i-am găsit ochelarii pe care i-a pierdut.

– Dumnezeule, dacă e spioană, probabil că la ora asta deja a părăsit țara, spuse Reuben.

– Dar e posibil ca încă să nu-și fi dat seama că îi lipsesc ochelarii, zise Stone. Nu-i folosește decât atunci când caută literele din codul secret. Asta poate să însemne că nu-i va căuta până când nu va veni la sala de lectură.

– Deci dacă îi dăm înapoi înainte de a-și da seama că îi lipsesc poate că nu o să aibă suspiciuni, spuse Caleb.

– Dar ne trebuie pentru FBI. Însă dacă le explicăm ce plan avem, poate ni-i returnează ca la rândul nostru să-i înapoiem, iar ei o vor supraveghea, zise Reuben. Apoi ea va mai căuta litere din codul secret, le va da unei alte persoane și atunci FBI îi va înhăța.

– Bun plan, zise Stone.

– De fapt, nu este, zise Milton deodată. Nu putem să ducem cartea la FBI.

Toți se uitară la el. În timp ce vorbise, se dusese la locul lui și se apucase să se uite din nou în cartea subțire, iar mâinile sale alunecau pe pagini din ce în ce mai repede.

Își dădu jos ochelarii și le arătă cartea cu o mână tremurătoare.

– De ce nu? întrebă enervat Caleb.

Drept răspuns, Milton îi dădu ochelarii și cartea lui Caleb.

– Vezi și singur.

Caleb își puse ochelarii și deschise cartea. Întoarse o pagină, apoi alta, și alta, și alta. Agitate, degetele sale ajunseseră deja la sfârșitul cărții. O închise cu zgomot, iar pe fața lui se putea citi un amestec de furie și uimire.

Stone, clipind cu îngrijorare, întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Toate literele marcate au dispărut, spuse Caleb cu răsuflarea tăiată.

CAPITOLUL

55

Stone își puse ochelarii și răsfoi cartea. Puse degetul pe una dintre literele despre care știa că mai devreme fusese marcată. Acum era la fel ca toate celelalte, neutră și lipsită de viață. Închise cartea, își scoase ochelarii și oftă.

– Substanța chimică folosită pentru marcarea literelor are un timp limitat de acțiune. Apoi se evaporă.

– La fel ca cerneala care dispare? întrebă Milton.

– Ceva mult mai sofisticat decât ea, zise Stone. Adăugă cu furie: Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Știi ceva despre substanțele astea, Oliver? îl întrebă Caleb.

– Nu chiar despre asta, nu. Dar are sens. Dacă ești spion și te gândești că ochelarii ar putea ajunge la un moment dat în mâini nedorite, cartea nu poate dovedi nimic odată ce timpul de acțiune al substanței expiră. Se uită la Caleb: Cine a folosit această substanță știa că Jewell English are acces la carte înainte ca efectul să treacă. Cum au putut să stabilească acest lucru?

Caleb se gândi câteva momente.

– Cineva care intră în încăperea-seif și modifică acolo cartea. Apoi o contactează cumva și îi spune ce carte să ceară. Ea vine la bibliotecă exact la momentul potrivit și cere cartea.

Stone studie coperta cărții.

– Pare să fie un proces plictisitor să stai și să marchezi fiecare literă care trebuie. Ca să nu mai spun că ia ceva timp.

– Oamenii intră și ies frecvent din încăperea-seif. Dar unele dintre încăperi nu prea sunt folosite. Totuși, dacă vreunul dintre angajații bibliotecii ar sta acolo la nesfârșit, acest lucru ar fi observat, cu siguranță.

– Poate că cel care o face este cu adevărat îndemânatic și o poate face repede, poate folosește un fel de șablon, spuse Reuben.

– Dar dacă rămâne după program? întrebă Stone.

Caleb păru nesigur.

– În încăperea-seif? Există un număr foarte redus de persoane care ar putea face asta. Directorul și bibliotecarul-șef sunt singurii care cred că ar putea face asta. Computerul este programat să respingă accesul altor persoane după orele de lucru, cu excepția cazurilor în care se fac aranjamente speciale. Cu siguranță că e un lucru care nu se poate întâmpla prea des.

– Deci DeHaven ar fi avut acces la încăperile-seif după programul de lucru? întrebă Stone.

Caleb dădu încet din cap.

– Da, ar fi putut. Crezi că ar fi putut să facă parte din rețeaua de spionaj? Și că ar fi putut să fie omorât din cauza asta?

Annabelle dădu să protesteze, apoi păru că se răzgândește.

– Nu știu, Caleb, se ridică Stone. Tot ce trebuie este ca acum să acționăm. Caleb, sun-o pe Jewell English și spune-i că i-ai găsit ochelarii, că îi scăpase pe jos în sala de lectură. Spune-i că te duci să îi duci.

– În seara asta? E deja nouă.

– Trebuie să-ncerci. Este foarte clar că acum acționăm contracronometru. Iar dacă îi caută, trebuie să știm.

– Oliver, cred că e periculos. Dacă e încă pe-aici și are bănuieli? interveni Annabelle.

– Caleb o să poarte un dispozitiv de ascultare. Știu că Milton are unul acasă.

Milton dădu afirmativ din cap. Stone continuă:

– Milton va merge cu el la English, dar va rămâne ascuns afară. Dacă se întâmplă ceva, poate să cheme poliția.

– Dar dacă se întâmplă ceva și o să fiu rănit? scânci Caleb.

– Ai descris-o ca fiind o doamnă în vârstă, Caleb, îi reaminti Stone. Cred că ar trebui să fii capabil să te descurci în această situație. Totuși,

cu cât facem mai multe scenarii, cu atât sunt șanse mai mari ca ea să dispară. Dacă este așa, încearcă să pătrunzi la ea în casă și să descoperi ceva ce ne-ar putea fi de folos.

Caleb își frământa nervos mâinile.

– Și dacă nu a plecat? Și dacă stă cu vreun criminal periculos care mă va ataca atunci când mă voi duce să mă întâlnesc cu ea?

Stone ridică din umeri.

– Desigur, ar fi un mare ghinion.

Caleb se aprinse la față.

– *Ghinion?* E ușor pentru tine să spui asta. Și *tu* ce vei face în timp ce *eu* îmi voi risca viața?

– O să pătrund în casa lui Albert Trent. Se uită spre Annabelle. Mergi cu mine?

– Normal, zisea ea, zâmbindu-i larg.

– Și eu, Oliver? zise Reuben cu un glas demn de milă. Am crezut că sunt un Tonto[1] al vostru.

Stone dădu din cap.

– Ai fost deja arestat și încă mai ești suspect, Reuben. Nu putem risca. De data asta mi-e teamă că tu nu ai nimic de făcut.

– Bun, minunat! mormăi Reuben, dându-și o palmă peste coapsă din cauza frustrării. Doar unii au dreptul să se distreze.

Caleb arăta de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât.

[1] Personaj celebru din literatura americană din romanul *The Lone Ranger* de Fran Striker, care luptă împotriva nedreptății alături de prietenul său, Lone Ranger. (n.tr.)

CAPITOLUL

56

Ajungând la capătul tăcutei străzi înfundate, în Nova lui cu țeava de eșapament zdrăngănitoare, Caleb opri motorul, uitându-se nervos la Milton. Prietenul său era îmbrăcat în negru din cap până în picioare și își strânsese părul lung sub o căciulă de schi. De asemenea, își vopsise fața în negru.

– Dumnezeule, Milton, arăți ca un tip de pe afișul *Criminalii suntem noi.*

– Asta e recuzita standard pentru supraveghere. Firul e la locul lui?

Caleb își pipăi brațul în locul în care, sub jachetă, Milton îi atașase dispozitivul de ascultare. De asemenea, avea o baterie în spate, fixată sub curea.

– Mă mănâncă de nu mai pot, iar bateria face ca talia pantalonilor să mă strângă atât de mult, încât de-abia mai pot să respir.

– Probabil și din cauză că ești agitat, comentă Milton.

Caleb se uită urât la el.

– *Crezi?* Se dădu jos din mașină: Asigură-te că 911 e la numerele de urgență de pe telefonul tău, *infractorule.*

– Recepționat, replică Milton, în timp ce scoase un binoclu și cercetă zona. Mai adusese și o cameră video și o armă cu electroșocuri.

Jewell English îi răspunsese lui Caleb pe telefonul celular și păruse încântată că acesta îi găsise ochelarii. Îi spusese că ar fi fost minunat să-i aducă chiar în seara aceea, dacă nu era prea târziu pentru el.

– Eu nu dorm mult, se confesă ea lui Caleb la telefon. Doar că voi fi deja în cămașa de noapte, adăugă cu o voce de fetiță.

– Ce drăguț, răspunse el plictisit.

În timp ce se îndrepta pe jos spre locuința ei, observă celelalte case. Toate erau vechi, din cărămidă ternă, aveau curți identice și interioare întunecoase. O pisică trecea în liniște pe una dintre pajiști, apoi tresări speriată de prezența lui. El respiră adânc de mai multe ori și mormăi:

– E doar o bătrână care și-a pierdut ochelarii. E doar o bătrână care și-a pierdut ochelarii. E doar o bătrână care ar putea fi o spioană însoțită de un criminal care ar putea să sară acum la gâtul meu și să mi-l sfârtece.

Se uită în spatele lui, la mașină. Nu putea să-l vadă pe Milton, dar și-l imagină făcând fotografii unei păsări suspecte care se afla pe ramura unui copac.

Luminile erau aprinse în casa lui Jewell. Văzu perdelele dantelate la ferestre, iar prin geamul mare al sufrageriei tot felul de bricabracuri și mărunțișuri ieftine așezate pe policioara șemineului. În garajul ruginit nu se afla nici o mașină. Presupuse că nu mai conducea. Sau poate că mașina era la reparat. Pajiștea din fața casei era tunsă, și două tufe zvelte de trandafiri străjuiau intrarea în clădire. Sună și așteptă. Nu veni nimeni. Sună din nou. Nu auzi pași deloc. Privi în jur. Strada era pustie, era liniște. „Poate chiar prea liniște. După cum am văzut și prin filme – înainte de a fi împușcat, înjunghiat sau devorat."

O sunase cam cu o oră înainte. Ce se putuse întâmpla între timp? Auzise soneria bâzâind, dar poate că ea nu o auzise? Ciocăni la ușă, tare.

– Jewell?

O strigă apoi din nou, mai tare. De undeva, un câine începu să latre, iar el tresări. Nu se auzise din interiorul casei, poate că era corcitura vreunui vecin. Ciocăni din nou, și mai tare, iar ușa se întredeschise.

Se întoarse, gata să fugă. Nu intri niciodată într-o casă în care ușa se deschide în felul ăsta. Următorul zgomot îi făcu inima să stea în loc.

– Caleb?

Țipă și apucă strâns balustrada din față, aplecându-se ca să evite să cadă în tufiș de frică.

– Caleb! zise din nou imperios vocea.

– Ce? Cine e? Dumnezeule!

Se răsuci ca un nebun încercând să vadă cine îl striga pe nume, iar tălpile îi alunecau pe cimentul umed. Ameți atât de tare, încât simți că îi vine rău de la stomac.

– Eu sunt, Milton.

Caleb încremeni, cu mâinile pe coapse ca și cum ar fi încercat cu disperare să nu își vomite cina în tufele de trandafir.

– Milton?

– Da!

– Unde ești? șopti el.

– Încă sunt în mașină. Vorbesc cu tine prin dispozitiv. Se poate vorbi prin el tot atât de bine pe cât se poate asculta.

– Și de ce dracului nu mi-ai spus chestia asta dinainte?

– Ți-am spus, dar cred că ai uitat. Știu că ești tensionat.

– Mă auzi clar? zise Caleb printre dinți.

– O, da, foarte clar.

Vorbele care ieșiră din gura seriosului bibliotecar ar fi putut să-l convingă pe cel mai vulgar cântăreț de muzică rap să-i cedeze domnului Caleb Shaw titlul de „cel mai spurcat la gură".

După această izbucnire urmă o pauză lungă. În afârșit, Milton, năuc, șopti:

– Ești puțin cam supărat, presupun.

– Da!

Caleb trase adânc aer în piept și se rugă ca mâncarea să îi rămână în stomac. Se ridică încet și își îndreptă spinarea, dar biata lui inimă încă bătea nebunește. Dacă leșina acum și făcea vreun atac coronarian, Caleb se jură că se va întoarce și îl va hărțui pe nebunul ăsta în fiecare secundă a vieții sale.

– OK. Nu răspunde. Am bătut la ușă și s-a deschis singură. Ce crezi că ar trebui să fac?

– Aș pleca chiar acum, răspunse Milton automat.

– Speram să spui asta.

Caleb începu să se retragă câțiva pași, fiindu-i teamă să se întoarcă cu spatele ca să nu-l atace cineva din casă. Apoi se opri. Dacă ea zăcea

pe podeaua din baie, din cauza unui infarct sau fiindcă își rupsese șoldul în urma unei căzături?

Chestia era că, în ciuda evidenței, o parte din Caleb nu putea să creadă că aceeași doamnă simpatică, pasionată de cărți, putea să fie amestecată într-o rețea de spionaj. Sau dacă era, poate că era nevinovată, păcălită.

– Caleb. Încă n-ai plecat?

– Nu, răspunse el repede. Mă gândesc.

– La ce te gândești?

– Dacă trebuie să intru și să verific dacă nu cumva a pățit ceva.

– Vrei să vin cu tine?

Ezită. Milton *avea* o armă cu electroșocuri. Dacă Jewell chiar *era* spion, și îi întâmpina cu un topor de măcelărie, ar fi putut s-o pună la pământ pe bătrână.

– Nu, Milton, doar stai acolo. Sunt sigur că nu e nimic.

Caleb împinse ușa și intră. În sufragerie nu era nimeni, și nici în mica bucătărie. Pe aragaz era o tigaie cu câteva bucățele de ceapă în ea și încă ceva ce părea a fi carne pentru hamburger. Mirosul lor umpluse bucătăria. O farfurie, o ceașcă și o furculiță erau în chiuvetă, murdare. Întorcându-se în sufragerie, găsi în calea sa un suport de lumânări pe care ar fi putut să-l folosească drept armă, așa că îl înhăță și continuă să se deplaseze încet pe hol. Ajunse la baie și privi înăuntru. Capacul de la toaletă era lăsat, perdeaua de la duș era dată la o parte, și nu zăcea nici un corp în cadă. Nu verifică dulăpiorul de medicamente mai ales pentru că nu voia să vadă în oglindă cât de îngrozitor arăta.

În primul dormitor nu era nimeni, doar un mic dulap plin de prosoape și lenjerii.

Mai rămăsese o cameră de verificat. Ridică suportul de lumânări deasupra capului și împinse ușa cu piciorul. Înăuntru era întuneric și ochilor săi îi fură necesare câteva momente ca să se obișnuiască. Respirația lui o luă la goană. În pat, învelită, se vedea o mogâldeață.

Șopti:

– E cineva în pat. Cuvertura e trasă pe față.

– Să chem poliția?

– Pregătește-te doar.

Dulapul din cameră avea o ușă deschisă. Caleb rămase în hol, cu suportul de lumânări pregătit. Împinse din nou ușa cu piciorul, după care sări în lături, asigurându-și spatele. Înăuntru se vedeau atârnate mai multe haine, dar nici urmă de ucigaș.

Se întoarse către pat. Inima îi bătea atât de repede încât se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-l pună pe Milton să cheme ambulanța pentru *el*. Își privi mâinile care îi tremurau. „OK, OK, un cadavru nu te poate răni", își spuse.

Totuși, nu voia s-o vadă. Nu așa. Brusc, își dădu seama de ceva. Dacă *ei* o omorâseră, o parte de responsabilitate era a lui, pentru că făcuse să-i fie furați ochelarii și să o expună pe bătrână astfel. Acest gând trist îl deprimă, dar încercă să facă în așa fel încât să se calmeze.

– Îmi pare rău, Jewell, chiar dacă erai spioană, murmură el cu solemnitate.

Apucă de capătul cuverturii și o trase în jos.

Un *bărbat* mort se holba la el. Era Norman Janklow, fanul lui Hemingway și dușmanul lui Jewell English din sala de lectură a cărților rare.

CAPITOLUL

57

Albert Trent locuia într-o casă veche, cu o terasă imensă în față, casă aflată la o distanță mare de un drum de țară, în vestul districtului Fairfax.

– Face o adevărată excursie în fiecare zi, ca să ajungă de aici până în D.C., observă Stone, după ce scrută zona cu un binoclu, ascuns fiind în spatele unui pâlc de mesteceni înalți aflați pe malul unui râu.

Annabelle, îmbrăcată în jeanși negri, purtând tenișii închiși la culoare și o jachetă neagră cu glugă, stătea ghemuită lângă el. Stone căra un mic rucsac.

– E agitație? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Nu văd nici o lumină de-aici, dar garajul e închis, așa că nu putem să ne dăm seama dacă e vreo mașină înăuntru.

– Un tip care lucrează în domeniul informațiilor probabil că are un sistem de alarmă.

Stone făcu semn că da.

– Aș fi foarte mirat dacă nu ar avea. Va trebui să-l decuplăm înainte de a intra.

– Știi cum să faci asta?

– După cum i-am spus lui Reuben cândva, când m-a întrebat același lucru, biblioteca e deschisă pentru toată lumea.

Nu se mai afla nici o altă clădire în câmpul lor vizual, iar ei o luară prin spatele casei, ca să evite să fie văzuți. Asta însemna să meargă

aplecați, apoi sprijinindu-se în genunchi și, în final, târându-se vreo douăzeci de metri pe panta lină care ducea spre casă.

Se opriră acolo și Stone făcu din nou o recunoaștere. Casa avea o platformă la nivelul fundației cu o terasă din lemn rezistent la unul din capete. În spate era tot atât de întuneric precum era și în față. Neexistând felinare pe stradă, ci doar câteva luciri ale luminilor ambientale, binoclul lui Stone funcționa minunat. Datorită lentilelor pentru vedere pe timp de noapte putea să vadă tot ce voia.

– Nu se zărește nici o mișcare, dar sună totuși, zise Annabelle.

Stone avea numărul de telefon de acasă al lui Trent. Îl luase de pe internet care era o amenințare tot mai mare, în Statele Unite, la adresa vieții private, decât ar fi crezut vreodată Agenția Națională de Securitate că ar fi putut să fie. Annabelle folosi telefonul ei celular ca să sune. După ce sună de patru ori, intră robotul și auzi o voce de bărbat care îi instruia cum să lase un mesaj.

– Spionul pare să fi ieșit la plimbare în seara asta, zise ea. Ești înarmat?

– N-am armă. Tu?

Ea scutură din cap.

– Nici eu. Prefer să folosesc creierul, nu armele.

– Bun, nu e indicat ca armele să fie amestecate aici.

– Vorbești de parcă ai avea experiență în domeniul ăsta.

– Nu e momentul acum să ne povestim viețile.

– Știu, doar o sugerez pentru când vor fi momente mai potrivite.

– Nu cred că după chestia asta o să mai zăbovești pe-aici pentru asemenea momente.

– Nu credeam că o să mai zăbovesc pe-aici *pentru* asta. Deci, nu se știe niciodată.

– OK, cutia telefonică e plasată undeva pe peretele fundației aflat sub terasa de lemn. Hai să mergem, să fim atenți și să nu facem zgomot.

Înaintară aplecați de spate. De undeva din depărtare se auzi nechezatul unui cal. Erau mici ferme răspândite prin împrejurimi, totuși multe dintre ele fuseseră puse la pământ de tăvălugul construcțiilor rezidențiale din nordul Virginiei. Trecuseră pe lângă câteva asemenea ferme până când ajunseseră la Trent, și toate aveau staule, căpițe de fân,

padocuri și tot felul de animale care păsteau. Grămezile de bălegar de pe străzi le semnalaseră prezența cabalinelor. Stone aproape călcase în ele când coborâse din mașina închiriată de Annabelle.

Găsiră cutia telefonică, iar Stone își petrecu cinci minute evaluând sistemul de securitate și firele din interiorul său, și-i mai luă alte cinci minute ca să-l decupleze. După ce redirecționă ultimul fir, zise:

– Hai să încercăm fereastra de-aici. Ușile probabil au zăvoare zdravene. Am adus o unealtă să le forțăm, dar hai să aflăm mai întâi care anume opune cea mai mică rezistență.

Dar ferestrele nu se dovediră a se deschide cel mai ușor, întrucât erau bătute în cuie. Coborâră în spatele casei și în final găsiră o fereastră închisă normal. Stone tăie circular geamul, băgă mâna înăuntru, trase siguranța și deschise ivărul. Un minut mai târziu, se aflau în hol, îndreptându-se spre ceea ce părea a fi o bucătărie, cu Stone în frunte, care ținea o lanternă aprinsă.

– Drăguț loc, dar tipul pare să fie adeptul minimalismului, zise Annabelle.

Gustul lui Trent în materie de decorațiuni interioare tindea către spartan: un scaun aici, o masă colo. Bucătăria era aproape goală.

– E burlac. Probabil că ia mai mereu masa în oraș, spuse Stone.

– De unde vrei să începem?

– Hai să vedem dacă are și un birou pe-aici sau ceva de genul ăsta. Majoritatea birocraților din D.C. au obiceiul să-și aducă de lucru acasă.

Găsiră un birou, dar era aproape la fel de gol ca și restul casei. Nu existau nici documente, nici dosare. Erau câteva fotografii pe bufetul din spatele biroului. Stone arătă spre una dintre ele. Un bărbat mare ca un urs, cu o față deschisă, cu părul și sprâncenele cenușii, stătea lângă un tip slab, mic, prost pieptănat, care avea ochii căprui, șmecheri, și o expresie de om ascuns.

– Tipul mare e Bob Bradley. Trent e cel de lângă el, spuse Stone.

– Trent arată ca o mică nevăstuică.

Încremeni.

– Ce-i cu sunetul ăsta de vibrație?

– La naiba. E telefonul meu. Stone își deschise celularul și se uită pe ecran. E Caleb. Mă întreb ce-or fi descoperit.

Dar nu mai avu ocazia să afle.

Lovitura puternică pe care o primise din spate îl doborî și îl lăsă inconștient.

Annabelle scoase un strigăt cu o clipă înainte s-o apuce cineva cu forță și să-i țină la nas și la gură o cârpă umedă. Respirând vaporii de cloroform începu să se înmoaie și căzu, privirea sa reflectându-se într-o oglindă aflată pe peretele din cameră. Putu să mai zărească doi bărbați care purtau măști negre. Unul se ocupase de ea, iar celălalt, de Stone. Iar în spatele lor zărise un al treilea bărbat. Era cel din fotografie, Albert Trent. Zâmbea, fără să-și dea seama că i se reflecta chipul în oglindă. În câteva clipe, pleoapele ei începură să clipească des, apoi se închiseră și nu mai știu nimic.

Urmând instrucțiunile lui Roger Seagraves, unul dintre bărbați luă ceasul de la încheietura mâinii lui Annabelle. Seagraves avea deja cămașa lui Stone. Chiar dacă nu îi ucisese el însuși, el fusese cel care le dirijase moartea, ceea ce însemna că putea să respecte criteriul după care își îmbogățea colecția. Seagraves chiar avea intenția să le acorde un loc de onoare.

CAPITOLUL

58

Prima care își recăpătă cunoștința fu Annabelle. Când începu să vadă, îi recunoscu pe cei doi bărbați, care lucrau în apropiere. Unul se afla pe o scară, în timp ce celălalt îi dădea la mână diverse lucruri. Era legată de mâini și de picioare, pe betonul rece. În fața ei, privind-o, se afla Stone. După cum putu să observe, pleoapele lui zvâcniră de câteva ori, iar apoi rămaseră deschise. Când o văzu, direcția privirii ei îl conduse către cei doi bărbați. Nu erau legați la gură, dar nici nu voiau să-i alerteze pe cei care îi capturaseră și să le arate că se treziseră.

Când privi în jur, lui Stone i se strânse stomacul. Fuseseră transportați la depozitul de la Fire Control, Inc. Se chinui să vadă eticheta de pe cilindrul pe care bărbații îl pregăteau. Acesta era suspendat cu lanțuri de tavan, și de aceea foloseau o scară ca să ajungă la el.

– Dioxid de carbon, cinci mii de p.p.m., șopti către Annabelle care încerca să înțeleagă ce-i spunea.

Tipii ăștia aveau de gând să-i omoare în același fel în care îl omorâseră pe Jonathan DeHaven.

Privi înnebunit în jur ca să găsească ceva, orice, să poată tăia legăturile de la mâini și picioare. Probabil că nu mai aveau mult timp după ce bărbații ar fi părăsit încăperea și gazul ar fi țâșnit din cilindru consumând oxigenul din aer și sufocându-i. Observă ce căuta exact când indivizii își terminau treaba.

– Ar trebui să meargă, zise unul din ei, coborând.

Cum bărbatul se așezase în lumină, Stone îl recunoscu. Era șeful echipei care mutase cilindrii din bibliotecă.

Când bărbatul privi spre ei, Stone închise repede ochii. Acționând de parcă s-ar fi înțeles dinainte. Annabelle închise și ea ochii.

– OK, zise bărbatul. Să nu mai pierdem vremea. Gazul va tăși în trei minute. Îi lăsăm să moară și după aia îi scoatem de-aici.

– Și unde îi ducem? întrebă celălalt bărbat.

– Într-un loc departe de-aici. Dar n-are importanță dacă vor fi găsiți. Polițiștii nu-și vor da seama cum au murit. De-aia e așa minunată găselnița asta.

Luară scara și ieșiră. În clipa în care cei doi bărbați ieșiră și încuiară ușa după ei, Stone se ridică și se târî pe fund până la masa de lucru. Se ridică, se întinse pe masă după ceva de tăiat, se întoarse cu spatele și se sprijini de Annabelle.

– Repede, ia cuțitul și taie-mi legăturile. Repede! Mai avem mai puțin de trei minute, șopti el.

Stând spate-n spate, Annabelle frecă lama cuțitului în sus și-n jos pe frânghie, cât de repede putea dintr-o poziție atât de incomodă. Brusc, atinse carnea și îl auzi pe Stone scâncind de durere, dar el zise:

– Nu te opri, nu-ți face griji pentru asta. Repede! Repede!

Ochii săi erau îndreptați spre cilindrul suspendat. Fiind cu fața spre el, putea să vadă ceea ce Annabelle nu putea. Era un cronometru care număra secundele rapid și descrescător.

Annabelle tăia cât de repede putea, până când simți că o să i se desprindă brațele din umăr de oboseală. Picăturile de sudoare îi cădeau în ochi, din cauza efortului.

În sfârșit, Stone simți că frânghia începea să cedeze. Le mai rămăsese un minut. Își depărtă mâinile, ca să lase mai mult spațiu de lucru. Ea continuă să taie până când frânghia se rupse. Stone își desfăcu frânghiile de la picioare și sări în sus. Nu făcu nici o încercare să ajungă la cilindru. Era prea sus. Și chiar dacă ar fi ajuns și ar fi reușit să oprească cronometrul, bărbații de dincolo și-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva dacă nu auzeau gazul eliberându-se. Înhăță tubul de oxigen pe care îl zărise data trecută când fusese aici, își puse masca pe față și alergă lângă Annabelle. Mai aveau treizeci de secunde.

O luă de mâinile încă legate și o trase într-un colț mai îndepărtat, în spatele unui morman de echipamente. Trase peste ei o foaie de cort și își ținu capul lângă cel al lui Annabelle. Desfăcu sigiliul care proteja tubul și îl deschise. Se auzi un fâsâit și simțiră pe față ca un fel de briză, ceea ce însemna că tubul funcționa.

Un moment mai târziu, auziră un zgomot ca o explozie mică, urmat de un clipocit ca de cascadă. Timp de zece secunde lungi acesta nu conteni, iar CO_2 ieșea atât de repede și cu o presiune atât de mare, încât umplu instantaneu întreaga încăpere. După ce „efectul de zăpadă" avu loc, temperatura scăzu foarte mult, iar Stone și Annabelle începură să tremure incontrolabil. Inspirau adânc oxigenul care îi menținea în viață. Totuși, la marginile clopotului de oxigen care îi adăpostea, Stone putu să simtă atmosfera sufocantă care semăna mai degrabă cu cea de pe Lună decât cu cea a Pământului. Îi ataca violent, încercând să îndepărteze moleculele de oxigen, însă Stone apăsa masca pe fețele lor chiar dacă Annabelle îl strângea cu puterea pe care ți-o dă o panică extremă. În ciuda oxigenului, Stone simți cum gândurile i se amestecă. Se simțea de parcă se lupta să rămână la suprafața unui val foarte înalt, iar forța gravitațională îi împingea fața în jos și-n sus, amenințând să-i smulgă capul. Stone își imagină spaima pe care o simțise Jonathan DeHaven când își trăise ultimele momente ale vieții.

În sfârșit, clipocitul încetă, la fel de brusc precum izbucnise. Annabelle se mișcă și împinse masca într-o parte, dar Stone o opri. Îi șopti:

– Încă nu e oxigen. Așteaptă.

Apoi se auzi un zgomot ca de ventilator. Timpul trecea și, cu fiecare secundă, Stone își lipea mai mult ochii de ușă. În final, își îndepărtă masca de pe față însă o lăsă pe a lui Annabelle. Respiră cu precauție, apoi încă o dată. Dădu la o parte foaia de cort, o ridică pe Annabelle și o sprijini de umărul lui, cărând-o în același loc în care se aflase înainte. Mișcându-se cât de încet putea, Stone luă recipientul de oxigen, care era aproape gol, și se postă în spatele ușii.

Nu mai trebui să aștepte mult timp. Un minut mai târziu, ușa se deschise și intră un bărbat. Stone aștepta. Când apăru și cel de-al doilea

bărbat, Stone își făcu vânt și îl lovi mortal în cap, zdrobindu-i craniul. Căzu ca secerat.

Celălalt bărbat se întoarse alarmat, repezindu-se la arma pe care o avea la brâu. Dar recipientul de oxigen îl lovi și pe el, drept în față, împingându-l înapoi în masa de lucru și în metalul rece al menghinei care se afla acolo. Țipă cu sălbăticie și își duse mâna la spatele rănit, în timp ce sângele îi șiroia pe față. Stone își mai luă o dată avânt și îl lovi pe tip în tâmplă. Când bărbatul căzu pe podea, Stone aruncă recipientul, alergă la Annabelle și o dezlegă. Ea se ridică, picioarele îi tremurau, și privi în jos la cei doi oameni zdrobiți.

– Să-mi aduci aminte să nu te supăr niciodată, zise ea, palidă la față.

– Hai să plecăm înainte să mai apară și altcineva.

Alergară pe ușă, escaladară gardul și continuară să fugă pe stradă. Trei minute mai târziu se opriră, respirând adânc, cu sudoarea șiroindu-le pe piele. Sorbiră aerul care li se părea delicios, apoi alergară din nou vreo două sute de metri, până când picioarele nu-i mai ținură. Se sprijiniră de un zid de cărămidă care părea să fie un depozit.

– Mi-au luat telefonul, zise Stone, gâfâind. Și, apropo, sunt prea bătrân pentru aventuri de-astea. Vorbesc serios.

– Și eu... și eu, răspunse ea, cu respirația întretăiată. Oliver, l-am văzut pe Trent acolo, în casă. I-am văzut chipul reflectat în oglindă.

– Ești sigură?

Ea aprobă din cap.

– Cu siguranță el era.

Stone privi de jur împrejur.

– Trebuie să luăm legătura cu Milton sau Caleb.

– După toate câte ni s-au întâmplat nouă, ce crezi, ei sunt OK?

– Nu știu, spuse el tremurând. Se clătină pe picioare, întinse o mână în aer și se ridică.

Porniră să meargă repede pe stradă, dar ea își încetini pașii și zise șoptit:

– Așa a murit Jonathan?

El se opri și se întoarse spre ea.

– Da, îmi pare rău.

Ea ridică din umeri, încercând să își reprime sentimentele, dar își șterse o lacrimă.

– Dumnezeule!

Vocea îi tremura.

– Da, Dumnezeule, zise și Stone. Uite, Susan, nu ar fi trebuit niciodată să te implic în treaba asta.

– Înainte de toate, numele meu nu e Susan.

– OK.

– În al doilea rând, spune-mi numele tău adevărat și ți-l spun și eu pe-al meu.

Stone ezită doar o secundă.

– Franklin, dar prietenii îmi spun Frank. Pe tine?

– Eleanor, dar prietenii îmi spun Ellie.

– Franklin și Eleanor, zise, părând amuzat.

– Tu ai început!

Chiar dacă avea ochii plini de lacrimi și începuse să tremure, reuși totuși să zâmbească.

– Of, Jonathan...

Stone se apropie de ea și o apucă de umeri, sprijinind-o.

– Nu pot să cred asta, zise ea. Nu îl mai văzusem de-o veșnicie.

– E-n regulă, e normal să îți pese încă de el.

– Nu eram sigură că-mi mai pasă, până acum.

– Nu există o regulă când vine vorba de așa ceva.

– O să-mi revin, crede-mă, am trecut prin altele și mai rele.

De îndată ce Annabelle spuse asta, începu să suspine incontrolabil. Picioarele o lăsară, și Stone o trase aproape el. Amândoi alunecară pe ciment, Stone continua să o țină, în timp ce ea se lipi de el. Plânse până ce lacrimile ei îi udară cămașa până la piele. După cinci minute, ea se opri. Îndepărtându-se de el, Annabelle se șterse cu mâneca la ochi și la nas.

– Îmi pare rău. Niciodată, dar niciodată nu mi-am pierdut controlul în halul ăsta, spuse ea.

– Să plângi pentru că ai pierdut pe cineva drag nu e chiar un lucru neobișnuit.

– Nu e doar... Vreau să spun... Niciodată nu...

Stone îi puse mâna la gură și spuse încet:

– Numele meu adevărat este John. John Carr.

Annabelle se încordă pentru o clipă, apoi se relaxă.

– Eu sunt Annabelle Conroy. Îmi pare bine că te-am cunoscut, John. Inspiră adânc. Hm... nu e un lucru pe care să-l fac foarte des.

– Ce anume? Să-ți folosești numele real? Nici eu. Ultima persoană căreia i l-am spus a încercat să mă ucidă.

Se ridică și o ajută să se ridice și ea. Când se întoarse, ea continuă să-l țină strâns de mână.

– Mulțumesc, *John,* pentru... pentru tot.

El se simți de-a dreptul încurcat de recunoștința ei, dar tot ea îl salvă.

– Hai să mergem să vedem dacă nu cumva Milton și Caleb au nevoie de ajutorul nostru, poate trebuie să-i salvăm. Bine? zise Annabelle.

O clipă mai târziu, alergau amândoi pe stradă.

CAPITOLUL

59

Annabelle și Stone îi telefonară lui Caleb de la o stație de benzină. Acesta încă nu își revenise după ce găsise cadavrul lui Norman Jaklow, totuși fu în stare să redea câte ceva din ce se întâmplase. Stone îl sună pe Reuben și aranjară să se întâlnească din nou în adăpostul secret a lui Stone. După o oră, se adunară cu toții acolo, iar Stone și Annabelle povestiră primii experiența prin care trecuseră.

– La naiba, zise Reuben. Bine că v-ați gândit la oxigen, Oliver.

Urmă povestea lui Caleb și a lui Milton.

– Am chemat poliția de la un telefon public, le zise Caleb. A durat aproape o oră să găsim unul în această lume fericită a telefoanelor celulare. Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am adus aminte să iau suportul de lumânări cu mine. Era plin de amprentele mele.

– N-ai mai atins nimic altceva acolo? întrebă Stone.

Caleb părea îngrijorat.

– Am atins balustrada de la intrare. Se uită urât la Milton. Asta pentru că *Domnul Tehnică* aici prezent a hotărât că trebuie să mă sperie. Și poate că am atins și altceva în casă, nu-mi mai aduc aminte. De fapt am încercat să blochez orice amintire referitoare la asta.

– Amprentele tale se află în baza federală de date? zise Stone.

– Desigur. Caleb oftă resemnat. N-ar fi prima dată când vin polițiștii după mine și mă îndoiesc că va fi ultima.

– Ce legătură ar putea avea Norman Janklow cu toate astea? întrebă Reuben.

– Janklow ar putea fi spion, la fel ca English, răspunse Stone. Asta înseamnă că și cărțile pe care le împrumuta el aveau codul secret.

– Înseamnă că doar s-au prefăcut că nu se simpatizează, zise Caleb. Asta le-a consolidat poziția sub acoperire.

– OK, dar de ce să fie omorât Janklow? insistă Reuben.

– Dacă era și el spion, odată ce noi am deconspirat-o pe English, lucrurile au început să se precipite și atunci au început eliminările, se aventură Annabelle. Poate că au scos-o pe English din scenă și l-au lăsat pe Janklow mort acolo tocmai ca să complice lucrurile și mai mult.

– Atunci cred că și-au atins scopul, sublinie Caleb.

– Trebuie să mergem la poliție, zise agitat Milton.

– Și ce să le spunem? se opuse Stone. Semnele din carte au dispărut. Și dacă le explicăm că era cât pe-aci să fim uciși azi-noapte ar însemna să recunoaștem că am intrat prin efracție în casa lui Albert Trent. Sunt sigur că deja a sunat la poliție și a raportat spargerea.

Se uită la Annabelle. Și chiar dacă l-ai văzut, e cuvântul nostru împotriva cuvântului său. Și nu am sunat la poliție în legătură cu ce s-a întâmplat la Fire Control, Inc. pentru că sunt sigur că până ar fi ajuns ei acolo, cei doi bărbați pe care i-am atacat ar fi dispărut. Îi aruncă o privire lui Caleb. Iar cum Caleb a fost acasă la Jewell English și probabil că amprentele lui vor fi găsite peste tot, dacă am chema poliția, el ar deveni pe loc suspect. Dacă adăugăm la asta faptul că autoritățile deja îi au pe Caleb și pe Reuben în colimator, ar fi extrem de greu de imaginat că poliția va crede ceva din ce spunem noi.

– La dracu', fu singurul comentariu pe care Reuben îl făcu auzind toate acestea.

– Deci, ce facem? Îi așteptăm pe ei să vină iar după noi? interveni Annabelle

Ston clătină din cap.

– Nu. Caleb va merge mâine la muncă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Biblioteca va fi în clocot după ce a pierdut un director și un client într-un timp atât de scurt. Caleb, află tot ce poți. Veștile ne-ar da un indiciu despre ce crede poliția. Iar dacă au ucis-o și pe English, cadavrul trebuie să apară.

Milton mai adăugă:

– O să mă uit pe internet, poate găsesc ceva. Acolo e primul loc unde apare o știre.

– Bob Bradley, Jonathan DeHaven, Cornelius Behan, iar acum Norman Janklow – cu toții au fost uciși, continuă Stone. Cred că Bradley a murit și pentru că Albert Trent se simțea forțat să părăsească rapid Comisia. Trent nu ar fi putut face așa ceva deoarece, dacă am dreptate, își folosea poziția ca să vândă secrete. DeHaven a fost omorât fie pentru că era folosit la sala de lectură să colporteze aceste secrete furate, fie pentru că a vrut să împiedice toate astea și atunci trebuia redus la tăcere. Același lucru e valabil și pentru Norman Janklow sau oricine altcineva a fost spion ca English. Behan a fost omorât pentru că și-a dat seama că un echipament din compania lui a fost folosit pentru ca DeHaven să fie omorât și, cu siguranță, ar fi continuat să facă investigații. Trent avea o „cârtiță" la Fire Control, care probabil l-a prevenit în legătură cu suspiciunile lui Behan și de aceea acesta a fost eliminat.

– Dar cum s-a putut ca Jonathan, Jewell English sau Norman Janklow să fie implicați în rețeaua de spionaj? întrebă Caleb. Cine s-ar fi putut gândi să folosească acele cărți rare din sala de lectură ca să comunice secrete furate prin litere codificate?

– Asta pentru că, în mod normal, nimeni nu s-ar gândi că e un plan bun, zise Stone. Și să nu uităm, cei mai mulți spioni sunt capturați pentru că sunt puși sub supraveghere din diverse motive, iar apoi sunt observați cum fac să se scurgă informațiile, de regulă într-un loc public. În loc de metoda clasică, era mai sigur să fie codificate literele în cărțile rare. Nu era posibilă nici o supraveghere. Niște oameni în vârstă citesc cărți vechi după care se duc acasă. Nimeni nu i-ar putea suspecta.

– Dar tot nu știm nimic, zise Caleb, despre cum ajungeau la bibliotecă secretele pe care Trent probabil că le fura. Nu Albert Trent era cel care marca literele. Iar Jonathan nu ar fi putut s-o facă în cartea pe care am luat-o noi de la bibliotecă. Era deja mort atunci.

– De acord. Iar aici urmează partea pe care trebuie s-o dibuim. De fapt, asta este partea cea mai importantă, pentru că este singura noastră

speranță că putem rezolva acest caz. Dacă Janklow, English și DeHaven erau spioni, trebuie să existe niște dovezi ale acestui fapt.

– Deja am verificat casa lui DeHaven și nu am găsit nimic, anunță Milton.

– Iar eu m-am uitat prin casa lui Jewell, continuă Caleb, și tot ce am găsit a fost un cadavru.

Stone clătină din cap.

– Poate că dacă am arunca o privire prin casa lui Norman Janklow am obține niște rezultate.

– Singura problemă ar putea fi că acum poliția este peste tot, inclusiv la English acasă, interveni Reuben.

– Lucrurile au *devenit* foarte periculoase, zise Stone. Trebuie să fim extrem de atenți. Sugerez să fim cu ochii-n patru de-acum înainte. Milton și Caleb, puteți să rămâneți amândoi acasă la Milton. Are un sistem de securitate bun. Reuben, mergem amândoi la tine, pentru că anumite persoane știu deja unde locuiesc eu. Se uită la Annabelle: Poți să vii cu noi.

Reuben arăta foarte încrezător.

– Coliba mea nu arată prea grozav, dar am o grămadă de bere, chipsuri și un televizor cu ecran mare, cu plasmă. Și fac un chili excelent. În ceea ce privește protecția, am un pitbull neastâmpărat, pe nume Delta Dawn, care mușcă pe oricine îi spun s-o facă.

– Cred că prefer să rămân la hotel. Dar o să am grijă de mine, nu vă faceți probleme.

– Ești sigură? o întrebă Stone.

– Sunt sigură. Dar mulțumesc pentru ofertă. De fapt, sunt mai mult decât singuratică. Așa prefer, adăugă, evitând să îl privească pe Stone.

Când întâlnirea luă sfârșit, Stone o opri pe Annabelle când aceasta voia să iasă.

– Ești bine? o întrebă.

– Sunt bine, de ce n-aș fi bine? Încă o zi din viață...

– Să fii aproape ucis – asta nu se întâmplă în fiecare zi.

– Poate că da, poate că nu.

– OK, ești gata pentru o altă acțiune legată de Albert Trent?

Ea ezită.

– Nu să intrăm la el în casă. Să-l urmărim.

– Crezi că mai e pe-aproape? întrebă ea.

Stone dădu din cap.

– De fapt, ei nu au încă nici o idee clară despre ce știm noi sau nu știm. Presupunerea mea este că ei vor menține aceeași stare de lucruri până când schimbarea condițiilor le va dicta altceva. Dacă fug acum din oraș, totul s-a terminat. Dacă e o rețea de spionaj, probabil că vor dori să vadă dacă situația mai poate fi salvată. Oamenii ăștia au muncit din greu să facă lucrurile să meargă.

– Oamenii ăștia nu se angajează în afaceri minore, nu?

– Nici eu, replică Stone.

Roger Seagraves era un om foarte nefericit. În timp ce Janklow fusese sacrificat ca să tulbure apele și să fie redus la tăcere un potențial martor, English se afla într-un loc sigur, departe de D.C. Totuși, pentru că lăsase să-i fie furați ochelarii, iar operațiunea fusese compromisă, Seagraves nu prea credea că va fi lăsată în viață pentru multă vreme. Asta era vestea bună. Vestea rea era că Oliver Stone și femeia care îl însoțea scăpaseră, iar asta îl costase pe el doi oameni. Tipul ăla din Triple Six reușise nu se știe cum să învingă moartea și să le zdrobească craniile celor doi oameni ai săi. Asta era impresionant, mai ales că tipul trebuia să aibă acum vreo șaizeci de ani. Seagraves își reproșa că nu-l ucisese pe Stone atunci când avusese ocazia. Curățase după cadavre, la Fire Control, dar poliția mișuna acasă la English. Din fericire, ea nu păstrase nimic incriminant în casă, și nici Janklow, de altfel. Totuși, planul perfect pe care îl făcuse Seagraves era distrus.

Acum nu mai avea decât un singur scop. Să meargă direct la sursă și s-o sfârșească o dată pentru totdeauna.

De pe măsuța aflată chiar lângă el, luă cămașa lui Stone și ceasul lui Annabelle. Își făgădui că aceste articole vor deveni parte a colecției lui.

CAPITOLUL

60

Se trezi, se întinse, privi pe fereastră. Era o zi senină și frumoasă, iar briza oceanului părea menită să te facă să te simți minunat. Se ridică, își prinse cearșaful în jurul taliei și se duse la fereastră. Înconjurată de câteva hectare de teren, incluzând și o plajă nisipoasă la ocean, vila era a lui, cel puțin pentru un an cât o închiriase, dar se gândea ca pe urmă să o cumpere. Locul izolat îi oferea o piscină uriașă, cu apă sărată, o pivniță cu vinuri, un teren de tenis și o clădire anexă în care se afla o canapea extensibilă, foarte folositoare nu doar ca să se usuce acolo după o baie, căci rareori înota singur sau purta slip. În garajul cu două locuri se aflau un Maserati coupé și un Ducati, pentru plăcerea lui de a conduce. Un bucătar, o menajeră și un grădinar fuseseră puși la dispoziția sa odată cu închirierea, pentru mai puțini bani decât ar fi plătit într-o casă din L.A. Respiră adânc. Știa că putea să-și petreacă aici restul zilelor.

Nu urmase exact instrucțiunile lui Annabelle să nu cheltuiască, pentru că acest loc era disponibil imediat doar pentru cineva care avea bani. Văzuse de fapt o listă pe internet, înainte de a comite escrocheriile cu Annabelle și chiar înainte ca aceasta să-i spună că vor câștiga milioane. Niciodată nu era prea devreme să facă o asemenea achiziție de anvergură. Și odată ce închiriase casa, îi erau necesare și jucăriile să ajungă la ea. Nu își făcea griji că Bagger ar fi putut să-l găsească. Tipul nici măcar nu îl văzuse vreodată. Și aici erau o grămadă de bogătani tineri, din toată lumea. Era minunat. De fapt, era extraordinar.

Tony o auzi cum urcă scările de piatră și se băgă la loc în pat, aruncând cearșaful. Când deschise ușa, o văzu ducând micul dejun pe tavă, doar pentru el. Era amuzant, dormise cu el încă din a doua noapte, dar nu lua micul dejun cu el. Asta avea de-a face probabil cu faptul că era menajera lui.

– *Dos huevos, jugo de naranja, tostada y café con leche*[1], spuse ea. Accentul ei spaniol avea o muzicalitate plăcută.

– Și tu.

Tânărul îi zâmbi, trăgând-o spre el după ce ea pusese tava pe măsuța de lângă pat. Ea îl sărută pe buze și îl lăsă să-i dea jos cămașa de noapte, singurul obiect de îmbrăcăminte pe care îl avea pe ea. Își plimbă degetul pe mușchii fini ai gâtului ei cafeniu, îi strânse în palme sânii mari, își coborî mâna pe pântecul plat și apoi tot mai jos.

– *Tu no tienes hambre?* murmură ea, frecându-și picioarele goale de ale lui și atingându-i gâtul cu buzele.

– *Hambre* pentru tine, zise el, mușcând-o tandru de ureche.

Se grăbi să se ridice, iar pe ea o lăsă să cadă la loc în pat. Îi luă picioarele frumoase în brațe și rămase între coapsele ei. Îi linse degetele și îi frământă sânii.

– La naiba, mă-nnebunești, Carmela! zise el.

Ea sări spre el, îl cuprinse de umeri și îl trase peste ea.

Ușa izbită de perete îi făcu pe cei doi să uite de partida de sex de dinaintea micului dejun.

Patru bărbați uriași intrară, urmați de un bărbat mai scund, cu umeri largi, purtând un costum din două piese și o cămașă cu gulerul descheiat. Pe față i se putea citea o expresie de triumf răutăcios.

– Bună, Tony, zise Jerry Bagger. Ce loc drăguț ai tu aici. Chiar îmi place. E uimitor ce poți să cumperi cu banii altuia, nu-i așa?

Se așeză pe pat în timp ce Carmela, îngrozitor de speriată, încerca să se acopere cu cearșaful.

– Bună, dulceață! Nu trebuie să faci asta, zise Bagger. Ești chiar frumușică, cum spuneți voi... *bonita!* Așa e. *Muy bonita*, târfă. Arătă spre unul dintre oamenii săi. Tipul o luă imediat pe Carmela, o târî până la fereastra deschisă și o aruncă de-acolo.

[1] Două ouă, un suc de portocale, pâine prăjită și cafea cu lapte. (lb. sp., în original)

Toți stătură și ascultară țipătul lung și apoi bufnitura.

Bagger ridică paharul cu suc de portocale de pe tavă și îl bău cu o sorbitură mare. Se șterse la gură cu șervetul și spuse:

– Beau suc de portocale în fiecare zi. Și știi de ce? Are o grămadă de calciu. Am șaizeci și șase de ani, dar îi arăt? La dracu', nu! Uite, pune mâna să simți mușchii, Tony, hai, pune mâna.

Bagger își încordă mușchii brațului drept. Oricum, Tony părea paralizat.

Bagger simulă surprinderea.

– De ce ești supărat? A, pentru că târfa aia a căzut pe fereastră? Nu-ți face griji. Îl privi pe bărbatul care aruncase femeia. Hei, Mike, tu ai țintit piscina de fapt, nu-i așa, ca în filmul ăla cu James Bond. Care dintre ele era?

– *Diamantele sunt veșnice,* domnule Bagger, zise Mike cu promptitudine.

Bagger zâmbi.

– Așa e, *Diamantele sunt veșnice.* La naiba, ce-mi place rahatul ăla de James Bond! Ăsta e ăla cu nu-mai-știu-cum-o-chema, în niște bikini înguști, prin care i se vedea fundul. Stephanie Powers?

– Jill St. John, domnule Bagger, îl corectă Mike politicos.

– Da, da, corect. Întotdeauna le încurc pe-astea două. Târfele seamănă perfect între ele când n-au nimic pe ele. Zi!

– Nu voiam să o arunc în piscină pe doamna, domnule Bagger, recunoscu Mike.

– Dar ai încercat, Mike. Ai încercat, e un lucru important. Se întoarse spre Tony. Ăsta este cel mai important lucru, nu-i așa, Tony?

Tony era vizibil mult prea înspăimântat ca să poată vorbi.

– În plus, e mai bună calea asta, din cauza celor două persoane în vârstă de la parter. Nu o să-ți vină să crezi, dar doar ce s-au răsturnat în apă că au și murit. Și nu se putea ca o micuță ca această târfă *bonita* să păstreze de una singură curățenia într-un loc așa mare precum acesta. Eu aș considera asta ca fiind o favoare, nu-i așa, Tony?

Tony aprobă din cap, cu mare dificultate.

– Acum pune mâna să-mi simți mușchii. Vreau să simți *puterea* pe care o are acest corp. Fără să aștepte ca Tony să aibă vreo inițiativă,

Bagger îi înhăță mâna și i-o apăsă peste bicepșii încordați. Simți cât de tari sunt, Tony? Înțelegi cât de puternic sunt? Simți cu adevărat?

Tony gemu.

– Vă rog, nu mă omorâți, domnule Bagger. Vă rog. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Bagger îl strânse de degete, apoi îi dădu drumul.

– Te rog, nu face asta. Scuzele îl fac pe om să pară slab. În plus, a fost o escrocherie măreață, de primă mână. Toată lumea din domeniu știe că niște puști m-au înșelat de patruzeci de milioane. Bagger se uită într-o parte și respiră adânc.

Aparent se străduia din răsputeri să nu-l zdrobească pe tânăr doar cu mâinile. Măcar pentru încă vreo câteva minute.

– Dar mai întâi, hai să clarificăm un lucru important. Vreau să mă întrebi *cum* te-am găsit. Vreau să știi cât sunt de deștept și cât de idiot ești tu. Așa că întreabă-mă, Tony! Cum ți-am dat de urmă, cu tot locul ăsta în care ai fugit după ce m-ai jefuit? Bagger îl apucă hotărât pe Tony de gâtul zvelt și îl trase mai aproape de el. *Întreabă-mă,* nenorocitule.

O venă se zbătu pe tâmpla lui Bagger.

Tony zise cu greutate:

– Cum m-ați găsit, domnule Bagger?

Bagger îl lovi pe Tony cu antebrațul în pieptul slab, lipindu-l de pat. Apoi șeful cazinoului se ridică în picioare și făcu vreo câțiva pași.

– Mă bucur că m-ai întrebat. Vezi tu... târfa cu care ai comis escrocheria și care te-a pus să mă urmărești în prima seară ca să pară că sunt sub supraveghere... Acum: singurul fel în care puteai să vezi la mine în birou era să ai o cameră în hotelul de peste drum de cazinoul meu, la etajul douăzeci și trei. Așa că m-am dus până acolo și am făcut câteva cercetări legate de cine a ocupat camerele de la acel nivel în acea zi, ca să se uite la mine în birou. Și am verificat absolut fiecare persoană de pe lista aia. Se opri din mers și rânji către Tony. Până te-am găsit pe tine. Ai fost destul de isteț să nu-ți dai numele la hotel, dar ai făcut o mișcare pe care târfa și acolitul ei nu au făcut-o. De-asta de ei n-am dat, pentru că nu au lăsat nimic în urma lor. Bagger flutură un deget spre el. Dar tu, tu te-ai dus să-ți faci masaj, am verificat. Și ai dat peste puicuța care ți-a luat-o-n gură, că aveai chef de acțiune pe

lângă. Dar n-ai rezistat prea mult cu doamna, ai intrat în baie să-ți verși mațele. Cât ai stat acolo, târfa ți-a umblat în portofel și ți-a furat niște bani ca să-i adauge la bancnota de o sută de dolari pe care i-o dăduseși mai devreme. Și așa ți-a văzut permisul de conducere pe care se afla adevăratul tău nume. A fost o idioțenie să-l ții la tine, Tony. Așa că, în timp ce tu credeai că dai doar o sută de dolari să ți-o ia în gură, prețul real s-a transformat în mult mai mult. Și târfa mi-a spus tot ce voiam să știu, pentru o mie de dolari. Să nu ai niciodată încredere în târfe, Tony. Te înșală mereu. Nici eu n-am știut asta.

Se așeză lângă Tony, care acum scâncea încet.

– Ai o reputație, tinere. Ești un specialist care știe să facă orice pe un computer. Ca, de exemplu, să spioneze sistemul bancar de virare a banilor și să-mi fure patruzeci de milioane. Vreau să spun... un adevărat talent. Oricum, a trebuit să ung o grămadă de indivizi, să-ți verific prietenii, familia, să dau de urma câtorva telefoane pe care le-ai dat acasă. Să ucid câțiva oameni care au refuzat să fie cooperanți, iar acum, iată-mă stând aici, lângă tine, în această zi însorită, pe coasta Spaniei sau a Portugaliei, naiba mai știe ce e.

Îi dădu o palmă peste picior.

– OK, acum mi-am luat piatra asta de pe inimă, putem să mergem mai departe.

Îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care scoase din jachetă un pistol compact, îi puse un amortizor la capăt, îl armă și i-l dădu lui Bagger.

– Nu, vă rog, nu.

Tony scânci, dar Bagger îl obligă să tacă, înfundând pistolul în gura tânărului, împingându-l în jos pe pat, și ducându-și degetul aproape de trăgaci.

– OK, Tony, uite care-i treaba. Ai o șansă. O șansă, repetă el rar. Și asta pentru că mă simt generos. De ce, habar n-am. Poate e din cauză că îmbătrânesc. Se opri, își umezi buzele cu limba și continuă: Târfa! Vreau să-mi spui cum o cheamă și tot ce mai știi despre ea. Dacă-mi spui, rămâi în viață. Privi de jur împrejurul dormitorului alb. Nu aici, nu pe banii *mei*. Dar vei trăi. Iar dacă nu-mi spui...

Bagger împinse brusc pistolul în gura lui Tony, murdărindu-i țeava de sânge și fragmente de dinți.

– A, credeai că te împușc, pur și simplu? râse Bagger. Nu, nu, eu nu lucrez așa. Ar fi o cale prea rapidă.

Îi dădu pistolul unuia dintre bărbați și ridică mâna. Mike îi strecură în palmă un cuțit cu lama zimțată.

– O să facem chestia asta încet, avem o grămadă de experiență. Bagger ridică cealaltă mână, iar un alt bărbat îi puse o mănușă de plastic. Tu nu folosești o asemenea mănușă decât ca să nu lași amprente, continuă Bagger. Dar acum, cu toate bolile astea răspândite pretutindeni, nu poți să riști. Vreau să spun, cum era târfa *bonita*... de unde știi că n-a făcut-o cu fiecare *muchacho* din oraș până ai început tu să i-o tragi? Sper că măcar ai folosit un prezervativ.

Bagger lăsă mâna în jos și îl apucă pe Tony de testicule. Strânse cu putere.

Tony zbiera agonic, dar ceilalți bărbați îl imobilizară. Bagger îl studie și zise:

– Sincer, nu înțeleg ce a văzut *bonita* la tine. Ridică rapid cuțitul. Hai, zi. Numele târfei. Unde sunt banii mei. Și ce mai știi. O să te las să trăiești. Altminteri, încep de-aici, iar după aia o să fie din ce în ce mai dureros. Ce va urma, Tony? Ai cinci secunde. Iar dacă încep să tai, nu mă mai opresc pentru nimic în lume.

Tony scoase un sunet.

– Ce-a fost asta? N-am înțeles nimic.

– A... Ann...

– Vorbește dracului mai tare, nenorocitule, n-am auzul așa de bun.

– Annabelle, țipă el.

– Annabelle? Annabelle și mai cum? țipă Bagger atât de tare, încât îi ieși saliva din gură.

– Annabelle... Conroy. Fiica lui Paddy Conroy.

Bagger lăsă încet cuțitul în jos și îi dădu drumul lui Tony. Îi întinse cuțitul unuia dintre oamenii săi și își scoase mănușa. Jerry Bagger se ridică și se îndreptă spre fereastră. Privi afară. Ochii săi nu zăboviră nici măcar o clipă asupra cadavrului Carmelei care era întins la pământ pe o piatră decorativă în formă de leu, aflată lângă ușa din spate. În schimb, privi spre ocean.

Annabelle *Conroy?* Nici nu știuse vreodată că Paddy avea o fiică. De-abia acum începea totul să capete sens. Fata lui Paddy Conroy fusese la el în cazinou, în birou, se jucase cu el și scosese de la el cu mult mai mult decât reușise taică-său s-o facă.

„OK, Annabelle, am omorât-o pe maică-ta, acum îți vine ție rândul."

Își trosni încheieturile, se întoarse și privi gura plină de sânge a lui Tony care zăcea pe pat scâncind, ținându-se cu o mână de testicule.

– Altceva? zise el. Spune-mi tot. Și vei putea continua să respiri.

Iar Tony îi spuse totul, terminând cu instrucțiunile pe care Annabelle i le dăduse să nu se remarce, să nu cheltuie mulți bani într-un singur loc.

– Nu trebuia să asculți de femeia aia, spuse Bagger. Își trosni degetele. OK, băieți. Am terminat aici. N-avem toată ziua la dispoziție.

Unul dintre bărbați deschise o geantă neagră pe care o adusese cu el. Înăuntru se aflau patru bâte de baseball. Le dădu câte una celorlalți trei și o luă și el pe cea de-a patra. Când ridicară bâtele deasupra capetelor, Tony țipă:

– Dar ai spus că dacă îți zic tot ce știu, mă lași să trăiesc. Așa ai spus!

Bagger ridică din umeri.

– Așa e. După ce băieții vor termina cu tine, vei fi încă în viață. Un pic. Jerry Bagger e un tip de cuvânt.

Ieșind, auzi primele lovituri, care îi rupeau lui Tony oasele genunchilor. Bagger începu să fluiere, închise ușa să amortizeze zbierătele și coborî scara ca să își ia o ceașcă de cafea.

CAPITOLUL

61

În dimineața următoare, biblioteca era în clocot. Asasinarea lui Norman Janklow, atât de curând după cea a lui DeHaven, provocă valuri de șoc pe măsura impozantei clădiri Jefferson. Când Caleb sosi la lucru, poliția și FBI-ul interogaseră deja o parte dintre angajați. Caleb răspunse scurt, cât putu de bine la întrebări. Nu îl ajuta deloc faptul că aceiași detectivi criminaliști, care îi dăduseră înapoi cheile de la casa lui DeHaven, erau și ei acolo. Simți că îl urmăreau îndeaproape. Îl zărise oare cineva acasă la Jewell? Îi găsiseră amprentele acolo? Iar Reuben fusese eliberat la timp ca să mai comită o crimă. Îl suspectau oare și pe el? Nu exista nici o cale să afle.

Apoi gândurile i se îndreptară spre volumul Beadle pe care Annabelle îl luase. Îl adusese azi cu el. Ar fi fost relativ ușor, totuși Caleb încă era răvășit și nervos. Paznicii nici nu-i verificaseră geanta, și doar vizitatorii își treceau gențile prin controlul cu raze X. Totuși, prezența poliției nu făcu altceva decât să sporească tensiunea. Scoase un oftat de ușurare după ce reuși să învingă vigilența autorităților și să pună cartea la el în birou.

Când unul dintre restauratori apăru cu un teanc de cărți, Caleb le preluă. Acest lucru îi oferea oportunitatea perfectă să așeze la loc pe raft volumul de Beadle. Puse romanul în coș împreună cu celelalte și se îndreptă spre secțiunea unde era păstrat Beadle. Totuși, chiar în clipa în care strecura cartea pe raft, observă că banda pe care

o folosise Annabelle ca să o prindă de coapsă întorsese un colț al copertei.

„Minunat! Ai fi crezut că o să fie atentă, având în vedere că a *furat* cartea", mormăi pentru sine. Ar fi trebuit să ducă volumul la restaurare. Părăsi încăperea seif, completă niște formulare și introduse datele cererii de restaurare în sistemul computerizat. Apoi o luă prin tunele spre Clădirea Madison, aproape fără să privească deloc la încăperea unde se aflau cilindrii care îl omorâseră pe Jonathan DeHaven. Ajungând la Departamentul de Restaurare, îi prezentă cartea lui Rachel, Jeffries, o femeie care făcea o treabă foarte bună și prompt.

După ce discută un pic cu ea despre ultimele noutăți îngrozitoare, Caleb se întoarse în sala de lectură și se așeză la birou. Privi în jur – totul era așa de frumos, așa de potrivit spre a fi contemplat, dar atât de gol după moartea celor doi bărbați.

Tresări când ușa se deschise și Kevin Philips intră, trist și tulburat. Cei doi bărbați stătură de vorbă câteva minute. Philips îi spuse lui Caleb că se gândea să demisioneze.

– E prea mult pentru nervii mei, îi explică el. Am slăbit cinci kilograme de la moartea lui Jonathan. Iar de când cu uciderea vecinului său și acum, cu moartea lui Janklow, poliția nu crede că moartea lui Jonathan a fost una naturală.

– S-ar putea să aibă dreptate.

– Ce crezi că se întâmplă, Caleb? Vreau să spun... aici e o bibliotecă. Se presupune că asemenea chestii n-ar trebui să se întâmple aici.

– Mi-aș dori să-ți pot spune, Kevin.

Mai târziu, Caleb vorbi la telefon cu Milton care își ținea ochii și urechile ațintite către știrile din mass-media. Spuse că se făceau mai mult speculații despre moartea lui Janklow, dar cauza oficială a morții sale nu fusese dată publicității. Casa lui Jewell English fusese închiriată de aceasta cu doi ani înainte. Singura legătură dintre ea și tipul ucis era faptul că ambii frecventau sala de lectură. Acum, English dispăruse. Cercetările privind viața ei nu duseseră nicăieri. Se pare că nu era drept cine se dădea. Poate că nici Janklow.

„Ce surpriză", se gândi Caleb după ce termină convorbirea telefonică cu Milton. De câte ori se deschidea ușa, Caleb se încorda. Locul

acesta, care fusese multă vreme un paradis al păcii și blândeții, era acum un coșmar nesfârșit. Nu-și dorea decât să iasă din tenebrele lui sufocante. „Sufocant! Dumnezeule, ce alegere nepotrivită de cuvinte!" Totuși, rămânea aici, pentru că era serviciul lui și, deși în alte aspecte ale vieții era slab și impulsiv, dădea dovadă de multă seriozitate când venea vorba de munca lui. În acea zi nu erau deloc clienți în sala de lectură – dar asta nu era nimic surprinzător. Asta îi va conferi lui Caleb avantajul că măcar își va îndeplini câteva sarcini de serviciu. Totuși, n-avea să fie așa. Brusc, își dădu seama că i se făcuse foame, așa că hotărî să iasă să-și ia un sandvici.

– Domnul Foxworth? zise Caleb când bărbatul înalt, arătos se apropie de el în stradă, în fața clădirii Jefferson.

Seagraves confirmă din cap și zâmbi.

– Vă rog, spuneți-mi Bill, vă amintiți? Tocmai treceam pe-aici să vă văd.

De fapt, Seagraves îl aștepta pe Caleb să iasă.

– Mă duc doar să-mi iau un sandvici. Sunt sigur că la sala de lectură o să vă ajute cineva să vă dea cartea care vă trebuie.

– De fapt, mă întrebam dacă ați vrea să vedeți cărțile mele.

– Poftim?

– Colecția mea. E la mine la birou. E doar la câteva străzi distanță de-aici. Eu sunt implicat în acțiuni de lobby și sunt specializat în industria petrolului. În munca mea, e important să stau aproape de Capitol Hill.

– Sunt sigur că așa e.

– Aveți câteva minute libere? Știu că vă cer mult.

– OK. Vă supărați dacă îmi iau un sandvici în drum spre biroul dumneavoastră? N-am mâncat nimic la prânz.

– Nu, deloc. Voiam să vă mai spun că, pentru o perioadă de cinci zile, timp în care trebuie să le examinez, am lucrările lui Ann Radcliffe și Henry Fielding.

– Excelent! Ce cărți?

– *Romanul pădurii* de Radcliffe și *Istoria și aventurile lui Joseph Andrews* de Fielding.

– Bună alegere, Bill. Radcliffe a fost un geniu în ce privește romanele gotice de mistere. Oamenii cred că scriitorii de horror sunt la limita literaturii. Ar trebui să citească Radcliffe. Opera ei încă îți poate face pielea de găină. Iar *Joseph Andrews* este o parodie reușită a romanului *Pamela* de Richardson. Ironia sorții în ce-l privește pe Fielding este că el a fost un mare poet al inimii, dar faima pe care o are este aceea de romancier și scriitor de piese de teatru. Se spune că cea mai populară piesă a sa, *Tom Thumb,* l-a făcut pe Jonathan Swift să râdă pentru a doua oară în viața lui. Caleb chicoti. Nu sunt sigur când a fost prima dată. Dar am câteva teorii.

– Fascinant, zise Seagraves, în timp ce mergeau pe stradă. Chestia este că anticarul din Philly de unde am cărțile spune că sunt ediții princeps, iar scrisoarea lui menționează obișnuitele cerințe privind semnele specifice și alte indicii, dar chiar am nevoie de opinia unui expert. Cărțile astea nu sunt deloc ieftine.

– Îmi imaginez. O să mă uit la ele. Iar dacă nu îți pot spune, ceea ce, fără să mă laud prea mult, este puțin probabil, e sigur că te voi putea pune în legătură cu cineva care știe.

– Domnule Shaw, nu îți pot spune cât de mult apreciez acest lucru.

– Te rog, spune-mi Caleb.

Caleb luă un sandvici de pe Independence Avenue, aflată aproape de Clădirea Madison, și apoi îl însoți pe Seagraves la biroul acestuia.

Se afla într-o clădire din gresie roșcată, îi explicase Seagraves, dar trebuiau să intre de pe alee.

– Se fac reparații în holul mare de la intrare și e o nebunie. Dar e un lift care ne duce direct la biroul meu.

Când o luară pe alee, Seagraves încă întreținea conversația despre cărți vechi și despre speranțele lui să realizeze o colecție interesantă.

– O să vă ia ceva timp, zise Caleb. Eu dețin o parte din acțiuni la un anticariat de cărți rare din Old Town Alexandria. Să treceți pe-acolo odată.

– Cu siguranță că o să trec.

Seagraves se opri în fața unei uși care dădea în alee, o descuie și îl pofti pe Caleb să intre.

Închise ușa în urma lor.

– Liftul e chiar după colț.

– OK. Mă gândesc...

Caleb nu-și termină gândul, că se prăbuși la pământ inconștient. Seagraves se uită la el de aproape, ținând în mână bâta pe care o ascunsese mai devreme într-o nișă din perete. Nu mințise. Holul mare de la intrare chiar era în renovare – de fapt, întreaga clădire era – și fusese închisă recent, iar lucrările de construcții aveau să înceapă într-o săptămână.

Seagraves îl legă pe Caleb și îi puse un căluș, apoi îl așeză într-o ladă deschisă de lângă zid, după ce îi luase inelul de pe degetul mijlociu. Bătu capacul cutiei în cuie și dădu un telefon. Cinci minute mai târziu, pe alee intră o dubiță. Cu ajutorul șoferului, Seagraves sui lada în dubiță. Bărbații urcară și dubița demară.

CAPITOLUL

62

Annabelle îl luă pe Stone înainte de ivirea zorilor și se îndreptară cu mașina spre casa lui Trent. Se postară acolo, într-un loc din care puteau să vadă drumul. Îi lăsară lui Reuben mașina pe care o închiriase Annabelle, iar ei luaseră camioneta cea veche. Se potrivea mult mai bine cu peisajul de la țară, decât mașina Chrysler Le Baron cu care veniseră cu o noapte înainte. Pentru că fuseseră răpiți, mașina rămăsese parcată pe un drum desfundat la vreo cinci sute de metri distanță de locul în care se aflau acum. Annabelle închiriase o altă mașină în noaptea anterioară trecerii pe la Aeroportul Dulles.

Stone se uita prin binoclu. Era întuneric, frig și umezeală, iar cu motorul oprit, înăuntru se făcu repede foarte rece. Annabelle tremura în jacheta ei. Stone părea indiferent la condițiile meteo. Văzură trecând o altă mașină, cu farurile aprinse, străpungând ceața care se ridica la câțiva metri de la pământ. Stone și Annabelle se ghemuiră în camionetă până când aceasta trecu. Șoferul, somnoros, vorbea la telefonul celular, sorbind din cafea și citind dintr-un ziar împăturit lângă volan.

După o oră, chiar odată cu ivirea zorilor, Stone spuse încordat:

– OK, vine ceva.

De pe drumul care ducea spre casa lui Trent ieși o mașină. Când încetini ca să ia curba spre șosea, Trent își îndreptă binoclul spre șofer.

– E Trent.

Annabele privi în jur, la locul pustiu.

– N-ar fi prea evident că-l urmărim, dacă pornim după el?

– Trebuie să ne încercăm norocul.

Din fericire, trecu o altă mașină, condusă de o femeie care părea mama celor trei copii de pe bancheta din spate. Trent depăși vehiculul.

– Bun, mașina asta va fi tamponul nostru, spuse Stone. Dacă o să se uite în oglindă o să vadă o berlină în care se află o mamă împreună cu copiii săi. Nimic mai mult. Dă-i drumul.

Annabelle porni camioneta și se încadră după cea de-a doua mașină.

Până la Autostrada 7 făcură douăzeci de minute, după ce parcurseră tot felul de drumuri secundare. Între timp, li se mai alăturară câteva mașini, dar Annabelle reuși să se mențină în spatele berlinei care, la rândul ei, se afla chiar în spatele lui Trent. Când intrară pe Autostrada 7, o arteră principală înspre Tyson's Corner, Virginia, și Washington D.C., traficul se aglomeră considerabil. D.C. era un loc în care munca începea devreme, și majoritatea șoselelor erau în mod obișnuit pline de mașini încă de la cinci și jumătate dimineața.

– Nu-l pierde, zise Stone pe un ton imperativ.

– L-am văzut!

Făcu niște manevre de expert prin trafic, cu ochii pe sedanul lui Trent. Se lumina de ziuă și asta îi era de ajutor.

Stone o privi.

– Pari să mai fi urmărit oameni până acum. Nu?

– Exact cum i-am spus lui Milton când mi-a pus aceeași întrebare, e norocul începătorului. Unde crezi că se duce Trent?

– Sper că la lucru.

După patruzeci de minute, presupunerea lui Stone se dovedi corectă, iar Trent îi conduse către Capitol Hill. Cum el intrase într-o zonă cu acces restricționat, ei trebuiră să întrerupă urmărirea, dar se uitară după el și văzură cum bariera de securitate coboară automat în pământ și un paznic îi făcea semn cu mâna.

– Dacă ar ști paznicul că tipul ăsta e un spion și un criminal... zise Annabelle.

– Trebuie să dovedim că este. Altfel, nu este. Așa merg lucrurile în democrație.

– Aproape că te face să-ți dorești să fi fost o țară fascistă, nu?

– Nu, în nici un caz, zise Stone ferm.

– Ce facem acum?

– Acum ne uităm și așteptăm.

Chiar și înainte de 11 septembrie, să supraveghezi pe cineva lângă Capitoliu nu era o treabă ușoară. Acum, după, era aproape imposibil, doar dacă nu erai foarte tenace și ager. Annabelle trebuia să mute întruna camioneta, până găsiră un loc destul de aproape ca să vadă ieșirea pe unde ar fi trebuit să apară Trent, dar și destul de departe, încât polițiștii să nu-i ia la întrebări. De două ori, Stone trebui să treacă în grabă strada și să ia cafea și mâncare. Ascultară radioul, își dezvăluiră un pic din istoriile propriilor vieți, împreună cu mari doze de presupuneri în ceea ce privea planul de viitor pe care îl avea fiecare.

Milton îl sună pe Stone pe telefonul celular pe care i-l împrumutase prietenului său. N-avea mare lucru de spus. Poliția era foarte secretoasă în privința deslușirii lucrurilor și, în consecință, mass-media dădea aceeași informație iar, și iar, și iar. Stone puse telefonul alături și se sprijini de spătarul scaunului. Luă o gură de cafea și se uită la partenera lui.

– Mă mir că nu te plângi de monotonie. Supravegherea nu e o treabă ușoară.

– Doar oamenii care au răbdare găsesc aur.

Stone privi în jur.

– Presupun că Trent va lucra toată ziua. Dar nu putem risca.

– Biblioteca Congresului nu e tot pe undeva pe-aici?

Stone arătă înainte.

– În partea asta, puțin mai încolo este clădirea unde lucrează Caleb. Mă întreb cum se descurcă. Sunt sigur că poliția a fost azi acolo.

– De ce nu-l suni să-l întrebi? sugeră ea.

Stone își sună prietenul pe telefonul celular, dar acesta nu răspunse. Apoi sună la sala de lectură. Îi răspunse o femeie și Stone întrebă de Caleb.

– A ieșit puțin mai devreme să-și ia ceva de mâncare.

– A spus cât timp lipsește?

– Pot să întreb în legătură cu ce anume îl căutați? zise femeia.

Stone închise și se rezemă de spătarul scaunului.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Annabelle.

– Nu cred. Caleb tocmai a ieșit să-și ia ceva de mâncare.

Telefonul lui Stone sună. Recunoscu numărul de pe ecran.

– E Caleb. Își duse telefonul la ureche. Caleb, unde ești?

Stone deveni încordat. Un minut mai târziu închise telefonul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Annabelle. Ce-a spus Caleb?

– Nu era Caleb. Era tipul care l-a luat pe Caleb.

– Poftim?

– A fost răpit.

– Dumnezeule, ce vor de la el? Și de ce te-au sunat pe tine?

– Aveau numărul de la Milton. Vor să ne întâlnim să vorbim. Dacă spunem ceva poliției, îl omoară pe Caleb.

– Ce vor să spună prin faptul că trebuie să ne întâlnim?

– Vor să venim eu, tu, Milton și Reuben.

– Ne pot omorî.

– Da, ne pot omorî. Dar dacă nu ne ducem, îl vor omorî pe Caleb.

– De unde știm că nu l-au omorât deja?

– Au spus că diseară la zece ne vor suna și îl vor lăsa să vorbească puțin cu noi. Tot atunci ne vor spune unde și când ne întâlnim.

Annabelle bătea cu degetele în volan.

– Ce facem?

Stone privea domul Capitoliului profilat în zare.

– Joci poker?

– Nu-mi place să trișez, zise ea serioasă.

– Ei au un full, pe Caleb. Deci avem nevoie ori de ceva mai mult, ori măcar de tot atât ca să jucăm mâna asta. Și știu unde sunt cărțile de care avem nevoie.

Totuși, Stone știa că planul său avea să testeze la maximum limitele prieteniei. Dar nu avea de ales. Formă un număr pe care îl știa pe de rost.

– Alex, sunt Oliver. Am nevoie de ajutorul tău. E de rău.

Alex Ford stătea în fotoliul său din biroul de la sediul Serviciului Secret din Washington.

– Ce s-a întâmplat, Oliver?

– E o poveste lungă, dar trebuie s-o asculți pe toată.

Când Stone termină, Ford se rezemă și oftă lung.

– La naiba!

– Poți să ne ajuți?

– O să fac tot ce pot.

– Am un plan.

– Speram să ai. Pare că nu mai avem prea mult timp la dispoziție să rezolvăm asta împreună.

Albert Trent părăsi Capitoliul seara și conduse direct acasă. După ce părăsi Autostrada 7, urmă meandrele drumurilor secundare până în zona izolată în care locuia. Încetini când se apropie de ultimul colț, care dădea în aleea laterală către casa lui. Un camion care mergea pe drum lovise ceva. O ambulanță și un camion utilitar se aflau la fața locului, împreună cu poliția. Un polițist în uniformă stătea în mijlocul drumului. Trent conduse cu precauție înainte, până când polițistul se îndreptă spre el, cu mâna ridicată. Trent coborî fereastra și polițistul se aplecă spre el.

– Trebuie să vă rog să vă întoarceți, domnule. Camionul acesta a ieșit de pe carosabil și a lovit un regulator de presiune a gazului natural, și a avariat grav țevile. Din fericire, n-a sărit în aer, cu tot cu ce se află împrejur.

– Dar eu locuiesc chiar după colț. Și nu am o instalație de gaze naturale acasă.

– OK, trebuie să îmi arătați un act de identitate din care să rezulte adresa dumneavoastră.

Trent căută în buzunarul jachetei și îi dădu ofițerului permisul de conducere. Polițistul îl lumină cu lanterna și apoi i-l dădu înapoi.

– În regulă, domnule Trent.

– Cât de repede vor termina de reparat?

– Asta e treaba companiei de gaz. A, încă ceva.

Puse și cealaltă mână pe marginea geamului și pulverizâ ceva drept în fața lui, dintr-un mic recipient. Omul tuși o dată, apoi se prăbuși în scaun.

După cum era înțelegerea, din ambulanță coborâră Stone, Milton și Reuben. Cu ajutorul polițistului, îl dădură jos pe Trent din mașina lui și îl urcară într-o alta aflată mai în față, la volanul căreia se afla Annabelle.

Alex Ford coborî din ambulanță și îi dădu lui Stone un rucsac din piele.

– E nevoie să-ți mai arăt o dată cum funcționează?

Stone clătină din cap.

– Nu, mă descurc. Alex, știu că nu e o treabă ușoară pentru tine, și vreau să știi că apreciez ajutorul tău. N-am știut la cine altcineva să apelez.

– Oliver, îl aducem pe Caleb înapoi. Iar dacă e vorba de o rețea de spionaj, după cum circulă zvonurile, și astfel o putem anihila, atunci băieții tăi merită să fie medaliați. După ce te vor suna, spune-ne detaliile. Am susținerea Agenției pentru asta. Și, ca să știi, n-a trebuit să mă rog să se ofere voluntari pentru treaba asta, pentru că o mulțime de oameni de-abia așteaptă să-și înfigă ghearele în nenorociții ăștia.

Stone urcă în mașină împreună cu ceilalți.

– Iar acum putem să jucăm mâna, zise Annabelle.

– Acum putem să jucăm mâna, confirmă Stone.

CAPITOLUL

63

Apelul telefonic sosi chiar la zece fix. Stone și restul grupului se aflau într-un apartament dintr-un hotel din centru. Bărbatul de la capătul firului dictă locul și ora întâlnirii, dar Stone i-o tăie scurt.

– N-o să facem asta. Îl avem pe Albert Trent. Dacă îl vreți înapoi, atunci facem schimbul în condițiile pe care le punem *noi*.

– Nu putem accepta, spuse vocea.

– Bine, atunci îl predăm pe amicul vostru la CIA și ei vor ști să scoată adevărul de la el, va spune și nume, și, crede-mă, din câte l-am văzut pe Trent, n-o să fie nevoie de prea mult efort. Nici n-o să aveți timp să vă faceți bagajul, că FBI o să vă bată la ușă.

– Vreți să moară prietenul vostru? zise repede bărbatul.

– Ți-am spus deja cum pot *trăi* amândoi, și cum poți să eviți să ajungi la închisoare pentru tot restul vieții tale.

– De unde știm că nu e o capcană?

– De unde știu că n-o să-mi tragi un glonț în cap când o să apar? Simplu, suntem nevoiți să avem încredere unii în alții.

Urmă o pauză lungă.

– Unde?

Stone îi spuse unde și când.

– Îți dai seama ce-o să fie mâine acolo în centru?

– De-asta am și ales locul. Ne vedem mâine după-amiază. Și încă ceva: dacă îl răniți pe Caleb, vă omor cu mâna mea.

Stone închise și se întoarse spre ceilalți.

Milton părea înspăimântat, dar hotărât. Reuben cerceta conținutul rucsacului pe care li-l dăduse Alex Ford. Annabelle se uita la el.

Stone se duse spre Reuben.

– Cum arată?

Scoase două seringi și o sticlă în care se afla un lichid.

– O marfă pe cinste, Oliver! Oare ce o să mai inventeze?

Stone se duse în camera alăturată unde Trent, în stare de inconștiență, era legat de pat.

Stone rămase acolo, în picioare, stăpânindu-și un puternic impuls de a-l ataca în somn pe bărbatul acela, care era cauza atâtor întâmplări dureroase.

După un minut, li se alătură celorlalți.

– Mâine vom avea o zi lungă, deci trebuie să dormim. Facem cu schimbul, câte două ore, ca să-l supraveghem pe Trent. Încep eu.

Milton se întinse imediat pe canapea, în timp ce Reuben ocupă unul din paturile duble. Amândoi bărbații adormiră în câteva minute. Stone se întoarse în cealaltă cameră, se așeză pe scaunul de lângă Trent, privind în podea. Tresări când Annabelle își trase un scaun lângă el și îi întinse o ceașcă de cafea pe care o făcuse ea.

Încă era îmbrăcată în jeanși și pulover, dar era desculță. Când se așeză, îndoi un picior și-l băgă sub ea.

El îi mulțumi pentru cafea și adăugă:

– Ar trebui să dormi.

– Sunt o pasăre de noapte. Apoi arătă spre Trent. Ce șanse sunt ca totul să meargă perfect mâine?

– Zero, răspunse Stone. Întotdeauna sunt zero șanse. Apoi faci totul ca să înfrângi această cifră, dar uneori nu stă doar în puterile tale.

– Vorbești din experiență, nu?

– Din ce altceva poți să vorbești?

– Poți să spui tâmpenii, ca majoritatea celorlalți. Dar tu nu ești așa.

El sorbi din cafea și privi în altă parte.

– Alex Ford e un om bun. Am luptat alături de el cândva. Chiar am făcut-o. Chiar aveam un obicei din a face asta curat.

– Vreau să-l omor pe nemernicul ăsta, zise ea, privindu-l pe Trent zăcând inconștient.

El dădu din cap și îl privi la rândul lui.

– Arată ca un șoricel, un funcționar de birou, adică exact ce și este, pentru majoritatea oamenilor. N-ar răni o muscă. Îi pune pe alții s-o facă în locul lui, iar această cruzime nu are limite, pentru că el nu trebuie să privească, și nici să-și murdărească mâinile. Din cauza unor oameni ca el, țara noastră a trecut prin momente grele.

– Totul pentru bani.

– Am cunoscut și oameni care luptă pentru o cauză, ca să-și urmeze principiile, sau chiar și pentru că vor să își solicite adrenalina, dar întotdeauna este vorba de bani.

Îl privi curioasă.

– Ai mai cunoscut și alți trădători?

– De ce crezi că ar fi interesant să știi? spuse el, evitându-i privirea.

– Găsesc că *tu* ești interesant. Văzând că el tace, ea continuă: Vorbeam despre alți trădători...

El ridică din umeri.

– Am cunoscut mai mulți decât aș fi vrut. Dar nu i-am cunoscut pentru multă vreme. El se ridică și se duse la fereastră. De fapt, pe mulți dintre ei i-am văzut doar câteva secunde, înainte de a muri, adăugă în șoaptă.

– Asta ai fost? Ucigașul trădătorilor Americii?

Umerii lui Stone se încordară, iar ea se grăbi să adauge:

– Îmi pare rău, John, n-ar fi trebuit să spun asta.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Cred că am uitat să menționez că John Carr a murit. Așa că de ce nu mi-ai spune Oliver de-aici înainte? Se așeză, fără să se uite la ea. Chiar cred că ar trebui să dormi.

Ea se ridică să plece, dar mai aruncă o privire peste umăr. Stone stătea rigid în scaun, părând că se uită la Albert Trent, dar Annabelle nu credea totuși că bărbatul se uita la spionul care zăcea legat în cătușe. Gândurile lui probabil că erau mult mai departe, undeva, în trecut, poate încercând să își aducă aminte cum să facă să îi ofere acestui nemernic o moarte rapidă.

Nu foarte departe, Roger Seagraves își instruia propria echipă, încercând să anticipeze fiecare mișcare pe care partea adversă o va face. Nu

se mai întorsese acasă la el pentru că bănuise că i se întâmplase ceva lui Trent. El și partenerul său implementaseră un sistem prin care fiecare trebuia să-l sune pe celălalt la o anumită oră, seara, dacă totul era în regulă. Desigur, Trent nu-l sunase. Capturarea lui Trent complicase lucrurile, dar nu le făcuse insurmontabile. Era de presupus că Oliver Stone și ceilalți anunțaseră autoritățile până acum, prin urmare, erau mai multe niveluri de opoziție pe care trebuia să le aibă în vedere pentru eliberarea lui Trent, dacă nu cumva omul îl trădase deja. Totuși, în loc să se teamă de ziua de mâine, Seagraves de-abia o aștepta. O trăise de-atâtea ori. Doar cel mai bun avea să supraviețuiască. Iar Seagraves era convins că el va fi acela. La fel de convins pe cât era de sigur că Stone și prietenii lui vor muri.

CAPITOLUL

64

Următoarea zi se dovedi a fi senină și caldă. Stone și ceilalți plecară de la hotel, transportându-l pe Trent într-un cufăr mare pe care îl încărcară în camionetă. Înăuntru, Stone se aplecă peste Albert Trent și îi făcu o injecție în braț, folosind una din cele două seringi. Așteptă zece minute după care îi mai făcu și a doua injecție. Mai stătură un minut, iar pleoapele bărbatului se mișcară și se deschiseră. Când își reveni, Trent privi cu niște ochi sălbatici în jur și încercă să se ridice.

Stone îl apăsă cu mâna pe piept și scoase un cuțit din teaca pe care o avea la brâu. Ținând lama în fața lui Trent, care dârdâia de frică, o strecură între piele și căluș, și scoase cârpa.

Trent zise cu o voce tremurătoare:

– Ce vreți să faceți? Sunt funcționar federal. Puteți să faceți închisoare pentru asta.

– Potolește-te, Trent. Știm totul. Și dacă nu faci vreo prostie, o să te predăm frumușel și fără probleme în schimbul lui Caleb Shaw. Dar dacă nu cooperezi, o să te omor cu mâna mea sau o să-ți petreci restul vieții în închisoare pentru trădare.

– Nu înțeleg nimic din...

Stone ridică lama cuțitului.

– Nu asta am vrut să spun când ți-am cerut să fii cooperant. Avem cartea și codul secret, și dovezile că ai conspirat ca Bradley să fie omorât. Și știm și despre Jonathan DeHaven și Cornelius Behan. Și erai

gata-gata să ne adaugi și pe noi, pe mine și pe ea, la colecția ta, noroc că am hotărât noi că nu ne-a venit încă timpul.

Arătase cu capul în direcția lui Annabelle.

Ea spuse, zâmbind:

– Dacă încerci să-i prinzi pe cei care vin la tine acasă și încerci să-i omori, n-ar trebui să stai într-un loc de unde ți se vede chipul în oglindă, Al. Iar dacă era după mine, ți-aș fi sucit gâtul și ți-aș fi aruncat cadavrul pe câmp. Acolo se presupune că trebuie depozitat gunoiul, nu?

Stone îi scoase cătușele de la mâini și de la picioare.

– O să facem un schimb unu-contra-unu. Îl luăm pe Caleb, iar tu ești liber.

– Cum pot să fiu sigur de asta?

– La fel cum este și Caleb. Trebuie să mergi pe încredere. Acum, ridică-te!

Trent se ridică, dar picioarele îi tremurau. Se uită la bărbații din fundul dubiței.

– Doar voi știți? Dacă ați fi chemat poliția...

– Taci! îl repezi Stone. Și sper că ai pregătite pașaportul fals și biletele de avion.

Reuben deschise ușa camionetei și se dădură jos cu toții, Trent fiind la mijloc.

– Dumnezeule, ce dracu' se întâmplă aici? zise Trent.

Se uita la marea de oameni din jurul lor.

Stone îi răspunse:

– Nu citești ziarele? La Mall are loc Târgul Național de Carte.

– Și un marș împotriva sărăciei, adăugă Milton.

– În total două sute de mii de oameni, completă Reuben.

– Ce zi măreață în capitală! Să citești cărți și să lupți pentru drepturile săracilor. Îi dădu un ghiont lui Trent. Să mergem, nemernicule, nu vrem să întârziem.

Mallul se întindea pe aproape trei kilometri, mărginit la vest de Lincoln Memorial, iar la est de Capitoliu, și înconjurat de vaste muzee și clădiri guvernamentale impunătoare.

Târgul Național de Carte, un eveniment anual, adunase peste o sută de mii de participanți. Pe Mall fuseseră ridicate corturi circulare, împodobite cu bannere pe care se putea citi Ficțiune, Istorie, Literatură

pentru copii, Thrillere, Poezie și multe altele. Scriitorii, ilustratorii, povestitorii și alții adunau mulțimi de oameni pe care îi captivau cu scrierile și anecdotele lor.

Pe Constitution Avenue, marșul împotriva sărăciei înainta, cu destinația Capitoliu. După aceea, mulți dintre participanții la marș urmau să se întoarcă la Târgul de carte, care era deschis gratis publicului.

Stone plănuise cu grijă punctul în care urma să se facă schimbul, ajutat de Alex Ford. Era lângă Smithsonian Castle pe Jefferson Street. Cu mii de oameni în jurul lor, era aproape imposibil ca un trăgător să nimerească exact ținta, chiar și de la distanță. În rucsac, Stone căra un dispozitiv de urmărire care îi permitea să îndeplinească misiunea corect, de îndată ce l-ar fi avut pe Caleb înapoi, pentru că Stone nu avea nici cea mai mică intenție să-i lase pe Albert Trent și pe băieții lui să scape.

– Înainte, ora două, pe lângă parcarea de biciclete, spuse Reuben.

Stone dădu din cap, iar privirea lui îl descoperi pe Caleb stând pe o mică pajiște, încercuit parțial de un tufiș de înălțime medie, dincolo de care se afla o fântână arteziană uriașă. Părea un loc mai ferit și constituia un tampon între mulțimile de oameni. În spatele lui Caleb erau doi bărbați cu glugă pe cap și purtând ochelari de soare. Stone era sigur că erau înarmați, dar mai știa și că trăgătorii de elită federali erau poziționați pe acoperișul castelului, cu puștile deja îndreptate, fără nici o îndoială, asupra bărbaților. Ar fi tras doar dacă era necesar. Mai știa că Alex Ford era pe aproape, ajutând la coordonarea operațiunii.

Stone îl privi pe Caleb, încercând să-i atragă atenția, dar erau atât de mulți oameni în jur, încât era foarte greu să reușească. Caleb părea panicat, ceea ce era normal, dar Stone mai observă ceva în ochii prietenului său, iar asta nu-i plăcu: lipsa speranței.

Atunci, Stone văzu ceva la gâtul lui Caleb.

– Dumnezeule, șopti. Reuben, observi?

Bărbatul se uită atent.

– Nenorociții!

Stone se întoarse spre Milton și Annabelle, care îl urmau îndeaproape, în spatele lui.

– Stați pe loc.

– Ce? zise Annabelle.

– Dar... Oliver! protestă Milton.

– Faceți cum vă spun, îi repezi Stone.

Cei doi se opriră. Annabelle părea uimită de ordinul lui Stone, iar Milton părea paralizat. Reuben, Stone și Trent înaintară până când ajunseră față-n față cu Caleb și cu răpitorii lui.

Caleb mormăi ceva peste zgomotul fântânii și arătă spre ceea ce părea a fi o zgardă de câine în jurul gâtului său.

– Oliver!

– Știu, Caleb, știu.

Arătă spre zgardă și îi zise unuia din cei doi bărbați cu glugă pe cap:

– Dă-i-o jos, acum!

Amândoi bărbații dădură din cap că nu.

Unul dintre ei ridică o cutie mică, neagră, cu două butoane.

– Doar după ce ne vom îndepărta și vom fi în siguranță.

– Credeți că vă las să vă îndepărtați în timp ce voi lăsați o bombă legată de gâtul prietenului meu?

– De îndată ce ne vom îndepărta, o dezactivăm, zise bărbatul.

– Și se presupune că trebuie să vă cred?

– Da.

– Atunci nu plecați nicăieri. Iar dacă detonați bomba, murim cu toții.

– Nu e o bombă, zise același bărbat. Ridică din nou cutia neagră. Dacă apăs pe butonul roșu, se elimină o toxină, suficientă cât să omoare un elefant. Va fi mort înainte să apuc să iau degetul de pe buton. Dacă apăs pe butonul negru, sistemul este dezactivat și puteți să-i scoateți zgarda fără ca otrava să fie eliminată. Nu încercați să-mi luați telecomanda cu forța. Iar dacă un pușcaș de elită trage, reflexul meu va fi să apăs butonul roșu.

Își poziționă degetul chiar deasupra butonului roșu și zâmbi când văzu dilema în care se afla Stone.

– Vă face plăcere, nenorociților? le strigă Reuben.

Bărbatul nu-și mută privirea de la Stone.

– Presupunem că aveți polițiști peste tot, care de-abia așteaptă să ne înhațe de îndată ce prietenul vostru va fi în siguranță. Așa că scuzați-ne dacă ne-am luat și noi măsuri de precauție.

– Și de unde știu că nu vei apăsa butonul după ce veți pleca? întrebă Stone. Și nu-mi mai da iar răspunsul cu încrederea. Mă calcă pe nervi.

– Ordinul meu este să nu fie omorât decât dacă plecarea noastră este blocată. Dacă ne lași să plecăm, va trăi.

– Mai exact în ce punct trebuie să ajungeți ca să dezactivezi otrava?

– Nu chiar foarte departe. În trei minute dispărem. Dar dacă mai așteptăm, o să apăs butonul roșu.

Stone se uită la Caleb, apoi la Reuben care era furios, și iar la Caleb.

– Caleb, ascultă-mă. Trebuie să avem încredere în ei.

– O, Dumnezeule, Oliver, te rog, ajută-mă!

Caleb nu părea să vrea să aibă încredere în cineva.

– O voi face, Caleb, o voi face! Disperat, Stone spuse: Câte ace acționează porcăria aia?

– Poftim?

Omul păru foarte surprins.

– Câte?

– Două. Una în stânga și una în dreapta.

Stone se întoarse, îi dădu rucsacul lui Reuben și șopti:

– Dacă murim, fă să nu murim degeaba.

Reuben luă rucsacul și dădu din cap, palid la față, dar hotărât.

Stone se întoarse și ridică mâna stângă.

– Lasă-mă să-mi strecor mâna stângă sub zgardă astfel încât acul stâng să mă înțepe pe mine, în loc să-l înțepe pe prietenul meu.

Bărbatul arăta acum chiar nervos.

– Atunci veți muri amândoi.

– OK. Vom muri *împreună!*

Caleb nu mai tremura și îl privea fix pe Stone.

– Oliver, nu poți să faci asta.

– Caleb, taci. Stone se uită la celălalt. Spune-mi unde să-mi pun mâna.

– Nu știu dacă asta...

– Spune-mi! țipă Stone.

Omul arătă spre un punct, iar Stone își strecură mâna în spațiul strâmt, atingându-l cu pielea sa pe Caleb.

– OK, spuse Stone. Când voi ști că a fost dezactivată?

– Când luminița roșie de pe partea asta va fi verde, zise bărbatul arătând către un beculeț de sticlă roșiatic, aflat pe zgardă. Dar dacă încerci să forțezi, se va declanșa automat.

– Am înțeles. Se uită la Trent. Acum luați-l pe nemernicul ăsta și plecați dracului de-aici.

Împins de Reuben, Albert Trent se îndreptă spre cei doi bărbați care purtau glugă.

În timp ce se îndepărtau, Trent întoarse capul și rânji:

– Adio!

Stone îl privea fix pe Caleb. Îi vorbea prietenului său cu o voce șoptită, în timp ce trecătorii se opreau în loc, arătând cu mâna către scena care nu părea a fi una obișnuită: un bărbat ținându-și mâna sub zgarda pe care o purta un altul.

– Inspiră adânc, Caleb. Nu ne vor omorî. Nu ne vor omorî. Inspiră adânc.

Se uită la ceas. Trecuseră șaizeci de secunde de când bărbații plecaseră cu Trent și dispăruseră în mulțime.

– Încă două minute și suntem liberi. Suntem buni, suntem în mare formă. Se uită la ceas. Nouăzeci de secunde. Aproape că s-a terminat. Stai cu mine, Caleb, stai cu mine.

Caleb îl ținea de braț pe Stone, se agățase de el în moarte. Avea fața roșie, respira întretăiat, dar stătea drept și, în final, zise:

– Sunt bine, Oliver.

Deodată, un polițist suspicios își făcu loc înaintând spre ei, dar doi oameni în salopete albe, care se ocupau de curățenie și deșertau coșurile de gunoi, îl interceptară și îl trimiseră în altă direcție. Le transmiseseră deja situația trăgătorilor de elită, care coborâseră.

Între timp, Milton și Annabelle înaintaseră, iar Reuben le spuse în șoaptă ce se întâmpla. Pe fața înspăimântată a lui Milton se scurgeau lacrimi, iar Annabelle, privindu-i pe cei doi bărbați agățați unul de celălalt, își duse la gură o mână care tremura.

– Treizeci de secunde, Caleb. Aproape că s-a terminat.

Privirea lui Stone se fixase acum pe luminița roșie de pe zgardă. Număra secundele rămase.

– OK, zece secunde și suntem liberi.

Stone și Caleb murmurară împreună numărătoarea finală. Dar luminița nu se făcu verde. Caleb nu putea să vadă asta și zise:

– Oliver, poți să o scoți acum?

Chiar și nervii lui Stone începură să cedeze, dar nici nu-i trecea prin cap să-și elibereze mâna. Închise ochii pentru o secundă, așteptând înțepătura acului cu otravă.

– Oliver! Era vocea lui Annabelle care îl striga: Uite!

Stone deschise ochii și văzu minunata lumină verde a beculețului.

– Reuben, ajută-mă, strigă el.

Reuben sări spre ei și, împreună, dezlegară zgarda și o scoaseră de la gâtul lui Caleb.

Caleb căzu în genunchi, la fel și ceilalți din jurul lui. Când, în sfârșit, se ridică, îi strânse mâna lui Stone. Izbucni:

– E cel mai curajos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată, Oliver. Mulțumesc.

Stone se uită la ceilalți, când brusc, își dădu seama de ce se va întâmpla. Îi luă doar o clipă să reacționeze. Strigă:

– La pământ!

Înhăță zgarda și o aruncă dincolo de tufiș, aceasta aterizând în fântână.

Două miimi de secundă mai târziu zgarda explodă, aruncând în sus perdele de apă și bucăți de beton. Mulțimile de oameni de pe Mall intrară în panică și începură să alerge. Când Stone și ceilalți se ridicară, Caleb spuse:

– Dumnezeule, Oliver, de unde ai știut?

– E o tactică veche, Caleb, ca să-i atragi pe toți laolaltă și să-i faci să lase garda jos. Iar el mi-a spus unde era plasat acul cu otravă în zgardă, pentru că știa că bomba avea să ne omoare oricum pe toți, și nu otrava – dacă o fi fost vreo otravă acolo.

Stone luă rucsacul de la Reuben și scoase din el un obiect plat, care avea un mic ecran pe el. Pe ecran, o luminiță roșie se mișca repede.

– Să terminăm cu treaba asta, zise el.

CAPITOLUL

65

– Sunt la intrarea în stația Smithsonian de metrou, zise Reuben, cu ochii pe micul ecran pe care Stone îl ținea în timp ce alergau cu toții prin Mall, și își făceau drum printre oamenii care intraseră în panică și printre micile grupuri de polițiști.

– De-asta am și ales zona aceasta de schimb, zise Stone.

– Dar metroul este extrem de aglomerat, zise Milton. Cum o să-i găsim acolo?

– O să știm unde sunt Trent și însoțitorii lui. Mai știi substanța aia chimică cu care erau marcate literele din cărți și care era strălucitoare?

– Da, și? zise Milton.

– I-am injectat o asemenea substanță lui Trent. Mi-a dat-o Alex Ford. Substanța transmite semnale către un receptor. Adică e ca și cum omul va străluci printre ceilalți, ca să-l vedem noi. Folosind asta, putem să-l depistăm într-o mulțime de mii de oameni. Alex și oamenii lui au și ei un receptor. O să ne întâlnim cu ei mai încolo.

– Sper că o să funcționeze, spuse Caleb, în timp ce se chinuiau să-și facă loc prin mulțimea de oameni. Se scărpină pe gât. Vreau să-i văd înfundând pușcăria. Și să n-aibă nici o carte de citit! Niciodată! Asta ar merita.

Deodată, se auziră strigăte prin stație.

– Hai, repede! le strigă Stone, și țâșniră spre scara rulantă.

În timp ce Trent și cei doi bărbați așteptau următorul tren, doi agenți deghizați în muncitori de la salubrizare se apropiară din spatele lor. Înainte ca cei doi bărbați să aibă timp să-și scoată armele, agenții căzură la pământ, străpunși în spinare de câte un glonte.

În spatele lor, Roger Seagraves, purtând o pelerină, își punea la loc cele două pistoale cu amortizor, în tocurile de la centură. Zgomotul mulțimii îl acoperise pe cel al împușcăturilor amortizate, dar când bărbații căzuseră, iar oamenii văzuseră sângele, izbucniră țipete, iar cetățenii intrați în panică începură să alerge în toate direcțiile. Cu o clipă înainte ca unul dintre agenți să moară, își adună eforturile, scoase pistolul și îl împușcă în cap pe unul din bărbații cu glugă. Când acesta căzu, dispozitivul de detonare pe care îl căra în mână zdrăngăni pe podeaua din dale de piatră.

Un tren în direcția vest intră cu zgomot asurzitor în gară și vărsă pe peron mai mulți pasageri, care năvăliră în haosul care creștea.

Trent și însoțitorul său rămas în viață se folosiră de această panică și săriră într-unul dintre vagoane. Seagraves făcu la fel, dar din cauza contracurentului mulțimii, nu reuși să se urce decât în următorul vagon.

Chiar înainte ca ușile să se închidă, Stone și amicii săi își făcură loc prin masa de oameni și se strecurară printre marginile ușii. Trenul porni, iar Stone verifică dispozitivul de urmărire și văzu că Trent era foarte aproape. Scană interiorul și, în sfârșit, îl zări la celălalt capăt. Remarcă imediat că nu mai era însoțit decât de un singur bărbat cu glugă. Problema era că în orice moment Trent și bodyguardul său puteau să-i zărească.

Câteva momente mai târziu, Alex Ford și câțiva agenți alergau prin mulțime, dar trenul plecase deja. Strigă la oamenii săi, și se întoarseră cu toții în stație.

Aflați în interiorul trenului în mișcare, Stone zise:

– Reuben, așază-te! Repede!

Reuben domina mulțimea și astfel era foarte probabil să fie zărit. Împinse câțiva adolescenți la o parte din calea sa și se așeză pe podea. Stone se ghemui, nescăpându-l din priviri pe Trent. Acesta vorbea cu bodyguardul lui și, din cine știe ce motiv, își ținea mâinile

la urechi. Stând cu fața spre ei, Stone nu-l putea vedea pe Roger Seagraves care se afla în vagonul din spate, privindu-l prin geam. Seagraves fu șocat să vadă cum Caleb și ceilalți erau încă în viață. Se pregăti să-i tragă un glonț în cap lui Stone, când trenul încetini ca să intre în următoare stație și opri brusc. Oamenii se îmbulziră să coboare și să urce, iar Seagraves fu aruncat într-o parte și pierdu poziția de țintă.

Trenul porni din nou și prinse rapid viteză. Stone își croia drum prin mulțime către Trent. Palmă cuțitul, ținând lama ascunsă pe antebrat, sub manșetă. Se imagină înfigând cuțitul cât se poate de adânc în pieptul lui Trent. Totuși, nu acesta era planul. L-ar fi ucis pe bodyguard, dar nu avea nici o intenție ca Trent să scape de închisoarea pe care trebuia să o facă pentru tot restul vieții.

Stone era aproape de ținta sa, când planurile sale fură date peste cap. Trenul intră într-o stație și opri, iar ușile se deschiseră cu zgomot. Stația Centrală era cea mai aglomerată stație din întregul sistem al metroului. Trent și bodyguardul său se năpustiră pe ușile deschise. În următorul vagon, Seagraves făcu același lucru. Stone și ceilalți se împingeau să-și facă loc, ciocnindu-se de pasagerii care se grăbeau către și dinspre trenurile care soseau sau plecau de la cele două niveluri diferite care duceau în mai multe direcții.

Stone rămase cu ochii pe Trent și pe individul cu glugă de lângă el. Cu coada ochiului zări doi bărbați în salopete albe alergând spre Trent. Dar nu-l văzu pe Roger Seagraves care scoase din buzunar un mic obiect metalic, îi smulse acul de siguranță cu dinții și îl aruncă, după care se întoarse cu spatele, asigurându-se că urechile nu-i vor pocni.

Stone văzu cilindrul subțire zburând în aer pe deasupra lui și știu instantaneu ce era. Se aplecă și strigă la Reuben și la ceilalți:

– Jos! Acoperiți-vă urechile!

După câteva secunde, grenada de mână „orbitoare-asurzitoare" explodă și zeci de oameni din jur căzură la pământ ținându-se de urechi, acoperindu-și ochii și țipând de durere.

Trent și bodyguardul său nu fuseseră afectați de explozie. Își protejaseră urechile cu dispozitive speciale și își acoperiseră ochii evitând lumina orbitoare a grenadei.

Stone, ameţit, deşi stătuse cu faţa la pământ, şi îşi împinsese manşetele hainei în urechi, se uită şi văzu picioare în pantofi zburând în faţa lui. Când încercă să se ridice, un bărbat masiv care alerga panicat îl izbi, trântindu-l la pământ. Stone simţi cum dispozitivul de urmărire îi zboară din mâini şi nu putu decât să privească, îngrozit, cum alunecă până la marginea peronului şi cade pe şinele acestuia, chiar în momentul în care trenul părăsea staţia. Când trecu şi ultimul vagon, se lungi pe marginea peronului şi privi în jos. Dispozitivul se făcuse praf.

Se întoarse şi văzu că Reuben îl atacase pe bărbatul cu glugă. Stone sări în ajutorul prietenului său, nu că uriaşul bărbat ar fi avut nevoie. Tipul era mai mic decât Reuben, care îl puse într-una din poziţiile de wrestling, apoi îl ridică de jos şi îl lovi cu capul de un stâlp de metal. Apoi Reuben îl trânti la podea, făcându-l să alunece de-a lungul peronului neted, în timp ce oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Când Reuben vru să se năpustească din nou asupra individului, Stone îl lovi din spate, trântindu-l la pământ.

– Ce dracu'... mormăi Reuben, în timp ce glonţul îi trecu pe deasupra capului.

Stone văzuse arma şi îl lovise chiar la timp pe Reuben ca să-l ferească.

Bărbatul cu glugă se ridică într-un genunchi şi scoase pistolul, dar căzu din cauza impactului celor trei reprize de împuşcături trase în pieptul său de doi agenţi federali care sosiseră alergând, urmaţi de poliţişti în uniformă.

Stone îl ajută pe Reuben să se ridice, privind în jur după ceilalţi.

Annabelle le făcu semn cu mâna dintr-un colţ îndepărtat, iar Milton şi Caleb erau lângă ea.

– Unde-i Trent? strigă Stone.

Annabelle clătină din cap şi ridică mâna cu un gest de neputinţă.

Stone, lipsit de speranţă, privi în jur, la peronul plin de oameni. Îl pierduseră.

Deodată, Caleb strigă:

– Acolo! Se duce spre scala rulantă. E tipul care m-a răpit pe mine! Foxworth!

– E şi Trent! adăugă Milton.

Toți priviră în sus. Când își auzi pseudonimul, Seagraves privi peste umăr. Îi căzu gluga, permițându-le tuturor să îl vadă pe el și pe Albert Trent, care se afla lângă el.

– La dracu', mormăi Seagraves. Îl trase pe Trent prin mulțime și ieșiră amândoi alergând din stația de metrou.

În stradă, Seagraves îl împinse pe Trent într-un taxi și îi dădu șoferului o adresă. Îi șopti lui Trent:

– Ne întâlnim acolo mai târziu. Am pregătit un avion particular să ne scoată din țară. Uite, ai aici actele de călătorie și noua identitate. O să-ți schimbi înfățișarea.

Împinse un pachet gros de documente și un pașaport în mâinile lui Trent.

Seagraves tocmai voia să trântească ușa taxiului când se opri brusc.

– Albert, dă-mi ceasul tău!

– Poftim?

Seagraves nu mai repetă. Smulse ceasul de la încheietura lui Trent și închise ușa taxiului. Acesta se îndepărtă, ducându-l pe Trent care privea panicat pe geam. Seagraves plănuia să-l ucidă pe Trent mai târziu, de aceea dorise să aibă un obiect care îi aparținea. Era foarte furios pentru că fusese nevoit să își abandoneze colecția, dat fiind că nu putea risca să mai treacă pe-acasă. Seagraves mai era supărat și pentru că nu putuse să ia nimic de la cei doi agenți pe care îi omorâse la metrou.

„În fine, pot oricând să încep o nouă colecție."

Alergă pe stradă, se urcă într-o dubiță pe care o parcase acolo și își schimbă hainele. Apoi așteptă ca urmăritorii lui să apară. De data asta nu avea să-i mai rateze.

CAPITOLUL

66

Stone și ceilalți săriră pe scara rulantă care îi scotea de la metrou, alături de sutele de oameni speriați. Sirenele umpleau aerul cu țiuitul lor și o mică armată de poliție se îndrepta spre zonă să investigheze acțiunea violentă, timp în care ei ieșiră în stradă, fără să știe încotro s-o apuce.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că amicul Caleb e teafăr, zise Milton.

– Absolut, șopti Reuben. Îl luă pe Caleb pe după umeri. Ce dracu' ne-am fi făcut fără tine? Ne-am fi plictisit...

– Caleb, cum de ai ajuns să fii răpit? întrebă Stone curios.

Caleb povesti repede despre bărbatul care își spunea William Foxworth.

– Zicea că are niște cărți pe care ar vrea să le văd, iar următorul lucru a fost să-mi pierd cunoștința.

– Foxworth? Ăsta era numele pe care l-a folosit? întrebă Stone.

– Da, scria și pe legitimația de bibliotecă, pentru care a trebuit să arate un act de identitate ca să o obțină.

– Fără îndoială, nu e numele lui real. Măcar știm cum arată.

– Ce facem acum? întrebă Annabelle.

– Ceea ce încă nu pot să înțeleg este cum a fost pusă substanța aia în cărți, zise Milton. Albert Trent lucra în Comisia de Control al Serviciilor Secrete. Obținea cumva secretele și apoi le dădea mai departe. Dar cui? Și cum ajungeau ele în cărțile rare din sala de lectură, unde

Jewell English și probabil Norman Janklow le vedeau și le transcriau folosind ochelari speciali?

În timp ce analizau toate aceste lucruri, Stone își folosi telefonul celular ca să ia legătura cu Alex Ford. Încă îl căutau pe Trent, dar Fox îi sfătui pe Stone și pe ceilalți să se retragă din urmărire.

– N-are sens să vă expuneți la pericole mai mari, zise el. Ați făcut destul.

După ce Stone le transmise acestea, Caleb spuse:

– Și unde plecăm? Acasă?

Stone clătină din cap.

– Biblioteca Congresului nu e departe. Vreau să merg acolo.

Caleb vru să știe de ce.

– Pentru că acolo a început totul, iar o bibliotecă este întotdeauna un loc potrivit să găsești răspunsuri la întrebări.

Caleb putea să îi introducă în bibliotecă, dar nu și în sala de lectură care era închisă sâmbăta. Mergând pe hol, Stone le zise celorlalți:

– Ce mă încurcă cel mai mult este timpul în care s-au petrecut evenimentele. Se opri ca să-și ordoneze gândurile: Jewell English a venit la sala de lectură cu două zile în urmă, iar literele marcate erau în Beadle. Mai târziu, seara, când am fost în posesia cărții, literele au dispărut. E o perioadă de timp prea scurtă.

– E uimitor, admise Caleb, pentru că cele mai multe cărți din încăperea-seif stau necitite cu anii, ba chiar cu zecile de ani. Literele marcate trebuiau să apară în carte, iar Jewell trebuia să fie contactată să vină la bibliotecă să ceară o anumită carte. Apoi, după cum ai spus și tu, chiar în aceeași zi, semnele dispăreau.

Stone se opri din mers și se aplecă peste balustrada de marmură.

– Așadar, cum puteau fi atât de siguri că se vor încadra în timp? Nu voiau ca semnele să rămână în cărți prea mult timp, pentru cazul în care poliția ar fi pus mâna pe ei. Într-adevăr, dacă am fi acționat puțin mai devreme, am fi putut să ducem cartea la FBI înainte ca semnele să se evapore. Deci, logic, semnele trebuiau să rămână la locul lor până când venea English.

– Am fost în încăperea-seif și am ieșit de mai multe ori până când să vină Jewell, spuse Caleb. N-am văzut pe nimeni acolo, în afară de

funcționari, dar nimeni nu a stat înăuntru mai mult de zece-cincisprezece minute. Nu ar fi avut suficient de mult timp ca să marcheze atâtea litere! Și nici nu puteau să o facă în altă parte, pentru că ar fi trebuit să ceară cartea acasă. Tresări. Stați așa! Dacă vreunul dintre funcționari a luat-o acasă... aș putea să verific asta. Trebuiau să completeze formularul de patru pagini. Haideți! Sala de lectură e închisă, dar pot să verific în altă parte.

Îi conduse în biroul principal de informații al bibliotecii, vorbi câteva momente cu femeia care se afla acolo, apoi se duse în spatele biroului, se așeză la computer și începu să bată la tastatură. Un minut mai târziu arăta dezamăgit.

– Nici un Beadle nu a fost scos. De fapt, nici o carte nu a fost scoasă din motive personale din bibliotecă în ultimele patru luni.

În timp ce stăteau acolo cu toții, își făcu apariția Rachel Jeffries. Ei îi dăduse Caleb volumul de Beadle, cel cu literele marcate, ca să fie restaurat.

– O, bună, Caleb, nu credeam că mai vii la lucru în weekend, spuse ea.

– Bună, Rachel, fac doar niște verificări.

– Încerc să găsesc pe cineva de la restaurare. Am trecut pe-aici să mă întâlnesc cu cineva care lucrează la același proiect ca mine. A, dacă tot suntem aici, să-ți spun că volumul de Beadle pe care mi l-ai dat pentru restaurare a fost recent returnat la sala de lectură, după ce a fost reparat.

– Ce? zise Caleb înmărmurit.

– Erau câteva pagini desprinse și coperta cam deteriorată. Când m-am uitat la istoricul restaurării sale am fost foarte surprinsă, pentru că tocmai fusese adus la sala de lectură. Nu am idee cum s-a putut deteriora din nou atât de repede.

– Când *exact* a fost adus la sala de lectură? o întrebă Caleb, ignorând întrebarea ei.

– De ce? Cu o zi înainte să mi-o aduci tu.

– Rachel, așteaptă o clipă.

Caleb începu din nou să bată pe tastatura computerului. Căuta să vadă câte volume de Beadle fuseseră trimise la restaurare în ultimul timp. Primi răspunsul rapid.

– Treizeci și șase de volume de Beadle restaurate în ultimii doi ani, le spuse el celorlalți. Apoi verifică înregistrările cărților cerute de Jewell English și Norman Janklow și numele tuturor volumelor care fuseseră trimise la restaurare în ultimele șase luni.

Descoperi că Jewell English ceruse șaptezeci la sută din volumele de Beadle care fuseseră restaurate în ultimele șase luni. Le ceruse chiar în ziua în care se întorseseră de la Departamentul de Restaurare. Găsi același tipar și în cazul lui Norman Janklow.

Le spuse celorlalți rezultatul căutărilor sale.

– Volumele necesită o minuțioasă muncă de restaurare, din cauza procedeelor ieftine care au fost folosite la realizarea lor.

Stone, a cărui minte mergea mai repede decât a celorlalți, se uită la Rachel Jeffries.

– Ne puteți spune care dintre restauratori lucrează cel mai des la volumele de Beadle?

– Desigur. Monty Chambers.

Stone și ceilalți o luară la goană pe hol. Caleb strigă peste umăr:

– Rachel, te iubesc.

Ea se înroși imediat, dar reuși să spună:

– Caleb, știi că sunt *măritată*. Dar poate bem ceva împreună odată.

– Știi unde locuiește Chambers? îl întrebă Stone pe Caleb când ieșiră în stradă.

Caleb dădu din cap.

– De fapt, nu locuiește prea departe de aici.

Se precipitară spre două taxiuri și plecară. Într-un sfert de oră, taxiurile încetiniră când intrară pe strada din liniștita zonă rezidențială unde erau aliniate casele vechi, renovate. Fiecare avea o curte mică, pătrată, în față, înconjurată de gărdulețe de șaizeci de centimetri înălțime, din fier forjat.

– Nu știu de ce, dar zona asta mi se pare familiară din motive care nu îmi sunt clare acum, spuse Stone.

– Sunt o grămadă de zone care seamănă cu asta, zise Caleb.

Se dădură jos din taxiuri și Caleb îi conduse la una dintre case. Cărămida fusese vopsită în albastru, iar obloanele erau negre. Ghivece cu flori erau așezate pe pervazuri.

– Cu siguranță că am mai fost aici și altădată, zise Stone, iar Caleb dădu din cap.

– Monty are un atelier acasă, unde repară cărți pe cont propriu. Am trimis câțiva oameni la el. Mi-a reparat chiar și mie vreo două cărți. Nu îmi vine să cred că e amestecat în așa ceva. Este cel mai bun restaurator pe care l-a avut vreodată Biblioteca Congresului în ultimele câteva zeci de ani.

– Oricine are un preț, iar un restaurator este persoana perfectă să modifice o carte, remarcă Stone, privind cu precauție la casă. Mă îndoiesc că mai e pe-aici, dar nu se știe niciodată. Eu și Reuben o să ciocănim la ușă, iar voi o să stați în spatele nostru.

Nu răspunse nimeni. Stone privi în jur. Nu era nimeni pe stradă.

– Acoperă-mă, Reuben, zise Stone.

Reuben se întoarse și se așeză în dreptul lui, ca să nu fie văzut din stradă. Un minut mai târziu, încuietoarea se deschise. Stone intră primul, urmat de Reuben. La nivelul principal nu se vedea nimic interesant. Mobila era veche, dar nu foarte veche, tablourile de pe pereți erau reproduceri, chiuveta era goală. Cele două dormitoare de la etaj prezentau chiar și mai puțin interes. Într-un dulap erau atârnate câteva perechi de pantaloni, cămăși, jachete; în micul scrin erau chiloți și șosete.

În baie erau articolele obișnuite, totuși Stone se uită nedumerit la câteva dintre ele. Dulăpiorul conținea medicamentele prescrise îndeobște și produse de toaletă. Nu găsiră nimic care să arate că Chambers plecase.

Când coborâră scara, ceilalți stăteau în hol.

– E ceva? întrebă Caleb neliniștit.

– Ziceai ceva de un atelier, spuse Stone.

– La parter.

Coborâră și cercetară atelierul lui Chambers. Erau acolo tot felul de lucruri pe care oricine s-ar fi așteptat să le găsească în arsenalul unui restaurator de cărți, nimic altceva.

– O fundătură, dădu Reuben verdictul.

De acolo se putea ieși afară, iar Stone aruncă o privire pe fereastră.

– De-aici se iese într-o alee cu un rând de clădiri pe cealaltă parte.

– Și? zise Reuben nervos. Mă îndoiesc că un trădător fugar stă pe alee așteptându-i pe federali să vină.

Stone deschise ușa, ieși și se uită pe alee.

– Așteptați aici!

Alergă pe alee, dădu colțul și dispăru din câmpul lor vizual. Când se întoarse după câteva minute, ochii îi luceau.

Reuben se uită mai atent la prietenul său.

– Ți-ai amintit de ce ți se pare familiar acest loc? Ai mai fost pe aici?

– *Toți* am fost aici, Reuben.

CAPITOLUL

67

Stone îi conduse după colț, pe strada pe care se aflau casele al căror spate dădea în aleea de lângă locuința lui Chambers. Stone se opri în dreptul unei clădiri și le făcu celorlalți semn să rămână pe loc, în timp ce el se uita în sus la clădirea din fața lor.

– Dumnezeule, zise Caleb, privind în jur și dându-și seama unde se afla. N-am recunoscut locul ăsta ziua.

– Caleb, sună! îl instrui Stone.

Caleb făcu întocmai și îi răspunse o voce gravă.

– Cine e?

Stone îi făcu semn lui Caleb.

– Eu sunt, domnule Pearl. Caleb Shaw. Hmm... aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre *Psalm Book*.

– Nu e deschis. Programul meu e afișat clar pe pancartă.

– E foarte urgent, zise Caleb. Vă rog. N-o să dureze mult.

Trecură câteva momente lungi până se auzi un clic. Caleb împinse ușa, care se deschise și intrară cu toții. Când Vincent Pearl apăru o clipă mai târziu, nu mai purta roba sa lungă, ci era îmbrăcat cu pantaloni negri, cămașă albă, și purta un șorț verde de lucru. Părul său lung era în dezordine, la fel și barba. Fu foarte mirat să-i vadă pe ceilalți împreună cu Caleb și zise supărat:

– Sunt foarte ocupat, Shaw. Nu pot să las totul baltă din simplul motiv că tu apari neanunțat.

Stone făcu un pas înainte.

– Unde e Albert Trent? În camera din spate?

Pearl rămase cu gura căscată.

– Poftim? Cine?

Stone îl dădu la o parte din calea lui, deschise ușa și intră în cameră. Ieși o clipă mai târziu.

– Sau poate sus?

– Ce dracu' faceți aici? strigă Pearl. Chem poliția!

Stone trecu pe lângă el spre scara în spirală și îi făcu semn lui Reuben să îl urmeze.

– Aveți grijă, Foxworth ar putea să fie cu el.

Cei doi dispărură pe scări și, un minut mai târziu, ceilalți auziră țipete și zgomote de luptă. Apoi zgomotul încetă brusc, iar Stone și Reuben apărură pe scară și coborâră ținându-l ferm pe Albert Trent.

Îl aruncară într-un fotoliu, iar Reuben rămase în picioare lângă el. Funcționarul de la Comisia de Control părea învins, dar Reuben mormăi:

– Dă-mi un motiv să nu îți sucesc gâtul ăla sfrijit!

Stone se întoarse către Pearl care, spre deosebire de Trent, nu își pierduse stăpânirea de sine.

– N-am nici o idee de ce faceți asta, zise Pearl în timp ce își ridică șorțul deasupra umerilor să și-l dea jos. Bărbatul acesta este un prieten de-al meu și se află aici la invitația mea.

– Unde este Chambers? îi azvârli Caleb.

– Cine? zise Pearl.

Caleb părea exasperat.

– Monty Chambers.

– E chiar aici, Caleb, zise Stone.

Îl apucă tare pe Pearl de barbă. Aceasta începu să se dezlipească. Cu cealaltă mână îl înhăță de păr, dar Pearl îl opri.

– Vă rog, permiteți-mi.

Își scoase întâi barba, apoi peruca, lăsând la iveală un cap chel, cu pielea netedă.

– Dacă chiar vrei să-ți ascunzi identitatea, nu lăsa în baie o sticlă de șampon și o perie de păr. Bărbații cu chelie au rareori nevoie de aceste articole.

Pearl căzu greu în fotoliu, petrecându-și degetele prin părul fals.

– Am spălat peruca și barba în chiuvetă și apoi le-am periat. A fost un chin. Și iată-vă aici. Cea mai mare parte a vieții e un chin.

Caleb încă se holba la Vincent Pearl care acum era Monty Chambers.

– Nu-mi vine să cred! Nu mi-am dat seama niciodată că voi doi erați una și aceeași persoană.

– Deghizarea a fost radicală, Caleb, zise Stone. Barba și părul lung, ochelarii diferiți, adăugarea kilogramelor, haine neobișnuite. Toate acestea conduc la o înfățișare foarte originală. Și, după cum recunoști și tu, l-ai văzut pe Pearl aici la magazin doar de două ori. Și doar noaptea, când lumina nu e așa de bună.

Caleb dădu din cap.

– Iar la bibliotecă vorbeai foarte puțin. Iar când vorbeai, aveai o voce înaltă și plângăreață. Deci cine e cel real, zise el, Vincent Pearl sau Monty Chambers?

Pearl zâmbi slab.

– Monty Chambers este numele meu adevărat. Vincent Pearl este un alter ego.

– Dar de ce era nevoie să ai un alter ego? întrebă Stone.

Mai întâi, Chambers fu rezervat, nu părea să vrea să răspundă. Apoi dădu din umeri și zise:

– Cred că nu mai are nici o importanță acum. Obișnuiam să fiu actor în tinerețe. Îmi plăcea să mă îmbrac diferit, să joc diverse roluri. Dar talentul meu nu a găsit oportunitățile necesare, cred că se poate spune așa. Cealaltă pasiune a mea o reprezentau cărțile. De tânăr, am învățat cu un excelent restaurator, m-am angajat bibliotecar și acestea au fost începuturile unei frumoase cariere. Dar voiam și să colecționez cărți. Iar salariul de bibliotecar nu mi-ar fi permis acest lucru. Așa că am devenit dealer de cărți rare. Aveam indubitabil cunoștințele necesare și experiență. Dar cine ar fi angajat pentru așa ceva un umil restaurator? În nici un caz cei bogați, adică exact clienții pe care aspiram eu să-i am. Așa că am inventat un personaj în care ei să aibă încredere nețărmurită...

– Și al cărui magazin era deschis doar noaptea, ca să poți să ai o slujbă și în timpul zilei, adăugă Stone.

– Am cumpărat acest magazin pentru că se afla aproape de aleea care dădea spre casa mea. Puteam să mă deghizez și să merg de la o ușă la alta ca și cum eram altcineva. A funcționat totul fără probleme. Cu anii, reputația mea de anticar a înflorit.

– Și cum ai ajuns din anticar spion? întrebă Caleb cu o voce tremurătoare. Cum ai ajuns din restaurator ucigaș de oameni?

– Nu spune nimic! strigă Trent. N-au nici o dovadă împotriva noastră!

– Avem codul secret, zise Milton.

– Nu, nu-l aveți, rânji Trent. Dacă îl aveați, v-ați fi dus la poliție.

– *E, w, h, f, w, s, p, j, e, m, r, t, i, z.* Să continui? întrebă Milton politicos.

Se uitară cu toții la el, perplecși.

– Milton, de ce nu ne-ai spus până acum?

– N-am crezut că are vreo importanță, pentru că nu aveam dovada în carte. Dar citisem literele marcate până să apuce să dispară. Iar eu, odată ce văd ceva, nu mai uit niciodată, îi spuse el bucuros lui Trent care încremenise de uimire. Oricum, o să-mi amintesc toate literele și autoritățile ar putea încerca să decripteze codul de îndată ce le voi spune literele.

Chambers se uită la Trent și ridică din umeri.

– Eu și tatăl lui Albert am fost prieteni. Adică prieten cu mine, Monty Chambers, vreau să spun. După ce a murit, am fost ca un tată pentru Albert, cred, sau cel puțin un mentor. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Albert s-a întors la Washington după ce a terminat școala și a intrat în CIA. Am avut amândoi nenumărate discuții despre spionaj, de-a lungul anilor. Apoi el s-a mutat în Capitol Hill. Și am avut cu el și mai multe discuții. La vremea aceea, i-am împărtășit secretul meu. Lui nu-i plăceau cărțile așa de mult. O pasiune pe care, din păcate, n-am putut niciodată să i-o insuflu.

– Și spionajul? întrebă Stone.

– Bătrân nebun, taci din gură! țipă Chambers.

– Gata, asta e, ora de culcare, copii!

Reuben îi dădu o lovitură în maxilar lui Trent, făcându-l knockout. Apoi se ridică și îl îndemnă pe anticar:

– Zi mai departe!

Chambers se uită la Trent care leșinase.

– Da, mă întreb dacă sunt un bătrân *nebun*. Puțin câte puțin, Albert mi-a spus cum se puteau câștiga bani din vânzarea a ceea ce el numea secrete *minore*. Mi-a explicat că nu era chiar spionaj, ci mai ales o afacere normală. Spunea că poziția pe care el o avea în Comisia de Control i-a permis să întâlnească pe cineva care avea contacte în agențiile de informații și care era foarte interesat să facă afaceri cu el. Mai târziu, s-a dovedit că acel om era foarte periculos. Dar Albert spunea că sunt o grămadă de oameni care vând secrete, de ambele părți. Era ceva aproape de la sine înțeles.

– Și ai crezut asta? întrebă Stone.

– O parte din mine nu credea. Dar o parte din mine dorea să creadă, deoarece colecțiile de cărți necesită bani mulți. E o pasiune costisitoare, iar astfel banii puteau să vină ușor. Acum îmi dau limpede seama că n-a fost bine ce-am făcut, dar privind înapoi, la momentul acela nu părea ceva chiar așa de rău. Albert spunea că problema este că toți spionii sunt prinși dacă abandonează. A mai spus că o să găsească o cale prin care ei să depindă de mine.

– Abilitățile tale de restaurator de cărți rare; erai expert, și aveai și acces la bibliotecă, zise Caleb.

– Da. Eu și Albert eram prieteni vechi, deci nu era nimic suspect dacă îmi aducea o carte; era specialitatea mea, la urma urmei. În carte, anumite litere erau însemnate cu puncte mici. Luam literele codificate pe care mi le dădea și le puneam în cărțile de la bibliotecă, folosind o anumită substanță chimică. Oricum, la incunabule îmi plăceau dintotdeauna literele înflorite pe care le-au creat artizanii la începutul apariției tiparnițelor și după aceea. Pentru mine, ele sunt adevărate picturi în miniatură, vechi de sute de ani; îngrijite cu atenție, pot să arate și azi la fel de vii ca în ziua în care au fost executate. În felul meu, eu am experimentat astfel de lucruri, ca un hobby. În ziua de azi nu mai există o piață pentru așa ceva. De fapt, n-a fost greu să marchez literele astfel încât să se vadă cu niște lentile speciale, pe care tot eu le-am construit. Pe lângă vechile cărți, chimia și puterea de manipulare a luminii m-au fascinat dintotdeauna. Munca mea la bibliotecă mă face foarte fericit.

Făcu o pauză. În fine, m-a făcut. Cariera mea acum, desigur, s-a încheiat. Oftă adânc. Pe de altă parte, Albert aranja cu niște oameni să vină la sala de lectură cu acești ochelari speciali. Am înțeles că veneau acolo după un program stabilit clar, pentru că nu era simplu să iei mesajele codificate, mai ales că nu trebuia nici să se nască suspiciuni.

– Femeia și bărbatul în vârstă care veneau la sala de lectură nu au suscitat niciodată suspiciuni, oricum, zise Stone. Puteau să ia secretele, să le așeze în scrisori de modă veche adresate „rudelor" care trăiau în afara țării, și nici măcar măreața NSA cu toate supercomputerele și sateliții săi nu ar fi știut vreodată să-i demaște. Chiar era planul perfect!

– Îi spuneam lui Albert ce carte era gata de plecare, iar el plasa anumite fraze pe internet care îi anunța pe ei când să vină și ce carte să ceară. Eu livram cartea în dimineața vizitei lor. Avem comenzi fără sfârșit, iar cărțile circulau libere la sala de lectură, deci nu era nici o problemă. Intrau, copiau literele marcate și plecau. Câteva ore mai târziu, substanța se evapora și, odată cu ea, și dovada incriminatoare.

– Și ai fost plătit foarte bine, cu bani trimiși din conturi străine, zise Annabelle.

– Cam așa ceva, recunoscu el.

– Dar așa cum spuneai, Vincent Pearl s-a bucurat de un mare succes. De ce nu ți-ai asumat această identitate tot timpul? întrebă Stone.

– Cum spuneam, îmi plăcea și munca pe care o făceam la bibliotecă. Și era și amuzant să păcălești pe toată lumea. Cred că voiam tot ce era mai bun din ambele lumi.

– Spionajul e suficient de rău, dar crima!... strigă Caleb. Bob Bradley, Cornelius Behan, Norman Janklow, probabil Jewell English? Și Jonathan? Din cauza voastră, Jonathan a fost ucis!

– Eu n-am ucis pe nimeni! Chambers protestă vehement. Arătă spre Trent. El a făcut asta! El și cei cu care lucrează, cine or fi ei!

– Domnul Foxworth, zise Stone încet.

– Dar de ce Jonathan? întrebă cu amărăciune în glas Caleb. De ce el?

Chambers își frecă nervos palmele una de cealaltă.

– A venit pe neașteptate în atelierul de restaurare, după orele de program, într-o noapte, și m-a văzut lucrând la o carte. Tocmai aplicam

substanța pe paginile ei. Am încercat să-i explic ceva, dar nu am fost sigur că m-a crezut. I-am spus imediat lui Albert ce s-a întâmplat și următorul lucru pe care l-am aflat a fost acela că Jonathan era mort. Mai târziu, Albert mi-a spus că sala de lectură era baza noastră de schimb, iar ei aveau să facă în așa fel încât moartea să pară naturală. Dacă am fi pierdut sala de lectură, ar fi trebuit să renunțăm la afacerea asta.

– Dar știai ce s-a întâmplat! Și totuși, ai mers mai departe, zise Caleb pe un ton acuzator.

– Ce puteam să fac? Să putrezesc în închisoare? exclamă Chambers.

– Vei putrezi acum, zise hotărât Stone. Și el la fel, adăugă, arătând spre Trent.

O voce spuse:

– Sau poate că nu.

Se întoarseră toți și îl văzură pe Roger Seagraves îndreptându-se spre ei, cu câte un pistol în fiecare mână.

– Domnul Foxworth? zise Caleb.

– Taci! zise Seagraves nerăbdător. Privirea lui se opri asupra lui Trent, care tocmai își revenea.

Când îl văzu pe Seagraves acesta spuse:

– Mulțumesc lui Dumnezeu, Roger.

Seagraves zâmbi.

– Ai greșit zeitatea, Albert.

Trase, nimerindu-l pe Trent chiar în piept. Omul horcăi și alunecă de pe fotoliu pe podea. Seagraves îndreptă celălalt pistol spre Stone și Reuben, care făcuseră o mișcare spre el.

– Nu cred.

Ridică celălalt pistol spre Chambers.

– Nu mai este nevoie de serviciile tale.

În timp ce Chambers se pregătea pentru impactul cu glonțul, Stone păși între el și Seagraves.

– Am chemat deja poliția, e în drum spre noi. Dacă ai plănuit să scapi, acum ar fi momentul cel mai bun.

– Asta mă emoționează. Un Triple Six căruia îi pasă de un altul.

Stone deveni încordat.

Seagraves zâmbi.

– Deci e adevărat. Atunci cunoști prima noastră regulă: nu lași niciodată martori. Dar sunt curios: cum de-ai ajuns să lucrezi într-un cimitir? E o decădere mare pentru unul ca tine.

– De fapt, eu am considerat-o o promovare.

Seagraves dădu din cap.

– M-aș fi scutit de multe greutăți, dacă te-aș fi ucis când am avut ocazia. Ai distrus o mare operațiune. Dar am destui bani ca să trăiesc bine de-acum încolo.

– Dacă scapi, zise Annabelle.

– Oho... voi scăpa.

– N-aș fi așa sigur, zise Stone, și își îndreptă discret mâna dreaptă spre buzunarul jachetei. Serviciul Secret și FBI-ul sunt, de asemenea, implicate.

– Mamă, chiar că mă sperii. Și, în ultimul rând, am nevoie de câteva articole pentru colecția mea, zise Seagraves. Stai! țipă, iar Stone încremeni așa cum era, cu degetele aproape de buzunarul de la piept. Mâinile sus, bătrâne!

– Ce? zise Stone, aparent nedumerit.

– Mâinile sus, Triple Six, la vedere! Acum!

Stone își ridică ambele mâini în aer. Seagraves gâfâi și se dezechilibră. Scăpă pistoalele, încercând să-și scoată cuțitul din gât. Dar lama pe care Stone i-o aruncase când ridicase brusc mâinile îi tăiase carotida. Sângele curgea atât de repede, încât Seagraves se clătină și căzu în genunchi. Apoi căzu pe burtă. Se roti încet pe spate. Ceilalți priveau terifiați, iar Stone se îndreptă calm spre Seagraves și scoase cuțitul.

„Ultima persoană pe care am ucis-o cu o lovitură de cuțit era exact ca acest bărbat. A meritat-o cu vârf și îndesat."

Milton privi într-o parte în timp ce Caleb se făcu alb ca varul și părea că se clatină pe picioare.

Annabelle și Reuben nu-și puteau desprinde ochii de la bărbatul rănit mortal.

Stone se uită la muribund fără nici o urmă de milă.

– Dacă trebuia cineva omorât, acela era el. Nu trebuie să stai la discuții cu unul ca ăsta.

Roger Seagraves își dădu duhul în liniște, și chiar atunci, din depărtare, se auziră și sirenele.

– L-am chemat pe Alex Ford când mi-am dat seama că locuința lui Chambers dă în magazinul de cărți, explică Stone.

– De-asta am făcut-o, știi, zise Chambers, mutându-și în sfârșit privirea de la Seagraves. Pentru cărți. Să le pot achiziționa, să le păstrez în siguranță pentru generațiile viitoare. Cu banii pe care i-am câștigat am luat câteva exemplare uimitoare. Chiar am reușit asta.

Ridicându-și privirea, îi văzu pe toți cum îl priveau cu dezgust.

Chambers se ridică încet.

– Trebuie să-ți dau ceva, Caleb.

Stone, suspicios, îl urmă până la tejghea. Când ajunse la un dulap, Stone îi prinse mâna.

– Iau eu ce-ți trebuie.

– Nu e o armă, protestă Chambers.

– Să vedem, nu?

Stone scoase o cutie mică, o deschise și se uită în ea. Apoi o închise la loc. I-o dădu lui Caleb. Înăuntru se afla prima ediție din *Psalm Book*.

– Mulțumesc, Dumnezeule! strigă Caleb ușurat. Apoi se uită la Chambers uimit. Cum ai reușit s-o iei? Nu știai nici codurile și nu aveai nici cheia de la încăperea-seif.

– Îți amintești că mi-a fost rău și că te-ai oferit să-mi dai un pahar cu apă din baia de jos? După ce ai ieșit, am deschis micul seif. Te văzusem când îl deschiseseși și reținusem cifrul. Era numărul sălii de lectură. Am luat cartea și am ascuns-o în jachetă. Când te-ai întors cu paharul de apă, ai încuiat și am plecat.

– Tâmpit mai ești! L-ai lăsat singur în încăperea-seif? se miră Reuben.

– Nu m-am așteptat să fure, se scuză Caleb.

Chambers își privea mâinile.

– A fost doar un impuls pe care l-am simțit. După ce am luat-o, am fost înspăimântat și tulburat. Nu mai făcusem asta niciodată. Sunt extrem de cinstit cu toți clienții mei. Dar cartea aceea... Măcar să o țin în mână! Ochii săi luciră pentru o clipă, apoi sclipirea se stinse la fel de

repede. Te tot îndemnam să evaluezi cartea pentru că m-am gândit că astfel nu o să fiu suspectat, când avea să fie descoperită dispariția ei.

Annabelle se uită în cutie.

– O, cartea *aceea!* Deci, a *păstrat-o!*

Caleb o privea, nevenindu-i să creadă.

– Ce? Știi ceva despre ea? o întrebă.

– A, e o poveste lungă, spuse ea în grabă.

CAPITOLUL

68

Alex Ford și armata sa de agenți sosiră în câteva minute. Surprinzător, Albert Trent încă mai trăia, deși era foarte grav rănit. Documentele de călătorie care se aflau în buzunarul jachetei blocaseră parțial glonțul. Fu luat de acolo cu o ambulanță. Chambers dădu o declarație detaliată poliției, povestind încă o dată tot ce le mărturisise deja celorlalți. Când fu luat, Chambers îi spuse lui Caleb:

– Te rog să ai grijă de *Psalm Book*.

Caleb dădu o replică ce surprinse pe toată lumea și chiar pe el însuși:

– La naiba, e doar o carte, Monty, sau Vincent, sau cine dracului ești. Aș prefera ca Jonathan să fie în viață, decât să dețin această bucată de hârtie veche.

Luă neprețuita *Psalm Book* și o puse fără nici o ceremonie la loc în cutia ei.

Povestea expusă de la început la sfârșit dovedi că multe dintre deducțiile făcute de Stone fuseseră corecte. Bradley fusese ucis pentru că era pe cale să-l forțeze pe Trent să plece din Comisie, făcând astfel imposibilă continuarea aparent nevinovatei relații cu Seagraves. Iar Behan fusese ucis pentru că descoperise că Jonathan fusese omorât folosindu-se CO_2 furat de la compania lui.

Din declarația lui Chambers mai aflară că unul dintre oamenii lui Trent primise o slujbă la Fire Control, Inc. și că acesta pătrunsese în sala de lectură și plasase acolo o cameră video mică pretextând că verifica duza de gaz aflată în încăperea respectivă. Annabelle și Caleb nu

văzuseră acest lucru pe banda înregistrată pentru că fapta se petrecuse într-o duminică, atunci când sala era închisă, iar camera de înregistrare era oprită. Dar ei văzuseră cu siguranță ceva mult mai important: Jewell English schimbând cu o mișcare dibace ochelarii, ceea ce îi condusese în cele din urmă la aflarea adevărului. În subsol, unde se afla camera de depozitare a halonului, fusese postat un om care așteptase ca DeHaven să intre în zona în care putea fi ucis. A doua zi, din nefericire, Jonathan chiar se dusese în acea zonă și fusese ucis înainte ca el să fi apucat să spună cuiva ce văzuse. Chambers recunoscu și că se dusese ulterior în încăperea-seif ca să recupereze camera video.

Milton le oferi reprezentanților NSA literele care constituiau codul secret, iar ei îl decriptară. Din puținul pe care Stone și ceilalți îl aflaseră, se pare că acel cod se baza pe o formulă criptată veche de secole. Codul era ușor de spart cu tehnicile moderne de decriptare și cu puterea masivă a computerelor, dar Seagraves fusese absolut sigur că nimeni nu-i va suspecta vreodată de spionaj pe Monty Chambers, Norman Janklow și Jewell English. În sistemul modern, textele cifrate erau generate electronic, dar necesitau chei care constau în numere lungi care trebuiau să rămână secrete în fața asalturilor brutale și a altor atacuri realizate cu ajutorul computerelor, ceea ce ar fi fost imposibil de reprodus într-o carte veche.

Trent se refăcu după rana pe care o avusese și vorbi mai ales când află că guvernul încerca din răsputeri să obțină pedeapsa cu moartea în ceea ce-l privea. Informațiile includeau rolul deosebit de important pe care-l jucase Roger Seagraves ca șef al rețelei de spionaj. Cunoscându-se implicarea lui Seagraves, FBI investiga pe oricine avea o legătură, oricât de îndepărtată, cu el; alte arestări păreau iminente.

De asemenea, fu cercetată casa lui Seagraves și i se decoperi colecția. La început nu își putură da seama ce era cu acele articole, dar când în cele din urmă înțeleseră, situația avea să se complice, întrucât multe dintre obiecte aparținuseră victimelor ucise de Seagraves pe când lucra în CIA.

După ceva timp, Stone se întâlni cu Ford, cu câțiva agenți FBI și cu cei doi detectivi care îl căutaseră pe Caleb la bibliotecă.

– Știam că există o rețea de spionaj în oraș, spuse un agent FBI. Dar n-am reușit niciodată să găsim sursa. Nu ne-am imaginat niciodată, cu siguranță, că Biblioteca Congresului este implicată.

– Noi aveam ceva ce voi nu aveați, spuse Stone.

Agentul păru surprins.

– Ce anume?

– Un foarte talentat bibliotecar pe nume Caleb Shaw, despre el e vorba, răspunse Alex Ford.

Unul dintre detectivi clipi.

– Adevărat, Shaw. Bun, nu-i așa? Mi s-a părut că ar fi un pic... hmm... agitat.

– Hai să zicem că lipsa lui de curaj reprezintă mai mult... explică Stone.

– Ghinion? continuă detectivul.

– Atenție la detalii.

Îi mulțumiră lui Stone pentru ajutor și lăsară ușa deschisă pentru viitoare cooperări.

– Dacă aveți vreodată nevoie de ajutor, e suficient să ne spuneți, zise unul dintre agenții FBI, care îi dădu o carte de vizită lui Stone, cu un număr de telefon pe ea.

Stone puse cartea de vizită în buzunar, gândindu-se: „Mă rog la Dumnezeu să nu mai am niciodată nevoie de ajutor".

După ce lucrurile se calmară întru câtva, se întâlniră cu toții acasă la Stone. Atunci Caleb aduse *Psalm Book* și îi ceru lui Annabelle să-i spună adevărul.

Ea inspiră adânc și începu să explice:

– Știam cât de mult îi plăceau cărțile lui Jonathan și, într-o zi, l-am întrebat care este cartea pe care ar vrea cel mai mult să o aibă. Iar el a răspuns *Bay Psalm Book*. Am citit despre ea și am aflat că toate se aflau în instituții, și una părea să fie cel mai ușor de obținut.

– Lasă-mă să ghicesc! Cea de la Old South Church din Boston? zise Caleb cu promptitudine.

– De unde știi?

– E mai ușor decât să te gândești la cea de la Biblioteca Congresului sau de la Yale, cel puțin așa sper.

– În orice caz, m-am dus acolo cu un prieten și le-am spus că suntem studenți și că facem o lucrare despre faimoasa carte.

– Și v-au lăsat să vă uitați la ea, zise Caleb.

– Da. Și să facem fotografii. Și mai aveam încă un prieten care chiar era foarte bun la fal... vreau să spun... foarte bun la a face diverse lucruri.

– Așa că a *falsificat Psalm Book?* exclamă Caleb.

– A fost grozav. Nu puteai spune care era cea reală.

Lui Annabelle îi mai trecu din entuziasm când văzu cât era de furios.

– În fine, ne-am întors acolo și am făcut un mic *schimb.*

– Ați făcut un *mic schimb?* zise Caleb roșu la față. Cu una dintre cele mai rare cărți din istorie, voi ați făcut un *mic schimb?*

– De ce nu i-ai dat lui DeHaven copia, dacă tot era așa de excelentă? întrebă Stone.

– Să-i dau un fals bărbatului pe care îl iubeam? Nu cred...

Caleb căzu în fotoliu.

– Nu pot să cred ce aud.

Înainte de a crea prea multă tensiune, Annabelle se grăbi să încheie povestea:

– Când i-am dat cartea, Jonathan a încremenit. Dar, bineînțeles, i-am spus că era doar o copie pe care o făcusem pentru el. Nu știu dacă m-a crezut sau nu. Cred că a sunat pe ici, pe colo să verifice. Și cred că a tras concluzia că ce făceam eu ca să îmi câștig existența nu era chiar ceva foarte cinstit.

– Într-*adevăr?* Ce surpriză trebuie să fi fost pentru el, se repezi Caleb să spună.

Ea îl ignoră.

– Dar cum cei de la biserică nu își dăduseră seama că *Psalm Book* era un fals, cred că, în final, Jonathan a presupus că îi spusesem adevărul. A fost foarte fericit. Și nu era decât o carte veche.

– Doar o carte veche!

Caleb era gata să explodeze. Stone îi puse o mână pe umăr.

– Hai să nu batem un cal mort, Caleb.

– Un cal mort? zise el intrigat.

– O s-o duc la loc, se oferi Annabelle.

– Poftim? se miră Caleb.

– Iau cartea și o duc înapoi, și fac un *mic schimb*.

– Nu vorbești serios.

– Ba vorbesc foarte serios. Am schimbat-o o dată, pot să o fac și a doua oară.

– Și dacă vei fi prinsă?

Ea se uită la Caleb cu milă.

– Sunt mult mai bună acum decât eram atunci. Apoi se uită la Milton. Mă ajuți s-o fac?

– Normal! exclamă Milton entuziasmat.

Caleb arăta de parcă ar fi fost în pragul apoplexiei.

– Vă interzic categoric participarea la o infracțiune.

– O să ne oprești, Caleb? Și nu este o infracțiune, pentru că punem cartea adevărată *înapoi,* nu?

Caleb încercă să spună ceva, dar se calmă imediat.

– Nu, cred că nu este.

– O să mă ocup de detalii, zise Annabelle. Îmi trebuie cartea, Caleb.

Întinse mâna după ea.

Caleb o strânse imediat la piept.

– Pot s-o păstrez eu până când vei avea într-adevăr nevoie de ea? întrebă el, în timp ce își trecea ușor mâna peste coperta ei.

– I-ai spus lui Monty Chambers că e doar o carte, îi reaminti Reuben.

Caleb arăta foarte trist.

– Știu. Dar eram nedormit când am spus asta. Cred că poveștile cărții m-au amețit, zise el melancolic.

– OK. Poți s-o păstrezi, zise ea.

Reuben se uită la Annabelle plin de speranță.

– Bun, acum că distracția s-a terminat, vrei să ieșim împreună la un moment dat? Poate chiar diseară?

Ea zâmbi.

– Pot să refuz de data asta? Dar apreciez invitația.

– Nu va fi ultima, doamnă.

Îi sărută mâna.

După ce plecară ceilalți, Annabelle se duse cu Stone, care avea de lucru în cimitir.

În timp ce el spăla o piatră de mormânt, ea aduna buruieni și le punea într-un sac de plastic.

– Nu cred că ai vrea să rămâi și să mă ajuți, zise el. Să muncești într-un cimitir nu e chiar viața pe care aș vedea-o pentru cineva ca tine.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Și ce fel de viață vezi pentru cineva ca mine?

– Bărbat, copii, o casă în suburbii, membră în comitetul de părinți al școlii, poate și un câine.

– Glumești, nu?

– Glumesc. Și acum?

– Trebuie să returnez cartea, altminteri o să am de-a face cu Caleb.

– Și după aceea?

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt genul care să privească prea departe în viitor.

Luă și ea un burete, îngenunche și se apucă să îl ajute pe Stone să curăță piatra de mormânt. Mai târziu, după ce luară masa, pe care Annabelle o pregătise, stătură de vorbă afară pe verandă.

– Mă bucur că m-am întors, spuse ea, privindu-l pe Stone.

El îi răspunse:

– Și eu, Annabelle.

Ea zâmbi când îl auzi spunându-i pe numele adevărat.

– Tipul ăla, Seagraves, ți-a zis Triple Six. Despre ce e vorba?

– Despre ceva ce s-a întâmplat în urmă cu treizeci de ani, zise Stone.

– Înțeleg. Cu toții avem secrete.Te-ai gândit vreodată să mergi în alt loc decât să rămâi *aici?* îl întrebă ea.

– *Aici* o să ajungă să fie ceva ce vei aprecia din ce în ce mai mult, zise el simplu.

„Poate că așa va fi", se gândi Annabelle. Rămaseră tăcuți, privind cum se ridică luna.

La patru ore distanță de condus, spre nord, Jerry Bagger privea pe fereastră aceeași lună. Colectase fiecare datorie, amenințase sau bătuse mai mulți oameni decât își putea aduce aminte și se bucurase de fiecare minut. Rezultatul fusese acela că se apropia, pe măsură ce strategia ei de apărare și acoperire erau îndepărtate. Foarte curând avea să fie rân-

dul lui. Iar ceea ce îi făcuse lui Tony Wallace pălea pe lângă ce plănuise pentru doamnă. Imaginea ei când el avea să o distrugă cu mâinile lui nu înceta să îi aducă necontenit pe buze un zâmbet. Deținea din nou controlul. Bagger pufăi mulțumit din trabuc și luă o sorbitură din paharul de bourbon.

„Pregătește-te, Annabelle Conroy. Sosește Jerry cel mare și rău."

MULȚUMIRI

Lui Michelle, cea care într-adevăr face lucrurile să meargă.

Lui Colin Fox, mulțumiri pentru munca lui grozavă de redactor. Sper într-o colaborare îndelungată.

Lui Aaron Priest, maestrul – și cu asta am spus tot.

Lui Maureen, Jamie, Jimmy și restul membrilor Hachette Book Group SUA, care sunt prieteni atât de buni și parteneri de afaceri grozavi.

Lui Lucy Child și Lisa Erbach Vance, pentru tot ce faceți pentru mine.

Domnului dr. John Y. Cole de la Biblioteca Congresului, pentru că a dat viață imaginii Bibliotecii.

Lui Mark Dimunation și Daniel DeSimone de la Biblioteca Congresului, pentru că mi-au arătat nestemata reprezentată de Sala de lectură a Cărților Rare.

Lui Diane Van Aldin der Reyden de la Biblioteca Congresului, pentru că mi-a prezentat departamentul de care se ocupă. Sper că am înțeles cum trebuie majoritatea lucrurilor.

Doamnei dr. Monica Smiddy, pentru sfaturile medicale detaliate și competente.

Lui Bob Schule, sfătuitorul meu și consultant de talie mondială.

Lui Deborah, care mă ajută să nu-mi pierd mințile și să mă țin de program.

Lui Rosemary Bustamante, pentru talentul tău la limbi străine și pentru că ești o prietenă nemaipomenită.

Mariei Rjet, pentru ajutorul dat în scrierea acestei cărți.

Lui Cornelius Behen, pentru că m-ai lăsat să-ți folosesc numele. Sper că ți-a plăcut personajul.

Și în cele din urmă, în memoria lui Robert (Bob) Bradley, care nu a apucat să-și vadă numele în carte, dar care trăiește în inimile și mințile familiilor Bradley și Hope, precum și ale tuturor prietenilor lui.

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Charles Dickens ..... DAVID COPPERFIELD (2 VOL.)
Diderot ..... NEPOTUL LUI RAMEAU
Stendhal ..... MĂNĂSTIREA DIN PARMA
L.N. Tolstoi ..... CAZACII ȘI ALTE POVESTIRI

CLASICI CONTEMPORANI

William Blake ..... CÂNTECE ALE INOCENȚEI
Charles Bukowski ..... POVEȘTI DESPRE NEBUNIA OBIȘNUITĂ
Claude Simon ..... DRUMUL FLANDREI
Albert Camus ..... CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
André Gide ..... FALSIFICATORII DE BANI. PORUMBELUL ◆ FRUCTELE PĂMÂNTULUI
William Faulkner ..... CĂTUNUL ◆ ORAȘUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ȚĂRÂNĂ
Witold Gombrowicz ..... FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC ◆ PORNOGRAFIE ◆ COSMOS
Hermann Hesse ..... JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ KNULP. DEMIAN ◆ PE URMELE VISULUI ◆ SIDDHARTHA ◆ CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ NARCIS ȘI GURĂ-DE-AUR
John Irving ..... LUMEA VĂZUTĂ DE GARP
Ilf și Petrov ..... VIȚELUL DE AUR ◆ DOUĂSPREZECE SCAUNE
Franz Kafka ..... CORESPONDENȚĂ (VOL. I) ◆ CORESPONDENȚĂ (VOL. II)
Mario Vargas Llosa ..... CONVERSAȚIE LA CATEDRALA
André Malraux ..... CUCERITORII. CALEA REGALĂ ◆ SPERANȚA
Thomas Mann ..... ALTEȚĂ REGALĂ ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ POVESTIRI ◆ LOTTE LA WEIMAR ◆ DOCTOR FAUSTUS
Gabriel García Márquez ..... AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ DESPRE DRAGOSTE ȘI ALȚI DEMONI ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ TOAMNA PATRIARHULUI ◆ VIJELIA ◆ POVESTEA TÂRFELOR MELE TRISTE ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ CRONICA UNEI MORȚI ANUNȚATE ◆ CEAS RĂU
Marcel Proust ..... ESEURI
Antoine de Saint-Exupéry ..... CURIERUL DE SUD. ZBOR DE NOAPTE. ◆ PĂMÂNT AL OAMENILOR ◆ PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre ..... CUVINTELE. GREAȚA ◆ TEATRU ◆ ZIDUL
John O'Hara ..... BUTTERFIELD 8 ◆ ÎNTÂLNIRE ÎN SAMARRA
John Steinbeck ..... PĂȘUNILE RAIULUI ◆ ȘOARECI ȘI OAMENI ◆ FRUCTELE MÂNIEI ◆ CARTIERUL TORTILLA ◆ NOPȚI FĂRĂ LUNĂ
Stefan Zweig ..... SUFLETE ZBUCIUMATE

AUTORI ROMANI CONTEMPORANI

Eugen Ovidiu Chirovici ..... A DOUA MOARTE ◆ SUFLETE LA PREȚ REDUS ◆ LA BROASCA LEȘINATĂ
Dinu Săraru ..... TRILOGIA ȚĂRĂNEASCĂ (3 VOL.)
Adrian Onciu ..... CERCUL KAGAN
Alex Mihai Stoenescu ..... PATIMILE SFÂNTULUI TOMMASO D'AQUINO
Cristian Gava ..... DRUMUL SPRE FERICIRE. MISTERUL TESTAMENTULUI

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE

David Baldacci ..... JOCUL ORELOR
Dan Brown ..... CODUL LUI DA VINCI (EDIȚIE ILUSTRATĂ) ◆ ÎNGERI ȘI DEMONI (EDIȚIE ILUSTRATĂ)
Dean Koontz ..... ODD THOMAS
John le Carré ..... PRIETENIE ABSOLUTĂ
Richard Clarke ..... POARTA SCORPIONULUI
Robin Cook ..... ȘOCUL
Clive Cussler ..... WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ ◆ VÂNTUL NEGRU
Joseph Finder ..... PUTERI EXCEPȚIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes ..... CONSPIRAȚIA ◆ RINOCERUL ◆ VALUL UCIGAȘ

În Washington D.C., unde puterea și jocurile politice înseamnă totul, patru bărbați excentrici, cu trecuturi misterioase, formează Camel Club. Misiunea lor: să afle ce se petrece cu adevărat în spatele ușilor închise ale birourilor liderilor americani.

După ce asasinarea președintelui Camerei Reprezentanților din Statele Unite șochează națiunea, membrii Camel Club face o legătură neașteptată cu un alt asasinat: cel al directorului Departamentului de cărți rare al Bibliotecii Congresului, al cărui cadavru a fost descoperit într-una din încăperile-seif unde, aparent, ar fi trebuit să fie în perfectă siguranță.

Oliver Stone, liderul neoficial al grupului, descoperă însă că cineva vinde secrete ale politicii țării dușmanilor Americii.

De la o ingenioasă escrocherie înfăptuită în Atlantic City și posibila falsificare a uneia dintre cele mai rare și mai valoroase cărți din istoria Americii și până la confruntarea de proporții care are loc chiar în inima capitalei, David Baldacci realizează o splendidă și tensionată poveste în care fiecare colecționar este în căutarea premiului care-i lipsește: acela pentru care și-ar da și viața...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-628-1

9 789731 036281

www.rao.ro
www.raobooks.com